

РОБЪРТ СИЛВЪРБЪРГ ЗНОЙ В ПОЛУНОЩ

Превод от английски: Камен Костов, 1998

chitanka.info

*На Алис К.,
която научи един стар пес
на няколко нови номера*

*О, ветре западен, ще духнеш ли
отново,
да ръсне кротък дъжд през
този ден?
Любимата ми да е в моите
прегръдки,
леглото да прегръща мен!*
Неизвест
ен автор

„Това ми е мишената — каза си Хуанито. — Онзи там. Сто процента.“

Оглеждаше новите динко, които слизаха от току-що пристигналата от Земята обедна совалка. Този, когото си набеляза, беше дангалакът без очи — под гладката кожа между челото и носа едва се загатваха две вдлъбнатини. Нямаше и вежди — само ситни бръчици прорязваха пустото чело. „Сякаш са му заличили очите“ — помисли си Хуанито. Всъщност по всяка вероятност никога не бе имал очи.

Знаеше, че трябва да побърза. Конкуренцията бе сериозна. В чакалнята се бяха струпали като лешояди петнайсетина-двайсет измежду най-добрите агенти: Рики, Лола, Ключ, Натасейниъл, Дилайла. Всички изглеждаха изгладнели. Хуанито не можеше да си позволи да остане настрана. От шест седмици не бе подхващал работа и вече беше време. Последният му клиент бе един украинец, който никога не спираше да бърбори и бе луд по танците. Търсеха го от Общността и може би от още два — три свята заради сделки с плутоний. Хуанито го бе издоил до последна възможност и повече

нямаше накъде. Всеки новодошъл в даден момент усвоява правилата, приспособява се към тях и изчезва, преставайки да плаща. Тогава трябва да си намериш нов клиент.

— О'кей — обяви Хуанито, оглеждайки предизвикателно наоколо. — Онзи там е моят. Особнякът. С половината лице. Някой друг иска ли го?

— Целият е твой — ухили се Ключ.

— Да — повдигна рамене Дилайла. — Целият.

Както винаги, Хуанито изпита разочарование, че Дилайла няма неговото въображение.

— За бога — добави тя, — сигурно ще береш куп ядове с него.

— Важното е да плаща — отвърна Хуанито. — Щом искаш да играеш на сигурно, нямам нищо против — усмихна ѝ се той и махна с ръка към останалите. — Щом всички са съгласни, тръгвам. Ще се видим по-късно.

Спусна се по тунела за посрещачи. Ослепителната слънчева светлина се отразяваше върху сребърната повърхност на модула. Новодошлите динко се клатушкаха откъм отдалечения край покрай блестящия десетметров портрет на Върховния и се вмъкнаха в помещението от червено стъкло, което представляваше дезинфекционна камера. Както обикновено, слабата гравитация им създаваше проблеми. В тунела тя бе едва една шестнайсета от земната. Вероятно и атмосферата ги притесняваше. Тук тя бе чиста, наситена с кислород и без никакви отпадъци. Бяха свикнали със смрадливата отворителна каша, която минаваше за въздух на земята и която бе натъпкана с всевъзможни отрови и вонливи газове, съсипващи дробовете им и размекващи костите им.

В такива моменти Хуанито винаги се чудеше какво кара новодошлите да изберат именно Валпарайсо Нуево измежду всички светове в космоса. Не беше трудно да разбереш защо всички искаха да се махнат от Земята. Тя се бе превърнала в боклукчийска яма. Но имаше и множество други сателитни светове, където човек можеше да избяга. Можеше да се разчита на свеж въздух и на сносен климат в който и да е от тях. Тези, които пристигаха на Валпарайсо Нуево, си имаха специални мотиви. Те се делиха на две категории: такива, които идваха да се скрият, и такива, които идваха да търсят.

Просто това беше най-безопасното място в космоса. Всеки, който имаше основателна причина да бъде оставен на мира, пристигаше на Валпарайсо Нуево и си купуваше нужното му уединение. Но пък това предполагаше, че е направил нещо, заради което други хора нямаха намерение да го оставят на мира. И много от тях пристигаха тук, за да търсят онези, които не искаха да бъдат открити. Така че криеницата не спираше нито за секунда, а Върховния гледаше от висотата на положението си на всичко това с абсолютна благосклонност и прибираще своя пай. А и не само Върховния.

Отдолу новите динко се стараеха да вървят уверено и непринудено. Но това не бе никак лесно, когато си стегнал цялото си тяло от страх да не подскочиш във въздуха при някоя по-рязка стъпка. Хуанито обичаше да ги наблюдава как помръдват едва-едва краката си, сякаш бяха затънали в тиня.

Гравитацията никога не му бе създавала проблеми. Беше прекарал целия си живот по сателитните светове и за него бе напълно в реда на нещата притеглянето да се променя съобразно с разстоянието от центъра им. Просто бе необходимо човек автоматично да се приспособява и това бе всичко.

По-скоро му бе трудно да проумее как е възможно да съществуват места, където гравитацията е еднаква и постоянна навсякъде. Никога не бе стъпвал на Земята или на която и да е от останалите естествени планети, а и нямаше особено желание да ги посети. Колониите на Марс и Ганимед бяха само за учени, а Луната беше много грозно място. Колкото до Земята, трябва да си луд, за да искаш да отидеш там дори на кратко посещение. Достатъчно бе да си помислиш за нея, за да те заболи стомахът.

Дежурният по охрана на карантинния пропуск бе андроид с плоско пластмасово лице. Името му, или етикетът, или каквото го наричаха изобщо, бе нещо като Велкро Ексон. Беше го виждал на това място и преди. Приблужи се, при което андроидът го погледна и попита:

— Пак ли на работа, Хуанито?

— Нали трябва да се яде.

Андроидът повдигна рамене. По всяка вероятност яденето нямаше особено значение за него.

— Не работеше ли за онзи, търговеца на плутоний от Общността?

— Какъв търговец на плутоний? — усмихна се Хуанито.

— Разбира се — добави андроидът. — Слушам те.

И протегна жълтеникавата си като восък ръка. На Валпарайсо Нуево човек трябва да дава рушвет и на машините. Хуанито пъкна петдесеткалаганова карнетка в дланта му. Обичайната такса за незаконно влизане в митническата зона бе само трийсет и пет кали, но той знаеше, че винаги трябва да добавиш нещо отгоре, особено когато имаш вземане-даване с представител на властта. В края на краищата той не беше длъжен да го пропусне вътре. Понякога агентите бяха повече от новопристигналите динко и тогава всичко зависеше единствено от охраната. Така че всъщност разликата в сумата беше една предвидлива инвестиция.

— Благодаря ти от сърце — каза андроидът. — Много ти благодаря.

И бутна скенера настрана, а Хуанито влезе в митническата зона и се огледа да открие своята мишена.

В момента новите динко се намираха в дезинфекционната камера. Те не криеха раздражението си от тази принудителна мярка — което се случваше винаги, — но охраната невъзмутимо ги побутваше да преминат под розовите, зелените и жълтите струйки газ, равномерно издухвани от скритите в тавана дюзи. Никой не можеше да напусне митническата зона, без да мине през камерата. Върховния изпитваше параноичен ужас да не би някакви екзотични микроорганизми да проникнат в затворения екологичен цикъл на Валпарайсо Нуево. Върховния изпитваше параноичен ужас и по много други причини. Той бе едноличен и абсолютен управник на този малък сателитен свят вече в продължение на трийсет и седем години, така че тежката форма на параноя, от която страдеше, не можеше да учуди никого.

Хуанито опря чело в извитата стъклена врата и се втренчи в пъстроцветната дезинфекционна мъгла. Останалите агенти започнаха да пристигат. Хуанито ги наблюдаваше как набелязват вероятния си клиент, измъкват го от групата и му предлагат офертата си. Повечето

динко веднага приемаха, но както винаги, имаше и такива, които отхвърлят каквито и да е странични услуги, предпочитайки да се справят сами. „Задници — помисли си Хуанито. — Ще им уврат главите.“ Не беше възможно да започнеш на Валпарайсо без агент, колкото и страшен да си. В края на краищата това бе зона за свободна инициатива. Ако познаваш правилата, никога няма да имаш никакви неприятности. Но ако не ги познаваш, няма да ти е леко.

Време бе да се захваща, прецени той.

Не беше трудно да открие слепеца. Бе много по-висок от останалите динко, истински гигант: огромен, трийсет и няколко годишен мъж с дълги крайници, едър кокал и мощни мускули. Челото му блестеше като прожектор. Слабата гравитация не го затрудняваше особено, независимо че бе сляп. Движенията му бяха свободни, уверени и почти грациозни. Като останалите пътници, и неговата кожа бе загрубяла и на петна — характерна особеност за всички земни жители, които се пържеха под лъчите на убийственото си огнено слънце.

Хуанито приближи и го заговори:

— Ще бъда вашият агент, господине. Хуанито Холт. — Едва стигаше до лакътя му.

— Агент?

— Услуги за новопристигнали. Уреждане на проблеми с визите. Митнически улеснения, обмен на валута, хотелски резервации, осигуряване на поданство при желание на клиента. Както и всякакви специални услуги по договаряне.

Хуанито отправи очакващ поглед към пустото лице. Безокият насочи поглед към него по начин, който го накара да изпита усещането, че го гледа вторачено. Това усещане беше зловещо. Но още по-зловещо беше усещането, че безокият го вижда свършено ясно. За миг Хуанито се поколеба кой кого ще контролира.

— Какви са специалните услуги?

— Всичко, от което се нуждаете.

— Абсолютно всичко?

— Абсолютно всичко. Това е Валпарайсо Нуево, господине.

— Какъв е хонорарът?

— Две хиляди калаганос седмично. Специалните услуги се заплащат допълнително по договаряне.

— В долари колко прави?

Хуанито му съобщи сумата.

— Не е толкова лошо — отвърна слепият.

— Най-малко две седмици предплата.

Слепецът отново го прониза с безокия си поглед. Известно време не каза нито дума. Хуанито се заслуша в учестеното му повърхностно дишане, типично за всички земни жители. Сякаш по този начин се опитваха да не допуснат просмуканите в земната атмосфера отрови да проникнат в дробовете им. Само че въздухът на Валпарайсо бе съвършено безопасен.

— На колко години си? — неочаквано попита слепият.

— На седемнайсет — изтърси изненаданият Хуанито.

— И си добър, надявам се?

— Най-добрият. Роден съм тук. Познавам всички.

— Ще имам нужда именно от най-добрия. Приемаш ли с електронно ръкостискане?

— Естествено — отвърна Хуанито.

Не беше никак трудно. Запита се дали не трябваше да поиска три хиляди на седмица, но вече беше прекалено късно. Измъкна сгъваемия терминал от джоба на якето си и пхна пръсти в него.

— Единна калаганска банка във Валпарайсо Нуево. Код 22–44–66. Шифърът е същият, защото е единствената банка тук. Номерът на сметката ми е 1133.

Слепецът надяна своя терминал и ловко набра номера върху китката си, след което стисна здраво ръката на Хуанито, така че сензорите на двата терминала да съвпаднат, и прехвърли сумата. Хуанито докосна бутона за потвърждение и върху екранчето в дланта му светна зелен надпис „+4000 кл.“. Името на платеца бе Виктор Фаркас и сумата бе преведена от Кралската обединена банка в Лихтенщайн.

— Лихтенщайн — сбръчка чело Хуанито. — Това не беше ли държава на Земята?

— Много малка. Между Австрия и Швейцария.

— Чувал съм за Швейцария. Ти на Лихтенщайн ли живееш?

— Не — отвърна Фаркас. — Там ми е банката. И на Земята казваме в Лихтенщайн. Освен ако живееш на остров. Лихтенщайн не е остров. Вече можем ли да се махаме от тук, как мислиш?

— Още едно прехвърляне само. Пъхни данните си в моята памет. Номерата на багажа, на паспорта и на визата. Това ще улесни много нещата, за да се измъкнем по-бързо от тук.

— Ще те улесни по-бързо да изчезнеш с куфара ми, нали? И повече никога да не те откроя, така ли?

— Допускаш ли, че ще постъпя така?

— Ще ти бъде по-изгодно, ако не го направиш.

— Трябва да се доверите на своя агент, господин Фаркас. Ако не сте в състояние да се доверите на агента си, не бихте могли да се доверите на никого на Валпарайсо Нуево.

— Знам, знам — отвърна Фаркас.

Получаването на багажа и уреждането на митническите процедури отне още половин час и струваше около двеста кали за най-различни подкупи, което бе общо взето в нормата. Всеки трябваше да бъде купен — от андроида, който подаваше куфарите, до гадния и подъл касиер на обменното бюро. Хуанито знаеше, че в повечето светове не беше така, но знаеше също, че Валпарайсо бе съвършено различен свят. Цялата му икономика се крепеше на укриването на бегълци, така че основните финансови операции се заключаваха в рециклирането на рушвети.

Фаркас обаче не беше от бегълците. Докато чакаше за багажа си, Хуанито прегледа данните, които му бе прехвърлил, и установи, че бе пристигнал с виза за посещение за срок от шест седмици. Работодател му бе „Киоцера-Мерк“, ООД. Следователно не се криеше, а преследваше някого, търсен от една от най-мощните мегакорпорации на Земята. Беглец, преследвач: за един агент бе възможно да печели, работейки и за двете страни. Да търчи по нечии следи не беше коронният му номер, но се надяваше да се справи.

Фаркас очевидно не беше и сляп. Макар да нямаше очи, това не му създаваше особени проблеми да се ориентира и да реагира адекватно. Когато най-после напуснаха митническата зона, той се обърна, посочи огромния портрет на Върховния и попита:

— Кой е този? Вашият президент ли?

— Закрилникът, това му е титлата. Генералисимусът. Върховния, дон Едуардо Калаган — отвърна Хуанито и се реши да попита: —

Извинете, виждате ли портрета, господин Фаркас?

— В известен смисъл.

— Не схващам. Вие виждате ли или не виждате?

— И да, и не.

— Хиляди благодарности, господин Фаркас.

— По-късно ще поговорим за това — каза Фаркас.

Хуанито настаняваше новите динко винаги в един и същи хотел — „Сан Бернардито“, — който се намираше на четири километра от центъра в периферната колония Каджамарка.

— Насам — каза той на Фаркас. — Трябва да вземем елеватора на спица В.

За Фаркас не представляваше никаква трудност да го следва. Хуанито се обръщаше от време на време и едрата фигура на Фаркас винаги беше отзад — на три-четири стъпки, крачейки уверено по коридора. „Няма очи — помисли си Хуанито, — но вижда по някакъв начин. Със сигурност вижда.“

Гледката, която наблюдаваха от елеватора, докато се движеха по спица В, бе грандиозна. Стъклената камера се плъзгаше по продължение на стъкления тунел, закрепен от външната страна на спицата, и от нея се виждаше целият огромен комплекс, изграждащ структурата на изкуствения земен сателит Валпарайсо Нуево: вмъкнатите една в друга окръжности; седемте огромни спици, изопнати между центъра и периферията, и закрепените на всяка от тях глобуси от алуминий и стъкло, в които бяха разположени жилищните зони, бизнессекторите, земеделските райони, възстановителните зони и горските резервати. Колкото по-надолу се спускаше асансьорната камера, толкова се покачваше гравитацията, за да се изравни със земната в градовете, разположени в периферията. Гледката ставаше все по-величествена, разкривайки пред погледа проблясващите под слънчевите лъчи съседни спици, огромния синкав търбух на отстоящата на сто и петдесет хиляди километра Земя, изпълнил небесната шир, както и отблясъците от кръжащите в близки орбити спътници, напомнящи медузи в огромен черен океан. Именно това казваше всеки, който пристигаше от Земята: „Като медузи в океана.“ На Хуанито не му бе ясно как е възможно да се направи риба от

желе^[1], нито пък защо един седемспицов сателит да прилича на някаква си риба, но новодошлите неизменно повтаряха все същото.

Фаркас не спомена за никакви медузи. Но от поведението му личеше, че по някакъв начин възприема гледката. Стоеше опрян на парапета до стъклената стена и не проронваше нито дума. При появата на някой особено впечатляващ обект издаваше кратък съскащ звук. Хуанито го оглеждаше от време на време отстрани. Но как виждаше този човек? Нищо не помръдваше под сенчестите вдлъбнатини, където би трябвало да бъдат очите му. И все пак той виждаше именно през изопнатото пространство над носа си.

Това му действаше адски изнервящо и потискащо.

В „Сан Бернардито“ предложиха на Фаркас странична стая с изглед към звездите. Хуанито плати, за да се отнасят както трябва с клиента му. Баща му го бе научил на това още когато беше малко момче и не знаеше азбуката. „Трябва да платиш, за да получиш“ — повтаряше непрекъснато баща му. „Плати и поне можеш да се надяваш да го получиш, когато ти потрябва.“ Баща му бил метежник в Централна Америка по време на Империята. Щял да стане министър-председател, ако метежът бе успял. Но не станало така.

— Да ви помогна ли в разопаковането? — попита Хуанито.

— Ще се оправя сам.

— Без съмнение.

Застана до прозореца и погледна към небето. Както останалите сателитни светове, Валпарайсо Нуево бе защитен от опасните космически лъчи и блуждаещи метеори с двойна обвивка от триметров пласт лунна сгурия. Редици от V-образни отвори върху повърхността на обвивката пропускаха слънчевата светлина, но не и смъртоносната радиация. Хотелът бе конструиран така, че стаите от тази страна да имат изглед към космическото пространство през тези отвори. Тъмното небе над Каджамарка трептеше от яростния блясък на звездите.

Когато се извърна от прозореца, Хуанито видя, че Фаркас бе успял да подреди акуратно дрехите си в гардероба и в момента се бръсне с миниатюрен лазер.

— Може ли да задам един личен въпрос? — попита той.

— Искаш да разбереш как виждам ли?

— Не мога да скрия изумлението си.

— Всъщност аз *не* виждам. В истинския смисъл. Сляп съм точно толкова, колкото изглежда.

— В такъв случай...

— Нарича се сляпо зрение — прекъсна го Фаркас. — Проприосептично зрение.

— Какво?

Фаркас се усмихна едва забележимо.

— Твърде много информация се рее около нас, и то не непременно под формата на отразена светлина, която всъщност виждаш с твоите очи. В тази стая трептят милиони вибрации извън обсега на електромагнитния спектър. Въздушните потоци се сблъскват с най-различни неща, което променя посоката им. И не само въздушните потоци. Предметите имат маса, имат топлина, имат и — този термин едва ли означава нещо за теб — *формотегло*. То характеризира взаимодействието между маса и форма. Това говори ли ти нещо? Предполагам, че не. Но на мен ми говори. Колкото до двуизмерните образи — за тях си имам специална техника. Казано иначе, има огромно количество информация, достъпна и по други начини освен чрез зрителните способности на очите. И тя ми върши чудесна работа.

— Вероятно я улавяш с някаква машинка?

— Тя е тук вътре — чукна се по челото Фаркас. — Така съм роден.

— Някакъв сетивен орган, който замества очите ли?

— И така може да се каже.

— Какво виждаш в такъв случай? Как ти изглеждат нещата?

— На теб как ти изглеждат? — контрира Фаркас. — Как ти изглежда един стол, да речем?

— Ами... има четири крака, облегалка...

— А как изглежда един крак?

— По-дълъг е, отколкото широк.

— Така. — Фаркас приклепна и плъзна ръце по черните цилиндрични крака на грозното столче до леглото. — Ето, докосвам стола и усещам формата на краката му. Но не виждам кракообразни форми.

— Тогава какво виждаш?

— Сребърни кълбета, които се разпръскват в плоски линии. Задната страна на стола се прегъва на две и се увива около себе си. Леглото е лъчист басейн живак с издължени зелени шипове. Те са наредени една върху друга сини сфери, нанизани на плътен оранжев кабел. И тъй нататък.

— Сини? — попита Хуанито. — Оранжев? Но как разпознаваш цветовете?

— Също като теб. Един цвят наричам син, а друг оранжев. Нямам представа дали напомнят твоето синьо и оранжево, но какво от това? Моето синьо за мен е винаги синьо. И се различава от цвета, който аз виждам като червен или зелен. Оранжевото винаги е оранжево. Въпрос на взаимовръзки. Схващаш ли?

— Не — отвърна Хуанито. — Как успяваш да осъзнаеш нещата? Това, което виждаш, няма нищо общо с реалния цвят или форма, или разположение на каквото и да било.

— Грещиш, Хуанито — поклати глава Фаркас. — За мен това, което виждам, е именно реалната форма и цвят, и местоположение. Такова е моето възприятие за нещата. Ако сега можеха да ретрофират очите ми, имайки предвид, че шансът за успех на подобна операция е петдесет на петдесет и при това е изключително рискована, щеше да ми е изключително трудно да се ориентирам във вашия свят. Би ми отнело години, докато се науча. Или може би цял живот. Но аз чудесно се справям и в моя свят. Опипвайки нещата, разбирам, че „реалната“ им форма не отговаря на онова, което виждам със своето сяпко зрение. Но аз си имам своите логически съответствия. Схващаш ли? Моето възприятие за стол е винаги едно и също, макар да знам, че всъщност столовете изобщо не изглеждат така. Ако ти можеше да видиш нещата така, както аз ги виждам, щеше да ти се стори, че си попаднал в някакво друго измерение. А и наистина това е друго измерение. Чисто и просто информацията, с която боравя аз, е различна от вашата. Но наистина виждам, макар и по своему. Възприемам предметите и установявам взаимовръзки помежду им, и имам пространствена ориентация също като теб. Не можеш ли да проумееш това, Хуанито?

Хуанито се замисли. Това му звучеше много странно. Да възприемаш света като през криво огледало, някакви петна, сфери, оранжеви кабели и блещукащи басейни живак. Странно и необяснимо.

— И така си се родил, а? — попита след малко той.

— Да.

— Някакво генетично заболяване ли е?

— Не е заболяване — отвърна спокойно Фаркас. — Подложих са ме на експеримент. Някакъв специалист по генетични трансплантации ме е подредил още в утробата на майка ми.

— Ясно — рече Хуанито. — Това беше първото, което си помислих, когато те видях да слизаш от совалката. Нещо свързано с присаждане на тъкани. Но защо... защо... — запъна се той. — Неприятно ли ти е да говорим за това?

— Не особено.

— Защо родителите ти са се съгласили...

— Не са имали никакъв избор, Хуанито.

— Но това не е ли незаконно? Принудително присаждане?

— Разбира се — каза Фаркас. — И какво?

— Но кой би посмял да посегне на...

— Това се е случило в свободната държава Казахстан, за която ти никога не си чувал. Тя е една от държавите, възникнали след разпадането на Съветския съюз, за който ти също едва ли си чувал. Първото разпадане станало преди сто, сто и петдесет години. Баща ми бил унгарски консул в Ташкент. Убили го по време на Второто разпадане, което наричат Войната за реставрация. Майка ми била бременна и я принудили да се подложи на експерименти за предродилна генетична хирургия, провеждани от китайски знахари. Успели да постигнат забележителни резултати. Опитвали се да създадат нов вид човешки същества в служба на републиката. Експериментът, на който съм бил подложен, целял да разшири човешките сетивни способности. Очаквали да придобия не само нормално, но и сляпо зрение, но опитът излязъл несполучлив.

— Говориш толкова спокойно за всичко това — учуди се Хуанито.

— Какъв смисъл има да се ядосвам?

— И баща ми все това повтаряше: „Не се ядосвай напразно, а си оправи сметките.“ Бил е политик в Централноамериканската империя. Когато революцията се провалила, намерил убежище тук.

— Така постъпи и хирургът, който извърши предродилната ми трансплантация — добави Фаркас. — Преди петнайсетина години. И все още е тук. Бих искал да го откроя.

— Обзалагам се, че ще успееш — заяви Хуанито.
Вече всичко застана на мястото си.

[1] Jellyfish (англ.) — медуза. — Б.пр. ↑

* * *

Прозорецът в стаята на Карпинтър, която се намираше на трийсетия етаж на мръсния стар хотел „Манито“ в центъра на Спокейн, гледаше направо на изток. Карпинтър живееше тук вече година и половина, но никога не бе пускал щорите. Ослепителният блясък на първите лъчи на слънцето, поело отново на запад в цялото си убийствено величие, напичайки по пътя си изтощената повърхност на северноамериканския континент, беше сутрешният му сигнал за събуждане.

Напоследък си изкарваше прехраната като метеоролог в този съсипан от сушата земеделски район. Работата му се състоеше в това, да преценява кога фермерите биха могли да очакват валежи в източните части на щата Вашингтон — следващия месец, следващата година, или изобщо кога. Поначало валежите тук бяха изключителна рядкост и фермерите бяха изцяло зависими от прогнозите на Карпинтър за предстоящите седмици и месеци. Той бе техният гадател, техният жрец.

Какво ли не бе работил. Преди да го назначат за метеоролог, беше товарен диспечер на една от совалките на „Самурай индъстрис“, преди това беше куриер, преди това — всъщност вече не си спомняше. Като добър надничар Карпинтър се захващаше с всичко, което му предложеха, и полагаше усилия да усвои уменията, които всяка нова работа изискваше.

И току-виж един ден седнал в някой от офисите на върха на пирамидата „Самурай“ в Ню Токио в Манитоба. Там се помещаваше щабквартирата на „Самурай“ също както в Ню Киото в Чили се намираше административният център на основния конкурент на „Самурай“, мощния тръст „Киоцера-Мерк“. Ню Токио или Ню Киото — все тая. Името на едното беше разместеното име на другото. Но всеки искаше да проникне в техните генерални щабове. Това беше същността на въпроса, да попаднеш в японската прегръдка, да станеш щабен плъх, администратор, номенклатура. Намърдаш ли се веднъж вътре, беше до живот. Не бе кой знае каква цел, но единствено възможната за него. Или участваш в играта, или не участваш.

В шест и трийсет сутринта на този ден в края на пролетта, когато стаята му вече преливаше от светлина и Карпинтър бе започнал да се разсънва, апаратът за пряка връзка с компанията внезапно избръмча, мониторът срещу леглото му просветна и се разнесе познат алтов глас:

— Надигай се, надничарю Карпинтър. Пей с мен химна на „Самурай индъстрис“: *„Сърцата ни са чисти, мислите ни са светли и отдадени единствено на теб, любима Компанийо.“* Прекалено рано ли те събуждам, надничарю Карпинтър? По Западното крайбрежие отдавна е сутрин, нали? Буден ли си? Сам ли си? Включи камерите! Искам да видя ослепителната ти усмивка. Обажда се твоята любима Джийн.

— Пощади ме, за бога — измърмори Карпинтър. — Още не съм на себе си.

Той присви очи към монитора. Оттам го гледаше широкото евразийско лице на Джийн Гейбъл със своите тъмни очи и категорично изваяни черти. Само няколко леки промени в брадичката и скулите и лицето ѝ съвсем спокойно можеше да мине за мъжко. Карпинтър и Джийн се бяха сприятелили, докато работеха в един и същи офис на „Самурай“ в Сейнт Луис. Бяха само приятели, не любовници. Това беше преди четири години. Сега тя беше в Париж, а той в Спокейн — компанията постоянно разместваше служителите си. Но не преставаха да поддържат връзка.

Той включи камерите, позволявайки ѝ да огледа неприветливата му стая и разхвърляното легло и да надникне във все още мътните му от съня очи.

— Някакви проблеми?

— Нищо ново. Но имам новини.

— Добри или лоши?

— Зависи от коя страна ще ги погледнеш. Намерила съм ти работа. Но първо иди и си измий лицето. И зъбите. И се среши малко. Ужасно изглеждаш, ако не ти е известно.

— Ти си тази, която се обажда по мръкнало и ме кара да включа камерите.

— В Париж денят вече приключва. Изчаках, колкото ми бе възможно. Хайде, върви да се наплискаш. Няма да те оставя на мира.

— В такъв случай се обърни на другата страна. Не съм облечен прилично.

— Чудесно — ухили се тя и продължи да гледа от монитора.

Карпинтър вдигна рамене и се измъкна гол от леглото, без да изключва камерите. „Нека гледа, щом иска — помисли си той. — Може да ѝ е от полза.“

Беше жилест трийсетинагодишен мъж с дълга до раменете руса коса и кафява брада и се гордееше по момчешки с телосложението си: издължени, плоски мускули, стегнат корем и як пенис. Прекоси стаята и мушна глава под звуковия душ в помещението за почистване. Уредът изпука и запулсира.

За секунда се почувства освежен и почти напълно буден. Защитният инжектор стоеше върху тоалетката, вдигна го и без да мисли, взе сутрешната си доза. Всеки започваше деня си така: ставаш от леглото, измиваш се, изпикаваш се и вземаш дозата си с инжектора. Яростното слънце вече сипеше огън и жупел отвън и никой не смееше да излезе, без да е подновил защитната си покривка.

Карпинтър уви хавлия около кръста си и се върна пред монитора. Джийн го наблюдаваше усмихната.

— Така е по-добре — каза тя.

— Имаш право — съгласи се той. — Значи си ми намерила работа?

— Мога да ти намеря. От теб зависи. Когато разговаряхме последния път, ми каза, че си на път да се побъркаш в твоя Спокейн и повече не си в състояние да чакаш да те преместят на друга служба. Все още ли си на същото мнение, Пол? Все още ли искаш да се махнеш от Спокейн?

— Какво? Веднага съм готов да се махна!

Пулсът му се ускори. Ненавиждаше това място. Работата му като метеоролог в този забутан град му се струваше абсолютно загубено време.

— Ако искаш, мога да те изтегля. Искаш ли да станеш морски капитан?

— Морски капитан — повтори Карпинтър с безизразна интонация. — Морски капитан.

Все пак успя да го шашне. Не беше очаквал подобно нещо. Все едно го бе попитала дали иска да се превърне в хипопотам.

Мина му през ума, че си прави някаква тъпа шега с него. Беше прекалено рано сутринта, за да се опитва да го развесели по този

начин. Пък и не беше в нейния стил.

— Сериозно ли говориш? — попита той. — За „Самурай“ ли става дума?

— Естествено, че за „Самурай“. Не е по моите възможности да ти сменя компанията. Но мога да ти уредя преместване, ако искаш. Ледовлекачът „Топопа Мару“, който се подготвя да отплува от Сан Франциско, търси капитан, необходимо ниво единайсет. Съобщението пристигна тази сутрин. Ти нали си ниво единайсет, Пол?

Карпинтър не искаше да бъде неблагодарен. Беше много мила жена и вземаше проблемите му присърце. Но се чувстваше прекалено объркан от всичко това.

— Но какво, по дяволите, знам за управлението на ледовлекачи, Джийн?

— А какво, по дяволите, знаеше за метеорологията или за диспечерството, или за десетките други професии, които си работил, преди да ги започнеш? Бог си знае работата. Бог и „Самурай индъстрис“. Те ще те научат на каквото трябва. Много добре знаеш. Дават ти подходящото индоктринационно кубче, зареждаш се и само след два часа си точно толкова добър, колкото е бил Колумб. Виж, ако не ти допада идеята да станеш моряк...

— Не. Чакай. Кажи ми нещо повече. Работата осигурява ли следващо ниво?

— Разбира се. Изкарваш осемнайсет месеца на борда на скапаната си лодчица, влачиш айсберги на буксир насам-натам, държиш изкъсо шибания си, но способен екипаж, и накрая получаващ ниво десет без никакви проблеми. Демонстрация на управленски умения при тежки условия. Преместват те в Европа и поемаш по административната стълбица, която те отвежда право до високите етажи в Ню Токио. Веднага щом пристигна съобщението, се сетих за теб.

— Как мястото е останало свободно? — попита Карпинтър. Обикновено службите, които гарантираха придвижване по стълбицата, се заемаха още преди съобщението да бъде разпространено по информационната мрежа дори и да бяха непривлекателни. — Как не го е грабнал някой от корабния отдел?

— Направил го е — отвърна Джийн. — Вчера. Но след два часа излязъл лотарийният му номер и той запитал към някой от

сателитите с първата совалка без дори да си събере багажа. От компанията наредиха на личен състав веднага да попълнят мястото с ниво единайсет. Компютърът изплю пет имена, между които беше и твоето. Реших да ти се обадя, преди да правя проверки за останалите четирима.

— Страхотно.

— Напрасно ли си хабя приказките?

— Обичам те, Джийн.

— Това го знам. Искаш ли работата?

— Каж ми програмата.

— Ще имаш петседмичен преходен период. Достатъчно време, за да уредиш нещата с наследника си в Спокейн, да отидеш до Фриско за индоктринационния курс и дори да прескочиш до Париж, за да се нахраниш като хората и да полудуваш, ако имаш сили.

В очите ѝ проблеснаха обичайните иронични искри, но му се стори, че съзира в тях и едва доловим копнеж. Когато работеха в Сейнт Луис, често флиртуваха и в компания винаги създаваха впечатление, че са любовници. Но всичко бе само игра. Някой я бе травмирал някога — емоционално, не физически, — но Карпинтър никога не я бе разпитвал. Просто знаеше, че е безполова. За съжаление, защото той не беше.

— Няма да е лошо — каза той. — Няколко дни в Париж. Сена. Площад „Конкорд“. Ресторантът на върха на Айфеловата кула. Лувърът в дъждовен ден.

— Тук всеки ден е дъждовен.

— Толкова по-добре. Шуртяща от небето вода право върху главата ти — това е истинско чудо, Джийн. Ще се съблека чисто гол и ще танцувам така по целия „Шан-з-Елизе“.

— Стига си се фукал. И без това ще те арестуват на втората секунда. На всеки ъгъл има полицаи. Андроиди, много са строги. „*Mon Dieu, monsieur — s'il vous plait vos vêtements!*“

— Ще им кажа, че не разбирам френски. Ще танцуваш ли заедно с мен?

— Не. Не и гола по „Шан-з-Елизе“.

— В такъв случай в голямата бална зала на Жорж Пети.

— Да, разбира се — съгласи се тя. — Жорж Пети.

— Обичам те, Джийн.

Никога нямаше да я срещне в Париж, беше сигурен. Докато уреждаше формалностите за ледовлекача, щяха да я прехвърлят или в Тиера дел Фуего, или в Хонконг, или в Канзас.

— Обичам те — отвърна тя. — Пази се, Пол.

— Няма проблеми — приключи Карпинтър.

Минаха десет дни, докато получи потвърждение за прехвърлянето. Беше започнал да мисли, че Джийн няма да успее да уреди нещата. Цели деветнайсет часа не бе напускал Метеорологичната служба на „Самурай“ в Спокейн. От два дни никой не бе преставал да работи. Беше обявена токсична опасност от пета степен, най-тежката през последните три-четири години, и целият екип бе преминал на двусменна непрекъсната работа, проследявайки необичайното придвижване в горните атмосферни пластове, което заплашваше цялото Западно крайбрежие.

Проблемът се състоеше в това, че над Уайоминг, Колорадо, Небраска и Канзас се бе настанила зона с високо налягане. Това обстоятелство все още не беше новина — над тези щати винаги имаше зона с високо налягане, което обясняваше почти пълната липса на валежи от много отдавна, — но този път огромната и тежка маса от неподвижен въздух се бе завихрила обратно на часовниковата стрелка и започваше да засмуква потоци газове от прокълнатия среден запад. Всички отровни съединения — метан, азотни окиси и други подобни боклуци, — които обикновено образуваха безопасни соли в атмосферните пластове над Чикаго, Милуоки, Сейнт Луис, Синсинати и Индианаполис, сега се насочваха през Небраска и Уайоминг чак към Айдахо.

В друг случай това не би предизвикало особена паника. Случваше се от време на време поток от нечист въздух да се понесе към планинските щати, да направи голям завой над югозападните части на континента и да се върне към началната си точка. Но този път орбиталните сензори показваха множество второстепенни завихрени потоци по продължение на западния ръб на зоната с високо налягане, които биха могли да отклонят токсичната маса при придвижването ѝ на юг към Юга и да я запратят към Тихия океан. В такъв случай тя би се стоварила върху Сиатъл и Портланд, предизвиквайки смъдене и

болки в очите, след което постоянните северни ветрове щяха да я прехвърлят надолу по крайбрежието, за да атакува жителите на Сан Франциско, Лос Анджелис и накрая Сан Диего.

Крайбрежните градове едва се справяха със собствените си отрови: ако им се стовареше и тази мръсотия, допустимите токсични концентрации щяха да бъдат многократно превишени. Хората щяха да започнат да измират по улиците. Би ги задушила сернистата смрад. Смъртоносният смог щеше да унищожи лигавицата, да разяде дробовете и да превърне кръвта в черна течност. Всички щяха да бъдат принудени да останат по домовете си, за няколко седмици щеше да спре производството, както и незначителният наземен транспорт, за да се избегнат по-тежки усложнения. На икономиката в целия район щеше да бъде нанесен краткотраен, но разрушителен удар, но екологичните поражения вероятно биха били дълготрайни, щеше да се увеличи съдържанието на арсен, кадмий и живак във водата, да настъпи разпад в инфраструктурата и да бъде доунищожено онова, което бе останало от флората и фауната по Западното крайбрежие. Не беше възможно да грабнеш една секвоя и да си я прибереш къщи, за да я спасиш от спускащия се отровен облак.

От друга страна, все още съществуваше вероятност облакът да завие и да се оттегли, без да причини каквито и да е неприятности. Всяко прибързано предупреждение за настъпваща опасност би довело до ненужно спиране на производството и паника сред населението. По всяка вероятност щеше да настъпи масово бягство от района, което щеше да блокира магистралите и да доведе до допълнителни непредвидими екологични усложнения. След това щяха да завалят съдебни процеси за нанесени щети само защото опасността се бе разминала. Хората щяха да предявят претенции за обезщетения за предизвикан емоционален стрес, излишни разходи, накърнени делови интереси и всякакви други проклетии. „Самурай индъстрис“ избягваха да се забъркват в съдебни процеси. Джобовете им бяха доста дълбоки и това не беше тайна за никого.

Тъй че развоят на събитията трябваше да бъде следен неотклонно и с най-малки подробности и всички в Метеорологичната служба бяха останали на постоянен работен цикъл до обявяване края на извънредното положение. Карпинтър, който притежаваше едва ли не психическа способност да предсеща придвижването на огромни

въздушни маси, не бе помръднал от мястото си. Бе прекарал цялата нощ пред компютъра, потънал в пот и тъпчейки се с хапчета, които да подсилват възприятията му, взираше се в постоянно движещите се жълто-зелени чертички и точки и обработваше променящата се информация в момента на нейното получаване с надеждата да изпадне в онова мистично състояние, което би му позволило да осъзнае космическия порядък на събитията и да прозре в предстоящото. Нощта бе преминала неусетно. Почти беше успял. Беше успял да надникне зад ъгъла на времето в онова, което щеше да се случи утре, и вече виждаше как смъртоносният атмосферен поток се насочва... се насочва... преминава над Кьор д'Ален... прави лек завой на югоизток... нима наистина на изток?... да... може би... да...

— Карпинтър.

... да, промяна, настъпваше категорична промяна в посоката на движение във вторник, малко след три следобед...

— Карпинтър?

Някакъв глас от нищото — слаб, дразнещ, досаден. Карпинтър размаха гневно ръка, без да погледне.

— Млъквай, чуваш ли?

Положи усилия да не се разсее.

— Шефът каза да поемеш дъх. Иска да говори с теб.

— Почти го хванах. Виждам го, мамка му. *Мамка му!*

И тресна с юмрук на бюрото. Изпитваше усещането, че са го залели с кофа ледена вода. Образът се разпадна и вече не виждаше нищо. Всичко в монитора се превърна в безсмислено трепкащи петънца. Имаше чувството, че ще се пръсне. Вдигна очи и видя, че до лакътя му кротко е застанала една от секретарките — бледо, слабичко момиче с някакво китайско име от сорта на Сандра Вонг, Сандра Чен или нещо подобно — и го гледа съвършено невъзмутимо.

— Какво искаш, по дяволите? — попита вбесен той.

— Вече ти казах — отвърна тя. — Шефът те вика.

— За какво съм му?

— Откъде да знам? „Кажи на Карпинтър да поеме дъх и да дойде тук.“ Това беше всичко.

Карпинтър кимна и стана. Всички наоколо се бяха вторачили като обезумели в компютрите си и си бърбореха с тях, поглъщайки изливащата се като порой метеорологична информация. Запита се

какво толкова ги е принудило да изпаднат в транс. Налудничавата им съсредоточеност сега му се стори необяснима и противна. Само допреди две минути го интересуваше единствено посоката на движение на проклетия отровен облак, но сега всичко това му се струваше свършено чуждо и несъстоятелно, а още по-слабо го занимаваше съдбата на Сиатъл, Портланд, Сан Франциско, Лос Анджелис и Сан Диего.

Беше достигнал крайната фаза на изтощение без дори да забележи. Въздействието на хапчетата отдавна бе преминало и бе продължил да поддържа високото темпо просто по инерция, нанасяйки по този начин кой знае какви поразии на нервната си система.

Влезе в кабинета на административния шеф, който седеше зад голямо бюро във формата на подкова.

— Викал си ме — каза Карпинтър.

Отделът се ръководеше от Рос Маккарти, мрачен мъж, надничар ниво десет. Независимо от името във вените си имаше и няколко капки японска кръв. Това ни най-малко не бе помогнало на Маккарти да напредне в кариерата, а по-скоро му бе попречило: от години бе залепнал на ниво десет и не помръдваше от него, което безкрайно го огорчаваше. Беше як мъж с безизразно лице, зеленикав оттенък на кожата и с права, лъскава коса, която бе започнала да оредява на темето.

Държеше с погнуса някакъв напечатан лист, сякаш бе радиоактивен.

— Карпинтър, какво, по дяволите, е това? — попита той.

— Откъде да знам?

Маккарти не му показа листа.

— Ще ти кажа какво е. Това, което държи в ръцете си, е краят на кариерата ти. Прехвърлят те на някакъв идиотски ледовлекач, ето какво е. Да не си загубил ума си?

— Не, не съм — посегна към листа Карпинтър, но Маккарти дръпна ръка.

— Този кораб — продължи той — ще бъде твоят край. Ще се запилееш за няколко години из Тихия океан и докато си пържиш задника и хамалуваш, тези, с които сега тичаш наравно, ще те изпреварят и ще те оставят далеч зад себе си. Далеч от погледа — извън сметките. Така стоят нещата, Карпинтър. Разбираш ли какво ти

говоря? Не прави това. Послушай съвета ми. Ако си умен, ще останеш тук. Тук си полезен.

— Очевидно компанията смята, че другаде ще съм по-полезен — отвърна Карпинтър леко раздразнен.

— Ако останеш, повишението ти е в кърпа вързано съвсем скоро. Всеки момент преминавам на ниво девет, знам го със сигурност от приближени на Йошида-сан. Стане ли това, директно заемаш мястото ми. Не е ли далеч по-добре, отколкото да влачиш шибаните айсберги из океана?

Карпинтър знаеше, че Маккарти няма да премине никъде. Беше допуснал някакво грубо нарушение на служебната етика. Вероятно се бе опитал да накара някакъв далечен японски пети братовчед да му помогне за повишението, така че щеше да си изгние на ниво десет. Той също го знаеше. Затова се опитваше да задържи завинаги всеки, който работеше в отдела му.

— Мисля, че постигнах в метеорологията всичко, което мога — обясни Карпинтър, стараейки се да запази самообладание. — Време е да опитам нещо друго.

— И това е тъкмо ледовлекач. Това са глупости, Карпинтър. Абсолютни глупости! Откажи го.

— Нямам никакво намерение — пресегна се Карпинтър, взе формуляра и го пхна в джоба си, без да го погледне. — А, да. Можеш да дадеш отбой. Отровният облак започва да се разсейва.

Черните очички на Маккарти блеснаха трескаво.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно — отвърна Карпинтър, изумен от собствената си безочливост. — Най-късно до вторник следобед ще се насочи на изток.

Ако това се окажеше невярно, всички служители в Спокейн щяха да бъдат разстреляни със започването на съдебните процеси. Майната им, помисли си Карпинтър. По това време вече щеше да е на хиляди километри от тук.

А и прогнозата му бе точна. Чувстваше го със сетивата си.

— Покажи ми го върху картите — усъмни се Маккарти.

Карпинтър го заведе в информационната зала, която за първи път му заприлича на зала за игри в някаква лудница с всички тези хора, вторачили се в мониторите, по чиито екрани подскачаха разни спирали и дъги. Застана пред своя компютър и посочи блестящите жълто-

зелени диаграми. Те вече не значеха нищо за него. Някакви маймунски драсканици, нищо повече.

— Ето — обърна се той към Маккарти, — тези изобари показват променящите се градиенти. Ето тук, по границата на Айдахо, нали виждаш? Ясно личи отслабването на токсичния поток. А ето тази вълна откъм Канада, нали я виждаш, отмества като гигантска ръка цялата маса нататък.

Всяка изречена от него дума беше абсолютна глупост. Наистина беше видял да настъпват някакви промени, преди момичето да го бе прекъснало, но сега изобщо не бе в състояние да разбере какви точно биха могли да бъдат те.

Маккарти гледаше замислено монитора.

— Ще бъде невероятно, ако тази проклетия просто изчезне ей така, нали? — попита той.

— Имаш право. Но виж, Рос — Карпинтър рядко използваше собственото му име. — Ето тук, тук и тук. И особено тук. Знам, че в момента прилича на запечено лайно, но преди малко съвсем определено усетих как целият поток започва да се премества встрани в наша полза и промяната в градиентите по цялата периферия. Погледни това. И това.

— Тъхъ — кимна Маккарти. — Да, да.

Карпинтър знаеше, че той нищо не разбира. На ниво десет бяха нужни съвсем повърхностни технически умения. Важни бяха управленските умения, каквито Маккарти някога може би бе притежавал.

— Сам виждаш, нали? Одеве разчитах единствено на интуицията си, но новопостъпващата информация показва същото. Смятай, че се е разминало. Нали сам виждаш, Рос?

Маккарти продължаваше да кима.

— Точно така. Чудесно. Великолепно. Слушай, Пол, ще откажеш това прехвърляне, нали? Остани при нас. Нуждаем се от способностите ти.

Карпинтър никога не го бе чувал да се моли. Задоволството, което изпита, бе моментално изместено от чувство на презрение.

— Не мога, Рос. Трябва да се размърдам. Сигурен съм, че ме разбираш.

— Но нима капитан на някакво си корабче...

— Каквото и да е. В момента нямам друга възможност.

Изведнъж му се зави свят. Усети, че очите го болят.

— Хей, Рос, нали нямаш нищо против да се прибера? Направо съм грохнал и нищо свястно повече не бих могъл да направя днес. Най-страшното премина. Кълна ти се, че премина. Пускаш ме, нали?

— Да — измърмори разсеяно Маккарти. — Върви си, щом искаш. Но ако нещата се объркат, ще се наложи да те повикаме, независимо от всичко.

— Няма да се объркат, повярвай ми. Повярвай ми.

— И мини утре. Трябва да подготвим човек, който да те замести.

— Ще мина, разбира се.

Във фойето внимателно постави дихателната си маска, която предпазваше гърлото и дихателната система от обичайните отпадъци във въздуха, и напусна сградата. Небето беше покрито с широки мръснозелени и черни ивици, през които припичаше злоещото око на слънцето, а влажният и нагорещен въздух тегнеше над земята като дебело мъхесто одеяло. Дори през маската усещаше как лютивият въздух дразни ноздрите му. Испита облекчение, че не му се наложи да чака въздушния автобус. Скочи вътре и си проби с лакти място сред останалите маскирани пътници. След десет минути вече бе в хотелската си стая.

Хвърли маската напосоки и се метна върху леглото, както бе с дрехите, но бе прекалено възбуден, за да заспи.

Ама че свят, помисли си той. Кухненски умивалник, пълен с екологични катастрофи, които от стотина години непрекъснато се трупат върху главите ни. Евтрофикация. Червената вълна. Мутагенни взривове. Наводнени крайбрежни ивици. Необясними урагани и термични катаклизми. Огромни пространства, покрити с изгоряла растителност, разлагаща се под лъчите на безмилостното слънце. Огромни орди от насекоми, които прекосяват цели континенти, унищожават всичко по пътя си и оставят опустошени земи след себе си. Екологичната катастрофа се развихряше по всички точки на земното кълбо, задълбочаваше се и придобиваше все по-големи размери.

Най-тежко бе положението в средните ширини, в умерените пояси, толкова плодородни навремето. Сега там почти не падаше капка дъжд. Загиващите гори, замествани постепенно от огромни пасища,

пустошта, където не растеше дори трева, топящите се ледени шапки по полюсите, парниковият ефект, превърнал въздуха в отрова, наводнените крайбрежни райони със стърчащите над водата сгради. На други места пък проблем бяха неспирните или прекомерните валежи. Карпинтър си мислеше, че по този начин природата си отмъщава — превръща райони с приятен климат в подгизнали от влага и спарени от жегата джунгли, където пълзящите растения покриват магистралите, маймуните и алигаторите мигрират на север, а из градовете върлуват смъртоносни тропически болести.

Мина му през ума, че ако се е заблудил по отношение на токсичния облак и следващата седмица се случи нещо със Сиатъл и Портланд, Маккарти моментално ще го окачи на въжето. Ще бъде необходима изкупителна жертва и това ще бъде именно той. И вместо на ледовлекач, ще го натирят на някое забутано място като черноработник, откъдето Спокейн сигурно ще му се струва истински рай.

Компанията гарантираше работа за цял живот, при положение че спазваш правилата, но всяка проява на безотговорност и отклонение от установената практика беше фатална. Не че те уволняваха — това се случваше изключително рядко. Но това означаваше край на изкачването по йерархичната стълбица, и то завинаги. Така че положението му в момента не беше никак за завиждане. Един разумен кариерист никога не би бил толкова категоричен в такава ситуация — беше оголил тила си абсолютно.

Майната му. Предчувствията му никога не го бяха подвеждали. Понякога можеш да разчиташ единствено на интуицията си.

И все пак, когато на другия ден тръгна към службата, след като бе прекарал дванайсет часа в леглото, имаше апокалиптичното усещане, че всички го очакват струпани в коридора, за да го вържат и да го екзекутират още щом се появи. Не се случи нищо такова. Маккарти го посрещна с лъчезарна усмивка. Очите му блестяха. Целият излъчваше добронамереност и гордост.

— Е? — попита Карпинтър.

— Всичко е наред! Улучи право в десетката, Пол. Безпогрешен си. Ти си истински гений, човече. Абсолютен гений си, шибано копеле! За бога, много ще ни липсваш, нали, приятели? Нали ще ни липсва?

Изглежда, метеорологичните диаграми бяха потвърдили интуитивните му заключения. Циклонните процеси най-после бяха възстановили обичайното си придвижване през нощта и целият този небесен боклук, който се бе довякъл от средния запад и тровеше въздуха над планинските щати, щеше да бъде натикан покрай континенталната водоразделна линия, каквато представляваше билото на Скалистите планини, обратно в началното си положение. Маккарти едва ли някога бе изпитвал подобно щастие. Всеки негов жест го показваше.

Разбира се, нямаше нито празненство, нито шампанско. Маккарти не бе способен на такава щедрост; а и усилията, които полагаше, за да разиграва добронамерената си възторженост, бяха прекалено очевидни. Тя се стопи твърде скоро и Карпинтър отново усети скритата зад нея хладна раздражителност. Не беше ли това обичайната завист на провалилия се началник към подчинения, постигнал блестящ успех? Или гневът, породен от дезертирането на един ценен служител? Каквато и да бе причината, Маккарти светкавично смени тона с обичайната си студенина и грубоватост и купонът се разтури, преди да бе започнал.

Време беше отново да се захваща за работа.

Казаха му, че документите му за преместване ще пристигнат следващата седмица от Австралия. Необходимо беше да попълни подробен формуляр, в който да опише параметрите на служебните си задължения, и това трябваше да стане преди прехвърлянето на новата работа.

Седна и започна да попълва формуляра.

По-късно, когато Маккарти излезе в обедна почивка, Карпинтър за първи път се обади на новите си работодатели от корабния отдел. Жената се казваше Санборн, ниво девет в централния офис на „Самурай“ в Манитоба. Гласът ѝ излъчваше спокойствието и самочувствието на човек, който знае какво иска и как да го постигне: „пълна противоположност на мрачната раздражителност на Рос Маккарти“, помисли си Карпинтър.

— Имаме изключителен екипаж — говореше Санборн. — А „Тонопа Мару“ е прекрасен кораб, последна дума на техниката. В момента е на ремонт на доковете на Сан Педро в Лос Анджелис и след десетина-петнайсет дни го връщат обратно. Щом приключите всички

формалности в Спокейн, от вас се иска да отидете в Сан Франциско, да изкарате индоктринационния курс и да изчакате там пристигането на кораба. Ще се справите ли?

— Ще се справя — отвърна Карпинтър.

Няколко седмици платено шляене из Сан Франциско? Защо не? Бе отраснал в Лос Анджелис, но по-прохладният и малък северен град винаги му бе харесвал повече. Океанският бриз, мъглата, мостовете, прекрасните миниатюрни сгради, блещукащият син залив — чудесно. Чудесно. Ще си прекара идеално. Особено след Спокейн. Познаваше много хора във Фриско, стари приятели, добри стари приятели. Би било чудесно да се срещнат след толкова години.

Възбудата от предстоящите промени в живота му го облъхна като свеж вятър. Бог да благослови Джийни Гейбъл. Дължи ѝ голяма благодарност. Още при първия си отпуск ще отлети до Париж и ще я отведе в най-скъпия ресторант. Или поне в най-скъпия, който той би могъл да си позволи.

Скоро възбудата му премина. Както се случва с всяко възторжено чувство. Но Карпинтър умееше да се наслаждава на кратките красиви мигове. Човек не трябва да подминава този рядък шанс. И без това животът на този свят не е никак лек и става все по-мъчителен.

Да, всеки следващ момент бе все по-мъчителен. Това бе самата истина.

* * *

— Името му е Ву Фаншуи — каза Хуанито. — Около седемдесет и петгодишен китаец — това е почти всичко, което знам, освен че ще паднат доста парички за намирането му. Предполагам, че няма чак толкова много китайци на Валпарайсо Нуево, нали?

— Надали е все още китаец — отвърна Ключ.

— А може вече и да не е „той“ — добави Дилайла.

— Мина ми през ума — продължи Хуанито. — Дори да е така, не може да не го открием.

— Кой ще се заеме с тази работа? — попита Ключ. Хуанито го изгледа продължително. Ключ бе съвършен професионалист, което никога не пропускаше да подчертае, и в неговите уста въпросът прозвуча като израз на недоверие в способностите му на агент.

— Сам ще се оправя — отвърна Хуанито.

— Ти? — трепна усмивчица върху устните на Ключ.

— Да, аз. Защо не, по дяволите?

— Никога не си се захващал с издирване, нали?

— Все някога трябва да започна — не свалеше очи от него Хуанито.

Досещаше се защо Ключ се заяжда. Част от бизнеса на Валпарайсо се състоеше в издирването на укрили се бегълци и предаването им срещу заплащане на техните преследвачи, но досега Хуанито не бе участвал в подобни сделки. Изкарваше парите си, като помагаше на търсещите убежище да потънат в подземния свят на Валпарайсо, а не като ги продаваше. Една от причините бе, че никой не бе му предлагал достатъчно добро заплащане за подобен ангажимент, но по-важната причина бе, че самият той бе син на бивш беглец. Преди седем години някой бе платил на човек да открие баща му, което бе довело до убийството му. Хуанито предпочиташе да работи за търсещите убежище.

Но той също беше професионалист. Бизнесът му бе да изпълнява чужди поръчки и толкова. Ако не откриеше избягалия генен хирург, което искаше от него този странен динко — Фаркас, щеше да го стори

някой друг. Фаркас бе негов клиент. И Хуанито трябва просто да си свърши работата като професионалист.

— Ако изскочат проблеми — продължи той, — мога да сключа поддоговор. Сега засега исках само да ви информирам, в случай че попаднете на следа. Плащам по тарифата. Знаете, че не са малко пари.

— Ву Фаншуи — рече Ключ. — Китаец. Възрастен. Ще направя, каквото мога.

— Аз също — добави Дилайла.

— Колко души живеят на Валпарайсо Нуево, по дяволите? — възкликна Хуанито. — Най-много деветстотин хиляди? Веднага се сещам поне за петдесет, които в никакъв случай не биха могли да бъдат онзи, когото търся. Ето че възможностите се стесняват. Просто трябва да продължа да стеснявам възможностите, прав ли съм? Прав ли съм?

Всъщност Хуанито не беше оптимистично настроен. Разбира се, че щеше да направи всичко възможно, но цялата система на Валпарайсо Нуево бе уредена така, че да закриля тези, които искаха да останат в неизвестност.

Фаркас също го усещаше.

— Законите, гарантиращи личната тайна, тук са много строги, нали? — подхвърли той веднъж.

— Те май са единствените — усмихна се в отговор Хуанито. — Неприкосновеността на убежището. Състрадателността на Върховния е превърнала Валпарайсо в спасителен остров за бегълци от всички останали светове, от другите изкуствени планети и от самата Земя. Никой не би посмял да пречи на състрадателността на Върховния.

— Доста скъпо платено състрадание, доколкото схващам.

— Много. Таксите за убежище се качват всяка година. Всеки, който си позволи да стори нещо на някой от постоянните резиденти, уповаващи се на състрадателността на Върховния, накърнява интересите му, тъй като намалява годишните му приходи. А генералисимусът много-много не обича тези работи.

Намираха се в кафене „Вилануева“ в град Сан Мартин де Порес, спица Е. Цял ден бяха обикаляли Валпарайсо, от центъра към периферията по една спица и обратно по съседната, Фаркас му бе

казал, че иска да усети колкото може повече от Валпарайсо Нуево. Не да види — да усети. Точно така се бе изразил. Гладът му за усещания бе ненаситен. Навираше се навсякъде, сякаш искаше всичко да погълне и да попие. Не спираше за секунда. Енергията му бе изумителна. Независимо че бе поне два пъти по-възрастен от Хуанито. Не бе лишен и от самочувствие. Наблюдавайки самоуверената му походка, човек би си помислил, че е едва ли не новият генералисимус, а не някакъв си никому неизвестен, уродлив, дългокрак динко, собственост духом и телом на безскрупулната „Киоцера-Мерк“ на потъналата в мръсотия Земя.

Фаркас не бе стъпвал на нито един от сателитните светове преди това. Бе изумен, че тук има гори и езера, огромни ниви с пшеница и ориз, овощни градини, стада кози и говеда. Явно бе очаквал да види купчини метални конструкции и зловеци бетонни кутийки, в които хората се хранят с хапове или нещо от сорта. Земните хора и не можеха да проумеят, че големите сателитни светове са уютни местенца със сини небеса, пухкави облачета, прекрасни градини и великолепни сгради от метал, тухли и стъкло. Каквато беше Земята, преди да я унищожат.

— Щом правителството закриля бегълците, как смяташ да го откриеш? — запита Фаркас.

— Винаги има начини. Все някой познава някого, който знае нещичко за някого. Тук информацията се купува по същия начин, както и състраданието.

— И пак от генералисимуса ли? — погледна го удивен Фаркас.

— Понякога и от висшите чиновници. Но трябва да си много предпазлив. Рискът е голям. Винаги се намират агенти, които са готови да продадат информация. Всеки от нас знае повече, отколкото би трябвало да знае.

— Предполагам, че и ти познаваш по лице доста бегълци?

— Някои — отвърна Хуанито. — Виждаш ли онзи мъж до прозореца? Не знам дали можеш да го видиш всъщност. На мен ми изглежда около шейсетгодишен, плешив, с дебели устни и без брадичка.

— Да, виждам го. Но по-другояче.

— Предполагам. Та този е участник в далавера с фалшиви стоки за петдесет милиона капблоски долара. Плаща солидно, за да живее

тук. А онзи там — виждаш ли го? С русата мадама? Той е съвършен компютърен крадец и е обрал една сингапурска банка до шушка. Оня пък с мустаците — виждаш ли го? — се представял за папа. Можеш ли да повярваш? В Рио де Жанейро всички му повярвали.

— Чакай малко — прекъсна го Фаркас. — Откъде да знам, че не си измисляш всичко това?

— Не можеш да знаеш — усмихна се Хуанито. — Но не си измислям.

— Значи, седим си ние тук с теб и ти ми разкриваш самоличността на трима бегълци безплатно?

— Нямаше да е безплатно, ако ги търсеше.

— Ами ако ги търся? И твърдението ми, че търся някакъв си Ву Фаншуи е само прикритие?

— Но ти не търсиш нито един от тях — отвърна подигравателно Хуанито. — Стига глупости. Щях да знам.

— Прав си. Не ги търся. — Той отпи от мътнозеленото сладникаво питие. — И все пак защо тези мъже не са се постарали да се скрият по-успешно?

— Те мислят, че са — отвърна Хуанито.

Да откриеш следи, беше бавна и скъпа работа. Хуанито остави Фаркас да се мотае самичък по спиците на Валпарайсо Нуево и посети обичайните източници на информация: приятели на баща си, други агенти и дори главната квартира на Партията на единството, народната организация на Върховния, където не бе проблем да откриеш някого, който знае нещо и е готов да му се плати. Хуанито действаше внимателно. „Опитвам се да откроя китаец на средна възраст“, само казваше той. Никой не питаше и в никакъв случай не би запитал защо го търси. Причината можеше да бъде всякаква — или някой му бе платил да го открие, или трябваше да му връчи спечелените на миналогодишната лотария в Ню Юкатан един милион капблоски долара, или нещо съвсем друго. На Валпарайсо никой не задаваше въпроси за причините. Всички спазваха правилото: твоят бизнес си е твой бизнес.

Познаваше един федерико, приятел на баща му от времето в Коста Рика, който познаваше една жена, която познаваше един мъж, който имаше познат, който беше висш чиновник в Статистическия отдел. На всяка крачка трябваше да плаща, но това бяха парите на

Фаркас, или по-точно на „Киоцера — Мерк“ и в края на седмицата Хуанито вече имаше достъп до данните за имигрантите, съхранявани върху златни мегачипове. Те не съдържаха, разбира се, телефонния номер на Ву Фаншуи. Но от тях Хуанито научи, след като заплати осемстотин калаганос, колко етнически китайци живеят на Валпарайсо Нуево и преди колко време бяха пристигнали.

— Всичко деветнайсет души — докладва той на Фаркас. — Единайсет са жени.

— Така ли? Не е трудно да си смениш пола — каза Фаркас.

— Съгласен съм. Но пък всички жени са под петдесет години. Най-възрастният мъж е на шейсет и две. Първият е пристигнал преди девет години.

Фаркас не се притесни особено.

— Смяташ ли, че това изключва възможността да е някой от тях? Възрастта може да бъде променена толкова лесно, колкото и полът.

— Но датата на пристигане не може, доколкото ми е известно. А ти твърдиш, че твоят Ву Фаншуи е пристигнал преди петнайсет години. Следователно, ако не грешиш, не би могъл да е някой от тези китайци. Ако не е умрял досега, твоят Ву Фаншуи вероятно си е сменил расовата принадлежност.

— Не е умрял — каза Фаркас.

— Сигурен ли си?

— До преди три месеца беше жив и поддържаше редовна връзка със семейството си на Земята. Има брат в Ташкент.

— По дяволите. Тогавя попитай брат му под какво име се подвизава тук.

— Попитахме. Но не научихме.

— Попитайте го по-настоятелно.

— Попитахме го прекалено настоятелно. Вече не е в състояние да ни предостави никаква информация.

За по-сигурно Хуанито провери деветнайсетимата китайци. Не струваше скъпо и не отне много време, а и съществуваше вероятност д-р Ву да е подправил по някакъв начин данните. Проверката не доведе до нищо.

Намери шестима от тях в един клуб в град Хавана де Куба в спица Б. Играеха на някаква китайска игра, смееха се и побутваха малките порцеланови пулове, докато той ги наблюдаваше отстрани. Не

се държаха като бегълци. Това винаги личеше — една характерна изостреност на вниманието. Разбира се, не всички пристигаха на Валпарайсо, за да се скрият от закона, макар в повечето случаи причината да бе именно тази. Приличаха на компания от заможни китайски търговци, които се забавляваха. Успя да забележи също така, че и шестимата бяха по-ниски от него, което означаваше, че или никой от тях не е д-р Ву, който бе висок китаец, или д-р Ву бе скъсил краката си с петнайсет сантиметра, за да се дегизира по-успешно. Не бе невъзможно, но все пак беше малко вероятно.

Останалите тринайсет бяха или прекалено млади, или прекалено женствени, или нещо друго. Хуанито зачеркна всички от списъка си. От самото начало знаеше, че Ву положително вече не е китаец.

Продължи издирването. Следите една подир друга го отвеждаха в задънени улици. Започна да мисли, че д-р Ву вероятно е разбрал, че го търси някакъв безок, и бе преминал в още по-дълбока нелегалност или бе напуснал Валпарайсо. Плати на свой приятел, който работеше на космодрума, да следи митническите декларации. И от това не излезе нищо. Някой му напомни, че близо до град Ел Мирадор в спица Д има колония от стари бегълци, които не желаеха никой да ги безпокои. Хуанито отиде и там. Тъй като знаеха, че е син на убит беглец, присъствието му не притесни никого: все пак най-малко той би могъл да бъде заподозрян, че преследва някого.

Посещението му не доведе до някакъв конкретен резултат. Хуанито не би могъл да рискува да задава въпроси, а наблюденията му не го насочиха по никаква следа. Все пак той остана с твърдото убеждение, че отговорът бе Ел Мирадор.

— Заведи ме там — заяви Фаркас.

— Не мога. Там не гледат с добро око на чужденците. Ще стърчиш като някакъв динозавър.

— Заведи ме — повтори Фаркас.

— Ако Ву наистина е там и само те зърне, ще разбере, че го търсиш, и моментално ще изчезне.

— Заведи ме в Ел Мирадор — настоя Фаркас. — Аз плащам, а ти изпълняваш, доколкото си спомням.

— Прав си. Да вървим в Ел Мирадор.

* * *

Беше десет часът сутринта и Ник Роудс все не можеше да се начуди на времето. Имайки предвид сезона и характерните за това време на годината атмосферни условия, денят бе невероятно светъл и ясен: фотохимичната интензивност бе много по-ниска от обичайната, почти нямаше мъгла и иззад неизбежните ивици от атмосферни боклуци от парниковия ефект прозираха късчета синьо — или почти синьо — небе.

Беше чел в разни детски книжки за сини небеса, когато беше малко момче, но рядко бе имал възможност да ги види през последните трийсетина години. По неизвестни причини обаче днес времето бе ясно. Или поне относително ясно. От офиса му на тринайсетия етаж на стройната и грациозна кула на „Сантациара текнолъджис“ се разкриваше 360-градусова гледка към целия Сан Франциско чак до Бъркли хилс, които се простираха на четири — пет километра южно от университетското градче: мостовете, трепкащата водна повърхност, приличащото на красива играчка градче от другата страна на залива, заоблените хълмове зад гърба му, покрити с изсъхнала жълтеникава трева. От такова разстояние не се забелязваше пълзящата навсякъде корозия, причинена от неумолимите газове и изпарения. А над всичко се извисяваше небесният купол, голяма част от който точно в този момент изглеждаше изумително синя. В такъв ден бе невъзможно да се съсредоточиш върху работата. Роудс крачеше от прозорец до прозорец и не можеше да се насити на гледката.

Страхотен ден наистина. Но знаеше много добре, че няма да е за дълго, и беше прав.

Сигналната лампичка светна и той дочу безизразния андроиден глас: „Доктор Ван Влиет ви търси на трета линия, доктор Роудс. Искате да знаете дали вече имате становище по доклада му.“

Усети, че му се гади. Беше прекалено рано, за да спори с Ван Влиет и да се сблъсква с произтичащите от това усложнения.

— Кажете му, че имам съвещание и ще му се обадя по-късно — отвърна автоматично Роудс.

Ник Роудс бе директор на проучванията по Програмата за оцеляване и приспособяване в „Сантациара текнолъджис“, което означаваше, че изкарва парите си, опитвайки се да открие начини за превръщане на човешките същества в нещо по-човешко или по-малко човешко — тъкмо това все още не му бе особено ясно. „Сантациара текнолъджис“ бе филиал на „Самурай индъстрис“, мегакорпорацията, която притежаваше почти всички дялове от вселената, които не бяха собственост на „Киоцера-Мерк“, ООД. А Алекс Ван Влиет бе по всяка вероятност най-блестящият (и най-агресивният) от екипа млади и запалени генни инженери. По общо мнение той бе разработил съвършено нов адаптационен план, основаващ се на отстраняването на хемоглобина, и според тези, които бяха чули обясненията му, имаше реални шансове да пробие. Това бе съвършено нова гледна точка, която според Роудс беше доста опасна, без точно да знае защо. Но знаеше, че точно в този момент би предпочел да избегне разговор с Ван Влиет.

„Не от страх“, каза си Роудс. По-скоро по морални съображения. Според него имаше известна разлика. Рано или късно щеше да си изясни вътрешните противоречия, в които напоследък се бе оплел, и да се оправи с Ван Влиет. „Само не сега“, помисли си Роудс. Не сега, нали?

Върна се на бюрото.

То изглеждаше доста внушително с обширния си гладък и идеално полиран плот във формата на бумеранг, боядисан в червено. Бе изработен от дънера на рядко дърво, докарано от сърцето на някаква южноамериканска тропическа гора и купен на баснословна цена — един милион долара. Върху него цареше абсолютен безпорядък: в единия ъгъл бяха струпани информационни кубове, до тях видеокасети, огромна купчина виртуални дискове, между които и макетите с предложенията на Ван Влиет откъм далечния край на бюрото. Вляво под повърхността се намираще контролно табло за всички електронни уреди в кабинета; вдясно бе разположено барче с кристална брава, в което имаше малка колекция коняци и уиски, лична собственост на доктора на науките Никълъс Роудс. А в средата, точно до таблото за комуникация, стоеше елегантният шестоъгълен холочип, подарен му от неговата приятелка Изабел Мартин за Коледа, върху всяка от чиито страни бе изписана с пламтящи букви (ако ги гледаш

под съответния ъгъл) по една от шестте думи, с които Роудс формулираше дейностите на своя отдел:

КОСТИ	БЪБРЕЦИ
БЕЛИ ДРОБОВЕ	СЪРЦЕ
КОЖА	УМ

Много мило от нейна страна. Като се има предвид, че Изабел направо се отвращаваше от работата му и вътрешно се надяваше, че нищо няма да излезе. Роудс го взе и започна да го върти в дланта си като огромен скъпоценен камък. КОСТИ. БЕЛИ ДРОБОВЕ. КОЖА. Да. БЪБРЕЦИ. СЪРЦЕ. УМ. Известно време не отдели очи от УМ. „Именно там е истинският проблем — помисли си той, — там се крие разковничето.“ УМ.

Лампичката светна отново: „Мешорам Енрон се обажда на втора линия.“

— Кой?

„Мешорам Енрон — повтори автоматът максимално точно. — Израелският журналист. Съгласихте се днес да обядвате с него.“

— Да. Точно така — поколеба се Роудс. И за Енрон не бе готов все още — поне не веднага и не насаме. — Кажу му, че няма да успее за обяд и му предложи вечеря. — Посегна несъзнателно към виртуалните касети на Ван Влиет, остави ги обратно на мястото им, притегли ги отново към себе си и ги заразглежда, сякаш току-що му ги бяха донесли. — Ако приеме, обади се на г-жа Мартин и я свържи с мен. Искам и тя да присъства.

След няколко минути андроидът докладва, че господин Енрон с удоволствие приема поканата да вечерят заедно. Доктор Роудс би ли го взел от хотела му в Сан Франциско в седем и половина? Госпожа Мартин в момента не отговаря, но ѝ е оставено съобщение. Отново се е обадил доктор Ван Влиет, който с нетърпение очаква да обсъди предложенията си с д-р Роудс при първа възможност, дъра-бъра, надявайки се на експедитивен отговор, дъра-бъра...

Да. Дъра-бъра. Най-неочаквано денят се оказа претрупан. Противникът го превъзхождаше по численост. Ван Влиет увеличаваше натиска. Този Енрон, който душеше наоколо и искаше да узнае бог знае какво. Шпионин несъмнено. „Всички евреи са малко или повече шпиони“, помисли си Роудс. Какво още? А е само десет сутринта. Може би време за първата глътка?

Не, бе категоричното му решение. Още е рано.

Но ако бе рано за първата глътка и за доклада на Ван Влиет, това щеше да обърка цялата му програма за деня, което също не бе за предпочитане. Изведнъж се отказа от всякакво умуване. Пълна смяна на посоката — там е разковничето. Посегна под бюрото, ловко отключи барчето, измъкна бутилка коняк и удари една светкавична глътка. Замисли се за момент и отпи още една, по-малка глътка. Усети топлината да се разлива по тялото му, взе предложението на Ван Влиет и го мушна в гнездото.

Виртуалният Ван Влиет моментално се изправи пред него, дребен както в живота: жилаво, спретнато малко човече със студени сини очи, мъничка зализана козя брадичка и предизвикателна стойка, която му придаваше известна внушителност. Едрият и тромав Роудс изпитваше недоверие към ситни мъже. Караха го да се чувства като заобиколена от джафкаци маймуни горила. А и горилите почти бяха изчезнали. Докато маймуните се размножаваха като комари в нововъзникналите джунгли.

Зад Ван Влиет подобно на ореол потрепваше някакво триизмерно изображение от цветни точки, в което Роудс почти веднага разпозна модела на хемоглобиновата молекула. Ван тъкмо казваше: „Това са свързани протеини и се състоят от четири хемигрупи и глобиновата молекула. Хемигрупа е порфирин, в който свързващият метален йон се съдържа в двувалентното желязо, т.е. Fe^{+2} . Глобиновият компонент се състои от четири полипептидни вериги, обозначени като алфа, бета, гама и т.н. според аминокиселинната си структура.“

Беше средата на начална лекция относно функциите на хемоглобина. Бе задействал диска неправилно и бе пропуснал встъпителните бележки на Ван Влиет. И по-добре. Чудесно си представяше какво биха могли да представляват. Най-добре да ги подмине.

„... особено важна роля играе пигментът на хемоглобина при дишането на бозайниците, тъй като свързва свободния с молекулярния кислород и по този начин транспортира кислорода из организма. Но хемоглобинът има афинитет и към много други молекули: лесно се съединява с въглероден окис например, което има разрушителен ефект върху организма. Лесно образува съединения и с азотен окис. Серният

хемоглобин, който представлява хемоглобин плюс водороден сулфиден газ, е друга важна патологична разновидност на пигмента. Хематинът, който е хидроксилно съединение на хемо...“

Докато говореше, Ван Влиет се движеше енергично из виртуалното пространство и раз местваше молекулярните модели зад себе си с бързи и уверени движения на ръцете, сякаш беше магьосник, който подрежда реквизита си. При всяко негово ловко докосване ярките модели моментално се пренареждаха, за да демонстрират всеки път видоизменената форма на хемоглобина, представяна от него. Цветовете наистина впечатляваха. Роудс удари още една малка глътка. После още няколко. Постепенно се разсея, но не заради коняка, а просто от скука и раздразнителност.

Ван Влиет не спираше да сипе елементарна биохимична информация. Явно дискът бе предназначен за хора на по-високо управленско ниво от това на Роудс и с по-ниска техническа компетентност.

„Железни соли — недостатъчно снабдяване на тъканите с кислород — афинитет към въглерод, фосфор, манган, ванадий, волфрам — желязото ще образува халоиди с четирите халогенни елемента...“

Да. Да. Разбира се, че ще образува.

Върху лицето на Ван Влиет неочаквано се появи дяволска усмивчица: „Но що се отнася до човешката раса, това скоро ще бъде минало. Както вече посочих, състоянието на атмосферата приблизително 2350 години след новата ера говори за значително изместване на кислорода и азота от сложни въглеродни и серни съединения, както и за критично увеличение на процента на въглеродния двуокис, което налага изменения в дихателната дейност на човешкия организъм. Рисковете от използването на хемоглобина като основен дихателен транспортен протеин стават все по-явни. Ние трябва да превъзмогнем зависимостта на човешката раса от кислорода. Водородо-метановият цикъл е една от възможните алтернативи, прилагайки транспортен протеин, който използва двойна сярна връзка, както може да се види на тази диаграма.“

Моделът напомняше на плътно навита змия с дразнещи червени и виолетови ивици, извисила глава високо нагоре, сякаш готова за атака.

Роудс спря диска и го превъртя около деветдесет секунди назад.

Рисковете от използването на хемоглобина като основен дихателен транспортен протеин стават все по-явни. Ние трябва да превъзмогнем зависимостта на човешката раса от кислорода.

„Побъркал се е“, помисли си Роудс.

... транспортен протеин, който използва двойна сярна връзка...

Така. Така. Дискът се бе върнал до мястото, откъдето Роудс го бе пуснал. Като някакъв подскачащ полубог Ван Влиет отново подреди с чевръсти и деликатни движения пурпурночервената змия във въздуха пред бюрото му. Роудс подпря брадичка върху свитите си юмруци и изгледа обиколките на Ван Влиет до края на първата капсула, съдържаща все по-апокалиптични новости за дихателната система на човека в настъпващата епоха на кислородна недостатъчност. Втората капсула, обяви като на шега той, съдържаше подробни технически обяснения във връзка с налагащите се промени, произтичащи от неговото предложение. Роудс взе втората капсула, но не я пусна.

Значи човек наистина трябваше да се измъква през задната стълба.

Ние трябва да превъзмогнем зависимостта на човешката раса от кислорода...

Дребното човече направо искаше да преустрои цялата дихателна система и кръвообращението, за да дишат хората сернодвуокисната (метановата) въглероддвуокисна каша и да прати по дяволите необходимостта от кислород. От всички адаптационни проекти, които бяха оставени за проучване в лабораториите на „Сантациара“ през последната година и половина, този бе далеч най-радикалният. Далеч най-радикалният наистина. Никой досега не бе допускал дори възможността за подобна цялостна трансформация. След като прегледа някои разработки на Ван Влиет, Роудс се усъмни, че това нещо изобщо би могло да се осъществи. До такава степен надхвърляше представите му за реалност.

Усети някакво мускулче да трепка върху бузата му и го натисна с два пръста, за да се освободи от напрежението.

Още една глътка?

Не. Не точно сега.

Би ли могла да се осъществи идеята на Ван Влиет?

„След не по-малко от един милион години“, мина му през ума. Ще се наложи всичко да бъде преустроено, от горе до долу, цялата система от органи — черен дроб, бял дроб и цялата карантия, чак до осмотичните функции на клетъчната мембрана — пълна трансформация, всъщност създаване на нов човешки вид. Една свръхамбициозна програма, далеч надхвърляща техническия капацитет на „Сантациара“, която би довела до непредвидими последици, ако въпреки всички трудности би се осъществила.

Но пък нали именно проучването и осъществяването на подобни програми бе предметът на дейността им? Нали точно за това му плащат, и то твърде добре? Нали затова назначи Ван Влиет за свой сътрудник?

А ако Ван Влиет има право относно приложимостта на своя проект, а аз греша...

Погледна към ръцете си, които леко потрепваха. Опъна пръсти, за да преодолее треперенето. Натисна копчето, като включи този път Ван Влиет от самото начало.

Ван Влиет се ухили насреща му самоуверено и свойски, сякаш бяха стари приятели. Доколкото си спомняше, беше само на двайсет и четири. Почти син можеше да му бъде. Вече четиридесетгодишен, досега Роудс не бе изпитвал на гърба си агресивността на следващото поколение и усещането не му достави особено удоволствие.

„В това свое встъпление искам да предложа да пристъпим към фундаментална преоценка на досегашните ни усилия, изхождайки от предпоставката, че когато сме изправени пред екстремна ситуация, единствено разумни са екстремните мерки.“

Изображението на Ван Влиет изчезна и на негово място се появи прекрасно женско създание в широка, свободно падаща по тялото дреха. Крехкото същество крачеше през гора на фона на навъсено, тъмнозелено небе. Изящна и стройна прерафаелитова мадона с очарователни черти. И обгърналият я от всички страни смъртоносен въздух, зловонен и сплут като фекален разтвор. Което изобщо не я притесняваше. Роудс забеляза изящните ѝ ноздри ритмично да вдишват тази гадост, докато девойчето весело си тананикаше някаква песничка и танцуваше в такт с мелодията.

Роудс се досети, че това е нещо като реклама на новата човешка раса, която Ван Влиет възнамеряваше да създаде. Нима наистина този

отвратителен бъдещ свят щеше да бъде населен с подобни очарователни феи?

„Никакъв сериозен аргумент не би могъл да обори преценката ни, че в рамките на три-четири, най-много шест поколения, въздухът на тази планета ще стане негоден за ползване от страна на човешката раса при настоящото устройство и функциониране на нейните органи и системи. Независимо от всякакви предпазни мерки вече е ясно, че парниковият ефект отдавна има необратим характер и продължаващото обгазяване на атмосферата със замърсители ще доведе до прекриване на долната допустима граница на окисляване, когато ще са живи правнуците на днешните новородени.

Тъй като не сме в състояние да пристъпим към макропреустройство на нашата атмосфера, за да възстановим състава ѝ от преиндустриалната епоха, което се налага поради непредотвратимото отделяне на огромни количества въглеродород, изхвърлян в земните океани и в твърдо състояние през безотговорните деветнайсети и двайсети век, тук, в «Сантациара», решихме вместо това да направим опит за микропреустройство на човешкия геном, за да го подготвим за неминуемите промени. В момента се проучват различни адаптационни програми с различна степен на сложност, но категоричното ми мнение след обстойно запознаване и анализ на цялостната програма на «Сантациара» в настоящия момент е, че тя е базирана на полумерки, което я обрича на неминуем неуспех и...“

„Исусе Христе, помисли си Роудс, и се хили право насреща ми!“

Беше го слушал достатъчно дълго, поне за момента. Натисна бутона. Ван Влиет изчезна.

„Госпожа Мартин се обажда на първа линия“ — обяви веднага говорителят.

Благодарен, че това ще го разсее, Роудс включи изображението. Образът на Изабел изплува пред него — слаба, енергична жена със странно нехармонични черти. Остри, блестящи сиво-виолетови очи; изящно изваян, деликатен нос; меки, плътни устни: нищо не пасваше едно на друго. Миналата пролет бе боядисала косата си във вулканичночервено и той все още не бе свикнал с цвета.

Както винаги, тя подхвана безцеремонно:

— Каква е тази вечеря с някакъв си израелец довчера, Ник? Нали щяхме да ходим в Сосалито... — Тя неочаквано спря. — Ник?

Изглеждаш толкова странно, Ник!

— Така ли? В какъв смисъл?

— Изразът ти е толкова напрегнат. Зениците ти са разширени. Има някакъв проблем, нали?

Изабел винаги моментално забелязваше всяка соматична промяна в него. Но това беше работата ѝ в края на краищата: беше кинетичен терапевт. Езикът на тялото за Изабел бе като майчин. Глупаво бе да се опитваш да криеш нещо от нея. Поддържаха връзка вече в продължение на две години и половина. Бяха започнали да го подпитват кога ще се женят.

Гледаше го с проницателния си професионален поглед: мама Изабел, винаги готова да се притече на помощ, за да те освободи от терзанието. Разказвай, скъпи. Кажу какво те мъчи, за да ти олекне.

— Неприятна сутрин, госпожо — започна Роудс. — Преди два-три дни едно от моите момчета ми връчи идиотското си и възможно най-радикално адаптационно предложение, което съм виждал някога. Идеята е наистина революционна. Днес за първи път имах време да го погледна. Стигнах до половината и съм прекалено потиснат, за да продължа.

— И коя е причината?

— Отчасти радикалността на предложението. Това би означавало предприемането на всички онези крайни мерки, които винаги са те притеснявали — коренна трансформация на човешкия организъм, а не някакви козметични промени. И отчасти наглостта му. Въведението му започва с това, че направо ни обявява за безнадеждни консерватори, поради което не ни остава нищо друго, освен да се махнем и да му предоставим лабораторията.

— Ти? Консерватор?

— Да, според него. Както и да е, все още не съм съгласен да слушам как едно невръстно пишломе обяснява, че е време задници като мен да се оттеглят и да престанат да пречат за решаването на проблема.

— Което той може да постигне?

— Не съм стигнал още до там. Може да може, може и да не може. Склонен съм да вярвам, че не може, защото предложението му е толкова крайно, че ми се струва неосъществимо. Има някои основни технически проблеми, които според мен са неразрешими поначало. Но

какво знам аз? Аз съм само един дърт задник. Той иска да използваме хемоглобин на сярна вместо на желязна основа, за да оцелеем без кислород, когато настъпи критичният момент след двеста-триста години.

— Как мислиш, възможно ли е всичко това?

— Не знам. Много се съмнявам. Но ако се окаже възможно, най-много до година той ще бъде господарят на цялата тази лаборатория, а мен ще ме изритат — успя да се усмихне измъчено Роудс. — Вероятно тъкмо сега е моментът да го убия, преди всичко това да бъде разгласено.

Лицето ѝ придоби мрачен израз, докато той говореше. Погледът ѝ стана метален. Това вече не беше терапевтът, а заклетият политически функционер. Роудс изпита притеснение. Страхуваше се от този поглед.

— И това ли е всичко, което те занимава в момента, Ник? Че това момче може да те изрита от мястото ти? А помисли ли за човечеството, за бога? Цялостна трансформация? Какво означава всичко това? Да не би да възнамерява да ни превърне в някакви научнофантастични чудовища?

— Изабел...

— Сяра в кръвта? Но това е отвратително.

— Да. Така е. Само като си го помисля, ми се повдига.

Роудс съжали, че навлезе в такива подробности — не беше редно да споделя проблемите на компанията с външен човек, най-малкото с Изабел. Тя поддържаше връзки с половин дузина реакционни хуманистични общества в Сан Франциско и можеше да му навлече големи неприятности.

— Виж какво — продължи той, — дай да не говорим повече за това, става ли? Особено по телефона. Знаем, че предложението не е по вкуса ти. Но нека да го обсъдим някой друг път, съгласна ли си? Що се отнася до тази вечер...

— Израелецът.

— Така. — Спомняйки си предстоящата среща с Енрон, Роудс все повече съжеляваше, че бе наговорил всичко това на Изабел точно в този момент. — Казва, че е журналист. Води някаква сензационна рубрика за бъдещето на човешката раса, нещо като „Ужасяващите предизвикателства, които ни заплашват“ или „Какво мислят по

въпроса най-съвършените ни мозъци“, в някакво луксозно списание с един милиард читатели в израело-арабския свят и иска да ме разпитва за настоящото състояние на американските изследвания в генетичната трансплантация. Сигурно е шпионин.

— Разбира се, че е шпионин. Всички израелци са шпиони. Всеки го знае. Учудена съм, че изобщо си се съгласил да разговаряш с него.

— Няма как. Уредил го е чрез Ню Токио. Естествено, от мен не се очаква да засягам същностните въпроси. Списанието е много голямо, а районът представлява огромен пазар за продуктите на „Самурай“. Трябва да изиграем за техните читатели ролята на последните надеждни спасители на човечеството. Трябваше да обядваме заедно, но предпочетох да е вечеря. Искам да си до мен, за да ме сритваш под масата, когато навляза в забранени територии.

— Готово — усмихна се тя.

— Но те моля, Изабел. Без политика и излишни спорове. Всеки от нас двамата си има своите схващания, но нека довечера да не ги обсъждаме пред въпросния Енрон.

Усмивката ѝ изчезна.

— Ще се опитам да се контролирам, Ник. Няма да имаш никакви проблеми. Но няма ли да е добре статията му да засегне въпроса и за многообразието от мнения по този проблем в Америка?

— Умолявам те.

— Добре.

Отговорът ѝ прозвуча хладно. Роудс се запита дали наистина нямаше да обърка нещата довечера. Беше доста непредсказуема. Може би сбърка, че изобщо я покани. Но в такъв случай може би изобщо бе грешка връзката му с нея.

— Ще те взема в седем — каза той. — Отседнал е в центъра и не сме обсъждали къде да ядем. Защо да не отидем в Сосалито.

И ѝ изпрати въздушна целувка. Неочаквано си представи, че вечерята вече е приключила, всички приказки са изприказвани, отървал се е от Мешорам Енрон и двамата с Изабел най-после са се усамотили в апартамента му с изглед към залива — осветлението е приглушено, звучи тиха музика, няколко глътки коняк и вече са в леглото с Изабел в прегръдките му, а сладкото ѝ ухание го упойва и главата му бавно се отпуска между гърдите ѝ...

Да. Да. По дяволите Алекс Ван Влиет и пурпурночервените му змии, по дяволите Мешорам Енрон, по дяволите целия обречен, скапан, задръстен от мръсотии свят. Единственият смисъл се състои в това да си осигуриш едно безопасно кътче за през нощта.

Любимата ми да е в моите прегръдки, леглото да прегръща мен!

Сигналната лампа отново светна.

Исусе Христе! Роудс се вторачи в машинката.

— Ако е Ван Влиет, можеш да му кажеш, че...

„Господин Пол Карпинтър на първа линия“ — обяви любезно андроидът.

— Пол Карпинтър? — възкликна изумен Роудс.

Натисна бутона и ето ти го Пол, без съмнение самият Пол, леко поостарял, може би дори малко повечко, с тъмна рунтава брада, скриваща половината му лице, на мястото на заострената брадичка, която носеше едно време. Твърдата му руса коса бе доста по-дълга от преди, а лицето му бе покрито със слънчев загар и множество бръчици около очите, сякаш бе прекарал дълго време на открито. Не бяха се виждали цели пет години.

— Е — започна Роудс, — блудният син се завръща. Откъде, по дяволите, се обаждаш, човече?

— От съседната врата тук, в Сан Франциско. Как си, Ник? Много трансплантации ли направи тези дни?

— Сан Франциско? — опули се Роудс. — Ти си в града? Защо? По какъв случай? Защо не ме предупреди, че пристигаш?

— Реших, че няма смисъл. Тук съм няколко седмици, след което компанията ме запокитва на майната си в Южния Пасифик. Вече съм капитан на ледовлекач. Викай ми Ахав. Ще намериш ли време за един обяд със стария приятел другата седмица?

— Другата седмица? — възкликна Роудс. — Какво ще кажеш за днес?

Карпинтър го изгледа учуден.

— Можеш още сега? Такава важна клечка като теб?

— Страшно бих искал. Тъкмо повод да се измъкна от тази шибана лудница за няколко часа.

— След трийсет минути съм при теб. Качвам се в лабораторията ти, показваш ми всички новости и отиваме да се наплюскаме някъде.

Става ли?

— Не става. Всичко по-интересно е под забрана от съображения за сигурност. Освен това се опитвам да се скрия от един тип тук, така че не бих могъл да се измъкна преди обяд. — Роудс погледна часовника си. — Ще се срещнем в дванайсет в „Антонио“ до дигата. Всеки таксиметров шофьор познава мястото. Боже Господи, как се радвам, че ще те видя, Пол! Господи! Ама че изненада!

* * *

— Мисля, че открихме стоката — каза Фаркас.

Беше сам в стаята си и разговаряше по телефона с полковник Емилио Олмо, третия човек в цивилната полиция на Валпарайсо Нуево. Полковник Олмо се ползваше с изключителното доверие на дон Едуардо Калаган, генералисимуса, Върховния, Покровителя и Абсолютния вожд на Валпарайсо Нуево. За Фаркас обаче по-същественото беше, че Олмо е главният представител на „Киоцера-Мерк“ тук. Доколкото бе подразбрал „Киоцера-Мерк“ имаха дългосрочен план да направят Олмо приемник на Върховния, когато настъпи благоприятният момент да се сложи точка на дългогодишния режим на дон Едуардо. Обстоятелството, че прибира пари и от двете места, подсказваше, че не е благоразумно да му се вярва особено, но все пак основните му интереси бяха свързани с „Киоцера-Мерк“, поради което Фаркас реши, че би могъл да се обърне за подкрепа към него.

— Кой ти е агент? — попита Олмо.

— Хуанито Холт.

— Гадното копеленце. Знам го много добре. Трябва да ти кажа, че е умно хлапе. Как го намери?

— Всъщност той ме намери. Пет минути след като слязох от совалката, ме набара. Много е бърз.

— Много. Дори прекалено понякога. Бащата бе забъркан в събитията в Централноамериканската империя — помниш ли? Тройната революция? Много хитър *hombre*. Беше ту социалист, ту фашист, никой така и не можа да разбере, а накрая, когато всичко рухна, се измъкна и продължи да заговорничи отгук. В един момент започна да създава прекалено много проблеми и левите и десните предпочетоха да се обединят и да се отърват от него. Хлапето също е хитро. Внимавай, Виктор.

— За всичко внимавам — отвърна Фаркас. — Знаеш го добре.

— Да. Сигурен съм.

Фаркас наблюдаваше екрана, който бе прикрепен направо върху стената. За него той представляваше преливащ в различни нюанси

жълт равнобедрен триъгълник, чийто заострен горен край бе извит назад към стената, сякаш се опитваше да премине в някакво съседно измерение. Разположеното близо до основата на триъгълника изображение на Олмо пък му напомняше два срязани куба в кобалтовосин цвят, свързани от ярка като диамант бяла зигзагообразна светлина.

Въздухът в стаята бе затрогващо хладен и свеж. Сякаш човек дишаше парфюм. Беше също толкова изкуствен, колкото и въздухът в закритите пространства на Земята, ако не и повече, и все пак бе различен. Разликата според Фаркас беше в това, че земният въздух трябваше да бъде филтриран, преди да бъде вкаран в дадена сграда, за да се отстранят всякакви боклуци от него, като метан, излишъците CO_2 и останалите отпадъчни продукти вследствие на парниковия ефект, което го правеше някак си стерилен. Човек го дишаше със съзнанието, че е преработен, и това пораждаше недоверчиво отношение. Какво ли още бяха отстранили освен боклуците? Докато атмосферата на сателитите от типа L-5 се състоеше от божествената смес кислород-азот-въглероден двуокис, и то в пропорции, каквито сам Бог бе предписал, ако не и по-съвършени, тъй като процентното съдържание на относително безполезния азот бе по-малко, отколкото на Земята, за сметка на кислорода. А и не се налагаше филтриране, тъй като отсъстваха каквито и да са ненужни примеси.

Така че напълно синтетичният въздух на сателита беше по-благоуханен от денатурирания въздух на запечатаните земни сгради. Тежък. Твърде тежък за него. Фаркас знаеше, че въздухът тук е подобър от земния, но никога не успя напълно да свикне с него. *Очакваше* да има вкус на смърт, особено когато беше навън, без маска, и той изпълваше дробовите му с всички онези прекрасни въглеводороди. Синтетичният боклук беше по-омайващ, отколкото му бе необходимо.

„Дайте ми само още малко време — помисли си Фаркас — и ще започна да го харесвам.“

— Стоката се намира в Ел Мирадор — продължи Фаркас. — Моят агент ще ме заведе днес там, за да проверя склада.

— *Виено*. И си убеден, че всичко ще бъде наред?

— Напълно.

— Какво те прави толкова сигурен?

— Просто интуиция. Знам, че не се заблуждавам.

— Ясно. Твоите сетива се различават от нашите. Ти си твърде необикновен човек, Виктор.

Фаркас не отвърна.

— Ако стоката ти хареса, кога искаш да я натовариш?

— Вероятно съвсем скоро.

— За централния офис?

— Не. Планът е променен. От централния офис поискаха стоката да бъде изпратена директно във фабриката.

— Аха. Разбирам.

— Ако се заемеш да уредиш въпроса с митническите декларации — продължи Фаркас, — веднага щом сме готови, ще те информирам.

— А митническите такси...

— За всичко сме се погрижили, както обикновено. Не мисля, че дон Едуардо ще има повод да се оплаче.

— Би било твърде неприятно, ако му дадем повод.

— Няма да има проблеми.

— *Виепо* — каза Олмо. — Дон Едуардо винаги е нещастен, когато изнасят ценна стока от Валпарайсо Нуево. Това трябва да се има предвид.

— Казах, че ще се отплатим, нали?

Ненадейно гласът на Фаркас прозвуча по-категорично и от кобалтовосиньо изображението на Олмо стана почти червено, с което сякаш искаше да подсказе, че евентуално неуреждане на сметките би било крайно обезпокоително и че тонът му е твърде неприемлив. Миг по-късно Фаркас установи, че Олмо възвръща обичайния си цвят, което означаваше, че кризата е преминала.

— *Виепо* — повтори Олмо.

Този път, изглежда, му бе повярвал.

Ел Мирадор бе разположен по средата на спицата между центъра и периферията. Огромните прозорци от стъкло осигуряваха колосална гледка към останалата част от Валпарайсо Нуево, звездите, слънцето, луната, Земята и всичко останало. Когато Хуанито и Фаркас пристигнаха, имаше слънчево затъмнение, което не бе голяма рядкост за сателитните светове, но не бе и чак толкова често явление. Земята

почти изцяло скриваше слънцето, от което бе останал един съвсем малък отрязък, блеснал като диамант върху златен пръстен. Плътни морави сенки покриваха целия град, сякаш загърнат в тежка кадифена завеса.

Хуанито се опита да опише гледката, Фаркас го прекъсна с нетърпелив жест.

— Знам, знам. Чувствам го със зъбите си. — Бяха застанали върху огромен ескалатор, който ги отвеждаше към градския площад. — Слънцето в момента е дълго и тънко като острие на секира. Земята има шест страни, всяка в различен цвят.

Хуанито го изгледа изумен.

— Ву е тук — каза Фаркас. — Там долу, на площада. Усещам присъствието му.

— От петстотин метра?

— Ела с мен.

— Какво ще правим, ако наистина е там?

— Въръжен ли си? — попита Фаркас.

— Да, нося шило — потупа бедрото си Хуанито.

— Добре. Настрой го на максимална мощност, но не го използвай освен при крайна необходимост. В никакъв случай не бих искал да го нараниш.

— Ясно. Искаш да го убиеш собственоръчно, когато му дойде времето. Много бавно и с огромно удовлетворение.

— Просто внимавай да не го нараниш, това е всичко. Да вървим.

Ел Мирадор притежаваше старомодната атмосфера на класически латиноамерикански град с ниски сгради, боядисани в пастелни цветове, чиито фасади бяха покрити с множество железни украси, павиран със заоблени камъни площад, по чиято периферия се кипреха малки старовремски кафенета, а в центъра му бе разположен натруфен фонтан. Наброяваше около десетина хиляди жители и сякаш всички те в момента си пиеха питиетата на площада и наблюдаваха затымнението. Това бе събитието на деня. Никой не им обърна внимание, когато слязоха от ескалатора и тръгнаха по площада. „Дяволска работа, помисли си Хуанито, пристигаш с един слепец,

който крачи до теб, а никой дори не те забелязва. Но когато слънцето отново изгрее, нещата могат да се променят.“

— Ето го там — пошепна Фаркас. — Някъде вляво, на петдесет-шейсет метра от нас.

Той кимна едва забележимо в същата посока. Хуанито се втренчи в моравия сумрак. Десетина-петнайсет души бяха насядали около масичките на тротоара под разноцветните стъклени тенти. Обичайната следобедна атмосфера в добрия стар, уютен Ел Мирадор на сънливия стар Валпарайсо Нуево.

Фаркас се бе дръпнал настрана, очевидно за да прикрие странното си лице.

— Ву е онзи, дето седи сам на първата маса — изрече той с половин уста.

— Сама на маса седи единствено една жена — поклати глава Хуанито. — Около петдесет-петдесет и петгодишна, дълга червеникава коса, голям нос, облечена в дрехи, които са били на мода преди десетина години.

— Това е Ву.

— Откъде си толкова сигурен?

— Възможно е да ретрофираш тялото си така, че да изглежда съвършено различно. Но не можеш да промениш невидимата информация, която аз долавям със сляпото си зрение. Последния път, когато видях д-р Ву, за мен той представляваше излъскан до огледален блясък кубичен метален блок, застанал върху пирамидален пиедестал с цвят на мед. Тогава бях на девет години и си обещах никога да не забравя на какво ми прилича. И не забравих. Точно така ми изглежда седналата на онази маса.

Хуанито отново се вторачи нататък. И отново видя една най-обикновена жена в изпомачкани старомодни дрехи. Наистина напоследък постигаха чудеса с ретрофирането: можеха да покрият скелета ти с каквото си искаш тяло като дрехи върху манекен, манипулирайки собствената ти ДНК. Но все пак на Хуанито му бе трудно да се съгласи, че тази женица там е някакъв зловец китайски генетичен трансплантатор под маскировка, а още по-невъзможно му бе да си я представи като лъскав куб върху медна пирамида.

Но почти физически усещаше омарата, която се излъчваше от Фаркас. Значи това наистина бе той. Слепецът неистово искаше да си

отмъсти за стореното с него още преди раждането му, което го бе направило различен от останалото човечество.

— Сега какво ще правим? — попита Хуанито.

— Ще отидем да седнем на нейната маса. Дръж оръжието си в готовност. Но се надявам да не се наложи да го използваш.

— Ако насочим оръжие към нея и се окаже, че не е Ву — каза притеснен Хуанито, — това ще ми докара адски неприятности, особено ако си плаща на Върховния за убежище. Бегълците много се дразнят, когато някой им наруши уединението. Такъв въпрос може да стане, че теб да те изхвърлят, а мен да ми натресат огромна глоба. Нищо чудно и мен да ме изхвърлят и тогава какво? Къде ще живея, ако напусна това местенце? За това помислял ли си?

— Недей да се тревожиш толкова — отвърна Фаркас. — Това е д-р Ву и толкова. Наблюдавай го как ще реагира, като ме види, и сам ще повярваш.

— Така или иначе нарушаваме правото на убежище. Достатъчно е само да извика цивилната полиция.

— Първата ни работа е да го убедим, че това би било глупав ход от негова страна. Разбираш ли?

— Но аз нямам право да го наранявам — настоя Хуанито.

— Не. И не бива да го правиш в никакъв случай. Трябва само да демонстрираш готовност да го направиш, ако се наложи. Сега да вървим. Седни пръв, попитай учтиво дали има нещо против и кажи нещо по повод затъмнението. Аз ще дойда след трийсетина секунди. Ясно, нали? Ти си добро момче. Тръгвай.

* * *

— Сигурно сте полудели — каза червенокосата и гласът ѝ наистина прозвуча ядосано. По лицето ѝ бе избила странна пот, а пръстите ѝ приличаха на сгърчени змии. — Не съм никакъв доктор и името ми не е нито Ву, нито Фу, или там както го казахте, и ви давам точно две секунди да ме оставите на мира.

Тя не можеше да отдели очи от гладкото и празно лице на Фаркас. Хуанито си даде сметка, че на него то явно не му правеше вече чак такова впечатление, но за останалите гледката очевидно бе чудовищна.

Фаркас не помръдна. След малко жената отново заговори, но този път тонът ѝ бе по-спокоен и почти въпросителен:

— Все пак що за същество сте вие?

Не е Ву, реши Хуанито.

Истинският Ву не би задал подобен въпрос. Истинският Ву щеше да *знае*. И да избяга. Освен това тя с положителност бе жена. Извивката на устните, овалното чело и меката кожа на лицето бяха съвършено женствени. Тези детайли са абсолютно различни при мъжете и при жените. А също и тънките китки. Начинът, по който бе седнала. И много други неща. Не съществуваха чак толкова прецизни генетични хирурзи. Хуанито се загледа в очите ѝ, опитвайки се да открие следи от типичната за китайците издълженост, но не видя нищо. Те бяха синьосиви. Доколкото си спомняше, всички китайци имаха кафяви очи. „Не че е кой знае колко трудно цветът да бъде променен“, помисли си Хуанито.

Фаркас се наведе към нея и произнесе тихо, но отсечено:

— Много добре знаете що за същество съм, докторе. Казвам се Виктор Фаркас. Роден съм в Ташкент по време на Второто разпадане. Майка ми бе съпруга на унгарския консул и вие направихте генетична трансплантация на зародиша в утробата ѝ. Вашата специалност тогава бе структурногенетична реконструкция. Нима сте забравили? Премагнахте очите ми и на тяхно място присадихте сляпо зрение, докторе.

Жената отмести поглед встрани. Бузите ѝ порозяваха. Изглеждаше видимо развълнувана. Хуанито отново започна да променя мнението си. „Може пък и да съществуват чак толкова съвършени генетични хирурзи“, мина му през ума.

— Абсолютно нищо от това, което казвате, не е истина — отвърна тя. — Никога не съм чувала за вас и за мястото, което споменахте. Вие сте душевноболен. Мога да ви покажа коя съм. Имам документи. Нямате право да ме безпокоите.

— Нямам намерение да ви причинявам нищо лошо, докторе.

— Аз не съм доктор.

— А бихте ли станали отново? Срещу добро заплащане?

Хуанито извърна изненадан глава и погледна Фаркас. Не бе очаквал такъв обрат.

Високият мъж се усмихваше любезно. Бе се привел към нея, очаквайки отговор.

— Не желая да слушам повече — отсече жената. — Или се махайте веднага, или ще извикам полиция.

— Чуйте ме внимателно, доктор Ву — продължи Фаркас. — Работим върху един проект, който силно би ви заинтригувал. Представявам инженерен екип, подразделение на добре известна на вас корпорация. Става дума за експериментален космически полет, първата междузвездна експедиция със свръхсветлинна скорост. Според програмата стартът трябва да бъде след три години. Или може би четири.

Жената се изправи.

— Нямам нищо общо с вашата налудничавост.

— Свръхсветлинната скорост деформира зрението — сякаш не я чу Фаркас. Той като че ли не забелязваше, че тя стои права, готова всеки момент да се измъкне. — И всъщност го разрушава напълно. Възприятията стават съвършено ненормални. Екипаж с естествени зрителни способности изобщо не би могъл да работи при такива условия. Но се оказва, че човек със сляпо зрение сравнително лесно би се приспособил към причинените от скоростта промени. Както разбирате, аз съм напълно подходящ за такъв полет и вече получих покана да взема участие.

— Не проявявам ни най-малък интерес...

— Всъщност вече бяха проведени пробни изпитания на Земята и резултатите са изключително обнадеждаващи. Предмет на опита бях аз. Поради това сме напълно убедени, че проектът е осъществим. Но не е възможно да извърша полета сам. Вече е подбран петчленен екипаж и всички са съгласни доброволно да се подложат на структурногенетична ретрофия, за да се сдобият с моите способности. Не познаваме друг специалист във вашата област. Бихме искали да прекратите уединението си, доктор Ву.

Хуанито не бе очаквал срещата да се развие по този начин. Беше абсолютно сащисан.

— Създали сме за вас изцяло оборудвана лаборатория на недалечен сателит. Всичко, което ви потрябва допълнително, ще ви бъде доставено незабавно, щом поискате. От само себе си се разбира, че заплащането ще бъде много добро. Гарантираме и личната ви неприкосновеност през цялото време, докато отсъствате от Валпарайсо Нуево. Какво ще кажете? Приемате ли?

Червенокосата бавно отстъпваше разтреперана. Фаркас, изглежда, не забелязваше това.

— Не — отвърна тя. — Беше толкова отдавна. Каквито и да са били уменията ми, всичко съм забравил, всичко съм забравил.

„Значи все пак Фаркас се оказа прав“, помисли си Хуанито. Това несъмнено бе доктор Ву.

— Може да изкарате опреснителен курс — не спираше Фаркас. — Не е възможно човек с такива изключителни способности като вашите да забрави всичко, не съм ли прав?

— Не. Моля ви. Оставете ме.

Хуанито наистина бе изумен колко погрешна е била представата му през цялото време. Изобщо не ставаше дума за никакво отмъщение. Рядко се бе заблуждавал до такава степен. Сега му бе свършено ясно, че Фаркас не бе пристигнал с намерението да си го върне. А за да сключи сделка. От името на „Киоцера — Мерк“. Изобщо не му минаваше и през ума да си отмъщава. И не изпитваше никакъв гняв към генетичния хирург заради онова, което му бе сторил преди толкова време. Абсолютно никакъв.

В този момент Фаркас му изглеждаше още по-странен и непредсказуем.

— Какво ще кажете? — попита повторно той.

Вместо да отговори, жената... Ву... отстъпи още няколко крачки. Тя... той... както и да е... сякаш всяка секунда бе готов да хукне.

— Къде отива той? — попита неочаквано Фаркас. — Хуанито, не му позволявай да се измъкне!

Ву продължаваше да отстъпва бързо към вътрешните помещения на кафенето, Фаркас направи рязък жест с ръка и Хуанито го последва. С оръжието, което носи, може да го зашемети от петнайсетина крачки разстояние. Но не може да го направи пред очите на цялата тази тълпа, особено при положение, че е под закрила и че се намират в Ел Мирадор. Поне петдесетина души моментално щяха да се нахвърлят отгоре му. Щяха да го заловят, да го пребият, да го обрежат и да продадат кожичката му на хората на генералисимуса за две кали и половина.

Кафенето бе претъпкано и полумрачно. Хуанито мерна жената някъде в дъното, близо до стаите за почивка. „Продължавай, каза си той наум. Влез в дамската тоалетна. И там ще те намеря, щом трябва. Нищо няма да ме спре.“

Но тя подмина помещенията и се вмъкна в някаква ниша до кухнята. Двама натоварени с подноси келнери се зададоха насреща му, изгледаха го гневно и го скастриха да се отстрани от пътя им. Когато ги отмина, вече бе загубил от погледа си червенокосата. Ако я изтърве, ще има големи проблеми с Фаркас. Той сигурно ще получи истеричен пристъп. И по всяка вероятност няма да му плати седмичната надница. Изгаря с цели две хиляди кали, без да смята допълнителните разходи.

В този момент една ръка се протегна от сянката, сграбчи го за китката с изненадваща ярост и го вмъкна в тясна стаичка, потънала в зеленикава мъгла, която струеше от някаква странна машина върху далечната стена. Червенокосата го гледаше обезумяла.

— Иска да ме убие, нали? Всичко, дето го разправя, е лъжа, нали?

— Мисля, че не е — отвърна Хуанито.

— Никой не би се съгласил доброволно да заместят очите му със сляпо зрение.

— Откъде да знам? Хората са способни на какви ли не щуротии. Но ако искаше да те убие, мисля, че би действал по друг начин.

— Иска да ме махне от Валпарайсо и да ме убие някъде другаде.

— Не знам — призна Хуанито. — Не ми разкрива плановете си. Аз само си върша работата.

— Колко ти плати, за да ме откриеш? — И повтори яростно: — Колко? — След което метна светкавичен поглед към пъхнатата в джоба му ръка. — Знам, че си въоръжен. Остави го в джоба си и само ми отговори. Колко?

— Три хиляди кали седмично — измърмори Хуанито, леко надувайки цифрата.

— Ще ти дам пет, за да ме отървеш от него.

Това се казва обрат. Хуанито се поколеба. Да се откаже от Фаркас? Беше ли способен на такава светкавична смяна? Ще бъде ли професионално, ако го направи заради по-добрата оферта?

— Осем — каза след малко той.

Защо не, по дяволите? С нищо не бе задължен на Фаркас. Тук всеки има право на убежище: състрадателните чувства на Върховния осигуряваха защита и на Ву. И задължение на всеки бе да защитава съгражданите си от евентуални опасности. В края на краищата осем хиляди кали са доста солидна пачка.

— Шест и петстотин.

— Осем или край на разговора. И то веднага. Носиш ли си ръкавицата?

Жената, която се оказа д-р Ву Фаншуи, промърмори ядосано и измъкна подвижния си терминал.

— Сметка 1133 — каза Хуанито.

И трансферът бе извършен.

— Какво искаш да направя? — попита Хуанито.

— Точно зад кафенето е входът на един пасаж, който извежда към външната сфера. Ще ме забележиш тъкмо в момента, когато се вмъквам вътре, и двамата ще ме последват. Когато всички сме вече вътре и той тръгне към мен, ще изостанеш зад него и ще натиснеш спусъка. Нека изгние вътре.

В очите на Ву проблясваха заплашителни пламъчета. Сякаш ретрофираното тяло бе започнало да изчезва и отдолу малко по малко се показваше истинският Ву.

— Ясно, нали? — изглежда го свирепо. И очите на възрастната жена блеснаха сатанински. — Аз те купих, момче. И се надявам да не го забравиш, докато сме вътре. Ясно, нали? Нали? Добре.

* * *

Карпинтър пристигна пръв пред ресторанта. Пътуването през залива бе по-кратко, отколкото очакваше. Реши да изчака Роудс навън, крачейки нагоре-надолу под блясъка на обедното слънце. Ресторантът представляваше редица от малки плексигласови сводове, накацали по ръба на дигата, която служеше за защита на намиращия се под морското равнище Бъркли от по-нататъшните набези на водната стихия. Отстрани напомняха туфа блестящи гъби.

Половината равнина около Бъркли бе погълната още при първото надигане на водите преди четирийсет-петдесет години и Карпинтър знаеше, че сега при отлив могат да се видят върховете на сградите, стърчащи над покритата с микроорганизми блещукаща водна повърхност. Откакто бе издигната дигата, вече нямаше сериозни наводнения. Западното крайбрежие се бе отървало относително леко в сравнение с бедствията на други места по света: катастрофалните наводнения в Китай, Япония и Бангладеш, както и по източния бряг на Съединените щати и най-вече във Флорида, Джорджия и Каролина. Пораженията в Западна Европа бяха общо взети по-малки с изключение на Холандия, Дания и балтийските държави, по-голямата част от които бе изчезнала под водата. Твърдеше се, че топенето на полярните ледникови шапки всъщност вече бе приключило и това, което бе останало от тях, нямаше да се размрази поне в близко бъдеще, така че нямаше опасност от предстоящо повишаване на морското равнище. Винаги бе приятно да узнаеш, че не предстоят нови опасности. Независимо какви. Дори и това да не бе истина.

Огромното обедно слънце напичаше свирепо и въздухът, както обикновено, напомняше гъста супа. И Роудс, както обикновено, закъсняваше. Не можейки да си намери място в жегата, Карпинтър се заизкачва по рампата към дигата. Вееше ризата си, за да се разхлади, и придърпваше прилепналата към страните му запотена дихателна маска.

Огледа красивите старинни мостове, покрития с тропическа пяна огромен залив, чиято повърхност преливаше от зелени, сини и виолетови багри, бляскавата елегантност на Сан Франциско и мрачния

планински масив на Тамалпе на север. След това погледна по посока на хълмовете Бъркли-Оукланд, които, макар и плътно застроени, все още изобилстваха от обширни тревни площи.

Те имаха мъртвешки цвят на изсъхнала кафява трева, но Карпинтър знаеше още от детските си години, че само седмица-две след като падне дъждът, всичко отново ще потъне в свежа зеленина. Лошото бе, че тук вече почти не падаше капка дъжд. Над цялото крайбрежие бе надвиснало безкрайно лято. В същия момент едновременните пустинни райони в Близкия изток и Северна Африка бяха подгизнали от изобилни валежи както никога преди, а югоизточните части на Съединените щати от Източен Тексас до Флорида се бяха превърнали в огромна джунгла от колосални пълзящи растения с лъскави листа и огромни полета с орхидеи.

— Ето къде си бил — чу плътен, дрезгав глас зад себе си. — Къде ли не те търсих.

От подножието на рампата му се усмихваше Ник Роудс. Сякаш бе изскочил отникъде. Не носеше маска и бе облечен в широка бяла памучна джелаба, щампирана с ярки египетски мотиви. Пригладената му къдрава коса бе започнала да сивее и доста се бе отдръпнала от слепоочията, откак Карпинтър го бе виждал за последен път. Изглеждаше уморен и износен. Кръглото му лице бе напълняло, почти подпухнало. „Има нещо насилено в усмивката му, помисли си Карпинтър. Нещо не е наред. Със сигурност.“

— Хер доктор — каза Карпинтър. — Появи се най-сетне. Както винаги, образец на точност.

Спусна се надолу и протегна ръка. Роудс я сграбчи, притегли го към себе си и го прегърна прочувствено буза до буза. Карпинтър бе висок мъж, но Роудс бе още по-висок и по-широкоплещест и направо го задуши в прегръдката си.

Отстъпиха един от друг и се огледаха подробно. Познаваха се общо взето откакто се помнеха. Роудс бе две години по-възрастен и отначало бе приятел на брата на Карпинтър, който бе малко по-голям. С годините обаче Роудс и по-големият Карпинтър се бяха отчуждили, но по някакъв странен начин Пол го бе заместил.

Пътищата им постоянно се бяха преплитали, след като бяха завършили колеж, когато и двамата постъпиха в гигантския тръст „Самурай индъстрис“ с тази разлика, че Роудс притежаваше

способности за научна кариера, докато главните интереси на Карпинтър бяха насочени към историята и антропологията, които не предлагаха особени перспективи за развитие. Така Роудс записа да следва генетично биоинженерство, което му гарантира светкавично изкачване по административната йерархична стълбица, докато Карпинтър започна да сменя една след друга най-различни професии и служби, изцяло зависим от волята и прищевките на своя работодател. Въпреки капризите на съдбата обаче бяха успели да съхранят крехкото си, но същевременно здраво приятелство.

— Е — рече най-после Карпинтър, — май мина доста време.

— Не е лъжа, Пол. Страшно се радвам. Трябва да ти призная, че изглеждаш великолепно.

— Нима? Сигурно е от живота в приказния Спокейн. Виното, жените, благоуханието на цветята. А ти? Всичко наред ли е? Животът, работата?

— Чудесно.

Не бе сигурен дали не усети ирония. По-скоро имаше.

— Да влизаме — каза Пол. — Да не си полудял да ходиш без дихателна маска. Или си ретрофирал дробовете си с ванадий?

— Тук не е като във вътрешността на страната, Пол. Постоянно духа вятър и не е опасно да поемеш малко нефилтриран въздух.

— Наистина ли?

Карпинтър разкопча маската си и с облекчение я напъха в джоба си. Винаги бе подозирал, че всички тези предпазни мерки са до известна степен параноични. Естествено, в места като Мемфис, Кливланд, Сейнт Луис бе абсолютно наложително да се предпазваш, когато си навън, защото въздухът бе остър като нож и можеше направо да разяде дробовете ти. Но по крайбрежието? Роудс бе прав. На този свят все още съществуваха местенца, където можеше да се живее. Все още.

В ресторанта явно познаваха Роудс. Заведението бе пълно, но управителят — смътно напомнящ ориенталец андроид с мазен глас — ги поздрави с подчертана театралност и ги отведе до очевидно специално подбрана маса с главозамайващ изглед към залива.

— Какво ще пиеш? — попита Роудс веднага щом седнаха.

Изненадан от бързия въпрос, Карпинтър поръча бира. Роудс поиска уиски с лед. Донесоха напитките почти моментално и

Карпинтър се учуди на бързината, с която Роудс пресуши чашата.

— Капитан на кораб, а — подхвърли той, докато преглеждаше менюто на монитора. — Откъде пък ти хрумна това?

— Предложиха ми. Моя позната от „Кадри“, която работи край Париж. Каза, че ще мога да се кача на следващото стъпало. Но и да не беше това, по дяволите, Ник, повече не мога да понасям Спокейн. Продължавам нататък. Каквото ми нареди компанията. Надничар, който не се оплаква от нищо. Момче за всякакви поръчки.

— Последната ти професия бе метеоролог, нали?

Карпинтър кимна. Отново донесоха напитки. Не бе успял да забележи Роудс да поръчва. Все още не бе изпил първата си бира.

— С теб какво става, Ник? Още ли работиш върху проекта „Франкенщайн“?

— Успокой топката — отвърна Роудс. Изглеждаше засегнат. — Не ми е до шегите.

— Съжалявам.

— Наслушал съм се на достатъчно глупости от устата на моите приятели хуманисти за сатанинските последици от моите проучвания. Доста досадно е да се отнасят към теб като към злодей.

— Не разбирам — учуди се Карпинтър. — Защо пък злодей?

Роудс изви пръсти като кавички.

— „Превръщане на човешката раса в отвратителни уроди, които трудно биха могли да бъдат наречени човешки същества. Създаване на нов вид научнофантастични чудовища.“

Карпинтър допи замислен първата чаша бира и се поколеба дали не би било по-добре да мине на нещо по-силно за втория рунд.

— Но ти не се занимаваш с това — подхвана деликатно той. — Просто се опитваш да разработиш някои полезни анатомични модификации, които биха ни помогнали да се справим с трудностите, които се задават насреща ни. Нали така?

— Точно така.

— Тогава защо...

— Нужно ли е да говорим за това? — прекъсна го Роудс с известно раздражение. — Просто искам да се отпусна, да забравя шибаните... — Той вдигна поглед. — Извинявай. Знам, че въпросите ти не са предназначени. И отговорът е — не, нямам никакво намерение да създавам чудовища в човешка форма. Или в нечовешка форма. Само

се опитвам да използвам знанията си за доброто на човечеството, колкото и претенциозно да звучи. Така или иначе, чудовищата са вече тук. Ето ги.

Той посочи с ръка към залива зад плексигласовите прозорци.

— Не те разбирам — каза Карпинтър.

— Нали виждаш онези зелени подутини над водата навътре от брега? Това са чудовищни водорасли. Някакви мутанти, широки трийсетина сантиметра и бог знае колко дълги. Довлякоха се преди няколко години от Монтерей. Заливът е задръстен от тях. Растат с около метър на месец. Комисията за околната среда докара морски крави с надеждата да прочисти малко водата.

— Морски крави?

— Тревопасни водни бозайници от Индийския океан. Грозни като смъртта, но безопасни. Ужасно глупаво изглеждат и са фактически слепи. Консумират огромни количества водорасли. Лакоми са като прасета. Проблемът е, че самите те са предпочитана храна за крокодилите.

— Крокодили... — повтори глупаво Карпинтър.

— Именно. В залива на Сан Франциско. Най-последно успяха да се домъкнат от Лос Анджелис и се чувстват отлично.

— Не мога да повярвам. Крокодили тук?

— Ще ти се наложи да повярваш. Скоро ще ги има и в Пъджит саунд.

Карпинтър се загледа към залива. Знаеше, че крокодилите бяха започнали да се завръщат заедно с глобалното затопляне на климата. Още когато бе малък, бяха поели от Мексико към Сан Диего. В един свят, в който повечето видове бяха на изчезване, древните мезозойски влечуги преживяваха необясним разцвет.

Пъплеха навсякъде из изнемогващата от жегата Флорида, т.е. мъничкото, което бе останало от нея след потъването на крайбрежните райони. Не можеше да се изпикаеш, без някой крокодил да ти се ухили от тоалетната чиния. Но Калифорния? Крокита в залива на Сан Франциско? Такова чудо не се бе случвало. Това вече бе направо гадно.

— Остава само да се появят и тиранозаври — измърмори Карпинтър.

— И това ни е предостатъчно. Заливът гъмжи от гигантски водорасли и от гигантски крави, които ядат водораслите, и от

гигантски крокодили, които ядат кравите, а те имат нахалството да твърдят, че аз създавам чудовища. При положение че отвсякъде ни заобикалят чудовища и всеки ден се появяват нови и нови. За бога, Пол, това направо ме подлудява!

Роудс се усмихна притеснено, сякаш за да заличи ефекта от избухването си. „Винаги бе успявал да прикрие чувствата си, помисли си Карпинтър. Нещо наистина го притеснява, щом си позволява да се оплаква.“

Никой от двамата не погледна менюто до този момент.

— Имах отвратителен ден — продължи след малко Роудс с поспокоен тон. — Малък служебен проблем. Едно от онези студенокръвни и свършено оперирани от морал момченца, което на всичкото отгоре се оказа и гений и защити докторат на деветнайсет години, та той, значи, отново е измислил нещо или поне твърди, че е измислил заместител на хемоглобина на базата на смъртоносните метални соли. Проектът му бъка от самонадеяност и неясноти. Но ако се окаже осъществим, това ще доведе до пълно префасониране на човешкия организъм, което би ни дало възможност да се справим с почти всякакви екологични проблеми, които се задават насреща ни.

— Тогава какъв е проблемът? Не е ли осъществим?

— Проблемът е, че би могъл да се осъществи. Според мен шансовете са деветдесет и девет към едно. Но понякога и още по-малки шансове се сбъдват, нали?

— И ако се сбъдне...?

— Ако се сбъдне, този свят наистина ще се напълни с научнофантастични чудовища вместо с хора. Да се смени хемоглобинът, означава да се промени цялостният химически състав на кръвта, да се преустроят кръвообращението и дихателната система, освен това белите дробове трябва да претърпят кардинални преобразования поради промените в състава на атмосферата, което важи и за бъбреците, и за структурата на скелета поради промените в калция, което пък... По дяволите, Пол, това същество може би чудесно ще се приспособи към новите условия, но какво ще бъде то всъщност? Нима може да бъде наречено човек? Направо съм ужасен. Ще ми се това момче да бъде изпратено в Сибир да отглежда краставици, преди да е успяло да попълни пъзела си и да е осмислило докрай идеята си.

Карпинтър изпита смущение. Сякаш Ник му бе предал чувствата си по индукция.

— Наистина не искам да ти досаждам, но само преди пет минути заяви, че целта ти е да служиш на човечеството, за да се справи с променящите се планетарни условия.

— Да. Но искам да си останем хора.

— Дори ако светът стане неподходящ за човека?

Роудс извърна поглед.

— Разбирам противоречието. Но нищо не мога да направя. Всичко това ме измъчва. От една страна, съм убеден, че това, с което се занимавам, е от съдбоносно значение за оцеляването на човечеството, но от друга, се ужасявам от сериозността на последиците от собствената ми работа. Наистина имам чувството, че се движа едновременно в две посоки. Но като изпълнителен войник продължавам да върша изследванията си, постигам своите малки победи и избягвам да си задавам големи въпроси. И изведнъж някакво хлапе Алекс Ван Влиет изскача изневиделица и твърди, че е намерило решение на всички въпроси, и ме принуждава да се усъмня в смисъла на самата крайна цел. По дяволите, дай да си поръчаме нещо за ядене, Пол.

Карпинтър поръча по компютъра каквото дойде: хамбургер, някаква риба, салата от зеле, все старомодни ястия, приготвени по всяка вероятност от някаква синтетика или от рециклирана сепия и водорасли, но това в момента нямаше значение. Не изпитваше особен глад.

Роудс бе поръчал напитки. Поемаше алкохола като вода без видими последици. Карпинтър си даде сметка, че всъщност от ученическите им години Роудс не се бе променил почти никак. И тогава често търсеше съветите и закрилата му. Макар и да бе по-млад, Карпинтър винаги се бе чувствал по-възрастен и по-способен при решаването на практически проблеми. Роудс притежаваше съвършеното умение да се забърква в усложнения от най-различен характер — момичета, политически спорове, учители, надежди и планове за бъдещето и какво ли още не — и по-прагматичният и праволинеен Карпинтър винаги бе успявал да измъкне по-големия си приятел от лабиринтите, в които сам се натрисаше. Сега Роудс бе станал известен учен, високо ценен от важните клечки в компанията,

постигнал главолмна кариера и вероятно печелеше десет пъти повече от него, но Карпинтър усещаше, че нищо не бе се променило от юношеските им години. Той си бе останал същото безпомощно момче, което се спъваше в безбройните препятствия, които светът изпречваше по пътя му.

Май наистина няма да е зле да смени темата.

— Как върви животът? — попита Карпинтър. — Предполагам, не си се оженил?

Веднага усети, че сбърка. Глупак.

— Не — отвърна Роудс, очевидно притеснен от въпроса.

Макар и късно, Карпинтър осъзна, че раната от проваления му преди осем години брак още не бе зараснала. Роудс безумно обичаше жена си и бе преживял раздялата като огромно поражение.

— Поддържам една връзка. Постоянно имаме проблеми. Красива, интелигентна, секси, умее да говори. Имам различни мнения по някои въпроси.

— Обикновено е така.

— Отявлен хуманист. Нали знаеш, традиционализмът на стария Сан Франциско. Мрази работата ми, страхува се от резултатите ѝ, иска да затворят лабораторията ми и т.н, и т.н. Не че вижда някаква разумна алтернатива, но въпреки това е против. Типична реакционерка, изцяло отрича науката, с една дума, абсолютно средновековие. Така или иначе успяхме да се влюбим. Като оставим настрана политиката, разбираме се отлично. Много бих искал да се срещнете, докато си тук.

— Ще го уредим някак — отвърна Карпинтър. — Бих се радвал.

— Аз също — замисли се за момент Роудс. — Защо не още тази вечер? Изабел и аз ще вечеряме с един натрапник от някакъв израелски вестник, който ще ми задава въпроси за работата ми. Ще те взема към осем без петнайсет от хотела. Или където се намираш. Каква е програмата ти?

— В три и половина трябва да мина през офиса на „Самурай“, за да получа някои от индоктринационните материали. Ще се забавя до към пет. След това нямам нищо.

— В такъв случай имаш ли нещо против да сме заедно?

— Защо не? Отседнал съм в „Мариот Хилтън“ в китайския квартал. Знаеш ли къде е?

— Естествено.

— Един въпрос. Щом ще те интервюират, сигурен ли си, че няма да преча?

— Всъщност ще ми помогнеш. Истината е, че адски съм притеснен да не изгърся на израелеца нещо, което не би трябвало. Сигурно умее да ти измъкне онова, което му е необходимо. Присъствието на приятели ще разводни разговора. С повече хора ще бъде по-весело, надявам се, за да не задълбочаваме прекалено разговора. Затова вземам и Изабел. А и теб.

Роудс свали очилата си и погледна въпросително Карпинтър.

— Ако искаш, мога да ти уредя и една среща за случая. Приятелка на Изабел, много привлекателна и малко откачена, казва се Йоланда Бермудез. Мисля, че е танцьорка или скулпторка. Или и двете.

Карпинтър се усмихна.

— Последния път, когато имах среща с непознато момиче, бях на трийсет години.

— Спомням си. Как се казваше? С луничките!

— Не помня.

— Да попитам ли Йоланда дали иска да дойде?

— Разбира се. Защо не? Повече хора, по-весело, както сам каза.

* * *

Обвивката на Ел Мирадор бе фактически двойна и го обгръщаше от всички страни. Външният пласт се състоеше от лунна сгурия, която центробежните сили задържаха на мястото ѝ. Отгоре се намираше ниска открита зона, която използваша работниците по поддръжката, осветена от мъждукащата светлина на редица електрически крушки. Хуанито, който бе нисък и набит, можеше да ходи почти изправен във вътрешността на обвивката, но дългокракият Фаркас го следваше приведен на две и приличаше на пълзящ паяк.

— Можеш ли да го видиш? — попита Фаркас.

— Мисля, че е пред нас. Много е тъмно.

— Така ли?

Хуанито забеляза Ву да заобикаля Фаркас изотзад. В мрака едва виждаше силуета на доктора. Ву стискаше сгурия в двете си ръце. Явно имаше намерение да я хвърли към Фаркас, за да привлече вниманието му, с което щеше да даде възможност на Хуанито да действа с оръжието.

Хуанито внимателно се доближи вляво от Фаркас. Плъзна ръка в джоба си, докосна с върха на пръстите си хладната гладка повърхност и нагласи нивото на смъртоносна степен. Ву му кимна от другата страна.

Сега беше моментът.

Понечи да извади оръжието.

В същия миг, преди още да измъкне ръка от джоба си и преди Ву да метне сгурията, Фаркас изрева като обезумял. Оглушителният звук парализира Хуанито. „Всичко пропадна“, мина му през ума. Фаркас се извъртя, сграбчи го силно през кръста и го вдигна без особени усилия. След това го залюля и го метна с все сила във въздуха. Тялото му описа висока дъга и се стовари право върху Ву.

Ву се плъсна на земята, притиснат под тежестта му, и започна да повръща.

След това светлината угасна. Сигурно Фаркас бе успял да спре охранването, а след още известно време Хуанито се опомни с притисната към мръсотията на пода буза, неспособен да помръдне.

Лежеше по корем, а Фаркас бе сграбчил като в клещи врата му и притискаше с коляно гръбнака му. Ву лежеше проснат до него, притиснат по същия начин.

— Помисли си, че не го видях да се промъква зад мен ли? — попита Фаркас. — Или че ти бръкна в джоба си? Слепият зрящ вижда на триста и шейсет градуса. Доктор Ву вероятно го е забравил. Когато човек цял живот се крие, май започва да забравя някои неща.

„Света Богородице, помисли си Хуанито. Дори изотзад не можеш да го изненадаш. Сега той ще ме убие. Ама че тъп начин да умреш. Какво ли би казал Ключ, ако разбере. Или Дилайла. Натасейниъл. Прецакан от един слепец. Божичко! Тъпак. Тъпак. Тъпак. Но той не е сляп. Не в истинския смисъл. Всъщност изобщо не е сляп.“

— За колко ме продаде, Хуанито? — попита дрезгаво Фаркас, явно вбесен.

Хуанито успя само да изпъшка сподавено. Устата му бе пълна с остри парчета сгурия.

— Колко? — мушна го с коляно Фаркас. — Пет хиляди? Шест?

— Осем — обади се тихо Ву.

— Поне не си ме подценил — измърмори Фаркас, бръкна в джоба на Хуанито и измъкна шилото. — Ставайте. Застанете един до друг. Който и от вас да се опита да върши глупости, ще ви убия и двамата. Набийте си го в главата, че ви виждам великолепно. Виждам и вратата, през която влязохме тук. Прилича на морска звезда и всеки неин лъч пулсира във виолетова светлина. Сега се връщаме в Ел Мирадор и без никакви изненади, нали така? Нали така? Ако се опитате да се измъкнете, независимо кой от двамата, ще задействам шилото на смъртоносна степен и ще предам случая в ръцете на полицията.

Хуанито изплю парчето сгурия, без да каже нищо.

Доктор Ву, предложението ми е все още в сила — продължи Фаркас. — Да дойдете с мен и да направите онова, което ви казах. Това не е чак толкова неприятно, имайки предвид как бих могъл да постъпя с вас заради всичко, което ми сторихте. Но аз се нуждая единствено от уменията ви и това е самата истина. Но преди това ви е необходимо да изкарате един опреснителен курс, нали така?

Ву измърмори нещо неясно.

— Ако искате, можете да опитате с това момче. Да ретрофирате първо него за сляпо зрение и ако се получи, да се заемете с членовете на екипажа. Става ли? Той няма да има нищо против. Ужасно иска да разбере как виждам нещата около себе си. Нали, Хуанито? Дайте му шанс пръв той да разбере — изсмя се Фаркас и се обърна към Хуанито: — Ако всичко приключи успешно, може да те вземем с нас. Сигурен съм, че ще ти хареса. Първият междузвезден полет. Ще влезеш в историята. Как ти се струва, Хуанито? Ще станеш известен.

Хуанито не отговори. Усещаше езика си грапав от сгурията и бе така уплашен и потиснат, че изобщо не му се говореше. Фаркас го подбутваше отзад с шилото и той тътреше крака редом с доктор Ву към вратата, която Фаркас бе оприличил на морска звезда. Не му приличаше нито на звезда, нито на риба, нито пък на риба, която прилича на звезда. Приличаше на най-обикновена врата, доколкото изобщо можеше да види нещо на слабото осветление. Беше си врата, която прилича на врата. Но не на звезда. Не и на риба. И нямаше абсолютно никакъв смисъл да разсъждава за всичко това. Както и за каквото и да било. Особено в този момент, когато Фаркас го ръгаше между плешките със собственото му оръжие. Престана изобщо да мисли и продължи да крачи напред.

Още щом се появи на площада в Ел Мирадор, Фаркас веднага се ориентира в обстановката: накачалите по периферията малки приятни кафенета, действащият фонтан в центъра и вдясно покровителствено издигащата се статуя на дон Едуардо Калаган Върховния. Естествено, виждаше всичко това по своя си начин: кафенетата представляваха редица полюляващи се точици зелена светлина, фонтанът бе пламтящо копие, а паметникът на дон Едуардо бе изпъкнал бял триъгълен клин с характерните за генералисимуса едри и отсечени черти.

И разбира се, двамата му пленници Ву и Хуанито непосредствено пред него. Ву — блестящ полиран куб върху пирамида с цвят на мед — изглеждаше спокоен. Бе се примирил с току-що случилото се. Хуанито — пет-шест сини сфери, нанизани на оранжев кабел — бе по-възбуден, Фаркас долови възбудата му като отклонение

извън обичайния цветови спектър, което отделяше изображението на Хуанито от околната среда.

— Трябва да се обадя — каза им Фаркас. — Седнете на тази маса заедно с мен и мирувайте. Настроил съм шилото и съм готов да го използвам, ако ме принудите. Хуанито?

— Нищо не съм казал.

— Знам. Само исках да разбера дали ще се договорим. Не искам да те убивам. Но ако направиш някоя глупост, дори няма да се замисля. Действам много по-светкавично от теб. Нали го знаеш?

— Да.

— Така че бъди добро момче и си налягай парцалите, а ако видиш някое от приятелчетата ти да минава през площада, не се опитвай да привлечеш вниманието му по какъвто и да е начин. Защото ще забележа и това наистина ще е последният ти опит. Ясно?

— Виж какво — каза умърлушено Хуанито, — защо не ме оставиш просто да стана и да се махна отгук и повече никога да нямаме нищо общо двамата с теб? Нямам никакво намерение да ти създавам каквито и да е неприятности.

— Не — отсече Фаркас. — Ти се опита да ме прецакаш, момченце. Продаде ме, докато работеше за мен. За мен е правило да наказвам свирепо такова поведение. Не се надявай да ти се размине току-така. — След това се обърна към Ву: — А вие, докторе? Готов съм да направя изключение за вас, ако се съгласите да си сътрудничим. Разбира се, нямам никакво намерение да ви принуждавам, но предполагам, че се досещам какво бихте предпочели. Без съмнение би било по-добре да поработите известно време за „Киоцера — Мерк“ срещу отлично заплащане във великолепно оборудвана лаборатория, вместо да ме карате да ви демонстрирам недоволството си от това, което направихте с очите ми още докато бях в зародиш, и колко отмъстителен мога да бъда. Не съм ли прав, докторе?

— Вече отговорих — измърмори Ву. — Договорихме се.

— Добре. Много добре.

Отстрани на масата имаше обществен комуникатор. Фаркас го взе в свободната си лява ръка, без да отделя вниманието си от Ву и Хуанито, и набра номера на полковник Емилио Олмо от гражданската полиция. Мина известно време, докато централният компютър се

опитваше да го открие; андроиден глас запита Фаркас за идентификационния му код. Фаркас го съобщи и добави:

— Повикване на седемнайсети канал.

Това означаваше искане на специална линия. В последвалата още няколко мига тишина се чуваха само отделни електронни шумове.

И накрая:

— Виктор?

— Емилио, искам само да ти кажа, че стоката е в ръцете ми.

— Откъде се обаждаш? — попита Олмо.

— От площада в Ел Мирадор.

— Стой там. Идвам веднага. Трябва да говоря с теб, Виктор.

— В момента *разговаряш* — отвърна Фаркас. — Нуждая се незабавно от двама полицаи, които да поемат стоката. Намирам се с нея на самия площад и нямам намерение да продължавам да бъда надзирател на публично място.

— Къде точно си? Опиши ми местоположението си.

— Как се казва това кафене? — обърна се Фаркас към Хуанито.

Четенето често му създаваше проблеми: сляпото зрение не осигуряваше равни възможности с нормалното зрение, факт, който го вбесяваше хиляди пъти на ден.

— Кафене „Ла Палома“ — отговори Хуанито.

— „Ла Палома“ — предаде Фаркас на Олмо.

— *Виено*. Патрулът ще мине до две минути. Ще вземем пратката и ще я прехвърлим на склад, както сме се разбрали.

— Трябва да ти кажа още нещо. Има допълнение към първоначалния товар.

— Нима?

— Изпращам на склад и агента. Не се притеснявай. Всичко ще бъде уредено според уговорката.

— Всичко, каквото пожелаеш, приятелю — прозвуча в отговор леко озадаченият глас на Олмо. — Твой си е и можеш да правиш с него, каквото си искаш — прав му път. Давам ти го от все сърце. Но не ти го подарявам, нали разбираш? Ясно ти е, че може да се наложат допълнителни такси, нали?

— Това не ме тревожи.

— *Виено*. Стоката ще бъде прибрана веднага. Остани на мястото си. Ще дойда лично малко по-късно, за да поговорим. Възникна

сериозен проблем, който трябва да обсъдим.

— Секретната линия не е ли достатъчна гаранция? — попита Фаркас, учуден и дори леко разтревожен.

— Съвсем не, Виктор. Трябва да се срещнем лично. Прекалено деликатно е. Чакаш там, нали? В кафене „Ла Палома“?

— Разбира се — отвърна Фаркас. — Ще ме разпознаеш по червения карамфил на ревера ми.

— Какво?

— Шегичка. Нали няма да забравиш да наредиш да приберат стоката, Емилио?

— На секундата.

— *Виепо* — каза Фаркас.

Олмо прекъсна разговора и той остави вилката обратно на мястото ѝ.

— С полковник Олмо ли разговаряхте? — запитва със страхопочитание Хуанито.

— Защо мислиш така?

— Нарекохте го „Емилио“. И поискахте да ви изпрати полицаи. Кой друг би могъл да бъде?

— Да, полковник Олмо — повдигна рамене Фаркас. — От време на време работим заедно. Приятели сме, в известен смисъл.

— Света Дево Мария — промълви с пресъхнало гърло Хуанито и направи жест, който Фаркас разпозна като кръстене по потреперването на средните две сини сфери, които образуваха част от тялото му. — Ти и Олмо сте *приятели*! И си говорите на „ти“. Значи наистина съм я загазил.

— Да. Наистина — потвърди Фаркас. — *Todo jodido*, така ли се казваше?

— *Si* — отвърна мрачно Хуанито. — *Estoy jodido*, напълно. Напълно.

След това извърна глава и се загледа в далечината. Ву тихичко се изсмя. „Браво на него“, помисли си Фаркас. Нещастieto на Хуанито е в състояние да го развесели. Това означаваше, че собствените му затруднения не го тревожеха. На Фаркас му допадна обстоятелството, че човекът, който бе променил безвъзвратно неговия живот най-безотговорно и безпричинно, бе само един безчувствен изпълнител.

Малко след това Фаркас видя две фигури да се движат право към него от посоката, в която се бе загледал Хуанито: един червен тетраедър върху покрити с бодли крачета и чифт смарагдови колони, свързани с три успоредни напречни златни пръта. „Сигурно това е полицейският патрул“, помисли си Фаркас. Олмо действаше експедитивно. Естествено, „К-М“ му плащаха твърде добре за сътрудничеството. Пък и Валпарайсо Нуево бе добре смазана полицейска държава и полицията по всяка вероятност разполагаше с отлични комуникации.

— Господин... Фаркас? — каза тетраедърът.

Обичайното заекване при гледката на безокото, пусто чело. Случваше се често.

— Изпраща ни полковник Олмо. Трябва да приберем двама мъже.

Явно бе смутен.

— Не съм уточнявал чак такива подробности. Казах само двама души. Всъщност става дума за момче и възрастна жена. Тези двамата.

— Да, сър. На вашите услуги, сър.

— Предполагам, Олмо ви е казал, че не бива да им се случва нищо, нали? Не искам да им се случи нищо лошо. Само ги дръжте на съхранение, докато приключат процедурите по депортирането им. Разбрахме се, нали?

— Да, сър. Разбира се, сър.

Фаркас ги проследи, докато отвеждаха Хуанито и Ву.

След като се освободи от задължението да пази едновременно двама арестанти, Фаркас си позволи да се отпусне. Облегна се назад и огледа покрития с калдъръм площад.

Изпита странна пустота.

Бе се справил със задачата си отлично и с учудваща лекота. Но му бе странно, че след като толкова години си бе представял как отмъщава на Ву, сега не направи абсолютно нищо.

Да се преобрази в жена, в някаква старомодна лелка. Просто невероятно...

Никой не би могъл да му попречи преди малко, докато се намираха в плесенясалата и пълна със сгурия вътрешност на обвивката, да опре палци върху очните му ябълки и да ги натисне. Разбира се, това не би възвърнало нормалното му зрение, от което бе

лишен от рождение. Дори не бе сигурен, че иска да вижда нормално, особено от известно време. Но несъмнено би му доставило удоволствие да си го върне на Ву.

Същевременно не можеше да не отчете обстоятелството, че краткотрайното удовлетворение от кървавото отмъщение би разрушило кариерата му, а тя съвсем не бе за подценяване и му носеше редица облаги. Просто не си заслужаваше да рискува.

Колкото до момчето...

Не изпитваше капка съжаление към него. Беше си го заслужил. Това коварно копеле бе постъпило точно както бе предполагал, че ще постъпи, готов да се продаде на всеки, който предложи по-висока цена. В това отношение очевидно приличаше на баща си и се нуждаеше от добър урок. И щеше да го получи. Фаркас престана да мисли за него и махна на келнера.

Поръча си малка гарафа червено вино и отпивайки от чашата, търпеливо зачака Олмо.

Не се наложи да чака дълго.

— Виктор?

Олмо бе застанал зад рамото му. По цвета, който излъчваше, личеше, че е доста напрегнат.

— Виждам те, Емилио. Сядай. Ще пийнеш ли вино?

— Изобщо не пия.

Олмо се настани тежко на масата. Това бе първата им среща: всичките си предишни контакти и сделки бяха осъществявали от разстояние. Олмо бе по-нисък, отколкото Фаркас бе очаквал. Горният куб бе по-едър от долния, което говореше за широки рамене и мощни ръце. В седнало положение Олмо имаше внушително излъчване.

Фаркас си го представи в началото на кариерата му да се поти над противниците на генералисимуса в някоя килия с гъвкав бич в ръка: за да се издигне до днешното си високопоставено положение, той бе тръгнал от скромните редици на официалните палачи. „Дали Върховния измъчва противниците си, запита се Фаркас. С положителност.“ Всички дребни тирани го правеха. Реши да попита някой път Олмо, но не сега, разбира се. Внимателно отпи глътка вино. Местно производство, предположи той. Не бе никак лошо.

Реши да прекъсне неловкостта, в която Олмо очевидно бе изпаднал, впечатлен от външния му вид.

— Възбуди страшно любопитството ми, Емилио. Толкова ли е деликатно, че не рискува да ми го кажеш дори по специалната линия?

— Така е. Бих пийнал малко вода. За тези, които ни наблюдават, а съм сигурен, че има такива, ще е по-нормално, ако и пред мен има нещо за пиене.

— Както кажеш — Фаркас направи знак към келнера.

Олмо се приведе над масата с чашата си в ръка.

— Това е само слух — заговори с тих глас той, почти шепнешком. — Достоверността на източника е съмнителна, а съдържанието е толкова невероятно, че съм крайно скептичен. Въпреки това реших да споделя с теб. От само себе си се разбира, че този разговор между нас не се е състоял — ако някой се поинтересува.

— Естествено — нетърпеливо отвърна Фаркас.

— *Виено*. Та ето каква е новината. Възможната новина. До мен достигнаха приказки, произтичащи, пак повтарям, от крайно несигурен и донякъде ненадежден източник, че банда престъпници в Южна Калифорния подготвя метеж срещу Валпарайсо Нуево.

— Метеж?

— Възнамеряват да нахлуят и да свалят генералисимуса със сила. Да установят собствена власт и да приберат всички бегълци, които са намерили убежище тук. След това да ги продадат за милиарди капблоски долари на разни агенции и организации на Земята, които ги искат обратно.

— Наистина ли? — възкликна Фаркас. Идеята бе впечатляваща. Налудничавя, но впечатляваща. — И някой действително е намислил да направи това?

— Нямам представа. Но вероятно би могло да се осъществи и ако бъде свършено както трябва, изгодата е огромна.

— Да. Няма никакво съмнение.

Валпарайсо Нуево бе истинска съкровищница, златна мина от скъпо струващи бегълци. Но Калаган положително добре я защитаваше, както и себе си. Особено себе си. Ненапразно го наричаха Покровителя. Единственият начин да го свалят бе да вдигнат всичко във въздуха.

— Сега разбирам защо каза, че проблемът е деликатен. Но защо ми съобщаваш всичко това, Емилио?

— Ако съществува заплаха за живота на генералисимуса, моя е отговорността да взема предпазни мерки.

— Това ми е ясно. И все пак защо ме забъркваш? Да не би да предполагаш, че мога да те свържа с конспираторите?

— Може би.

— За бога, Емилио. Мислех те за по-интелигентен.

— Мисля, че съм.

— Ако бях замесен, бих ли ти казал думичка по този въпрос?

— Зависи. Нека погледнем на нещата от друг ъгъл. Би трябвало да се погрижа не само за сигурността на генералисимуса, но и за своята собствена сигурност.

— Естествено.

— Аз съм ти полезен. Или най-малкото на твоя работодател. Твой работодател е „Киоцера-Мерк“, Виктор. Ти не го криеш. А и защо би трябвало? Аз също работя за „К-М“, макар и не така открито. Всъщност съвсем прикрито.

— Така е.

— Генералисимусът управлява Валпарайсо Нуево вече трийсет и седем години. Още когато взе властта, вече не беше млад, а сега е твърде стар. Когато той си отиде, в интерес на компанията е аз да го наследя. Знаеш го, нали?

— Отчасти.

Шикалкавенето на Олмо започна да му досажда. Случката преди малко го бе изтощила и му се прииска да се прибере в хотела.

— Би ли ми казал за какво става дума, Емилио?

— Аз ти помогнах твърде много, за да осъществиш проекта, заради който те е изпратила компанията. Сега ти трябва да ми помогнеш. Като на колега. Каж ми истината. Знаеш ли изобщо нещичко за тази конспирация?

— Абсолютно нищо. За първи път чувам от теб.

— Можеш ли да се закълнеш?

— Не ставай глупав, Емилио. Мога да ти се закълна в каквото поискаш, но това няма никакво значение.

— Вярвам ти.

— Нима? Предполагам, че е така. Макар че не би трябвало да вярваш на никого. Щом това ще ти помогне да се почувстваш по-добре, ето: святата истина е, че не знам нищичко за всичко това. В

името на Бога. И на всички архангели и апостоли, сега за първи път чувам. И подозирам, че няма нищо вярно в този слух.

— Наистина ти вярвам, че казваш истината. Но се страхувам, че такава конспирация действително съществува и зад нея стои именно „Киоцера-Мерк“. А тези от Калифорния са само изпълнителите. И че когато дон Едуардо си отиде, с него ще си отида и аз. Че съм станал неудобен на компанията и са решили да се отърват от мен.

— Звучи ми налудничаво. Доколкото знам, ти си толкова важен за компанията, колкото си бил винаги. И твоето сътрудничество в уреждането на проблема с Ву само ще засили позициите ти в техните очи.

— А превратът? Ако има нещо вярно в тези приказки за някаква южнокалифорнийска група? Нека само предположим, че такава банда и такъв план съществуват. Пак ли ще твърдиш, че „К-М“ няма нищо общо с тях?

— Откъде да знам? Да не съм японец? Събери си акъла, Емилио. Аз съм само един изпълнител ниво девет. Вярно, че съм доста нагоре по стълбицата, но съм много далеч от върховете. Момчетата от Ню Киото досега не са ме канили да споделят тайните си планове с мен.

— В такъв случай смяташ, че заговорниците са банда престъпници от Южна Калифорния, която действа напълно самостоятелно.

— О, небеса — почти извика Фаркас, доведен до ръба на търпението си. — Не ти ли стана ясно, че всичко, което знам за този идиотски преврат, е единствено казаното току-що от теб? Нямам абсолютно никакви доказателства, че той изобщо съществува, а очевидно и ти ги нямаш. Но както и да е. Ако мога да те успокоя по някакъв начин, Емилио, нека ти кажа, че според мен съзаклятниците, ако изобщо съществуват и които и да са те, по-скоро биха поискали да си сътрудничат с теб, отколкото да те премахнат. Ако имат капка разум и ако изобщо някога успеят да осъществят замислите си, най-умното, което биха могли да направят, е да се свържат с теб, за да им помогнеш да свалят генералисимуса. Каквото и да се случи, ще имаш подкрепата на „Киоцера-Мерк“, защото там са заинтересовани, дявол знае защо, да включат този шибан спътник в сферата на своите интереси и вече са ти гласували доверие да си следващият генералисимус, така че в никакъв случай не биха наблюдавали с безразличие как банда

престъпници от Калифорния изхвърля техния избраник през прозореца. Не е ли така, Емилио? Сега по-добре ли се чувстваш?

Олмо помълча известно време.

— Благодаря ти — каза накрая той. — Ако научиш нещо повече, нали ще ми съобщиш, Виктор!

— Разбира се.

— *Виено* — отвърна Олмо само миг преди Фаркас да го изрече вместо него. — Наистина ти вярвам, приятелю. Доколкото изобщо мога да вярвам на някого.

— Което значи никак, прав ли съм?

Олмо се засмя от все сърце. Внезапно се бе успокоил след многословното избухване на Фаркас.

— Знам, че никога няма да направиш нещо, което би било насочено срещу мен, освен ако не те принуди някаква заплаха за собствената ти сигурност.

— Звучи доста логично.

— Да. Да. Значи ще ми съобщиш, ако чуеш нещичко за този заговор.

— Исусе Христе! Вече ти казах. При условията, които ти сам спомена преди малко. Това удовлетворява ли те?

— Да.

— В такъв случай можем ли да се върнем към нашата работа? Ще се погрижиш ли за незабавното изпращане на Ву и Хуанито на сателитната лаборатория на „К-М“, както иска компанията?

— Изцяло.

— *Виено* — каза Фаркас.

И двамата се засмяха.

* * *

Точно в осем без петнайсет Карпинтър излезе пред хотела, за да изчака Роудс. Вечерта беше мека и влажна, а откъм океана подухваше лек вятър. Ако не познава климатичните особености на Западното крайбрежие през последните години, човек като нищо би помислил, че скоро ще завали, но за познавачите бе ясно, че тази вечер е вероятно да настъпи Второто пришествие. Както винаги, Роудс закъсняваше и просмуканият от противния, възкисел и лютив мирис на химикали влажен въздух започна да измъчва излезлия без маска Карпинтър независимо от добрите думи за атмосферните условия в залива, които Роудс му бе наговорил този следобед. Върна се във фойето и започна да наднича през амбразурите. Към осем и десет Роудс най-после се появи.

Караше голяма старомодна кола с широка предница, претъпкана с народ. Карпинтър се вмъкна отзад до някаква едра жена, която приличаше на латиноамериканка и имаше огромна тъмна и буйна коса. Тя му се усмихна ослепително, а блестящите ѝ изпъкнали очи моментално му подсказаха, че е страстен консуматор на хапчета. Понечи да му се представи, но преди да успее да промълви дори думичка, набитият мургав мъж от другата ѝ страна се наведе пред нея, сграбчи енергично ръката на Карпинтър и произнесе мощно и плътно с лек европейски акцент, който той не можа да определи:

— Аз съм Мешорам Енрон. Аз съм от Израел.

„Като че ли нямаше да се досетя сам“, помисли си Карпинтър.

— Пол Карпинтър — отвърна той. — Приятел на д-р Роудс. Познаваме се още от деца.

— Много добре. Изключително ми е приятно да се запознаем, д-р Карпинтър. Аз публикувам в „Космос“ научни и технологични материали. Познавате ли списанието? Едно от най-големите. Аз работя в телавивската агенция. Пристигнах онзи ден специално за да разговарям с вашия приятел.

Карпинтър кимна, като се питаше дали Енрон пропуска понякога да започне изречението си с местоимението за първо лице единствено число. Веднъж от три? Веднъж от пет пъти?

— А аз съм Йоланда — каза едрата жена с косата, усмивката и изпъкналите очи, когато Енрон млъкна за момент.

Имаше плътен и великолепно школуван театрален глас, който излизаше направо от диафрагмата ѝ. Когато проговори, от нея сякаш избухна цял облак феромонално благоухание и Карпинтър усети, че слабините му моментално отреагираха. Но беше твърде опитен, за да си създава излишни илюзии. По всяка вероятност тя с всеки се запознаваше по този импулсивен начин, но зад това не се криеше нищо особено.

— Пол, това е Изабел — каза Роудс, без да погледне назад.

Жената до него се извърна и върху лицето ѝ за миг се появи някакво бледо подобие на усмивка. Карпинтър изпита необяснима антипатия към нея. Успя да забележи, че е привлекателна, но привлекателна по някакъв дразнещ начин: погледът ѝ беше прекалено натрапчив в сравнение с останалите черти на лицето ѝ, а огромната корона, която образуваше буйната ѝ, къдрава яркочервена коса, приличаше на предизвикателство срещу конвенционалната красота. „Сигурно е истинска напаст“, мина му през ума, макар да нямаше никакви доказателства за това: някаква непредсказуема смесица от нежност и жестокосърдечност.

Той поклати глава. „Горкият Ник. Никога не е имал късмет с жените.“

— Отиваме в Сосалито — обади се Роудс. — Чудесен ресторант с великолепна панорама. С Изабел често го посещаваме.

— Нашето специално кътче — добави тя. Гласът ѝ прозвуча малко рязко. Сякаш с известна доза сарказъм. На Карпинтър може би само така му се бе сторило.

Когато след едночасово мъчително пътуване през централната зона на града и по „Голдън бридж“ най-после пристигнаха, ресторантът наистина се оказа чудесно романтично местенце. Карпинтър беше забравил какъв кошмарен шофьор е Роудс: непрекъснато пренебрегваше указанията на автомобилния робот и му натрапваше собствените си глупашки решения, без да спира да натиска клаксона като луд, докато изпреварваше шашардисаните шофьори. На Карпинтър му се струваше невероятно човек да се обърка между Фриско и Сосалито, тъй като бяха точно от двете страни на моста, но за Роудс това изобщо не представляваше проблем. Светлинките по

цветната карта върху контролното табло показваха едно, но Роудс упорито държеше на своето. Това явно не се харесваше на колата и таблото пламна от предупредителни сигнали. Роудс не им обърна никакво внимание. Сега той командваше парада.

Не че Роудс не беше достатъчно умен, а и беше живял в Бъркли прекалено дълго, за да има самочувствието, че може да се оправи в големия град, но старата кола явно бе по-компетентна поне в своята област, пък и паметта ѝ разполагаше с изключително прецизна карта на уличното движение в Сан Франциско. Тя продължи да го насочва търпеливо и най-после успя да го измъкне от западните райони на града, в които Роудс се беше оплел като в паяжина, за да го изведе по посока на моста. Все пак успяха някак си да изтърпят пътуването, включително и изтощеният и разгневен робот. Ресторантът, уютно сгушен върху склоновете на един от издигащите се над Сосалито хълмове, най-после ги посрещна сърдечно, както се посрещат редовни клиенти.

Гледката наистина *беше* импозантна: виждаше се цялата северна част на Сан Франциско, която се издигаше над залива, блеснала в милиони светлини, и разкошно осветеният от прожекторите мост.

Напитките пристигнаха почти веднага. „В това отношение Роудс е изключително експедитивен“, даде си сметка Карпинтър.

— Искам да е ясно — каза Енрон, — че списанието плаща всичко тази вечер. Излишно е да се ограничавате.

Като на чуждестранен гост му предложиха мястото срещу прозореца.

— Какъв красив град е този ваш Сан Франциско. Много ми напомня Хайфа: хълмовете, белите сгради, зеленината. Разбира се, Хайфа не е така суха и прашна. Съвсем не. Някога били ли сте в Израел, д-р Карпинтър?

— Просто *г-н* Карпинтър, ако обичате. Не, никога.

— Толкова е красива. Ще ви хареса. Навсякъде цветя, дървета, лозя. Разбира се, цял Израел е една красива, голяма градина. Рай. Всеки път плача, когато заминавам.

Енрон внимателно оглеждаше Карпинтър с учуден поглед. Тъмните му безизразни очи блещукаха от любопитство. Върху грижливо избърснатото му ъгловато и издължено лице вече бяха

наболи първите черни косъмчета на очевидно гъстата му асирийска брада.

— Вие също работите в „Самурай индъстрис“, доколкото разбирам? В качеството си на какъв, ако смея да попитам?

— Служител ниво единайсет — отвърна Карпинтър. — С надеждата скоро да скоча на десето. До неотдавна работех като метеоролог на север, а скоро ще стана капитан на влекач, който докарва айсберги за комуналния отдел в Сан Франциско. Тук не падат такива валежи, на каквито се радват в Близкия изток.

— Аха — смотолеви Енрон.

Карпинтър забеляза, че любопитният блясък в очите му започна да угасва. Интересът му към Господин Служителя Ниво Единайсет Карпинтър от „Самурай индъстрис“ бе изчерпан.

Израелецът се обърна към Йоланда, която стоеше между него и Карпинтър.

— А вие, госпожо Бермудез? Вие сте художник, прав ли съм?

Изглежда, Енрон интервюираше всеки.

— Да, най-вече скулптор — отговори тя и му отправи поредната зашеметяваща усмивка. Сигурно имаше поне петдесет зъба. Лицето ѝ бе кръгло, едро и хубаво, с широка уста и тези нейни удивителни изпъкнали очи. — Работя предимно с биоотзивчиви материали. Зрителят и творбата образуват неделимо цяло, така че наблюдаваният обект се променя под въздействието на истинската същност на наблюдаващия.

— Колко любопитно — възкликна Енрон съвършено неискрено. — Надявам се да се запозная с произведенията ви отблизо.

— Занимавам се и с модерни танци — продължи тя. — Пиша от време на време, но не бих казала, че е кой знае какво. И, разбира се, играя. Миналото лято участвах в „Сага за Земята“ — представление на открито, което се игра на дигата. Беше истинско събитие за всички нас — нещо като заклинание под формата на театрално представление. Искам да кажа, заклинание за спасяването на планетата. Опитвахме се да установим хармония между публиката и скритите космически енергии, които властват над нас, но толкова рядко ни се разкриват. Надявам се да го представим в Лос Анджелис през зимата.

Последва нова пленителна усмивка и тя се наведе към Енрон, като го облъхна с цялото си феромонално благоухание.

— Аха — каза отново Енрон и Карпинтър забеляза любопитното пламъче в очите му пак да угасва.

Йоланда Бермудез несъмнено би могла да заинтригува израелеца по един или друг начин, но любопитството му към артистичните ѝ наклонности очевидно се бе изпарило. Карпинтър също изпита известно разочарование. Явно под въздействието на хапчетата или поради някаква друга причина Йоланда преливаше от ентузиазъм и енергия и представата, че действително е талантлив творец, ѝ бе придала за момент блясък и очарование; но Карпинтър веднага разбра, че не става дума за никакъв талант, дори и не за най-елементарни дарби, а за типичен пример на традиционната старомодна претенциозна снобщина. А когато слушаше за заклинанието за спасяване на планетата, направо му се доповръща. Около тях всичко се разпадаше с шеметна скорост, а тя продължаваше да припява някакви мантри от миналия век.

Все пак беше красива жена. Но Роудс го беше предупредил, че е откачена, а той по всяка вероятност бе наясно.

Когато Роудс сигнализираше вече за втората поръчка напитки, Изабел се намеси в разговора. Запита Енрон за списанието му, като се поинтересува дали се печата на израелски или на арабски, или и на двата езика. Очевидно раздразнен, Енрон ѝ обясни, че говоримият език в Израел се нарича „иврит“, а не „израелски“, и полагайки усилия да запази самообладание, продължи, че като всяко елитно списание „Космос“ излиза преди всичко на английски. Разбира се, неговите читатели, допълни той, винаги могат само с едно натискане на бутона да получат арабския или ивритския текст върху визъора. Колкото и да е невероятно, но все още се намирали хора в най-затъntenите кътчета на огромния юдейско-ислямски свят, които не могат да четат на английски.

— Предполагам, преди всичко араби — добави Изабел. — Все още има доста изостанали араби, нали? И продължават да живеят като в средните векове?

Това бе неприкрит опит за ласкателство. Енрон отвърна с нотка на презрение, като се усмихна мрачно:

— Няма такова нещо, госпожо Мартин. Истинските араби са съвършено изискани. Трябва да се научите да правите разлика между арабите и тези, които говорят на арабски, разбирате ли? Имах предвид

най-вече нашите читатели в земеделските райони на Северен Судан и в Сахара, които са арабскоговорещи мохамедани, но не и араби в истинския смисъл.

Изабел изглеждаше смутена.

— Ние тук знаем толкова малко за това, как стоят нещата в останалите части на света.

— Безспорна истина — продължи Енрон. — Тесногърдието на тази страна е достойно за съжаление. Жалко за Америка. Невежеството е заплаха, особено в трудни времена като днешните. При това невежество под маската на войнстващо самодоволство.

— Може би е време да поръчаме вечерята — засуети се Роудс. — Ако ми разрешите, ще си позволя да ви препоръчам някои неща...

Той препоръча доста повече неща, но на Карпинтър му направи впечатление, че Енрон изобщо не обръща внимание на думите му. Дълго преди Роудс да приключи, той вече бе направил своята поръчка. Карпинтър си помисли, че има нещо очарователно в отблъскващата му арогантност: сякаш в него си бяха дали среща всички отвратителни еврейски черти и подчертано демонстрираното от него самочувствие приличаше чак на преструвка. Въпреки това интелигентността, характерната дарвиновска приспособимост и суховатото му чувство за хумор предизвикваха уважение. Копеле, разбира се, но забавно копеле, ако подобен екземпляр можеше изобщо да бъде забавен. На Карпинтър му беше забавен.

И все пак си беше копеле. Играеше си като котка с мишка с нещастния и приклещен Ник, с нещастната и напрегната Изабел и с нещастната глупачка Йоланда. Демонстрирайки превъзходството си над тях малко повече, отколкото бе необходимо. Сред своите сънародници в Тел Авив може би Енрон минаваше за тактичен и деликатен човек, а защо не и за веселяк; но тук, сред тези варвари американците, той се чувстваше принуден постоянно да е на върха. Човек беше склонен да очаква, че евреите, които бяха извадили една от малкото печеливши карти в тази епоха на нарастваща необитаемост на планетата, би трябвало да умеят да ценят привилегированото си положение, без да ти го натрапват на всяка крачка. Очевидно случаят не беше такъв.

— Време е да се захванем с главния проблем, който е причина за присъствието ми тук тази вечер — обяви Енрон, докато другите все

още почукваха поръчките си върху бутоните.

Той постави миниатюрно кристално записващо кубче до чинията си и го включи със светкавично докосване на палеца си. След това огледа един по един насядалите около масата, като спираше замислен и тревожен поглед върху всеки поотделно, докато очите му най-после се спряха на Ник Роудс.

— Моето списание — започна с различен и вече по-официален тон той — би желало да се занимае в началото на следващата година с огромния проблем, пред който е изправено човечеството: става дума, естествено, за несекващото опустошение на околната среда, което продължава въпреки всички палиативни мерки, които се предприемат. Проблем, който в дадени райони има по-тежки проявления, отколкото в други, но от който в края на краищата сме зависими всички до един. Защото на планетата Земя не съществува нито едно скришно местенце. Съгласни сте, нали? Защото тя е само една мъничка планета, нали? И ние я направихме непоносима и неудобна за самите себе си.

— За някои повече, за други не чак толкова — вметна Карпинтър.

— Засега, господин Карпинтър. Засега. Съгласен съм, че промяната в глобалния климат осигури огромни и неочаквани икономически предимства на моята страна.

„Като се прибави и всеобщата забрана за употребата на течни горива, помисли си Карпинтър, ликвидирала с един замах благосъстоянието, което арабският свят бе успял да си осигури по време на световната зависимост от петрола, и го бе принудила да потърси в отчаянието си технологична подкрепа от старите си врагове евреите.“

— Но това е едно твърде краткосрочно предимство — продължи Енрон. — Според нас да се твърди, че ние в Близкия изток не сме пострадали от екологичните предизвикателства, които тормозят други райони — и че всъщност сме облагодетелствани от тях, — означава да ни сравняват с поведението на пътниците от горната палуба на потъващ океански лайнер, които споделят помежду си, че няма за какво да се тревожат, защото потъва другият край на кораба, и когато онези там се издавят, за нас ще остане повече черен хайвер.

Явно доволен от собственото си изтъркано сравнение, Енрон се захлади възторжено.

— Потъва другият край на кораба! Нали разбирате какво имам предвид? Всички ние дишаме един и същи въздух, не е ли така? Трябва да се намери някакъв отговор, в противен случай ще потънем всички заедно. Така че моето списание ще посвети цял брой на проблема и на възможните решения. А вие, доктор Роудс, и вашата дейност с нейните изключителни възможности...

Очите на Енрон отново заблестяха. Издълженото му лице със строги черти имаше изражението на хищник. Явно бе насочил всичките си усилия да сграбчи жертвата.

— Ние сме убедени, че във вашата дейност, ако правилно схващаме целите ѝ, се крие единственият отговор за спасението на човешката раса на Земята.

— Не, за бога! — избухна неочаквано Изабел. — В никакъв случай! Господ да ни е на помощ, ако това, което казвате, е истина! Единственото решение? Божичко! Не разбирате ли, че точно там е *проблемът*, а не някакво решение!

Карпинтър чу въздишката на Роудс. Той погледна безмълвно Изабел и от тъжните му очи сякаш всеки момент щяха да потекат сълзи.

Никой не промълви нито дума. Дори евреинът бе занемал от избухването ѝ. За първи път непроницаемостта му хладнокръвие изглеждаше разклатено. Гладкото му лице се беше набръчкало от смущение и недоумение. Мигаше и я гледаше с отворена уста, сякаш тя току-що беше грабнала бутилката и беше изляла съдържанието ѝ в средата на масата.

— Госпожа Мартин и аз имаме някои политически разногласия, господин Енрон — разсея най-после внезапно възцарилото се напрежение Роудс.

— Да. Да. Разбирам — отвърна все още озадаченият евреин. Подобна бурна проява на нелоялност към партньора бе в състояние да обърка дори собствените му представи за допустима нетактичност. — Но без съмнение спасението на човешкия вид не представлява политически проблем. А търсене на възможни решения.

— Има начини и начини — отвърна Изабел, явно пренебрегвайки печалния поглед на Роудс.

— Да. Разбира се — отвърна Енрон, отегчен и раздражен от нейната сприхавост, и ѝ хвърли презрителен поглед.

Карпинтър зърна пламъчето на едва сдържана ярост в очите на евреина. Очевидно Енрон си даваше сметка, че Изабел ще му попречи да получи необходимата информация. Просто една досадна натрапница, нищо повече. Роудс, чието изражение излъчваше безпомощност и отчаяние, бе забил поглед в покривката, съсредоточен върху поредното питие.

— Ако нямате нищо против — подхвана Енрон, без да се обръща конкретно към никого, като се контролираше с видимо усилие, — разрешете ми да изясня своето собствено мнение, което съвпада с мнението на моите редактори. — Той пое дълбоко въздух. Карпинтър се досети, че ще последва предварително подготвена за записа реч. — Ние споделяме всеобщо подкрепяното научно становище, че нанесените върху околната среда поражения през индустриалната епоха имат необратим характер: че неконтролираното използване на течни горива в продължение на двеста-триста години доведе до отделянето на въглероден двуокис и азотен окис в количества над допустимите норми, което е причина за постепенното и изиграло впоследствие изключителна роля глобално затопляне; че промените в температурата на океанските води и последвалото увеличение на налягането причини отделянето на метан в атмосферата, което допълнително ускори процесите на повишаване на температурата; и че появата на така наречените парникови газове в атмосферата плюс складирането на допълнителни количества подобни замърсители в почвата и под формата на хипертрофирана растителност, предизвикано от излишъците на CO_2 , са в такива размери, че ситуацията неминуемо ще се влошава, вместо да се подобрява, тъй като складираните в периода на екологични злоупотреби газове с времето неминуемо ще започнат да се отделят, който процес всъщност вече се наблюдава в резултат на разлагането на растителната маса. Смятам, че казаното дотук обективно отразява ситуацията.

— Озонът — подхвърли Карпинтър.

— Да, разбира се. Това също. Не би трябвало да пропусна да отбележа, че пораженията върху озоновия пласт вследствие на употребата на хлор-флуор-въглероди и сходни вещества през двайсети век доведе до увеличаване на проникващата слънчева радиация, утежнило допълнително проблема с глобалното затопляне. И т.н., и т.н. Но мисля, че вече положих добра основа за нашата дискусия. Едва ли е

необходимо да продължавам с изреждането на многото ни проблеми, съставляващи дълъг списък от взаимнообуславящи се механизми, допринесли за непрестанното влошаване на ситуацията. Всичко това не представлява за вас никаква новост. Всички споделяме мнението, че ни предстоят времена на огромни опасности.

— Абсолютно вярно. Планетата трябва да бъде защитена — обади се невъзмутимо Йоланда, сякаш ставаше дума за Венера.

— Напълно подкрепям Йоланда — намеси се и Изабел. — Време е да се опомним. Цялата планета е изложена на опасност! Трябва да се направи нещо за спасяването ѝ.

— Ще си позволя да не се съглася — усмихна се хладно Енрон. — Не планетата е в опасност, госпожо Мартин. На планетата ѝ е все едно дали дъждовете ваят в Сахара или в земеделските области на Северна Америка, не съм ли прав? Но в резултат на това Сахара престава да бъде пустиня, а вашите Канзас и Небраска я заместват. Ето това вече е от значение за фермерите в Канзас и Небраска и за пастирите в Сахара. Но не и за планетата. Планетата не я интересува царевицата, която някога е била отглеждана в Канзас и Небраска. В атмосферата има далеч по-малко кислород и азот, отколкото е имало преди един век, и далеч повече въглероден двуокис и въглеродороди. Но какво я е грижа за това планетата? Някога в атмосферата на Земята изобщо не е имало кислород. Но независимо от това планетата е оцеляла. Ледените полярни шапки се стопиха и много от намиращите се под морското равнище крайбрежия по света останаха под водата. На планетата ѝ е все едно. Все едно ѝ е дали японците обитават някакви си азиатски крайбрежия или са принудени да се спасяват по високите места. Планетата изобщо не я е грижа за японците. Нито пък иска да бъде спасявана. Хората повтарят като папагали тази глупост за нейното спасяване вече в продължение на не знам колко — може би сто или сто и петдесет години. Планетата си е наред. *Ние сме* застрашени. Проблемът, госпожо Мартин и госпожо Бермудез, не е в спасяването на планетата: ние трябва да се спасяваме. Планетата може спокойно със или без кислород. Но ние ще загинем — усмихна се Енрон, сякаш коментираше изхода от някакво спортно състезание. — Разбира се, ние предприемаме известни мерки за своето спасение — той разпери пръстите на дясната си ръка и започна да отмята с показалеца на лявата. — Първо, опитахме се да намалим отделянето на така

наречените парникови газове. Твърде късно. Те продължават да се излъчват от океаните и от почвата и нищо не е в състояние да спре този процес. Нашият въздух става все по-невъзможен за дишане. Изправени сме пред вероятността скоро да ни се наложи да напуснем завинаги Земята.

— Не! — извика Изабел. — Подобно решение би било проява на абсолютно малодушие! Онова, което сме длъжни да направим, е да останем тук и да възстановим контрола върху собствената си околна среда!

— Но има и такива — прекъсна я строго Енрон, — които са убедени, че евакуацията е единственият изход. И второ, ако ми позволите да продължа, госпожо Мартин, ние запълнихме близките зони на космическото пространство с десетки, стотици изкуствени сателитни светове със задоволителен изкуствен климат, а също така създадохме няколко куполообразни лагери на Марс и на спътниците на Юпитер.

— И аз понякога си мисля, че изкуствените светове наистина са единственият отговор — обади се отново Йоланда, унесена в някакви свои мисли. — Често съм си мислела самата аз да се преместя, ако всичко друго пропадне. Някои мои приятели от Лос Анджелис живо се интересуват от прехвърляне на L-5.

Сякаш говореше сама на себе си.

Увлечен от собствения си монолог, Енрон не ѝ обърна внимание.

— Орбиталните колонии са забележително постижение. Но всяка от тях е с изключително ограничен капацитет, а конструирането им е прекалено скъпо. Очевидно никога не бихме могли да транспортираме цялото население на Земята на тези миниатюрни спасителни космически острови. Съществува все пак още една възможност за евакуация, която в момента изглежда още по-трудно осъществима: предложението да се открие и колонизира една нова Земя с планетарни размери в друга слънчева система, на която човечеството да намери новите си шансове.

— Абсолютна глупост — изсумтя Изабел. — Тъпа, налудничава фантазия.

— Наистина изглежда такава — съгласи се Енрон. — Така че, доколкото разбирам, пред нас не се очертават отворени пътища към

звездите, нито пък сме открили някаква планета извън Слънчевата система или поне такава, която да е подходяща за живот.

— Не съм съвсем сигурен — обади се едва чуто Роудс.

Всички обърнаха глави към него. Явно объркан от проявеното внимание, той светкавично гаврътна остатъка от последното си питие и поиска ново.

— Искате да кажете, че сме открили планета? — попита Енрон.

— Очертават се пътища — отвърна Роудс. — Искам да кажа, *може* да се очертаят. Чувам, че напоследък сме направили значителен напредък и предстоят важни изпитания.

— Казахте „сме“. Това проект на „Самурай индъстрис“ ли е? — попита Енрон. Неочаквано се бе изпотил. Очите му блеснаха от любопитство — вероятно далеч по-силно, отколкото би искал да проличи.

— Не. Всъщност казах „сме“ в смисъл на човечеството изобщо. Слухът е, че „Киоцера-Мерк“ отдавна работят върху някакъв проект за междузвезден космически полет. Не сме ние.

— Несъмнено „Самурай“ също биха искали да се ангажират с подобен проект — настоя Енрон. — Поне за да останат конкурентоспособни.

— Може и да сте прав — каза Роудс. И трепна, сякаш някой го бе ритнал под масата. Карпинтър го забеляза да хвърля сърдит поглед към Изабел. — Искан да кажа, че се носи подобен слух — продължи след миг той, вече далеч по-уклончиво. — Но не бих могъл да зная доколко е достоверен. Непрекъснато чуваме какви ли не слухове... Вие сам разбирате, че с подобен проект би се ангажирал съвършено друг отдел на компанията.

— Да. Да, разбира се.

Известно време Енрон не каза нищо, като побутваше безцелно храната в чинията си, явно замислен над онова, което се бе изплъзнало от устата на Роудс.

Карпинтър се питаше дали би могло да има нещо вярно в това. Пътища към звездите? Експедиция до друга слънчева система, нова Земя на петдесет светлинни години разстояние? Ново начало, втори Рай. Представата му замая главата.

Но този път Изабел имаше право: това по никакъв начин не решаваше земните проблеми. Идеята беше прекалено безумна. Щяха

да минат столетия, преди да стигнат до друга звезда, дори да откриеха подобна на Земята планета; а и да откриеха такава, не съществуваше никаква възможност и частица от милиардното земно население да бъде транспортирана на нея. „Забрави за това“, каза си Карпинтър. В цялата работа нямаше капка здрав разум.

— Твърде интересно — възвърна най-после самообладанието си Енрон, — надежда за успешна експедиция към звездите. При друг случай ще разгледаме и този въпрос, доктор Роудс. Но сега нека насочим вниманието си към единствената реална възможност пред човечеството — която именно съм дошъл да обсъдим тази вечер с вас. Имам предвид използването на генетичната хирургия за адаптиране на новородените към все по-отровната атмосфера на Земята.

— Не само новородените — прекъсна го Роудс. За първи път се оживи, откакто бяха пристигнали в ресторанта. — Ние изследваме също така възможностите за ретрофиране на възрастни хора с оглед приспособяването им към нововъзникващите условия.

— О! — възкликна Енрон. — Много интересно наистина!

— И всички ще се превърнем в чудовища — намеси се Изабел. — Един безстрашен млад свят, населен с превъзходни екземпляри!

Карпинтър си даде сметка, че бе изпил точно колкото Роудс, но се чувстваше доста по-зле от него след такова значително количество алкохол.

— Ако ми разрешите, госпожо Мартин — отвърна Енрон и отново се обърна към Роудс. — Според вашата прогноза, докторе, кога земната атмосфера ще достигне онова състояние, което ще направи планетата необитаема за човешките същества, така както са устроени в момента?

Роудс не отговори веднага.

— Четири-пет поколения — каза накрая той. — В най-добрия случай шест.

— Искате да кажете сто и петдесет години — повдигна вежди Енрон, — или може би двеста?

— Там някъде. Не бих посочил точна цифра. Но става дума приблизително за толкова. Заобикалящият ни пласт от парникови газове все още пропуска ултравиолетовите лъчи, но пречи на инфрачервените да се отразят, така че ние се печем и пържим с повишаването на температурата. На всичкото отгоре продължава да се

руши изолационният озонен слой. Мощното слънчево лъчение се излива през дупката и облъчва планетата като огромен лазер, като ускорява всички пагубни процеси, които протичат от двеста години насам. Моретата бълват метан като мръсни копелета. Флората, на която разчитахме да *се справи* с въглеродния двуокис в атмосферата чрез фотосинтезата, сега стоварва върху нас нови огромни количества от тази мръсотия вследствие на бързото гниене на мъртвата растителност в новообразуваните подгизнали от влага джунгли по цялата планета. Онова, което вдишваме, ежегодно се отдалечава по химическия си състав от първоначалните си параметри.

— И не съществува никаква вероятност да се приспособим към променящите се условия? — запита Енрон.

Роудс избухна в неудържим дрезгав смях. Това беше най-темпераментната му реакция през цялата вечер.

— Да се приспособим? За пет поколения? Или шест? Еволюцията не действа с такава скорост. Не и по естествен път, така или иначе.

— Но би могла да бъде ускорена по изкуствен начин — настоя евреинът. — В лаборатория.

— Точно така.

— В такъв случай бихте ли ни казали какви са конкретните цели на вашите изследвания? Кои особености на нашия организъм се опитвате да видоизмените и какъв напредък сте постигнали до този момент?

— По дяволите, нищо не му казвай, Ник — обади се Изабел. — Не виждаш ли, че е шпионин на „Киоцера“ или на някаква компания от Кайро или Дамаск, която разработва операция?

— Моля те, Изабел — измърмори Роудс с почервеняло лице.

— Но това е истина!

Този път Енрон не беше ядосан. Погледна я и каза почти развеселен:

— Госпожо Мартин, получих разрешение за това интервю от работодателите на доктор Роудс. Щом те не се страхуват от мен, не виждам причина вие да се страхувате.

— Това не беше израз на недоверие, господин Енрон — изпревари я Роудс. — Тя просто не понася да слуша каквото и да е, свързано с моите изследвания.

Енрон изгледа Изабел, като че ли беше някаква странна форма на живот, възникнала току-що от килима.

— Какво по-точно в дейността на доктор Роудс ви смущава толкова силно? — попита я той.

Тя се подвоуми. На Карпинтър му се стори, че е сконфузена от своята невъздържаност.

— Не бих искала да бъда толкова критична, както може би е прозвучало. Той е гений и аз наистина се възхищавам на всичко, което е успял да постигне. Но просто не искам целият свят да се превърне в зоологическа градина, пълна със странни мутанти. Стига вече с тези генетични хирургии, ретрофии, бебешки присадки и всичко останало. Смяната на пола, козметичното моделиране на тялото. А сега и това превръщане на зародишите в някакви уродливи същества с хриле, три сърца и не знам още какво... — поклати глава Изабел. — На първо място, ние не можем да си го позволим. Имаме твърде много други проблеми, които трябва да решим, преди да си позволим лукса да се заемем с толкова драстичен проект. И второ, според мен това е ужасяващо. То би означавало край на човечеството в този вид, в който го познаваме. Промените ли тялото, промените и съзнанието. Това е природен закон. Ще се появи някакъв нов вид, при това бог знае какъв. Но в никакъв случай няма да бъде човек. Някакво отвратително, зловещо, чудато същество. Не бива да постъпваме така със себе си. Просто не бива. Разбира се, че обичам Ник, но мразя онова, което той и неговите колеги искат да причинят на човечеството.

— Но ако човечеството не е в състояние да оцелее на Земята в този си вид? — попита Енрон.

— Оправете нея в такъв случай. Не променяйте човешкия род.

— Питам се, Изабел — обади се Йоланда с все същия отнесен глас, — понякога си мисля не е ли твърде късно за всичко това. Знаеш, скъпа, че мен също не ме е грижа за изследванията на Ник, и съм съгласна с теб, че те трябва да бъдат прекратени. Но не защото са пагубни, а просто защото са губене на време и пари. Няма никакъв смисъл да се превръщаме в някакви същества с хриле или нещо такова. Убедена съм, че нашата единствена надежда са изкуствените светове.

— Госпожо Бермудез... — обади се Енрон.

— Лично аз — продължи тя, без да му обръща внимание — съм направила всичко възможно, за да защитя Земята — със своята работа,

със своето изкуство, и нямам намерение да се отказвам точно сега. Но започвам да осъзнавам, че това по всяка вероятност е безсмислено, че нещата са отишли твърде далеч. Така че просто трябва да се махнем и това е самата истина. Както изгонването от Рая, нали си спомняте? Вече споменах, че познавам хора, дълбоко свързани с цялата тази орбитална култура, която е възникнала върху сателитите. L-5 е следващата стъпка. Надявам се да емигрирам там, когато се наложи.

— Никога не си ми казвала... — започна Изабел.

— О, да. Да.

— Госпожи, моля ви — намеси се Енрон.

Но нещата вече бяха извън контрола на евреина. Йоланда, която очевидно беше в състояние да изповядва едновременно три или четири противоречащи си убеждения без каквото и да било затруднение, бе подхвърлила нова топка на игрището. Споровете с Енрон, с Изабел, с околната среда, със съдбата нямаха край. Карпинтър имаше чувството, че наблюдава всичко това някъде от много високо и едва сдържаше смеха си. Жените скачаха от тема на тема, а Роудс, който не преставаше да пие, беше изпаднал в някакъв тих унес, без всъщност да е пиян. „Дали изобщо се *напива* някога, — мина през ума на Карпинтър, — или просто гледа с вцепенен и отсъстващ поглед?“ Енрон се оглеждаше около себе си ужасен, вече със сигурност разбрал, че тази вечер няма да узнае нищо полезно.

Карпинтър изпита съжаление към Роудс, оплел се с тази ожесточена и крайно объркана Изабел. Изпита нещо като съжаление и към Енрон. Каквото и да бе очаквал да научи от Роудс тази вечер, това, което чу, бяха само отвлечени спорове. Вече приближаваше полунощ. Евреинът направи последен опит да накара Роудс да заговори за типа генетични модификации, върху които работи лабораторията му, но Роудс, изпаднал сякаш в дълбок алкохолен унес, се увлече в безсмислен разговор за реконструирането на дихателната и кръвоносната система.

— Да, но как? *Как?* — повтаряше непрекъснато Енрон, без да получи смислен отговор. Положението беше безнадеждно.

Накрая ядосаният евреин поиска сметката, изщрака сумата по терминала и всички излязоха във влажната нощ, леко клатушкайки се от солидното количество изпито вино.

Дори в този късен час от небето като от доменна пещ пулсираха талази горещ въздух. Гъста и лютива химическа мъгла беше надвиснала над Сосалито. Миришеше на оцет с привкус на плесен и дезинфекционни вещества. Карпинтър съжали, че не си бе взел лицевия бял дроб.

Разговорът по време на вечерята продължаваше да звучи в главата му. Този нещастен, шибан свят! Сякаш цялата история на човечеството се нижеше в съзнанието му: неолитът, малките стопанства и поселища, Вавилон и Египет, Гърция и Рим, Византия и елизабетинска Англия, и Франция на Луи XIV. Всички тези усилия и цялата тази мъчителна еволюция от маймуната до къде бяха стигнали? До една толкова високо развита цивилизация, която бе успяла да направи негодна за живот собствената си околна среда. Един толкова интелигентен биологичен вид, който бе изобретил стотици великолепни начини да унищожи собственото си гнездо.

И сега — мръсотията, горещината, отровният въздух, претърпаната с метали вода, озоновите дупки, превърнатата в руини градина, каквато някога бе представлявал светът...

По дяволите! Какво изумително постижение! Един-единствен маймунски вид да унищожи цяла планета!

Докато чакаха пред ресторанта да докарат колата на Роудс, Карпинтър се приближи до него и му каза тихо:

— Мога аз да карам, Ник, ако не ти е до това.

Роудс не стоеше особено стабилно на краката си.

— Всичко е наред. Ще оставя колата сама да си върши работата. Всичко е наред.

— Щом казваш. Надявам се, можеш да ме закараш до „Мариот“, след като върнеш Енрон в хотела му?

— Ами Йоланда?

— Какво имаш предвид? Тя нали живее в Ийст бей?

— Можеш да я оставиш да се прибере сама сутринта. Няма да представлява никакъв проблем за нея.

— Ник, не съм уговарял нищо с нея. Не си казахме почти думичка през цялата вечер.

— Да не би да не я искаш? Не разбираш ли, че тя го очаква? Дойде заради теб.

— Това автоматично ли означава...

— За нея да. И много ще я обидиш. Разбира се, винаги бих могъл да ѝ обясня, че си минал в лагера на хомосексуалистите или нещо от този род и да я върна още тази вечер в Бъркли. Но ще направиш голяма грешка. С нея е голяма веселба. Какво ти е, Пол? Да не си уморен?

— Не. Просто... О, по дяволите. Не се тревожи — ще изиграя ролята си на любовник. Колата ти пристигна.

Карпинтър се огледа за Йоланда. Стояха заедно с Енрон до водата, загледани в ярката светлинна пътека, която пресичаше залива по посока на Сан Франциско, и близостта им един до друг накара Карпинтър да си помисли, че може и да му се размине. Тя стърчеше с половин глава над ниския, набит еврейин, но това не му пречеше да ѝ нашепва настойчивите си интимности, а и нейната поза изразяваше благоразположение. В същия момент обаче тя се обърна и погледна с очакване Карпинтър, от което му стана ясно, че каквито и шансове да имаше Енрон, те не се отнасяха за тази вечер.

Така че той разигра познатия ритуал и я запита дали би се отбила в хотела му за едно късно питие, а тя мигна с клепачи в знак на съгласие и това беше всичко. Карпинтър се почувства глупаво. А и някак си курвенски. Но какво пък чак толкова, по дяволите: щеше да има достатъчно време да спи самичък, когато тръгне да лови айсберги из Тихия океан.

Роудс включи колата на автопилот и тя се понесе из Сан Франциско без каквито и да е проблеми. Йоланда се сгуши удобно в Карпинтър, сякаш цялата вечер заедно бяха подготвяли предстоящия завършек. „А може и да сме, — мина му през ума, — без аз да забележа.“

Когато пристигнаха до хотела на Енрон — величествена готическа сграда на площад „Юниън“, — преди да слезе, еврейинът пое ръката на Йоланда, задържа я известно време, целуна я театрално и ѝ каза:

— Беше една изключително приятна вечер. С нетърпение очаквам да се видим отново.

Благодари на Роудс и дори на Изабел, кимна на Карпинтър и бързо се отдалечи.

— Забележителен мъж — прошепна Йоланда. — Не, не е красив, но наистина е забележителен. Толкова е енергичен. И така добре познава световните проблеми. Намирам, че евреите са великолепни хора. Не мислиш ли така, Пол?

— Следва „Мариот Хилтън“ — обяви колата.

Роудс, изглежда, беше заспал на предната седалка, отпуснал глава на рамото на Изабел. На Карпинтър никак не му се спеше, но очите му смъдяха и го боляха от въздуха, напрегнатата вечер и късния час. Подозираше, че тази нощ няма да се спи. Нямахше да му е за първи път. Сигурно не и за последен.

— Дай да пропуснем пиенето — предложи Йоланда във фоайето на „Мариот“. — Да се качваме направо горе.

Докато се събличаха в стаята му, тя попита:

— Отдавна ли познаваш Ник Роудс?

— Само от трийсетина години.

— Израснали сте заедно ли?

— Да, в Лос Анджелис.

— Знаеш ли, че страшно ти завижда?

Тя метна бельото си настрана, протегна се и пое дълбоко въздух, докато се наслаждаваше на голотата си. Тежки гърди, тежки бедра, навсякъде трапчинки, тъмен водопад от благоуханна къдрава коса: „типична знойна латиноамериканка“, помисли си Карпинтър. Похотлива. Женствена.

— На мен?

— Страхотно. Разказа ми всичко за теб. Възхищава се на свободата на възгледите ти, на това, че нямаш никакви нравствени задръжки.

— Искаш да кажеш, че ме смята за аморален? — попита Карпинтър.

— Смята те за *лесно приспособим*. Не е едно и също. Възхищава се на способността ти да се оправяш и в най-трудните ситуации, в най-обърканите положения. Би искал да може да се справя по същия начин. Той непрекъснато се заплита в разни бъркотии. Изглежда, умееш да хващаш бика за рогата.

— Не знаех, че съм чак толкова независим — отвърна Карпинтър.

Застана до нея и прокара леко ръка по гръбнака ѝ. Кожата ѝ беше изумително гладка. Това му достави удоволствие. Напоследък много хора ретрофираха кожата си, за да се приспособят към убийствената липса на озон във въздуха. Не че това помагаше особено, но кожата им ставаше като на гущер. Йоланда Бермудез притежаваше кожата на истинска жена. Това страшно се хареса на Карпинтър. Както и меката ѝ, еластична плът.

— Ник наистина е велик, нали? — продължи тя. — Толкова възхитителен, толкова сериозен. И така всеотдаен в търсенето на решение на ужасните въпроси, пред които се е изправил светът! Изабел адски го измъчва.

— Може да предпочита жени, които го измъчват.

— Опитвам се да не ѝ го покажа — не обърна внимание на думите му тя, — но има моменти, в които не съм съгласна с упреците ѝ по отношение на неговите изследвания. Нищо чудно това да е единственият ни изход, колкото и да ми е неприятно да го призная. Макар да си мисля, че емиграция на L-5 по всяка вероятност е най-добрият ни шанс, тайничко се надявам и се моля човечеството да успее да остане тук, на Земята. А ти как мислиш? И може би само Ник е в състояние да намери отговора. В случай че не съумеем да открием начин да се справим с ужасяващите поражения, които нанесохме на екологията. Това, което върши Ник...

Беше превъзбудена и преливаше от желание да говори. Карпинтър се уплаши да не подхване отново темата за спасяването на планетата. „Сигурно е от свръхдозата“, помисли си той. Щеше да я държи през цялото време. Трябваше да я начука за самозащита, преди да е станала прекалено красноречива. С деликатна настойчивост я свлече върху леглото. Отпусна се върху мекото ѝ като кадифе тяло като в люлка, прокаравайки ръце от двете ѝ страни и по гърдите ѝ, след което покри устата ѝ със своята. Опитът му да смени темата се оказа успешен.

* * *

Изследователският спътник Корнукопия на „Киоцера-Мерк“ се намираще само на неколкостотин километра от Валпарайсо Нуево. Една от безбройните ярки точки, които танцуваха в околното пространство на L-5, една от хилядите блещукащи в нощния океан медузи.

Фаркас трябваше да прескочи до Корнукопия, за да получи подробни указания за следващата си задача, и искаше да използва случая, за да поговори с доктор Ву. Смяташе, че му го дължат, но за сигурно отпрати служебно искане все едно че друг отдел на „К-М“ бе поискал от него да научи нещо от Ву. Така можеше да се надява на по-голям резултат, отколкото ако бе поискал лична услуга.

Изчака няколко дни на Валпарайсо, за да им даде възможност да свикнат с новата си придобивка. Накрая си взе билет за редовната обедна совалка, която правеше единствен обиколен рейс до съседните сателити.

Виза не беше необходима. До Корнукопия можеха да пътуват само упълномощените служители, и то при положение че са поканени. Дори и в такъв случай не ти разрешаваха да напуснеш совалката, преди да проверят митническата ти декларация и да се получи официално съгласие за посрещането ти.

Очакваше го комисия по посрещането: нисък мъж и висока жена. За Фаркас мъжът представляваше група жълти спирали около обърнат надолу конус; жената беше единична вертикална струя от мека синя тъкан. Фаркас не чу добре имената им, но реши, че това няма значение. Мъжът бе нещо по техническата част и очевидно нямаше висок ранг, а жената се представи като администратор ниво дваисет. Отдавна беше разбрал, че не си заслужава да помни имената на такива дребни риби.

— Има възложителни документи за вас, господин Фаркас — започна направо служителката. — Можете да ги получите в квартирата си.

Тя едва се въздържаше да не се разтрепери от странния му вид.

— Благодаря — отговори Фаркас. — Поисках и среща с доктор Ву. Имате ли някаква информация?

Жената погледна неуверено колегата си.

— Паоло?

— Потвърдена е. Поданик Ву е на разположение да се срещне с експедитор Фаркас, когато той поиска.

— Добре. Искам. Още сега.

Светкавичният му отговор като че ли притесни служителката.

— Искате да видите доктор Ву веднага ли? Дори преди да ви покажем квартирата?

— Да — отвърна Фаркас. — Ако нямате нищо против.

— Да. Разбира се. Няма проблеми, господин Фаркас. Тя е в охраняваното общежитие, нали разбирате? Трябва да предупредя за посещението ви. Ще отнеме само минута.

„Тя“, помисли си Фаркас. Да, естествено. За тях Ву беше „тя“. Трябваше да коригира начина си на мислене за него, за да не станат недоразумения.

Служителката се отдалечи на няколко крачки и набра някакъв номер по терминала. Осигуряването на незабавен достъп до Ву ѝ отне малко повече от обещаното време. Очевидно имаше усложнения. Но в края на краищата успя.

— Бихте ли ме последвали, господин Фаркас...

Корнукопия беше съвсем различна от Валпарайсо Нуево: пуста, еднообразна, с чисто индустриален изглед поради огромния брой греди и подпори и разни други строителни елементи, които се виждаха навсякъде. Дори и със сляпото си зрение Фаркас моментално видя и усети разликата. Никакви фонтани, водопади, пълзящи растения и бананови дръвчета, нищо освен неприветливи железни машини. Тук се провеждаха множество най-различни проучвания. По-лесно беше за компанията да построи цял космически спътник от скрап, отколкото да създаде прилична лаборатория на Земята. Научните изследвания се нуждаеха от чист въздух и вода. Да не говорим за предимствата на променливата гравитация, която беше особено благоприятно обстоятелство за някои научни експерименти.

Паоло и служителката поведоха Фаркас през цял лабиринт от защитни прегради и цилиндрични коридори, за да се окажат накрая в някакво фоайе, където един телохранил андроид му взе кръв, за да направи сравнение с кръвната му проба в регистъра на компанията, очевидно за да се убеди, че Фаркас наистина е този, за когото се

представя, а не някой мошеник, който си бе извадил очите само и само да проникне там, където иначе не би могъл да припари. Андройдът пет пари не даваше колко невероятна беше подобна възможност, нито пък се притесни, че Фаркас е с ниво девет, което предполагаше съответния респект от негова страна. Той чисто и просто си изпълняваше заповедите. „Пръста, ако обичате, сър.“

„Е, така да бъде“ — помисли си Фаркас и услужливо предложи пръста си. Беше свикнал да дупчат пръста му, за да установят самоличността му. Обичайният идентификационен метод в компанията беше сканиране на ретината. Но при него той беше неприложим.

Андройдът изтегли рязко и делово няколко капки кръв и го постави под един скенер.

„Самоличността потвърдена — докладва след миг андройдът. — Можете да влезете, експедитор Фаркас.“

Държаха Ву в някакво помещение, което изглеждаше по-комфортно от затворническа килия, но по-неудобно от хотелска стая. Когато Фаркас влезе, тя седеше зад едно бюро до отсрещната стена.

Фаркас погледна служителката и Паоло, които стояха точно зад него.

— Бих искал да разговарям насаме с д-р Ву.

— Съжалявам, експедитор Фаркас. Конфиденциална среща не е разрешена.

— Нима?

— Наредено ни е да присъстваме на срещата. Съжалявам, експедитор Фаркас.

— Нали разбирате, че не възнамерявам да го убия. Искам да кажа, да „я“ убия.

— Ако желаете, можем да подадем официална молба за разрешение, но това вероятно ще отнеме...

— Няма значение — прекъсна я Фаркас.

По дяволите. Нека слушат.

— Здравейте отново, докторе — обърна се той към Ву.

— Какво искате от мен? — попита Ву, очевидно не особено зарадван.

— Най-обикновена визита. Светска визита. Поисках разрешение за кратък разговор.

— Много моля. Сега съм служител на „Киоцера-Мерк“. Обезпечено ми е правото да не бъда безпокоен, когато не съм на работа.

Фаркас приседна на някакъв нисък диван до бюрото.

— Опасявам се, че не бихте могли да ми откажете, доктор Ву — отвърна със спокоен тон той. — Помолих за тази среща и молбата ми е удовлетворена. Но наистина искам това да бъде приятелско посещение.

— Приятелско.

— Приятелско, да. Казвам го откровено. Ние не сме врагове. Както вие, така и аз сме служители на „Киоцера-Мерк“.

— Какво искате от мен? — повтори Ву.

— Вече ви казах. Светска визита. Да забравим миналото, нали разбирате какво искам да кажа?

Ву не отговори.

— И така: харесвате ли новата си квартира? — продължи Фаркас. — Отговаря ли на предпочитанията ви? Как намирате предоставената ви за работа лаборатория?

— Сам виждате какво представлява квартирата. Живял съм и в по-лоши, и в по-добри места. Колкото до лабораторията, наистина е чудесна. Голяма част от оборудването ми е непозната.

Гласът на Ву беше равен, безизразен, глух и безжизнен, сякаш и най-малката промяна на тона би му коствала сериозни усилия.

— Ще се научите да го използвате — отговори Фаркас.

— Може би. Но може и да не успее. Познанията ми в тази област са със стара дата. Изостанал съм с десетилетия. Не съществува никаква гаранция, че ще отговоря на очакванията на вашите хора.

— Така или иначе, вие вече сте тук. И ще останете тук под внимателните грижи на компанията, докато успеете да постигнете нещо съществено или докато тя прецени, че не сте ѝ от полза. Подозирам, че когато се запознаете с оборудването в новата си лаборатория, ще бъдете въодушевен от постигнатия във вашата област напредък и много скоро ще възстановите уменията си, а дори ще придобиете и нови. В края на краищата не ви заплашва никакъв риск, нали така, докторе? Дейността ви е напълно законна.

— Моята дейност винаги е била напълно законна — отговори Ву със същия монотонен глас на робот.

— Така. Тъкмо за това исках да поговорим.

Бу запази мълчание.

— Запитвали ли сте се — продължи Фаркас — дали вашите експериментални пациенти в ташкентската лаборатория са изпитвали особено желание да им се променя генетичният код?

— Не съм длъжен да обсъждам това. Сам предложихте да забравим миналото.

— Не, не сте длъжен. Но много бих искал. Не изпитвам отмъстителни чувства, но наистина съм любопитен. Много ми се ще да узная някои неща от самия вас.

— А длъжен ли съм да ви отговоря?

— Вие извършихте нещо чудовищно с мен — отговори с по-остър тон Фаркас и думите му изплющяха като камшик. — Това ми дава право да получа няколко отговора от вас, ако не друго. Проявете поне най-елементарно човешко съчувствие. Нали все пак сте човек, доктор Бу? А не някакъв безчувствен андроид?

— Вие ще ме убиете, когато приключи работата си тук, нали така?

— Дали ще ви убия? Не знам. Не виждам с какво това би ми помогнало и ми се струва твърде дребнаво. Разбира се, ако вие искате да ви убия...

— Не. Не.

— Значи, всичко е наред — усмихна се Фаркас. — Ако наистина исках да ви убия, щях да го направя на Валпарайсо Нуево. Не съм чак толкова безрезервно предан на „Киоцера-Мерк“, че да поставя интересите на компанията по-високо от моите. Просто не виждам смисъл да ви убивам. Вместо това предпочетох да изпълня задачата, заради която бях изпратен, а именно да ви доставя на Корнукопия, за да осъществите необходимите на компанията проучвания.

— И наистина свършихте работата си. За вас е от огромно значение да си свършите работата. А когато повече не съм нужен на компанията, ще ме убиете. Знаем го, Фаркас. Какъв смисъл има да разговаряме?

— За да ми предоставите причина да не ви убия, когато вече не сте нужен на компанията.

— Как бих могъл да го направя?

— Нека да помислим, нали може? Може би ако успея да разбера малко по-добре вашата гледна точка, ще бъда и по-милостив. Например, когато правехте своите експерименти със зародиши в Ташкент, какво точно изпитвахте — тук, в сърцето си, — как се отнасяхте към своята работа?

— Това беше толкова отдавна.

— Да, почти преди четирийсет години. Някои от тези зародиши вече са станали безоки мъже. Но сте длъжен да си спомните нещичко. Кажете ми, докторе: изпитвахте ли някакво колебание, някакви морални угризения, когато работехте върху мен в утробата на майка ми? Не изпитвахте ли нравствена погнуса? Или съжаление, да речем?

— Изпитвах силно научно любопитство — отвърна без колебание Ву. — Опитвах се да узная някои неща, които ми се струаха важни. Пътят на познанието минава през практиката.

— Като жертвахте човешки същества.

— Да, човешки същества. Беше необходимо. Човешкият генотип се различава от животинския.

— Това не е вярно! Не е вярно! Не се различава особено. Бихте могли да експериментирате върху зародиши на шимпанзета и да постигнете почти същите резултати. Знаете го много добре, докторе.

— Шимпанзетата нямаше да могат да ни обяснят с думи особеностите на своите сетивни възприятия, придобити благодарение на сляпото зрение.

— Разбирам. Само хората биха могли да го направят.

— Точно така.

— А и в Ташкент разполагахте с достатъчно количество човешки същества вследствие на хаоса, причинен от Разпадането. Неродени човешки същества, които са изключително подходящи за генетични опити. Вашето силно научно любопитство беше удовлетворено и това ви направи щастлив. Но нямаше ли да е морално да помолите майките на неродените за разрешение? Например моята майка не само че не е дала съгласието си, но е била и чужденка, чужденка с дипломатически имунитет. И въпреки това...

— Какво искате да ви кажа? — извика Ву. — Че постъпих по ужасен начин с вас? Да. Да. Признавам. Извърших нещо ужасно. Възползвах се от безпомощността на хората във военно време. Искате да ме принудите да призная, че съм злодей? Че се разкайвам заради

извършените от мен престъпления? Че искам да ме убиете заради това, което съм ви сторил? Да. Признавам, че съм злодей. Измъчват ме угризения. Изпитвам непоносима вина и знам, че заслужавам наказание. Какво чакате още? Убийте ме веднага! Хайде, Фаркас, убийте ме и да приключваме!

— Господин Фаркас — обади се притеснено служителката, без да помръдне от мястото си, — може би е безсмислено да продължавате този разговор. По-добре да вървим. Ще ви покажа квартирата, а след това...

— Само още една минута — прекъсна я Фаркас и се обърна към Ву, който отново беше стихнал в непроницаемо безмълвие. — Не вярвате нито на една думичка от това, което казахте, прав ли съм, докторе? И до днес продължавате да смятате, че това, което извършихте в Ташкент с мен и с другите като мен, е било напълно оправдано, че сте го направили в името на свещената наука и не изпитвате нито капка разкаяние. Не е ли така?

— Така е. И отново бих го направил, ако ми се отдаде такава възможност.

— Да. Точно това си мислех и аз.

— Следователно узнахте това, което вече сте знаели. Сега ще ме убие ли? Не мисля, че това ще бъде по вкуса на вашата „Киоцера-Мерк“.

— Не — отвърна Фаркас. — Нямам намерение да ви убивам нито сега, нито по-късно. Просто исках да чуя онова, което току-що изрекохте. Искам да разбера още нещо. Изпитвахте ли *удоволствие* от заниманията си?

— Удоволствие? — повтори смаян Ву. — Това не се върши за удоволствие. Удоволствието няма нищо общо с всичко това. Извършвах изследвания, не разбирате ли? Правех го, защото исках да знам дали може да бъде направено. Но удоволствие? Не. Тази дума е неуместна в случая.

— Същински техничар. Безпристрастен търсач на истината.

— Нямам намерение да слушам подигравките ви. Ще помоля да ви изведат от тук.

— Но аз не ви се подигравам — каза Фаркас. — Вие сте истински цялостна личност. Ако под „цялост“ разбираме

последователност и еднородност без каквито и да е примеси. Вие сте това, което сте. Това е добре. Сега ви разбирам напълно.

Ву беше застанал в абсолютна неподвижност, сякаш дори не дишаше. Блестящ кубичен блок от черен метал, който се извисяваше над пирамидален пиедестал с цвят на мед.

— Не сте изпитали нищо. Никакво садистично удовлетворение. Както сам казахте: трябвало е да откриете нещо и просто сте направили необходимото, за да стигнете до отговора. Няма причина да смятам, че е било насочено лично срещу мен. Прав ли съм? Прав ли съм? Вие никога не сте ме възприемали като личност. За вас съм бил само една хипотеза. Задача по биологична алгебра, която е трябвало да решите, абстрактно интелектуално предизвикателство. Еwentуално мое желание за отмъщение би било равносилно на отмъщение срещу ураган, земетресение, срутване на земни пластове или срещу каквото и да било безлично природно бедствие. Те ни връхлитат и ни помитат. Но е нелепо да им се гневим. И все пак човек не е в състояние да прости на един ураган, не е ли така? Споменът за стореното ни преследва цял живот. Но си принуден да се изправиш, да изтупаш праха от себе си и да си кажеш, че просто си имал лошия късмет да се случиш точно в този момент точно на това място, и да продължиш да живееш...

Вероятно това беше най-дългата реч, която Фаркас беше произнасял някога. Гласът му беше станал дрезгав и единственото му желание беше да се махне и да легне някъде.

Ву продължаваше да го гледа със същия вцепенен поглед, Фаркас се усъмни дали изобщо го беше разбрал. Дали думите му го бяха засегнали.

— Тук вече приключих — обърна се той към служителката. — Заведете ме в стаята ми.

Стаята представляваше просторна килия, дълга три метра и висока метър и половина, в която можеше само да легне и да се протегне. В момента повече и не му трябваше.

Блещукаше сигналът, което означаваше, че в нишата го очаква кодирано съобщение. Връщат го незабавно на Валпарайсо Нуево. За да

разследва слуховете за някакъв преврат — заговор за свалянето на генералисимус Калаган.

„Не казвай нищо на никого. Само се разхождай и се ослушвай, и ни събщи какво става, в случай че наистина има нещо.“

В съобщението не беше посочен източникът на слуха. Най-вероятно беше полковник Олмо, който все пак беше главният човек на „К-М“ на Валпарайсо. Но в такъв случай защо не му бяха дали инструкции да се свърже именно с Олмо? Дали компанията не беше свалила доверието си от Олмо или пък бяха научили за преврата от друг източник, или това беше поредният случай, в който дясната ръка не знаеше какво върши лявата? Така или иначе, не виждаше особена логика в предположението на Олмо, че самата компания е въввлечена по някакъв начин в заговора. По всяка вероятност те бяха също толкова объркани, колкото и Олмо.

Най-вероятно не ставаше въпрос за някакъв преврат, а само някакви несъстоятелни слухове се носеха из системата. Или пък всичко наистина беше дело на някаква банда от Южна Калифорния без каквото и да е участие на корпорацията, както беше дочул Олмо. Доста налудничаво начинание. Но в него имаше купища пари, ако успееше.

Фаркас хвана сутрешната совалка за Валпарайсо Нуево. Когато пристигна, цяла тълпа нетърпеливи агенти се спусна насреща му, но той любезно отклони услугите им и сам се завърна в хотел „Сан Бернардито“ в Каджамарка, където нае същата стая, която беше освободил предния ден. Харесваше му гледката към звездите, която се откриваше от стаята. А и притеглянето в Каджамарка беше равностойно на земното и това отговаряше на устройството на мускулатурата му.

Взе продължителен душ и излезе да се поразтъпче.

„Наистина великолепно място“ — помисли си Фаркас. Вече беше започнал да свиква с атмосферата тук. Този прозрачен, чист въздух, който сякаш те замайваше с всяко вдишване. Човек можеше да се напие с такъв въздух. Той го пое дълбоко в дробовете си и започна да си играе, опитвайки се да го анализира с алвеолите си, като отдели молекулите CO_2 от азотните и кислородните молекули.

Даваше си сметка, че това чудо може да го разглези. Нямахте да му е лесно да се върне на Земята и да диша отново отровния и прогнил въздух. Да продължи да живее като „динко“, като „пълзящ в калта“ и „дишаш мръсотии“, или изобщо както там жителите на L-5 наричаха осъдените да прекарат живота си на злочестата планета майка. Така или иначе, засега не бързаха да го върнат на Земята.

Това беше добре. Много добре. Прекарвай си приятно времето, забавлявай се, почивай си в космоса. Разследвай до най-малката подробност предполагаемата конспирация срещу правителството на генералисимус Калаган.

Близо до хотела имаше приятно кафене. Намираще се точно под един от предпазните стъклени щитове, през който този следобед се разкриваше фантастична гледка към Земята и луната. Фаркас седна на открито, поръча си чаша коняк и се отпусна в стола, като отпиваше на бавни глътки. Може би някой от конспираторите щеше да се приближи и да му предложи полезна информация срещу заплащане.

Защо не. Защо не.

Отпиваше бавно от коняка. Седеше и чакаше. Никой не му предложи нищо. След малко се върна в стаята си. Пусна някаква нежна музика. Направи обичайните умствени приготовления, които заместваха затварянето на очите. Последните дни бяха доста претоварени и чувстваше умора. „Време е за малко почивка — каза си Фаркас. — Да. Да, на всяка цена трябваше да си почина.“

* * *

Пристанището на Оукланд представляваше невъобразим лабиринт от сиви стоманени конструкции, разположени на четиринайсет нива. Стиснал значката за самоличност във високо вдигнатата си ръка, за да я показва по-лесно на многобройните лазерни скенери, Карпинтър се изкачваше и се спускаше от ниво на ниво, следвайки категоричните инструкции на невидими металически гласове, докато най-накрая се озова на самия бряг, сред ярката зеленикава мараня на горещото пладнe. Върху спокойната, покрита със слуз повърхност на широкото устие кротичко се поклащаха десетки кораби като ято заспали в плиткото патици.

Неговият „Тонопа Мару“ беше пристигнал в Сан Франциско тази сутрин от корабостроителницата „Сан Педро“ в Лос Анджелис. Беше спрял на пристана на Оукланд — в продължение на повече от един век кейовете на Сан Франциско се използваша само от туристи. В този горещ и смрадлив следобед въздухът беше наситен с близка до смъртоносните концентрации отрова и зеленикавокафявият смог се спускаше от оловното небе и притискаше като преса великолепия Сан Франциско, което налагаше задължителното носене на дихателни маски. Карпинтър беше пристигнал с такси, за да се срещне със своя екипаж и да поеме официално командването.

Когато застана на брега, видя пред себе си не само познатата редица от блещукащи лазерни скенери, но и един огромен робот с квадратна глава, който охраняваше входа на пристанището като Цербер, застанал пред вратата на ада. Роботът бавно извърна глава към него.

— Капитан Карпинтър — обяви Карпинтър. — Командир на „Тонопа Мару“.

Фразата му се стори толкова приповдигната, че той едва се сдържа да не се изсмее на собствената си високопарност. Почувства се като герой на Джоузеф Конрад: възторженият млад шкипер, който за първи път поема командването и застава пред отегчените стари моряци, преживели толкова много, че вече нищо не е в състояние да ги впечатли.

И действително съобщението на Карпинтър нито развесели, нито предизвика страхопочитанието на робота, който по всяка вероятност изобщо не беше чувал за Конрад. Запазвайки мрачно мълчание, той подложи на поредната лазерна проверка документите му, установи, че всичко е наред, сканира очните му ябълки за по-голяма сигурност и го пропусна под изгряващото слънце извън защитния покрив да търси кораба си.

Индоктринационният курс беше продължил около седмица. Траеше по един час всеки ден и се състоеше в директно прехвърляне на необходимата информация в подсъзнанието му, така че Карпинтър знаеше или се надяваше, че знае необходимото за един капитан на ледовлекач, който щеше да кръстосва южните части на Тихия океан. Всички пропуски в образованието му трябваше да бъдат компенсирани на практика в открито море, но това не го притесняваше. Щеше да се справи. Винаги беше успявал някак.

Веднага разпозна „Тонопа Мару“ по огромните куки за прихващане, закачени на мощни стоманени въжета, и по гигантските кранове, които заемаха по-голямата част от палубата. Едва предишния ден беше научил, че служат за напръскване на уловените айсберги с огледален прах, който забавяше топенето. Издълженият и елегантен морски съд приличаше на пура и имаше обезпокоително тънък силует, който се извисяваше по особен начин над множеството други специализирани кораби с монограма на „Самурай индъстрис“ — слънце и мълния. Карпинтър нямаше идея какво е предназначението им: събирачи на водорасли, риболовни кораби за скариди, сепия или каквото и да е там. Напоследък се бяха появили милиони разновидности, които отчаяно прибираха остатъците от морски дарове. Всеки тип кораб можеше да върши едно-единствено нещо, но го вършеше по съвършен начин.

На палубата стоеше едър мъж със сплескан нос и прошарена коса, чиято кожа беше покрита с тъмен защитен слой. Той се вираше в окуляра на някакъв навигационен уред и се опитваше да го нагласи. Това даде възможност на Карпинтър да съобрази кой би могъл да бъде този човек — неговият океанограф/навигатор, всъщност първият му помощник.

— Вие ли сте Хичкок? — подвикна му той.

— Да? — отговори предпазливо и с известна доза враждебност мъжът.

— Аз съм Пол Карпинтър. Новият капитан.

Хичкок го огледа продължително и преценяващо. Очите му бяха силно подпухнали и обрамчени от червени кръгове.

— Добре. Да. Качвайте се, капитане.

Не усети каквато и да е сърдечност в поканата, но и не беше я очаквал. Разбра, че той, капитанът, е врагът, представителят на управляващите, поставен временно в положение на превъзходство над екипажа на „Топопа Мару“ поради благоволението на някакъв случаен каприз на всемогъщата и безкрайно далечна корпоративна бюрокрация. Бяха принудени да изпълняват заповедите му, но това не означаваше, че трябва да го харесват, да го уважават или изобщо да му обръщат някакво внимание.

Все пак съществуваха условности, които трябваше да бъдат съблюдавани. Карпинтър се спусна по тясната стълба, хвърли чантата си на палубата и спокойно изчака Хичкок да се приближи и да му подаде ръка.

Поздравът му беше неочаквано сърдечен. Хичкок се приближи, без да бърза, но стисна ръката му силно и откровено. Дори се усмихна.

— Приятно ми е да се запознаем, капитане.

— На мен също. Откъде си, Хичкок?

— От Мауи.

Това обясняваше цвета, формата на лицето и посивялата коса. Афрохаваец, а защитният слой подсилваше тъмния цвят. Беше по-едър, отколкото изглеждаше отгоре, а също и по-възрастен — несъмнено бе прехвърлил четирийсетте.

— Красиво място — сподели Карпинтър. — Бях там преди няколко години. Във Вайлуку.

— Да — отвърна Хичкок, без да прояви особен интерес. — Потегляме утре сутринта, нали така, капитане?

— Точно така.

— Някога качвали ли сте се на такова нещо?

— Честно казано, не, не съм — отговори невъзмутимо Карпинтър. — За първи път ми е. Ще ме разведеш ли? Бих искал да се срещна и с другите от екипажа.

— Да. Разбира се. В момента има само още един. Наката! Хей, Наката! Ела да поздравяш новия капитан.

Карпинтър присви очи срещу слънцето и забеляза една малка фигурка на горната палуба в далечния край на кораба, която вършеше нещо около корпуса на механизма за прихващане. Изглеждаше не по-голяма от джудже на фона на огромното безмълвно съоръжение, което мяташе високо нагоре гигантските куки, след което те се забиваха в хълбоците на грамадните ледени планини.

Хичкок махна с ръка и Наката се спусна пъргаво надолу. Механикът беше мазно човече с лъскави котешки очички и огромно самочувствие. Изглежда, имаше малко по-високо ниво от Хичкок. Решително протегна ръка към Карпинтър като на равен. Обичайната японска нахаканост, помисли си Карпинтър. Независимо че един японски американец нямаше по-привилегировано положение в йерархията на „Самурай“ от един полски американец или китайски американец, или турски американец. *Истинските* японци не даваха никаква бонификация на своите братовчеди със смесена кръв. Японското име не те правеше автоматично японец в техните очи. Шайка гадни копелета.

— Ще налапаме няколко тлъсти айсбергчета — ухили се Наката, — нали, капитане? За да спасим Сан Франциско от жажда.

И се изкикоти.

— Какво му е смешното на Сан Франциско? — попита Карпинтър.

— Всичко — отвърна Наката. — Адски глупаво местенце. И винаги е било такова. Орисници, феи, компютърджии и все разни такива. Вие нали не сте от Фриско, капитане?

— От Лос Анджелис. Западните райони.

— Чудесно. Аз съм от Санта Моника. На една крачка от вас. Това шибано място тук никога не ми е харесвало. „Самурай“ бяха предоставили кораба на Ел Ей, но Фриско го нае миналия месец — махна неопределено с ръка той към залива зад гърба си и към великолепния, разположен върху хълмчетата град на отсрещния бряг. — Голям майтап е да мъкна вода в Северна Калифорния. Но човек бачка това, за което му плащат, нали така, капитанче?

Карпинтър кимна.

— Прав си. Такава е системата.

— Да ви покажа ли кораба? — намеси се Хичкок.

— Къде са останалите двама членове на екипажа?

— Каски и Ренет. Отидоха до града. Ще се върнат малко по-късно.

Ренет отговаряше за поддръжката и експлоатацията, а Каски беше оператор по съобщенията. И двете жени. Карпинтър изпита известно раздражение, че не присъстваха на официалното му посрещане, но той изобщо не беше изпратил съобщение, че ще пристигне именно сега. Официалното посрещане можеше да почака.

Хичкок го поведе да огледат кораба. Най-напред разположените върху палубата кранове и механизма за прихващане, чиито куки поразяваха с размерите си, а в момента бяха прибрани в специалните ниши от двете страни на кораба. След това в машинното, за да огледа мощния двигател, който можеше да помъкне един средно голям остров и да го откара до другия край на света.

— А това са великолепните каюти — обяви Хичкок.

Карпинтър беше предупреден да не очаква кой знае какви удобства, но не очакваше чак такова нещо. Сякаш конструкторите на кораба бяха забравили, че на него ще има и екипаж, и бяха се сетили да отделят малко местенце и за него сред цялата тази машинария едва най-накрая. Жилищните помещения за Карпинтър и останалите бяха натикани по всевъзможни ъгълчета. Неговата каюта беше малко по-голяма от другите четири, но и тя не беше по-просторна от големите колкото ковчег кабинки за спане, които предлагаха хотелите на летищата, а общата зона за почивка беше едно миниатюрно пространство на кърмата и на носа на горната палуба, където Карпинтър беше видял Хичкок да нагласява оборудването си.

„Живот като в консервна кутия“ — помисли си Карпинтър.

Но заплащането беше прилично и имаше надежда да го повишат. И поне щеше да подиша малко по-чист въздух в открито море вместо лепкавата сивокафявозеленикава мътилка, която висеше през повечето време над обитаемите райони на Западното крайбрежие.

— Носите ли спецификацията за маршрута, капитане? — попита Хичкок, след като му беше показал всичко, което трябваше да види.

— Тук е — потупа Карпинтър джоба върху гърдите си.

— Имате ли нещо против да поработя върху нея?

Карпинтър му подаде малкия син информационен куб, който му бяха връчили по време на инструктажа тази сутрин. Знаеше, че това беше нещо като церемониал: капитанът връчва официално на навигатора данните за маршрута, които определят програмата на плаването. Разбира се, Хичкок положително вече знаеше приблизителната цел на пътуването и без съмнение беше в състояние да потегли към нея по старите морски пътища на Тихия океан, известни от времето на сър Франсис Дрейк и капитан Кук. Те не бяха ползвали компютри и по всяка вероятност Хичкок също можеше да мине без тях. Но предаването на информационния куб на навигатора представляваше съвременният еквивалент на последното обсъждане под мачтата преди отплаването и допадеше на Карпинтър: той изпитваше удоволствие от обстоятелството, че е наследник на древна традиция.

Морски капитан. Одисей, Васко да Гама, Колумб, Магелан. Капитан Кид. Капитан Хук. Капитан Ахав.

Хичкок се оттегли и го остави в тесничката и неудобна каюта. Карпинтър напъха багажа си в предназначенията за целта отверстия. Когато приключи с подреждането, свърза се с Ник Роудс в офиса му в „Сантациара лаборатории“.

— Не можеш да си представиш какво луксозно местенце си имам — каза му той. — Чувствам се като Дж. П. Морган на яхтата си.

— Радвам се за теб — отвърна мрачно Роудс.

Мониторът в каютата на Карпинтър беше черно-бял, с ниска разделителна способност и не по-голям от пощенска марка. Някаква електронна антика. Това не му попречи да забележи, че изражението на Роудс е мрачно и навъсено.

— Всъщност те лъжа — продължи Карпинтър. — Човек може да пукне от клаустрофобия тук. Не можеш дори да се обърнеш... Какво има, Ник?

— Какво да има?

— Нещо не е наред — ясно е като бял ден. Хайде, можеш за бъдеш откровен с мен.

Роудс се подвоуми.

— Току-що говорих с Изабел.

— И?

Той пак помълча.

— Какво мислиш за нея, Пол? Но честно.

Карпинтър се поколеба дали да се забърква.

— Доста интересна дама — каза уклончиво той, но Роудс очакваше продължение, затова добави след малко: — Може би прекалено темпераментна.

— Казах честно.

— И прекалено уверена в собствените си възгледи.

— Да. Тук си абсолютно прав.

Карпинтър направи още една пауза, но реши да кара докрай. Човек дължеше истината на приятеля си.

— Макар възгледите ѝ да са абсолютен боклук. Главата ѝ е пълна с тъпи объркани идеи, които ръси както ѝ падне. Тя ли е проблемът, Ник?

— Изцяло... Направо ще ме побърка, Пол.

— Казвай.

— Снощи си лягаме и аз посягам към нея — *винаги* посягам, когато сме заедно, за мен това е естествено като дишането ми — но този път не, тя настоява да разговаряме за нашите отношения. Не за мен, не за нея, а за нашите отношения. Точно в този момент, сякаш не би могло да го направим и друг път. И започна с това, че моята работа била заплаха за отношенията ни.

— Това може и да се окаже вярно. За теб кое е по-важно?

— Там е целият проблем, Пол. Еднакво важни са. Обичам работата си, обичам и Изабел. Но тя иска да напусна „Сантациара“. Е, не казва направо „или напускаш, или късаме“, но подтекстът е горедолу такъв.

Карпинтър започна да почуква с нокът по предните си зъби.

— Искаш ли да се жениш за нея? — попита след малко той.

— Не съм сигурен. Засега не мисля за нов брак. Но искам да бъдем заедно, в това съм абсолютно сигурен. Ако тя искаше, по всяка вероятност бих се съгласил. Трябва да ти призная, Пол, че от гледна точка на физическото привличане никога не съм изпитвал подобно нещо. Целият се разтрепервам, когато останем насаме. От главата до петите. Сякаш ме облъчва някаква радиация. Достатъчно е да я докосна... а когато започнем да се любим...

Карпинтър гледаше мрачно монитора. Роудс бърбореше като влюбен колежанин. Или още по-лошо — като дърт и побъркан

сексуален маниак.

— Казвам ти, когато се любим... не можеш да си представиш... просто не можеш да си представиш...

Ясно. Слушаше безконечните обяснения на Роудс и не можеше да си представи нищо освен нейната буйна, къдрава и твърда като вълна коса и острия, напрегнат и невротичен поглед.

— Добре — каза най-после Карпинтър. — Явно много държиш на нея. Мисля, че те разбирам. Но ако иска да захвърлиш работата си... Защото е пагубна, така ли? Всички тези безсмислици за превръщането на човешката раса в отвратителни франкенщайновски чудовища?

— Да.

Карпинтър усети, че започва да се дразни.

— И ти, и аз много добре знаем, че това са типичните антинаучни глупости, които тъпаци като нея повтарят от времето на индустриалната революция. Сам ми каза, че тя не вижда никаква алтернатива на приспособяването. И въпреки това продължава да те тормози за това, че работиш в „Сантациара“. За бога, Ник. Такъв великолепен учен като тебе би трябвало да прояви малко повече разум и да не се обвързва емоционално с подобни хора.

— Твърде късно е, Пол. Вече съм обвързан.

— Така. Тя те е омагьосала с вълшебната си вагина, която е в състояние да ти достави такова удоволствие и е толкова уникална и незаменима, че ти никога не би могъл да откриеш равностойна на нея дори да преровиш женския пол в цялата му широчина и дълбочина, поради което изобщо не си в състояние да...

— Пол, моля те.

— Съжалявам.

— Признавам, че съм идиотски зависим от нея — усмихна се гузно Роудс. — Но съм, и това е самата истина. Пределно ясно ми е освен това, че политическите й убеждения не са нищо повече от безсмислени глупости. Работата е там, че в известен смисъл аз ги споделям.

— Какво? В такъв случай наистина си се побъркал! Споделяш ги?

— Не става дума за това, че генното инженерство би ни помогнало да се справим с гадостите, които ни предстоят. Абсолютна глупост от нейна страна е да смята, че човек би могъл да съществува

върху Земята, без да се промени. Това *трябва* да стане на всяка цена. Нямаме никакъв избор.

— В такъв случай какво споделяш?

— Става дума за следното. Генетичните изследвания в лабораториите на „Сантациара“ са отишли далеч по-напред от всички останали изследвания. Както навсякъде, и „Самурай“ има свой отдел за шпионаж и докладите, които получавам, ме убеждават, че наистина сме много напред. Новата разработка на онзи младок Ван Влиет, за която ти разказвах миналата седмица, го доказва по безспорен начин. Колкото и да ми е неприятно, трябва да призная, че независимо от налудничавостта си идеята на Влиет крие далеч по-големи възможности за спасяване на човечеството от всички проекти, с които съм запознат.

— Хемоглобиновата идея.

— Именно. Все още ѝ липсват някои основни положения, но кой казва, че проблемът не може да бъде решен? Както сам знаеш, лично аз бих загробил този проект, защото ме плаши, но не мога. Просто не мога. Не и преди да са направени нужните проби и лабораторни изследвания. Може да ти звучи старомодно, но съвестта не ми дава да го унищожа априори, без да съм го проверил.

— Това е добре. Не е зле човек да има съвест, Ник.

— Имам известни резерви по отношение на концепцията му — не става дума за моралната страна на въпроса, която вече обсъждахме, но и в техническо отношение. Не съм сигурен дали наистина проектът е осъществим, а ако е, дали *трябва* да бъде осъществен. Но аз съм доста консервативен по този въпрос. Вече съм малко старичък за големи рискове. Възможно е да съм безнадеждно изостанал, а Ван Влиет да е истински гений. Единственият начин това да бъде проверено е предложението му да бъде подложено на сериозни изпитания. Именно това и ще направим. След като мислих непрекъснато последните дни, тази сутрин повиках Ван Влиет и му казах, че ще направя заявка за увеличаване на изследователския му бюджет.

— Единствената достойна постъпка — каза Карпинтър.

— Но ако се окаже, че наистина се е докопал до нещо осъществимо и „Сантациара“ успее да го разработи, това ще осигури на „Самурай индъстрис“ абсолютен контрол над оцеляването на хората

на Земята. Монопол над възможността да останеш жив, Пол, разбираш ли за какво става дума?

— Господи!

— Искаш ли да продължиш да дишаш, трябва да те ретрофират в „Самурай“. Искаш ли да създадеш деца, които да могат да оцелеят вън от херметически запечатаната стая, трябва да ремоделират гените ти в „Самурай“. Те ще се превърнат в световна империя, Пол. Абсолютна власт. И именно аз съм този, който в момента опакова подаръчето и ще го поднесе на тепсия на Ню Токио. Представяш ли си как се чувствам дори ако оставим настрана натякванията на Изабел?

— А ако напуснеш компанията? — попита Карпинтър. — Нима нещо ще се промени? Просто някой друг ще опакова подаръчето.

— Но ще е някой друг. Там е цялата работа.

— А ти какво ще правиш?

— Ще си намеря работа другаде. В „Киоцера“, в „Ай Би Ем / Тошиба“, в някоя швейцарска мегакорпорация.

— И след четири поколения „Самурай индъстрис“ ще владее света.

— След четири поколения няма да ме има. И поне никой няма да ме псува, че съм им поднесъл света на тепсия.

— Приличаш ми на някой от онези физици на двайсети век, които отказали да работят върху проекта за атомната бомба, защото такова оръжие щяло да бъде смъртоносно. Но и без тяхното участие то било създадено. Намерили се други, които имали желание да го направят. В края на краищата има ли някакво значение, че някои си учен „А“ страдал от морални скрупули, щом като това е трябвало да стане и учените „Б“ и „В“ били готови да го направят?

— За учения „А“ може и да е имало значение — отвърна Роудс. — Дали ще може да спи спокойно нощем. Дали ще смее да се погледне в огледалото. Но аналогията ти е неточна, Пол. Тогава се е водела война, нали така? Човек е бил длъжен да прояви лоялност към отечеството.

— Сега също се води война — не отстъпваше Карпинтър. — Различна, но все пак война. И сме на път да я загубим, ако не предприемем нещо решително. Сам го каза.

Роудс го изгледа навъсено. Някакви смущения високо над земната повърхност набраздиха лицето му с неясни сиви ивици.

— Аз не съм от най-решителните, Пол. Знаеш го много добре. Може би просто не съм в състояние да поема моралната отговорност да бъда този, който ще връчи такава огромна власт на „Самурай индъстрис“. Ако наистина се налага да променим човешката раса, това не трябва да облагодетелства една-единствена мегакорпорация.

— В такъв случай наистина ли ще напуснеш, Ник?

— Не знам. Цялата тази работа много ме притеснява. Никога не съм имал подобни проблеми. Обичам работата си. Харесва ми това, с което се занимаваме в „Сантациара“. Почти винаги съм смятал, че то е важно и необходимо. Признавам, че Изабел упражнява натиск върху мен и това ме обърква. А ако разбере какви са истинските ми притеснения, няма да ме остави за секунда. И без това смята мегакорпорациите за голяма заплаха. Особено „Самурай“.

— Тя е една разстроена жена, Ник.

— Не, просто е дълбоко обвързана с...

— Чуй ме. Тя е разстроена. Както и приятелката ѝ Йоланда, която беше така любезен да подхвърлиш в леглото ми преди няколко вечери. Това са изключително сексуално надарени жени, а ние, търсачите на някаква слаба утеха, сме изцяло подвластни на сигналите, които те излъчват между краката си, но *главите* им са натъпкани само с глупости. Те нямат нито образование, нито истински познания, поради което не могат да мислят логично: подхващат истерично всяка безсмислица, която мине покрай ушите им, и започват да крещат, да доказват и да променят света по пет съвършено несъвместими начина едновременно.

— Не виждам какво ти дава право да я наричаш „разстроена“ — прекъсна го остро Роудс.

— Явно не си в състояние да го проумееш. Влюбен си в нея и не виждаш опасността. Но ако Изабел наистина те обичаше, щеше да е способна на компромис по отношение на работата ти, вместо да струпва параноичната си ревност върху теб, както и ненавистта си към онова, на което си се посветил — спасяването на човечеството. Напротив, тя изпитва удовлетворение от превъзходството си над теб и тръпне от нетърпение да те спаси от една ужасна грешка. Тази нейна ненавист към адаптационните проучвания те изправя пред непреодолими противоречия. Заплел си се с изключително неподходящ човек, Ник. Ако бях на твое място, моментално щях да се спася.

— Продължавам да се надявам, че ще приеме моята гледна точка.

— Точно така. Разумът ще възтържествува, както винаги. Само че на мен това никога не ми се е случвало. А и каква всъщност е твоята гледна точка? Искаш да успееш, но Ван Влиет те тревожи и се ужасяваш от възможността да връчиш на „Самурай“ ключа на световното господство.

Карпинтър пое дълбоко дъх. Запита се дали не притиска Роудс прекалено силно.

— Искаш ли бърз и евтин съвет? Не се отказвай от генното инженерство. Ти си дълбоко убеден в значимостта и необходимостта на онова, което вършиш. Нали така?

— Виж какво...

— Разбира се, че е така. Може би имаш известни колебания по повод огромната власт, която ще придобие „Самурай индъстрис“, и аз отлично те разбирам, но искрено вярваш, че приспособяването на човечеството към предстоящите атмосферни условия е единственият начин за съхраняването на цивилизацията върху Земята.

— Да. В това съм убеден.

— И слава богу. Твоята работа е единственото смислено нещо в този безумен и мизерен парников свят. Въобщо да не ти е минало през ума да я изоставяш. Съсредоточи се колкото е възможно по-задълбочено върху нея и ако Изабел не се примири, намери си друго момиче. Искрено ти го казвам. Известно време ще се чувстваш като с отрязан крак, докато срещнеш някоя друга — винаги се случва така, — с която може и да не се чувстваш чак толкова невероятно, колкото с Изабел, но всичко ще бъде наред, а след време сам ще се питаш какво пък чак толкова му е било невероятното.

— Не знам. Не мисля, че...

— Не мисли. *Действай*. А колкото до притесненията ти, че би могъл да поднесеш на „Самурай“ света на сребърен поднос, това също има лесно разрешение. Напусни „Сантациара“ и иди при някои като „Киоцера-Мерк“. Вземи и целия отдел със себе си. Предложи генната си технология на конкуренцията. Остави „Самурай“ и „К-М“ да се боричкат за световно надмощие. Но технологията поне ще бъде на разположение, когато дотрябва на човечеството.

— Не мога да го направя. Това ще бъде нарушение на договора. Ще ме намерят и ще ме убият.

— И други хора са сменяли компаниите си и са оцелявали, Ник. Можеш да получиш покровителство. Направи публично изявление, че искаш повече от една корпорация да притежава тайната на адаптационните разработки. И тогава...

— Виж какво, Пол, този разговор става прекалено опасен.

— Да. Знам.

— По-добре да го прекъснем. Нужно ми е да помисля за всичко, което ми каза.

— Утре отплавам. Няколко седмици ще бъда в Тихия океан.

— Дай ми някакъв номер, на който мога да те открия.

Карпинтър помисли известно време.

— Не. Идеята не е добра. Кораб на „Самурай“, радиоканали на „Самурай“. Ще говорим, като се върна във Фриско.

— Добре. Чудесно.

Гласът на Роудс прозвуча нервно, сякаш вече си представяше, че обсъждат разговора на най-високите нива на компанията.

— Хей, Пол, благодаря ти за всичко, което ми каза. Беше важно да го чуя. Но не знам дали ще мога да се възползвам от съветите ти.

— Това зависи от теб, приятелю.

— Предполагам, че си прав — усмихна се едва-едва Роудс. — И се пази там, в откритото море. Нали ще ми докараш един айсберг? Мъничък.

— Ей толкова. — Карпинтър разтвори палеца и показалеца си на няколко сантиметра един от друг. — Късмет, Ник.

— Благодаря ти — отвърна Роудс. — За всичко.

Мониторът угасна. Карпинтър сви рамене и поклати глава. Обзе го огромно съжаление към Ник Роудс и усещането за абсолютната безполезност на всичко, което бе наговорил току-що. Роудс очевидно се измъчваше, но същевременно беше прекалено слаб, прекалено объркан и прекалено разстроен, за да преодолее нещата, които го измъчваха. Разпадането на брака му едва не го бе убило, след което бе налетял на една от празноглавите радикалки, с които беше пълен Сан Франциско, и ето го сега — нещастен пленник на очарователната вагина на Изабел Мартин, който се прибира всяка вечер от адаптационната си лаборатория, за да изслуша безумните й тиради срещу генното присаждане. Ужас. И на всичко отгоре притеснен, че ако проучванията на неговата изследователска група наистина се

окажат успешни, това би позволило на „Самурай индъстрис“ да сграбчи в мъртва хватка световната икономика. Всичко това подсказваше нещо мазохистично в психиката на Роудс, което Карпинтър до този момент никога не бе забелязвал.

„Майната му“ — помисли си Карпинтър. Цялата работа бе, че Роудс излишно се тормози. А това като нищо ще го откара преждевременно в гроба. На всичко отгоре май му харесва да се тормози. За Карпинтър това беше непонятно.

Тръгна нагоре, за да провери дали останалата част от екипажа му се беше появила.

Очевидно се бяха появили. Докато се изкачваше, чу гласове: дрезгавият беше на Хичкок, тъничкият тенор — на Наката, но имаше и два женски. Карпинтър спря да послуша.

— Все ще се справим някак — тъкмо казваше Хичкок.

— Но ако е някой тъп чиновнически задник... — обади се женски глас.

— Задник, да. Но май не е тъп — прекъсна я Наката. — Ако си тъп, трудно ще стигнеш до ниво единайсет.

— Това, което не ми харесва — намеси се отново Хичкок, — е, че непрекъснато ни пращат разни шибани надничари за капитани вместо истински моряци. Това, че знаят кои копчета да натиснат, нищо не значи, и е крайно време да го разберат.

— Вижте какво, ако си гледа работата и ни остави на мира... — обади се друг женски глас.

„Да — каза си наум Карпинтър, — наистина ще натисна необходимите копчета и ще ви оставя на мира, ако и вие направите същото. Така всички ще бъдем доволни. Става ли? Ще се споразумеем ли?“

Мърморенето им не го обезпокои. Това си беше в реда на нещата при появата на нов шеф. Всяка друга реакция би била изненадваща. Нямаше причини да го обикнат от пръв поглед. Просто трябваше да ги накара да проумеят, че и той си върши работата като тях и че няма намерение да се задържа по-дълго от необходимото. Но в момента е тук. Макар и за малко. И цялата отговорност за управлението на кораба

лежи върху него. Именно той ще изгори, ако нещата не вървят както трябва.

Но какво толкова би могло да се случи? Това беше само един ледовлекач.

Карпинтър продължи да се изкачва шумно към палубата, за да ги предупреди, че пристига. Щом чуха стъпките му, разговорът моментално спря.

Той се появи в следобедната жега. Влажният въздух беше плътен и неприятен, а огромното зеленикаво слънце стоеше като забодено на върха на една от високите сгради на противоположния бряг на залива.

— Капитане — обърна се Хичкок към него, — това е Каски, комуникации. И Ренет, поддръжка и експлоатация. Капитан Карпинтър.

— Свободно — каза Карпинтър и му се стори, че фразата прозвуча на място.

Каски и Ренет бяха дребни на ръст, но това беше единственото, по което си приличаха. Ренет беше набито, широкоплещесто момиче, което му стигаше до гърдите и имаше агресивна и грубиянска външност. Карпинтър прецени, че по всяка вероятност е от пустинните области на Средния запад: това предизвикателно излъчване беше характерно за родените там. Беше с бръснат скалп, което не беше рядкост напоследък, и с кафяв тен на кожата, върху която проблясваше пурпурът на защитната ѝ покривка, сякаш цялата флуоресцираше. Ако не беше niskият ѝ ръст, човек не би я взел за жена.

Погледна го с блестящите си, твърди като мрамор очи.

— Съжалявам, че закъснях — каза тя, без в гласа ѝ да прозвучи каквото и да е съжаление.

Каски, комуникационният оператор, беше крехка и почти изящна, с много по-меко и определено по-женствено излъчване: имаше буйна черна коса за разлика от бръснатия скалп на колежа си. Лицето ѝ беше открито, с широка уста и носле като копче, а кожата ѝ беше на петна и се белеше от силното слънце, но независимо от всичко беше приятна и привлекателна.

Още когато чу, че екипажът му се състои от двама мъже и две жени, Карпинтър се бе запитал дали няма да се сблъска със сложни сексуални взаимоотношения и щом видя Каски, си зададе същия въпрос. Миг по-късно отговорът сам му се натрапи и той беше толкова

очевиден, че дори се упрекна за закъснението. Тези двете, Каски и Ренет, бяха двойка, флиртове и сексуални съперничества на „Тонопа Мару“ явно бяха нещо немислимо и в това отношение не можеха да се очакват каквито и да е усложнения.

— Допускам, всички знаете, че за първи път излизам в открито море — започна той. — Това, естествено, не означава, че не познавам задълженията и отговорностите на един капитан, независимо че ми липсва практика в това отношение. Вие сте опитен екипаж и сте рекордьори по дълга и успешна съвместна работа, тъй че нямам никакво намерение да се преструвам, че познавам задълженията ви по-добре от самите вас. Ако усетя нужда от практически съвет за неща, за които имам само теоретични познания, не бих се посвенил да поискам помощта ви. Искам само да запомните две неща: че съм много добър ученик и че в последна сметка аз съм този, който отговаря за плаването пред компанията, в случай че нещо не е както трябва.

— Мислите, че ще се отпуснем, защото сте нов ли? — попита Ренет.

Тя наистина беше от Средния запад: усети го по сухия ѝ, глух тембър. Беше отраснала сред мизерията на пустинята, сред мръсен въздух и порутени колиби, строшени прозорци и вечна несигурност за следващото ядене.

— Не съм казвал подобно нещо. Но не искам да си мислите, че плаването ще се окаже неодоходоносно заради евентуалната ми неопитност. Всичко ще бъде наред. Ще свършим отлична работа и ще получим прилични премии, когато се върнем в Сан Франциско — усмихна им се дежурно Карпинтър. — Радвам се, че се запознахме, и съм адски доволен, че ще работя с такъв способен екипаж. Това е всичко, което имам да ви кажа. Отплаваме в 18,00 часа. Свободни сте.

Видя ги да си разменят погледи, преди да напуснат строя, но не успя да изтълкува смисъла им. Облекчение, че новият капитан не е чак такава мижитурка? Потвърждение на опасенията им, че е? Или пък сформирание на съзаклатие на истинските бачкатори срещу омразния надничар, докопал се до ниво единайсета?

Карпинтър реши, че е безсмислено да се опитва да разгадае мислите им. Карай я ден за ден, върши онова, което е необходимо, стой над нещата и всичко ще бъде наред.

Първото му задължение беше да уведоми официално началника на пристанището за отплаването. Тръгна надолу към каютата си, като си проправяше с трудност път през тесните, неудобни и непознати коридорчета под палубата, задръстени от всевъзможна материална част и инструменти.

Вдигна телефона и си помисли дали да не се обади отново на Ник и да се опита да омокоти нещата. Да кажеш на един мъж, че неговата възлюбена е истинска напаст, от която трябва да се спасява, не е лека работа дори и да ти е най-близкият приятел. Нищо чудно сега Роудс да е потънал в мрачни мисли, ядосан и сърдит. Може би ще е добре да предприеме нещо.

„Не — каза си Карпинтър. — Не го прави.“

Всичко, което му беше наговорил, бе самата истина — такава, каквато той я виждаше. Ако не беше прав по отношение на Изабел — а не мислеше, че е така, — Роудс щеше да му прости: приятелството им беше надживяло и по-тежки случаи. Връзката им беше издържала проверката на времето и каквото и да си кажеха, нищо не бе в състояние да я разруши.

И все пак...

Бедният нещастник. Такъв приятен и благ човек, такъв великолепен мъж. И винаги ще се натресе в някаква мъчителна ситуация. Роудс заслужаваше повече добрини от живота, мислеше си Карпинтър. Наместо това непрекъснато попадеше на жени, с които не можеше да се оправи. А сега беше на път да претърпи крушение и в единствената област, в която беше безспорен гений — в своята изследователска дейност, — преследван от неоснователни болезнени угризения и измислени притеснения. Нищо чудно, че постоянно се наливаше. Поне бутилката не му натрапваше философски диспути. Предлагаше му малко утеха за около час-два. Карпинтър се запита какво ли ще стане, когато Роудс вече не ще бъде в състояние да контролира и пиенето и то започне да съсипва онези механизми в него, които все още функционираха.

„Тежък случай“ — помисли си мрачно той.

Все пак по-добре да не му се обажда тъкмо сега.

„Канцеларията на началника на пристанището“ — обади се андроиден глас от монитора.

— Тук е капитан Карпентър от „Тонопа Мару“ — каза Карпентър. — Искаме разрешение за отплаване в 18,00 часа...

* * *

— В хубаво местенце живееш — каза Енрон. — Много ли е старо?

— Средата на двайсети век — отговори Йоланда Бермудез. — Старо, но не и древно. Не като в Стария свят, където всичко е поне на пет хиляди години. Харесва ли ти?

— Да, много е красиво. Малка старомодна къщурка.

„В известен смисъл наистина е така“ — помисли си Енрон. Малка порутена сграда в тясна лъкатушеща уличка на върха на хълма недалеч от района на университета. Излъчваше истинско очарование с малките си площадки, причудливо издадени прозорци и филигранни островърхи декоративни кулички по покрива. Беше действително очарователна, независимо от люещата се под въздействието на претъпкания с химикали въздух боя, от зацапаните поради същата причина стъкла на прозорците, които имаха окаян вид, от хлътналите и разкривени площадки, от изпоцапаните шинди и обраслата в гъсти бурени занемарена градина.

Виждаха се за трети път тази седмица, но досега не беше идвал в къщата ѝ. Предишните вечери тя беше предпочела да го посети в хотела му. Краткият флирт с нея беше посъживил до голяма степен престоя му в Щатите. Разбира се, рано или късно щеше да започне да му досажда. Но той нямаше намерение да се жени за нея, пък и скоро трябваше да се връща в Израел. Всъщност тя беше точно онова, от което имаше нужда — един не особено капризен компаньон и старателен и пламенен партньор в леглото. А и съществуваше възможността да понаучи нещо полезно от нея по време на своето в общи линии безрезултатно пътуване. Колкото и малка да беше подобна възможност.

— Е? Ще влезем ли? Умирам от нетърпение да усетиш произведенията ми.

„Прилича на голямо куче, изправено на задни лапи“ — помисли си Енрон. Не беше кой знае колко умна, дори ѝ липсваше каквато и да е интелигентност, но беше изключително приятна и витална и идеална компания за всякакви лудории. Сърдечна и сговорчива. Съвсем

различна от повечето хитри, непреклонни и амбициозни израелки, които се гордееха със своето благоразумие и подчиняваха всичко на практическата изгода, без да ги е грижа, че душите им се бяха превърнали в късчета лед.

Последва я през едва отвореното антре. Къщата тънеше в мрак и безпорядък и представляваше лабиринт от малки стаи, наблъскани с гоблени, скулптури, статуи, драперии, обковани сандъци, закачени на куки воали, ритуални маски, плакати, книги, африкански копия, парчета от средновековна японска ризница, навити на руло кабели, купчини информационни кубчета, дърворезби, камбани, бутилки отлежало вино, запечатани с цветен восък, пъстри ивици холограмна лента, висящи от стена до стена, странни керамични изделия с неясно предназначение, безразборно разхвърляни старинни одежди, кафези с истински птици в тях: умопомрачителна сбирщина от всякакви вехтории. И всички до една безвкусни и абсурдни, доколкото успя да прецени. Усети тежката миризма на тамян. Навсякъде се разхождаха котки — пет, шест, дванайсет, една сиамска и една персийска двойка и още няколко, които не беше в състояние да определи. Подобно на собственицата си, и те не се страхуваха от абсолютно нищо: наскачаха по него, започнаха да го душат, да се гушкат и да острят нокти в панталоните му.

— Е? Какво ще кажеш? — попита Йоланда.

Какво можеше да каже? Усмихна ѝ се широко.

— Очарователно. Възхитително. Прекрасна колекция от необикновени неща.

— Знаех, че ще ти хареса. Имай предвид, че не вода всеки тук. Повечето мъже просто *нямат понятие*. Би ги отблъснало. Но ти — пътувал си къде ли не, културен мъж, който разбира от изкуство...

В радостта си тя разпери широко ръце. Енрон се уплаши, че може да строши някоя от антиките си, докато се носи из стаята. Беше едра жена: дори би могло да се каже заплашително едра, ако въобще съществуваше нещо, което би могло да го стресне, особено една жена. Беше най-малко десет сантиметра по-висока от него и вероятно двайсет килограма по-тежка. Енрон подозираше, че гълта хапчета: напрегнатият израз на очите я издаваше. Употребата на каквито и да е хапчета отвращаваше Енрон. Но си каза, че предпочитанията на тази жена не са негова работа. Да не ѝ е баща.

— Ела — каза Йоланда, като го хвана за китката и го притегли.
— Следващата стая е ателието ми.

То представляваше дълго помещение с нисък таван и без прозорци и опираше в склона — очевидно беше пристроено допълнително. Нямаше и помен от безпорядъка в останалата част на жилището. Беше абсолютно празно с изключение на три загадъчни предмета, големи и с неопределена форма, разположени в триъгълник в центъра на стаята.

— Последните ми скулптури — обясни тя. — Тази отляво е „Агамемнон“. Тази тук е „Кулата на Сърцето“. А онази в дъното наричам „*Ad Astra per Aspera*“^[1].

— Никога не съм виждал подобно нещо — каза откровено Енрон.

— Прав си. Такива неща не са правени никъде досега. Това е нова форма на изкуство, чисто американско до този момент.

— И се нарича — как го каза — биоотзивчиво изкуство? Как действа?

— Ще ти покажа. Ела. Първо трябва да си поставиш рецепторите.

От един шкаф, който не беше забелязал, тя измъкна заплашително кълбо електроди и биоусилватели.

— Остави ме да ги наглася — добави Йоланда и светкавично започна да прикрепва по него разни приспособления, залепи някакво апаратче на лявото му слепоочие, друго на темето, бръкна под ризата и лепна едно върху гърдите му.

„Давай — помисли си Енрон. — Сега мушни едно и между топките ми.“

Но тя не го направи. Последното прикрепи между лопатките на гърба му. След това започна да настройва някакво електронно устройство в шкафа. Той я заразглежда подробно, забеляза движенията на свободните гърди и месестите ѝ бутове под тънката дрешка, с която беше облечена, и се зачуди колко ли време ще отнеме тази демонстрация. Нощта беше предвидена за други занимания и той беше готов да пристъпят към тях. Беше свикнал търпеливо да преследва целта си, но нямаше намерение да си губи времето с подобни нелепости.

А донякъде го притесняваха и електродите и биоусилвателите. Освен ако не беше загубил способността си да преценява хората, тази жена беше безобидна — невинна глупачка със странен вкус и разюздани наклонности. Но ако не беше така? Ако всъщност беше служителка на контрашпионажа на „Самурай“ и беше успяла да го заблуди с помощта на необузданите си, енергични бедра и ухаещите си на мускус слабини, за да взриви мозъка му тук тази вечер?

„Параноя — каза си Енрон. — Идиотщини.“

— Вече всичко е наред. Можем да започнем. Коя първо?

— Коя какво? — попита той.

— Скулптура.

— Тази в дъното — каза той напосоки. — „*Ad Astra per Aspera*“.

— Добър избор за начало — изкоментира тя. — Ще броя до три.

След това тръгни към нея. Едно... две...

Отначало не виждаше нищо друго освен самата скулптура, недодялана и отблъскваща конструкция от дървени подпори, подредени под всевъзможни ъгли, и нещо като метална арматура във вътрешността. Но след това нещо отвътре започна да проблясва и в следващия миг той усети, че в него се разпалва ясно доловимо психогенно поле: пулсиране в тила, друго в корема и странно усещане за загуба на ориентация. Сякаш стъпалата му се отлепиха от земята и щеше да полети нагоре и навън, през вратата, която водеше към централната част на къщата, нагоре през тавана, в горещата и задушна нощ...

Така, това беше „*Ad Astra per Aspera*“, нали така? Вероятно трябваше да изживее въображаем полет до звездите. Нагоре в откритото пространство към далечните галактики.

Но всичко, което Енрон изпита, беше само началното усещане за издигане. Не тръгна наникъде и не почувства нищо освен странно безпокойство. Сякаш нещо му пречеше да продължи нататък, преди да разруши някаква вътрешна преграда.

— Добре — обади се Йоланда и усещането изчезна. — Какво си помисли?

Както винаги, беше готов с отговора.

— Страхотно, наистина страхотно. Не бях достатъчно подготвен за толкова силно изживяване. Усетих, че...

— Не! Не ми казвай! Нека си остане лично за теб — това е твоето лично усещане за произведението. С всеки е различно. Не бих искала да те карам да изразиш с думи неизразимото. Това би разрушило усещането ти, не мислиш ли?

— Действително.

— Ще опиташ ли с „Кулата на Сърцето“?

— Моля те.

Тя опипа един от електродите, сякаш за да ги нагласи на по-ниска степен, и отново отиде до шкафа.

„Кулата на Сърцето“ беше прекалено широка и тумбеста, за да прилича на кула. Вътрешността ѝ излъчваше по-плътен блясък от другата — по-скоро синьовиолетов, отколкото златисторозов. Докато приближаваше, не усети почти нищо, но след това изпита подобно неразположение, както при първата. Усещането наистина много напомняше предишното. Мина му през ума, че всичко това са глупости, слаб електрически ток, от който получаваш леки спазми и неразположение, но си мислиш, че си изпитал разтърсващо естетическо вълнение, което...

Внезапно, без каквото и да е предизвестие, се усети като пред оргазъм.

Изпита огромно притеснение. Не само че искаше да отложи оргазма за по-късно тази вечер, но и самата възможност да изгуби контрол над себе си и да оплеска дрехите си като хлапак, го вбеси. Опита да се овладее. Излъчванията на втората скулптура бяха далеч по-мощни от тези на първата и му се наложи да напрегне всички сили. Усети как лицето му пламва от срам и ярост, а ерекцията му беше толкова силна, че изпита болка. Не смееше да погледне надолу, за да провери дали се вижда. Продължи да полага усилия. Сигурно поне трийсет години не беше водил подобна битка да не се изпусне: от времето на пламенната младост. В съзнанието му потрепваха единствено пищните форми на Йоланда Бермудез — огромните ѝ полюшващи се гърди, горещото ѝ, хлъзгаво и пулсиращо отверстие. Тя го поглъщаше целия, отнасяйки го върху вълните на екстаза. „Мисли за всичко друго — заповяда си непреклонно той. — Мисли за Мъртво море, за острия метален вкус на водата му, за плътния лигав слой върху кожата ти, когато се измъкваш от нея. Мисли за джамията на Омар и блестящото ѝ под обедното слънце златно кубе. Мисли за

отвратителните парникови газове, обсебили в прегръдката си въртящия се земен глобус. Мисли за вчерашните котировки на стоковата борса... за пастата за зъби... за портокалите... за Сикстинската капела... за камилите на пазара в Биршиба... за цвъртящите върху скарите агнешки кебапи... за кораловите рифове в Ейлат... за... за... за...“

В същия момент напрежението стихна. Бушуването на кръвта му поотшумя. Ерекцията му спадна. Енрон пое дъх и се опита да се овладее.

В стаята цареше мир и спокойствие. Положи усилия, за да вдигне поглед към нея. Тя се усмихваше крадешком — може би знаеше? Беше ли наясно какво е преживял току-що? Кой знае. Всъщност би трябвало да познава въздействието на своето произведение. Но от друга страна, всеки реагираше по свой начин. Напълно субективна форма на изкуство.

Реши да не се разкрива. Беше му казала, че това си е негова лична работа.

— Необикновено — сподели той. — Незабравимо.

Дрезгавият му, глух глас го изненада.

— Радвам се, че ти хареса. Ще опитаме ли с „Агамемнон“? — попита весело тя.

— Може би след малко. Бих искал... да се насладя на току-що преживяното. Да го осмисля, така да се каже.

Енрон усети, че се е изпотил, сякаш бе пробягал десет километра.

— Нали нямаш нищо против? — добави той. — Да изчакаме за третата?

— Понякога е прекалено силно — съгласи се тя.

— Дали има нещо за пиене?...

— Да. Разбира се. Ама че съм глупачка — домъкнах те направо тук, без да ти предлага питие!

Тя свали електродите от него и извади бутилка вино. Бяло вино, топло и сладко. Американци! Нищо не разбират! Енрон любезно я попита дали случайно няма червено и тя намери, но то беше още по-гадно, с неприятен дъх и явно беше пълно с всевъзможни химикали и отвратителни инсектициди. Излязоха от ателието, настаниха се на нещо като диван пред дълъг, нисък прозорец в една от предните стаи и се загледаха в залеза, чиято разкошна фотохимическа окраска

напомняше изумителен с апокалиптичността си вагнериански сюжет: огромни парцаливи ивици в пурпурни, златисти, зелени, виолетови и тюркоазени цветове водеха неистова битка в небето над Сан Франциско. От време на време Йоланда въздъхваше дълбоко и разтърсваше рамене в израз на естетическа наслада. О, да, каква красота — самата божествена вис в ослепителните багри на божествените индустриални мръсотии.

„След малко ще излезем да вечеряме — мислеше си Енрон, — там ще я поразпитам за каквото ми трябва, след това ще се върнем и ще я имам направо на пода на тази стая, върху този дебел персийски килим, след което ще се прибера в хотела и никога повече няма да я видя, и никога повече няма да ѝ разреша да поставя електродите си върху мен, нито тази нощ, нито друга.“

Но първо разследването. Каква тема да подхване, за да заговорят за онова, което го интересуваше най-много? Необходим е някакъв маньовър. Може би тази романтична небесна гледка...

Оказа се, че може да пристъпи към събирането на необходимите сведения много по-скоро, отколкото беше предполагал. Тя сама му предложи такава възможност още докато наблюдаваха залеза.

— Онази вечер в ресторанта Изабел каза, че си шпионин. Помниш ли?

Енрон се изкиска.

— Разбира се. Каза, че съм шпионин на „Киоцера — Мерк“.

— Така ли е?

— Толкова си директна. Типично по американски.

— Просто си мислех. Никога не съм спала с шпионин, поне доколкото ми е известно. Освен ако ти си. Би ми било интересно да знам.

— Естествено, че съм. Всички израелци са шпиони. Общозвестен факт.

Йоланда се засмя и доля в чашите от гадното вино.

— Не, не се смей. Истина е. Толкова дълго сме живели под заплахата на всевъзможни опасности, заобиколени от всички страни с врагове, и то само на един хвърлей разстояние: как да не станем бдителни? Да, ние сме нация от шпиони. Където и да отидем, оглеждаме се, дебнем, надничаме под покривките. Но шпионин на

„Киюцера — Мерк“? Не. За нищо на света. Аз служа на своята родина. Това е въпрос на патриотизъм, а не на алчност, разбираш ли?

— Сериозно ли говориш? — възкликна учудено тя.

— Журналист, шпионин — не е ли все едно?

— И си дошъл тук да разговаряш с Ник Роудс, защото твоята родина иска да задигне неговата адаптационна технология.

Енрон усети, че тя се напива доста бързо. Започналият на майтап разговор промени посоката си.

— Да задигна? Никога не бих го направил. Ние не крадем. Лицензираме, копираме, ако се наложи, преоткриваме. Но да крадем — никога. Забранено е от законите на Мойсей. Казано е: „Не кради!“ Имитирай — може. В заповедите няма нищо по този въпрос. И ти признавам най-откровено без каквото и да е притеснение, че искаме да научим колкото може повече за този проект на твоя приятел доктор Роудс относно генната трансформация на човечеството.

Енрон я погледна отблизо. Лицето ѝ беше пламнало от възбуда: горещината, виното, очевидното въздействие на „Кулата на Сърцето“ върху него си бяха свършили работата. Наведе се към нея, постави ръката си върху нейната и заговори откровено и поверително:

— След като ти признах, че съм шпионин, нямаш нищо против да свършим малко работа, нали?

— Добре.

Май ѝ се струваше, че се шегува. Чудесно. Нямахше нищо против да я позабавлява.

— Отговори ми на следния въпрос — продължи той. — Какво ти е мнението за Роудс, но честно? Докъде е стигнал? Дали са на път да създадат нов човешки вид в тази негова лаборатория?

— Но ти изобщо не се шегуващ! Ти наистина си шпионин!

— Нима отричам? Хайде — погали ръката ѝ Енрон. Кожата ѝ беше поразително гладка. Най-гладката кожа, която беше докосвал. Учуди се дали не беше се намазала с някаква синтетика. Някои жени го правеха. — Разкажи ми за него. Какво знаеш за работата му?

— Нищо. Казвам ти самата истина, Марти. — Беше ѝ казал да го нарича „Марти“, защото „Мешорам“ беше прекалено непривично за нея. Тя се изкикоти. Може би мисълта, че може да бъде източник на шпионска информация, ѝ се стори привлекателна. — Бих ти казала, ако знам нещо, но не знам. Трябваше да опиташ с Изабел вместо с мен,

щом това търсиш. Ник ѝ говори понякога за работата си. Но тя не споделя с мен. Поне не това, което би те заинтересувало. Чувам само отделни дреболии.

— Например? — прекара ръка той по извивката на гърдата ѝ и тялото ѝ леко потръпна. — Хайде. Какви например?

Тя притвори очи, сякаш се замисли.

— Ами например някакъв младок разработвал голям проект, който щял да промени кръвта ни от червена на зелена. И други значителни промени. Нямам представа какви. Наистина не знам. Пийни още вино. Не е лошо, нали? Зелена кръв! Все пак по-добре от зелено вино, надявам се.

Енрон се престори, че отпива. „Зелена кръв“ — помисли си той. Някакви корекции в хемоглобина? Разбра, че все пак му казва истината: тя не знаеше нищо. Май беше безсмислено да настоява за подробности.

— Знаеш ли името на този млад учен? — попита за всеки случай той.

— Не. Изабел може да го знае. Поговори с нея.

— Много мъчна жена. Не вярвам да се разберем.

— Да — добави Йоланда, втренчила поглед във виното си. — По всяка вероятност си прав. В края на краищата, ако Израел възнамерява да развие своя собствена адаптационна технология и ти си пристигнал да разбереш докъде са стигнали в „Самурай“ в тази посока, ако тя ти помогне, всъщност ще съдейства за откриването на подобна технология. А си наясно с мнението ѝ по този въпрос.

— Да.

— А и аз го споделям. Мисля, че е нещо ужасно. Направо тръпки ме побиват.

Вече бяха предъквали всичко това. Енрон положи усилия да запази търпение.

— Но ако се налага, ако това е единственият начин да се съхрани човешкият живот на Земята...

— Толкова ли е важно човечеството да остане на Земята, щом сме я докарали до това окаяно състояние? В края на краищата бихме могли да емигрираме на орбиталните светове.

Наля ѝ още малко вино. Слънцето беше залязло и небето бързо помръкваше. Светлините на Сан Франциско започваха да присветват

от другата страна на залива, блещукайки в сгъстения въздух. Енрон небрежно плъзна ръка по щедрите ѝ форми: гърди, корем, погали я по коляното, след това нагоре по бедрото. Стори му се, че тази увертюра може да развърже езика ѝ. Ако не си беше винаги развързан. Продължи да я опипва безцеремонно. Тя отпусна глава назад, притворила очи. Една от котките подскочи от едната му страна и започна да търка глава в лакътя му. С рязко движение я отблъсна встрани.

— Обичаме земята си — каза тихо той. — Векове сме водили битки, за да я притежаваме. И за нищо на света не бихме я изоставили дори и за някакъв небесен Нов Израел.

— Японците изоставиха своята земя. Поне богатшите им. Сега са се пръснали по целия свят. Те обичаха страната си не по-малко от вас. Но я напуснаха. Щом те успяха, защо вие да не можете?

— Да, напуснаха я, защото островите им потънаха под надигналите се морета. Загубиха плодородните си земи и повечето от градовете си и не остана нищо освен пусти планински чукари. В противен случай никога не биха се махнали. Щяха да си стоят прилепнали по скалите. Просто нямаха никакъв избор. Както и ние много, много отдавна, преди две-три хиляди години, бяхме прогонени от нашите врагове в изгнаничество. Но един ден се завърнахме. Водехме битки, страдахме, строихме, воювахме. И сега живеем в Райската градина. Валят чисти дъждове, пустинята се покри с трева. И вече няма да се махнем.

— Но какъв е смисълът да останем, щом всичко ще се промени така невероятно? — Гласът ѝ беше станал глух и слаб, сякаш идваше от много далеч. — Щом ще се превърнем в някакви странни мутанти, в които не е останало нищо човешко? Нима ще продължиш да бъдеш евреин, щом кръвта ти стане зелена и започнеш да дишаш с хриле?

— Мисля, че в Библията не пише нищо по въпроса, какъв да е цветът на кръвта ни — усмихна се Енрон. — Пише само, че трябва да съблюдаваме заповедите и да живеем праведно.

Тя се замисли за момент.

— А праведно ли е да си шпионин?

— Разбира се. Това е много древна традиция. Преди да ни преведе през Йордан, Йехова изпрати двама шпиони на другия бряг и когато се върнаха, те му казаха, че е безопасно да прекосим реката, защото хората от другата страна са се побъркали от ужас, след като са

разбрали, че Бог е отредил земята им на евреите. Имената на двамата шпиони не се споменават в Библията. Те са първите тайни агенти.

— Разбирам.

— И до ден днешен изпращаме свои хора, за да откриват евентуални опасности. В това няма нищо недостойно.

— Навсякъде около себе си виждате врагове, така ли?

— Виждаме опасности.

— Щом съществува опасност, значи има врагове. Но епохата на войните отдавна отмина. Вече няма врагове. Всички сме съюзници в битката за спасяване на планетата. Не мислиш ли, че враговете, които виждате на всяка крачка, съществуват само във въображението ви?

— Нашата история ни е научила да бъдем предпазливи. Цели три хиляди години сме били гонени от едно място на друго от хора, които ни мразят или ни завиждат, или просто са искали да ни превърнат в изкупителни жертви. Какво толкова се е променило сега? Ще бъде глупост да повярваме, че е дошъл Златният век.

Изведнъж Енрон усети, че се защитава. Това усещане му беше непознато. Беше дошъл тук, за да задава въпроси, а не да им отговаря. Но тя беше невероятно упорита. Отпи голяма глътка от кошмарното вино.

— Асирийците ни подложиха на заклание. Римляните опожариха храмовете ни. Кръстоносците ни обвиниха за смъртта на Христос. — Този път виното му се стори по-поносимо. — Чувала ли си за концентрационните лагери, създадени от германците специално за нас в средата на двайсети век? Шест милиона бяха унищожени само защото са евреи. Оцелелите се заселиха след това в Израел. Около нас имаше само мюсюлмани, които ни мразеха. Заклеха се да довършат онова, което бяха започнали германците, и няколко пъти се опитаха да го осъществят. Не е лесно да водиш спокоен и съзидателен живот, когато на отсрещния бряг е врагът, който ти е обявил свещена война.

— Но това е било толкова отдавна. Сега арабите са ви приятели.

— Удобно е да се мисли така, нали? Петролното им богатство привърши и независимо че земята им е по-плодородна поради промяната на климата, районът е пренаселен и те не са в състояние да си позволят лукса да водят свещена война, колкото и да им се иска. Дори са принудени да се обърнат към доскорошните си врагове за технологична и индустриална помощ. Сега действително всички сме

приятели. Партньори. Но това рано или късно може да приключи. С общопланетарното влошаване на условията лишените от предимства може изведнъж да скочат отгоре ни. Вече се е случвало.

— Вие сте подозрителни до умопомрачение!

— Подозрителни? Всяко нещо крие някаква заплаха! Затова сме постоянно нащрек. Навсякъде изпращаме агенти, за да предугадим опасността. Тревожат ни и японците, да речем.

— Японците ли? И защо?

Енрон усети, че се напива. Това също беше необичайно за него.

— Те са ненавистен народ. Искам да кажа, изпълнени с ненавист. Притежават невероятни богатства, но са окаяни изгнаници. Живуркат самотно и параноично в своите свръхбронирани анклави по целия свят, скрити зад стените си, огорчени, че са били принудени да напуснат домовете си, мразени от всички заради богатството и властта си и изпълнени с двойно по-силна омраза в отговор на всеобщото презрение и завист. А от всички най-много мразят нас, израелците, защото и ние някога сме били изгнаници, но успяхме да се завърнем в родните домове, в своето прекрасно отечество, и защото сме силни и предприемчиви и оспорихме господството им над света.

Ръката му продължаваше да изследва пространството между бедрата ѝ. Тя притисна като в скоба китката му, не толкова за да му попречи, колкото да задържи приятното усещане. Дали искаше да разговарят, или да правят любов? „Може би двете едновременно“ — мина му през ума. Изглежда, за нея едното беше свързано с другото. Беше вманиачен дърдорко — сигурно заради хапчетата — и сексуална маниачка едновременно. „Трябва да прекъсна това безкрайно бръщолевене — каза си той — и просто да я бутна върху килима.“ След това щяха да излязат на вечеря. Стори му се, че не беше ял от три дни.

Но и той не можеше да престане да говори.

— Повсеместните катастрофи в резултат на парниковия ефект осигуриха на Израел значително икономическо предимство, включително и с прогонването на японците от островите им — продължи той сякаш мимо волята си. — Бележим напредък в много посоки. Израелското правителство е инвестирало огромни капитали в

повечето от мощните мегакорпорации, ако не знаеш. Имаме значителни дялове и в „Самурай“, и в „Киоцера“. Но мегакорпорациите все още се управляват предимно от японците, които се опитват да ни държат настрана. Опитват се да ни избутат от добрите ни позиции. Готови са на всичко. На всичко. Затова, Йоланда, сме длъжни да ги наблюдаваме. Наблюдаваме всеки.

— А разработването на адаптационна технология преди „Самурай“ ще гарантира на Израел още по-силни позиции в настъпващия свят, така ли?

— Надяваме се.

— Мисля, че грешите. Трябва да забравим за Земята и да се преселим в космоса.

— Аха, на орбиталните светове. Твоята фикс-идея.

— Мислиш ме за глупачка, признай си!

— Глупачка? — повиши глас той. — О, не, в никакъв случай!

Енрон дори не се постара да бъде искрен. Почувства раздразнение и досада. Изненада се, че беше престанала да го привлича дори и сексуално. „Не е никаква камила, а крава — помисли си той, — тъпа крава с претенции за интелигентност.“

Но ръката му остана на мястото си.

Йоланда залюля ханша си напред-назад, като стисна още по-силно бедрата си. Обърна глава, отвори очи и го погледна предизвикателно, усмихвайки се унесено, сякаш беше решила да сподели с него някаква изключително важна тайна.

— Трябва да ти кажа, че може и да не дочакам окончателната екологична разруха. Сериозно мисля да се преместя в най-скоро време на някой от светове L-5.

— Наистина ли? Избрала ли си вече на кой точно?

— Нарича се Валпарайсо Нуево — отвърна тя.

— Не съм го чувал.

Стояха в плътния мрак и се взираха в него. Някаква котка, която не беше виждал преди това, изникна отнякъде и затърка нос в обувката му. Бутилката беше празна.

— Не... чакай. Спомних си. Това не беше ли свят убежище? Където се крият избягали престъпници?

Усети, че главата му се замайва от горещината, от безкрайното бърборене, от виното и от все по-силния глад, от сексуалното

излъчване на Йоланда, вероятно и от въздействието на биоотзивчивите ѝ скулптури. Усети желанието в него отново да се надига, отначало едва-едва, но се разпалваше все по-буйно и по-буйно. Тя беше ужасяващо отегчителна и същевременно влудяващо привлекателна. Разговорът ставаше все по-невероятен.

— И защо искаш да отидеш там? — попита той.

Тя му метна престорено сърдит поглед.

— Мисля, че в никакъв случай не бих могла да ти кажа.

— Хайде. Казвай.

— Но нали няма да кажеш на никого?

— Какво да не казвам? Не те разбирам.

— Представяш ли си! Да карам шпионин да се кълне, че ще пази тайна! В края на краищата след няколко дни ти вече няма да си тук, а и това не те засяга. Няма никаква връзка с Израел.

— В такъв случай казвай.

— Да. Добре. Ще ти кажа — отново му метна дяволит поглед тя.

— Но ще си остане между нас. Съгласен ли си? *Имам една тайна, която ще споделя с теб, само с теб, защото си ми приятел и защото си умен.*

— Кълна се — каза той.

— Прав си, че Валпарайсо Нуево е свят убежище, пълен с всякакви престъпници, които плащат на тамошното правителство, за да ги защитава от различни юридически агенции, които биха ги потърсили. Начело стои някакъв откачен латиноамерикански диктатор, който управлява от първата година.

— Все пак не разбирам. Какво общо имаш с всичко това?

— Имам един приятел в Лос Анджелис. Член е на някаква терористична група — възнамеряват да проникнат на Валпарайсо Нуево и да вземат властта. Ще установят абсолютен контрол, ще съберат всички бегълци и ще ги предадат срещу заплащане. Това ще им донесе огромно състояние. Ще си живеят там като крале. Чист въздух, чиста вода, чисто нов живот.

Погледът ѝ беше странно съсредоточен и блестящ, по-бляскав дори и от обичайния ѝ дрогиран поглед. Сякаш се взираше покрай или през него в някакво приказно царство на осъществени мечти.

— Приятелят ми ме попита дали бих се присъединила към тях. Ще станем милиардери. Ще бъдем господари на тази малка планета.

Казват, че световите L-5 са прекрасни.

Енрон моментално изтрезня.

— Кога ще стане това?

— Всъщност много скоро. Доколкото си спомням, казаха, че...

— Йоланда закри с ръка устата си. — Боже мой, какво направих! Нищо не трябваше да ти казвам!

— Моля те, Йоланда, много е интересно.

— Виж какво, Марти, нито думичка от това, което ти разказах, не е вярна! Това е просто една приказка, която бяха съчинили за някакъв филм и в която има нещо реално! Не го вземай на сериозно. Всичко това не е вярно! — Гледаше го ужасена и добави с мрачен глас: — Не трябваше да ми позволяваш да пия толкова много. Моля те да забравиш всичко, което ти казах за Валпарайсо Нуево. Всичко. Ще си имам големи неприятности, ако... ако...

Тя започна да плаче и риданията разтърсиха цялото ѝ тяло. Ръката му остана все така заклещена между нейните крака и той се уплаши да не би неударжимите ѝ конвулсии да изкълчат китката му.

— Шшт. Няма от какво да се притесняваш, Йоланда. На никого няма да кажа нищичко.

В очите ѝ проблесна надежда, но тя продължаваше да го гледа ужасена.

— Заклевах ли се? Те ще ме убият!

— Умният шпионин пази своите източници, скъпа. Аз съм много умен шпионин.

Тя все още трепереше.

— Но трябва да направиш нещо за мен — продължи Енрон. — Искам да се срещна с твоя приятел от Лос Анджелис. Искам да поговоря с него и с хората му. Да работим заедно.

— Сериозно ли?

— Винаги съм сериозен, Йоланда.

— Но това, което ти разказах, няма нищо общо с твоите...

— О, има много общо. На Валпарайсо има хора, които представляват огромен интерес за Израел, сигурен съм в това. Щом тези хора могат да бъдат закупени, бихме искали да установим контакт с продавачите предварително. За осъществяването на сделката може би бихме подкрепили твоите приятели със значителна материална помощ за гарантиране на проекта. Как е името на приятеля ти?

Йоланда направи пауза, преди да отговори.

— Давидов. Майк Давидов.

Енрон усети, че пулсът му се ускорява.

— Евреин ли е?

— Не мисля. Това май е руско име. Прилича на руснак.

Енрон издърпа ръката си и отново започна да гали гърдите ѝ.

— Вземи ме със себе си в Лос Анджелис — продължи той с възможно най-изкусителния и умоляващ тон. — Запознай ме с приятеля си господин Давидов.

— Не знам, Марти... не мисля, че би трябвало...

— Утре. Совалката е в девет.

Това вече не беше молба, а заповед.

— Няма смисъл. Той е на Валпарайсо Нуево. Много от най-важните хора вече заминаха, за да подготвят нещата.

— Разбирам — каза Енрон.

Той се замисли за момент. Йоланда мигновено се възползва от настъпилата пауза.

— Знаеш ли какво ми се прави сега? — попита тя. — Искам да престанем да говорим за всичко това, става ли? Малко съм пияна. Даже малко повече. Приказвах прекалено много и вече не ми се говори.

— Не можеш ли само...

— Не, Марти. Прекалено опасно е. Ще се възползваш от всичко, което ти кажа. А сега искам да ме използваш по друг начин.

— Да те използвам ли?

— Би трябвало да се досетиш какво имам предвид. Но тук. Ще ти подсказва.

Тя го хвана за раменете и го повлече на пода със себе си. Легнаха, преплели на кълбо ръце и крака, заливайки се от смях, и той потъна в пищната ѝ плът. Тялото ѝ излъчваше букет от аромати — вино, желание, пот и защитен серум, който покриваше фантастичната ѝ сатенена кожа. Добре. Добре. Той се гмурна в нея. „Стига приказки, поне засега“ — каза си той. Достатъчно дълго се беше въздържал, докато разиграваше търпеливо шпионските си хватки, и сега имаше право да забрави за малко служебните задължения.

— О, Марти! — пъшкаше тя отново и отново. Той задъвка огромните ѝ кълбета, като че ли бяха пъпеша, и напъха члена си с

ловкостта на посветен в тайнствената ѝ и очевидно необятна вагина.
— Марти, Марти, Марти.

Тялото ѝ беше стегнато, беше разтворила широко краката си, а стъпалата ѝ се люлееха някъде във въздуха зад гърба му, удряше бедра в тялото му в ритъма на разтърсващите тласъци. Да чукаш тази жена, беше като да изследваш непознат континент. Толкова голяма, толкова влажна, толкова странна, пълна с неочаквани изненади. С всяка нова жена се чувстваше по подобен начин. Еврейският Балбоа, еврейският Манго Парк, Орелана, Пизаро, които си проправят път през гъсталаците на джунглите, вечно дирейки скритите в техните пулсиращи ядра несметни богатства. Тази криеше още по-невероятни тайни. Тя беше тайнственото царство на отец Джон, изгубеният рай на Елдорадо.

Лежаха един до друг голи, с лъснали от потта тела в горещата нощ, и тихичко се смееха.

— Късно е да излизаме за вечеря — каза тя. — Ще приготвя нещо тук. Съгласен ли си?

— Както искаш — отвърна Енрон.

— След това може да пробваш с третата скулптура, „Агамемнон“. Искаш ли?

— Може би по-късно — каза уклончиво той. — Да, да, може би.

Енрон реши, че все пак е доста забавна. И по-полезна, отколкото беше предполагал. Изглежда, тази нощ нямаше да им бъде последната.

Вече се бяха изкъпали и облекли и тя потракваше съдовете в кухнята, когато ѝ подвижна:

— Това, което ми каза за организаторите на заговора — че вече са на Валпарайсо, — вярно ли е?

— Марти, моля те. Мислех, че повече няма да говорим за...

— Вярно ли е?

— Марти.

— Вярно ли е, Йоланда? Трябва да знам.

Отговори му тракане на чинии и тенджери. След малко чу гласа ѝ:

— Да. Някои от тях са вече там. Както ти казах.

Енрон кимна бавно.

— В такъв случай имам предложение. Моля те да погледнеш сериозно на него. Какво би казала за една малка разходка с мен до

Валпарайсо Нуево, Йоланда?

[1] *Ad Astra per Aspera* (лат.) — През трудности към звездите. ↑

* * *

В хладните райони на Южния Пасифик, между Сан Франциско и Хавайските острови, океанът представляваше истински гулаш от проникващи от Антарктика мразовити течения, надигащи се от дъното студени спираловидни потоци и малки горещи рекички, които се стичаха от опечения от слънцето континентален шелф. Там, където топлата вода се срещаше със студената, се издигаха облачета пара. Карпинтър предполагаше, че мястото далеч не е най-подходящото за ловене на айсберги. Но данните сочеха, че наблизко се движи огромен айсберг, поради което „Тонопа Мару“ беше тук.

Беше седнал в тясната клаустрофобична килия, каквато представляваше корабният команден център, и правеше изчисления върху скенера. Беше средата на сутринта. Защитният серум, който си беше инжектирал на разсъмване, все още шаваше като течено злато в артериите му. Почти усещаше как си проправя път през капилярите и бавно се настанява в порите му, за да поднови защитната обвивка, която го предпазваше от озоновите поражения и демоничния слънчев диск. В открито море човек наистина трябваше да се тъпче с инфра/ултра хапчета, тъй като водната повърхност отразяваше слънчевите лъчи като огледало и ги запокитваше в лицето ти. Откак напусна Сан Франциско, Карпинтър почти беше удвоил дозата на серума и кожата му беше придобила блестящ моравозеленикав тен. Изглеждаше странно, но му харесваше.

Плаването протичаше нормално с изключение на малката неприятност, че все още не бяха попаднали на айсберг. Но сега проблемът изглеждаше решен.

— Може би има две хиляди килотона — възкликна Карпинтър, вторачен в показанията на керамичния клетъчен конус. — Не е лошо, а?

— Не след толкова пропилен дни, по дяволите — отвърна Хичкок. Океанографът-навигатор беше достатъчно възрастен, за да помни времето, когато беше невъзможно да срещнеш айсберг в ширините северно от южните части на Чили, и изпитваше огромно удоволствие винаги когато имаше възможност да ти го съобщи. —

Шефе, щом този айсберг е стигнал до тук в такива размери, сигурно е бил дълъг колкото три графства, когато се е откъртил от шибания полярен шелф. Все пак сигурен ли си, че нещо не бъркаш с цифрите?

Скритата провокация разгневи Карпинтър и той усети гореща вълна да облива цялото му тяло. Хичкок *постоянно* се съмняваше в способностите на Карпинтър да свърши нещо като хората. От момента, в който бяха напуснали пристанището на Сан Франциско, напрежението се покачваше ежедневно. Макар често да го отричаше — при това прекалено гръмогласно, — беше пределно ясно, че Хичкок изпитва силно негодувание, че вместо него са предпочели за капитан някакъв външен човек, чиновник от сухоземния сектор на компанията. Но грешеше. Карпинтър беше от управленския кадър, а Хичкок не беше. И това решаваше всичко.

— Искаш ли сам да погледнеш монитора? — каза навъсено Карпинтър. — Ето. Виж.

Хичкок поклати глава.

— Кротко, шефе. Каквото и да казва екранът, все ми е тая — усмихна се обезкуражаващо той и се видяха изпочупените му махагонови зъби.

Върху монитора танцуваха непонятни чертички и спиралки, зелени на черен фон, черни на зелен фон, съпроводени от време на време от избухването на яркожълти снопчета. Радарният лъч на „Тонопа Мару“ бе насочен към разположения на 36 000 километра сателит на „Нипон Телеком“, който търсеше албедодиференциали по повърхността на целия Източен Пасифик. Отражателната способност на айсбергите се отличаваше от тази на водата. Попаднеш ли на сигнал, проверяваш топлинните параметри и изчисляваш масата, за да прецениш дали си заслужава да потеглиш в тази посока. Ако резултатът е положителен, отправяш се с максимална скорост към целта и гледаш да я докопаш, преди някой да те е изпреварил.

Карпинтър беше сигурен, че във Фриско всички се молят, наклевали по улиците, късметът най-после да ги споходи. Представяше си потъналия в прах очарователен град с надвисналото над него горещо като супа небе, пълно с причудливо оцветени парникови газове, изтръпнал в очакване на освежителен дъжд, който не падаше почти никога. По тихоокеанското крайбрежие не беше валило вече цели единайсет месеца. По всяка вероятност наоколо гъмжеше от

траулери — от Сиатъл, от Сан Диего, от Ел Ей. Според Наката най-много кораби имаше от Лос Анджелис.

— Кажи на другите — обади се Карпинтър. — Айсбергът е близо, на юг-югозапад. Ако утре го засечем, след една седмица сме в Сан Франциско.

— Стига да не се стопи. В тази шибана жега.

— Щом не се е стопил до тук, няма да се стопи и до Фриско. Размърдай се, човече. Няма да разрешим на онези от Ел Ей да ни го отмъкнат под носа.

Следобед вече можеха да го видят, първо от птичи поглед чрез изображението на метеорологичния спътник на „Самурай“, а по-късно влязоха в обсега на една навигационна станция, разположена върху водата. Напомняше носещ се по вълните замък, величествен и невъзмутим, целият в розови кулички, виолетовосини назъбени стени и синкави островърхи кубета. Беше от типа „сух док“, с две издигнати страни и падина между тях, дълъг около двеста метра и стърчеше високо над водата. Завеси парообразна мъгла забулваха ръбовете му и корабното „ухо“ долавяше съскането от топенето на свличащите се във водата ледени късове. Имаше кристална структура, която представляваше плътно сгъстен сняг и при топенето свистеше.

Карпинтър го гледаше изумен. Беше по-голям от всичко, което беше видял по време на тренировъчния курс. Милиони години беше извисявал снага в пазвите на Южния полюс, без изобщо да подозира, че един ден ще доплува до Хавайските острови. Огромните климатични катаклизми бяха променили много неща, в това число и антарктическите ледници.

— Господи! — промълви Хичкок. — Ще се справим ли?

— Спокойно — обади се Наката. Изглежда, нищо не беше в състояние да развълнува дребния енергичен механик. — Ще ни трябват и четирите куки, но какво от това? Имаме ги на разположение.

Което беше самата истина. „Тонopa Мару“ разполагаше с предостатъчно куки. А Карпинтър имаше доверие в способностите на Наката.

— Чу ли? — обърна се той към Хичкок. — Ще го докопаме.

Намираха се точно в центъра на зоната със студена вода. Океанът наоколо беше син, което беше знак за наличие на топла вода. Западно

от тях обаче, където се намираше айсбергът, водата беше маслинозелена от виреещите в нея студенолюбиви микроорганизми. Демаркационната линия се виждаше с просто око. Това беше една от чудатостите, породени от климатичните промени: почти целият свят се пържеше като в пъкъла, но се беше появило това студено течение, което тръгваше от Антарктика и стигаше до центъра на Тихия океан, влачейки със себе си айсберги към тропиците.

Карпинтър беше започнал да чертае триъгълници, за да разбере дали ще могат да проврат айсберга под Голдън Гейт Бридж, когато Ренет изникна до лакътя му и изтърси:

— Кораб, капитане.

— Какво каза?

Беше я чул прекрасно.

Кораб? Карпинтър я погледна втренчено и в мозъка му проблесна: „*Лос Анджелис? Сан Диего? Сиатъл?*“, след което се запита дали няма да му се наложи да води битка за своя айсберг. Знаеше, че се случва понякога. Това беше свободна територия, или по-точно зона без правила, в която старомодното пиратство предявяваше все по-категорично правата си.

— Кораб — процеди Ренет през ъгъла на устата си, сякаш му правеше услуга, че въобще му съобщава нещо. — Точно от другата страна на айсберга. Каски току-що улови съобщение. Нещо като сигнал за помощ.

И му подаде тясна ивица жълта радиолента с няколко реда четлив термопечат. Карпинтър зачете на глас:

МОЖЕТЕ ЛИ ДА ПОМОГНЕТЕ — БЕДА НА
КОРАБА — ВЪПРОС НА ЖИВОТ И СМЪРТ — СПЕШНО
ЕЛАТЕ — ВЪЗМОЖНО ПО-СКОРО
— КОВАЛЧИК, ДЕЙСТВАЩ КАПИТАН
КАЛАМАРИ МАРУ

— Какво е това, по дяволите! — извика Карпинтър. — „Каламари Мару“? Кораб или риба?

Знаеше, че шегичката му е тъпа. Ренет дори не направи опит да се усмихне.

— Проверихме в регистъра. Предоставен на Ванкувър от „Киоцера-Мерк“. Вписано е името на капитан Амиел Колберг, германец. Няма никакъв Ковалчик.

— Не ми прилича на ледовлекач.

— Риболовен кораб, капитане — подхвърли глухо тя и в гласа ѝ прозвучаха презрителни нотки.

Сякаш той не знаеше какво е риболовен кораб. Реши да не отвърща. Винаги му ставаше забавно, когато някой, който беше прекарал само два дни повече в открито море, се отнасяше към него като към новобранец. Не че не беше. Но все щеше да се оправи някак. Когато им връчат премиите във Фриско, именно той щеше да получи капитанския пай, а не те.

Карпинтър отново хвърли поглед към разпечатката.

„Спешно — пишеше там. — *Въпрос на живот и смърт.*“

Майната му. Майната му, майната му, майната му.

Мисълта да изостави всичко, за да се занимава с проблемите на някакъв неизвестен кораб, не му допадаше особено. Не му плащаха, за да спасява други капитани, най-малкото капитани на „Киоцера-Мерк“. Не точно на „К-М“, и то тъкмо в този момент. Напоследък беше възникнал някакъв конфликт между „Самурай индъстрис“ и „К-М“, който беше по-ожесточен от обикновено. Нещо във връзка с договора за възстановяването на Гоби, някакъв шпионски скандал или нещо подобно. Освен това трябваше да се оправя с този айсберг. Тъкмо сега не му се щеше да се разсейва.

А и в дъното на душата си усети сигналите на известно подозрение, нещо го караше да бъде нащрек и макар това да можеше да бъде изтълкувано като симптом на параноя, Карпинтър беше преживял достатъчно през последните трийсет и кусур години, за да се съмнява дълбоко в съществуването на такова нещо като параноя. Тези копелета *постоянно* се опитваха да те прецакат. Да се качиш на чужд кораб в открито море, означаваше абсолютно да оголиш тила си. Ами ако му бяха скроили някакъв номер?

Същевременно знаеше, че прекалената предпазливост може да го подведе. Едва ли беше редно да обърне гръб на кораб, изпратил сигнал за опасност. Може древните морски закони, както и проявите на благородство, да не бяха особено на почит в тази объркана, нещастна и опустошена от жегата епоха, но все пак той не беше лишен от

способността да изпитва чувство на вина и срам. Освен това опитът го беше научил, че чуждата беда може да сполети и теб. Ако пренебрегнеш нечия протегната за помощ ръка, след това и твоята може да увисне безпомощно.

Ренет, Наката и Хичкок не отделяха очи от него.

— К'во ще прайш, капитане? — обади се Хичкок. — Ще помагаме ли?

„Ама че шибана ситуация“ — помисли си Карпинтър.

— Мислиш ли, че е сериозно? — погледна ядосано той възрастния мъж.

— Не е моя работа да преценявам — вдигна уклончиво рамене той. — Ти си капитан, шефе. Знам само, че казват, че са в беда и им трябва помощта ни.

— Ами ако е номер?

Хичкок продължи да го наблюдава втренчено и безучастно. Яките му рамене сякаш изпълваха кораба от единия до другия му край.

— Те имат нужда от помощ, капитане. Когато един кораб се нуждае от помощ, трябва да му я дадеш. Това е, което знам аз, откакто съм в морето. Но някои хора по върховете може да мислят и другояче. Вече казах, ти си капитанът, не аз.

На Карпинтър му се прииска Хичкок да запази идиотските си възпоменания за доброто старо време за себе си. И все пак беше прав. Кораб в опасност си е кораб в опасност. Отиваш и проверяваш какво е положението. Разбира се, че ще го направи. Всъщност ситуацията не даваше възможност за избор.

— Кажу на Каски — обърна се той към Ренет — да съобщи на този Ковалчик, че отиваме да хванем айсберга. Това ще ни отнеме около час и половина. След това може да мина да видя какъв му е проблемът.

— Ясно — отсече Ренет и слезе долу.

Междувременно бяха се получили нови изображения на айсберга. Карпинтър за първи път видя прорезите от ерозията по ватерлинията откъм под ветрената му страна, разядените места в ниските части и началните надвисвания, които можеха всеки момент да рухнат. Това не означаваше, че айсбергът непременно ще се прекатури — с типа „сух док“ това рядко се случваше, — но щеше да

бъде голямо клатушкане, люлеене и въртене, особено ако им се случеше и бурно време. Неприятностите се струпваха една след друга.

— Господи! — възкликна Карпинтър и тикна изображенията към Наката. — Хвърли им едно око.

— Никакъв проблем. Само трябва да забием куките откъм подветрената страна, това е всичко.

— Да. Звучи успокоително.

Опитваше се да опрости нещата. Все пак Карпинтър се насили да се усмихне.

Далечната страна на айсберга представляваше съвършено бяла, гладка като порцелан отвесна канара, висока не по-малко от стотина метра, от която предизвикателно стърчеше леден език, наподобяващ дълъг около четирийсет метра вълнолом. „Каламари Мару“ го използваше именно за тази цел. Риболовният кораб беше пуснал котва в малкото заливче.

На Карпинтър не му се понрави гледката на сгушения в пазвите на неговия айсберг чужд кораб. Все пак той не разполагаше с куки и имаше съвсем друго предназначение, така че не заплашваше претенциите му по отношение на айсберга.

Той подаде заповед от контролния пункт към Наката, който се намираше в ниската предна част на кораба.

— Пускай куките! — викна Карпинтър. — По-бързо! По-бързо!

Наката помахаше, че е разбрал, и постави ръце върху командния пункт. Миг по-късно се чу протяжният стон на отварящ се люк и грохотът на кардановите съединения. Огромните механизми в утробата на кораба се бяха размърдали, за да заемат позиции. Величественият айсберг не помръдваше върху спокойната повърхност на океана.

Все едно че бяха излезли на дълбоководен риболов: проблемът се състоеше не в хващането на звяра, а в това, как да го надхитриш след това.

Целият кораб се разтресе, когато първата кука се устреми нагоре. Страховитото, извито като нокът съоръжение се понесе над главите им, изпълвайки половината небе с черния си силует, изрязан на фона на блестящия въздух. Наката натисна отново бутоните и достигнала най-високата си точка, куката се спусна стремглаво към ледения масив.

Улучи, заби се и се задържа. Айсбергът отскочи, трепна и се заклати. Цял водопад от омекнал лед се свлече от горните му ръбове. Когато ударната вълна проникна до скритата под водата част, огромното туловище се приведе напред малко повече, отколкото Карпинтър беше очаквал, издаде заплашителен всмукващ звук от триенето си с водата, а когато се надигна обратно, от повърхността на океана избликна разпенен двайсетинаметров гейзер.

На онези нещастници от „Каламари Мару“ ледената баня сигурно нямаше да се хареса. Но те сами си бяха избрали къде да пуснат котва, нали така? Да не би да очакваха да ги поръси летен дъждец?

На носа Наката протегна ръка към айсберга с навирен среден пръст: „Гепих ли те!“

От ледената планина полъхна мразовит вятър. Все едно диханието на огромен ранен звяр, стаило в себе си мирис на древност и вкаменелости.

Продължиха покрай хълбока на айсберга.

— Втора кука! — нареди Карпинтър.

Исполинът отново се беше укротил. Явно подводната му част беше много по-проядена, отколкото бяха предполагали, но щяха да се справят. Изправен в наблюдателната кула в кърмовата част, Карпинтър очакваше взрива на задоволство и облекчение, съпътстващи обикновено един успешен улов, но не последва нищо такова. Изпитваше само напрегнато нетърпение по-бързо да забият четирите куки и да се помъкнат към Голдън Гейт.

Втората кука се метна нагоре, изви се, връхлетя, нанесе удар и ухапа.

Айсбергът за втори път разпени водата и океанът за втори път подскочи и се затресе. Карпинтър мерна за миг другото корабче да се носи като коркова тапа и му мина светкавичната мисъл, дали леденият език, който онези си бяха избрали за уютен пристан, няма да се откърти и да ги потопи. Далеч по-умно биха постъпили, ако бяха пуснали котва другаде. Да вървят по дяволите. Беше ги предупредил.

С третата кука мина по-лесно.

Остана още една.

— Четвъртата! — викна Карпинтър.

Прихващането на айсберг с четири куки не беше малък проблем. Съществуваше вероятност за оплитане на кабелите, което би създадо купища неприятности. Но Наката си знаеше работата. Последният граблив клон излетя във въздуха, изплющявайки под остър ъгъл, за да достигне далечния край от другата страна на възвишението, и чудовищният леден остров най-последно беше обуздан и привързан. Оставаше само да го поръсят със стъклен прах, да го увият с пластмасов пояс по протежение на ватерлинията, за да се забави ерозията от вълните, и да потеглят на буксир към Сан Франциско.

„Всичко е наред“ — помисли си Карпинтър.

Вече можеше да отдели малко време за проклетия риболовен кораб и неговите проблеми.

* * *

„Доктор Ван Влиет на трета линия, доктор Роудс“ — оповести информаторът.

Девет без петнайсет сутринта. За Ван Влиет никога не беше рано, за да започне да тормози и да досажда. Но за Роудс беше прекалено рано, за да посегне към първата чашка.

— По-късно — каза той. — В момента не искам да отговарям на никакви обаждания.

Беше пристигнал в офиса малко след осем, което беше твърде ранен час за него. В края на вчерашния работен ден бюрото му беше затрупано с недовършени задачи, а и двете виртуални линия също бяха претъпкани. На всичко отгоре информацията не беше преставала да се трупа през цялата нощ и както обикновено, всички настояваха за спешен и неотложен отговор още тази сутрин. А и времето беше все по-отвратително: изпепеляващата жега, далеч дори над обичайно високите норми, както и опустошителните източни ветрове, които вече цяла седмица заплашваха да предизвикат унищожителни пожари по пресъхналите тревисти хребети на Оукланд и Бъркли. Ветровете мъкнеха със себе си облаци отровни изпарения от ниските равнинни области със застоял въздух и бяха достатъчно мощни, за да изпокъртят мазилката по фасадите на каменните сгради.

Освен това Роудс беше прекарал една отвратителна нощ с Изабел и беше спал най-много три часа. С една дума — пред него се очертаваше една великолепна сутрин. Беше неспокоен, раздразнителен, налитаха го вълни на ярост и безсилие и всичко това го докарваше до лудост. Вече почти един час се въртеше из кабинета си, без да се захване с каквото и да било.

Време беше да започне работа най-после.

— Сезам, отвори се — пророни вяло Роудс и Виртуал едно започна да бълва потоци информация във въздуха.

Гледаше ги като втрещен. Доклади, доклади, доклади. Количествени измервания за абсорбирането на ензимите от лабораторията в Портланд; дълга, скучна и тъпа реч от един от подотделите, която се занимаваше с един предварително обречен

проект за присаждане на бели дробове на възрастното население вместо генна ретрофия; заплашително количество резюмета и препратки от „Природа“ и „Наука“, за чието преглеждане само не би стигнал настоящият му живот; ужасяваща купчина документи по повод някакъв съдебен спор между портиери андроида от третия етаж за превишаване на служебните задължения; протокол от заседанието на някакъв самурайски филиал в Сау Паулу, за който изобщо не беше чувал и чиято дейност очевидно допълваше изследванията на неговия собствен отдел. И т.н., и т.н., и т.н., и т.н.

На Роудс му се дорева.

Постепенно работата му се беше превърнала единствено в администриране, почти не оставаше време за научна дейност. С нея се занимаваха младоци като Ван Влиет, докато той затъваше в потопа от доклади, бюджетни искания, стратегически анализи, безнадеждни програми, като тази за белодробните присадки, и т.н., и т.н., плюс това посещаваше безкрайни и умопомрачително безсмислени заседания, а през случайно възникналите свободни вечери се опитваше да парира обезпокоителното любопитство на израелските шпиони. Часовете за разтуха след това беше посветил на ожесточена саморазрушителна битка с жената, която по общо мнение обичаше. Това някак си не беше животът, на който се беше надявал. Очевидно беше дерайлирал някъде по пътя.

И тази непоносима жегга днес... и този тежък, отвратителен, остър като шмиргел въздух... и този виещ вятър...

Ван Влиет...

Изабел...

Изабел...

Изабел...

Някакви налудничави, смътни усещания го връхлетяха като внезапна треска. Сякаш нещо в него щеше да експлодира всеки момент. Паникьоса се. Сети се, че има дни, в които иначе кротки мъже скачаха от мостове или извършваха невероятни убийства. Тези дяволски ветрове можеха да те влудят до такава степен. Вече се беше случвало.

„Животът ми се нуждае от фундаментална промяна“ — каза си Роудс. *Фундаментална промяна.*

Но какво всъщност можеше да промени? Работата? Връзката с Изабел? Пол Карпинтър го беше посъветвал да скъса с нея и да започне работа в друга мегакорпорация. И двете предложения бяха много разумни.

Но просто не беше способен да направи първото, а второто беше примамливо, но ужасно. Да смени работата си? И къде да отиде? Как да се отърве от „Сантациара“ и „Самурай“? Та той беше прикован, с вързани ръце и крака — към компанията, към Изабел, към адаптационния проект, към цялата тази шибана бъркотия.

Стисна глава с двете си ръце. Заслуша се във воя на вятъра.

Изабел...

О, господи. Изабел.

Предишната нощ, след вечеря, в апартамента на Изабел. Винаги възниква конфликт, когато остане. Седи в кухнята, сам, отпива от уискито. Изабел е сдържана, хладна през цялата вечер, неизвестно защо. Роудс не може да проумее причината за тези нейни отдръпвания, а и тя никога не му дава такава възможност. Сега е заета в малкия си кабинет до всекидневната с някакви записки, които сама си диктува, във връзка с някаква консултация през деня на една от пациентките ѝ, която е в трудна ситуация.

Когато тя влиза в стаята за чаша вода, той прави фатална грешка: опитва се да преодолее резервираността ѝ, като ѝ задава въпрос относно заниманията ѝ, искайки да разбере дали има някакви особени усложнения.

— Моля те, Ник — отправя му змийски поглед тя. — Не виждаш ли, че се мъча да се съсредоточа?

— Съжалявам. Мислех, че си почиваш.

— Аз — да. Но мозъкът ми — не.

— Съжалявам — повтаря той. — Не знаех.

Усмивва се. Свива добронамерено рамене. Опитва се да заглади нещата. Струва му се, че половината от времето му минава в опити да заглади нещата след поредното недоразумение, чийто повод изобщо не му е ясен.

Вместо да се върне в стаята си, тя не помръдва от умивалника с чаша вода в ръка, без да отпива от нея, сякаш иска да измери тежестта

на водата в нея.

След малко отронва унило и измъчено:

— Да, има усложнения. Почвам да си мисля, че момичето е склонно към самоубийство.

Значи все пак иска да обсъдят случая. Или просто мисли на глас.

— Кой? — пита деликатно Роудс.

— Анжела! *Ан-же-ла!* Никога ли не чуваш какво ти казват?

— О — отвърща той. — Вярно. Анжела.

Мислеше, че става дума за някоя си Ема Луис. Понякога Изабел е изумително непоследователна.

Напъва се да си спомни малкото, което знае за Анжела. Шестнайсет-седемнайсетгодишна, живее някъде в северната част на Бъркли, бащата е университетски професор по история или нещо такова. На лечение при Изабел за — какво беше? Депресия? Потиснатост? Не, предполага Роудс: момичето страда от „парников синдром“. Сега е на мода. Тотална екологична параноя. Един господ знае защо се разпространява едва сега: звучи му като от края на двайсети век. Но, изглежда, всички деца го прекарват. Изпитваш не само усещането, че небето е стегнало планетата като в менгеме, но и че реалните стени те притискат от всички страни, че таванът се спуска отгоре ти, че всеки момент ще се задушиш.

— Самоубийство? Наистина ли? — запитва Роудс.

— Страхувам се, че да. Когато днес дойде, беше си поставила две дихателни маски.

— Две?

— Убедена е, че една не е достатъчна. Че въздухът е абсолютно отровен, че ако поеме по-дълбоко дъх, дробовете й ще станат на каша. Искаше да й предпише двойна доза серум. Когато й казах, че въобще нямам право да давам рецепти, изпадна в истерия.

— Това е по-скоро обратното на склонността към самоубийство — отбеляза кротко Роудс. — Свърхзагриженост за самосъхранение — да, но защо това да означава...

— Не можеш да разбереш. Никога нищичко не можеш да разбереш, нали знаеш?

— Изабел...

— Смята, че всякакви предпазни мерки са безсмислени. Смята, че е *обречена*, Ник. Че сме на прага на окончателен и апокалиптичен

екологичен срыв, че те са последното човешко поколение и че някаква гигантска, отвратителна екокатастрофа ще ни връхлети и ще ни унищожи до един по възможно най-ужасния начин. Преизпълнена е с гняв.

— И предполагам, че има право. Макар да мисля, че избързва със стотина години. И все пак... самоубийство...

— Крайното ожесточение. Храчка в лицето на света. Отказ от живота в израз на протест.

— Наистина ли мислиш, че ще го направи?

— Не знам. Но е твърде вероятно.

Напрегнатото ѝ лице променя израза си: съмнение, страх, несигурност. Необичайно за нея. Конвулсивно подръпва косата си и я навива на масурчета. Започва да крачи из стаята.

— Главното, което ме безпокои, е, че случаят може да надскочи професионалната ми компетентност. Аз съм терапевт, а не психиатър. Чудя се дали да не я прехвърля на колега.

Тя просто мисли на глас. Вече е убеден в това. Все пак може би очаква някакъв знак от негова страна, че я слуша.

— Щом смяташ, че съществува и най-малка опасност...

Сега гласът ѝ е по-мек. Гласът на терапевта:

— Но това ще бъде предателство от моя страна. Анжела и аз сме сключили *споразумение*. Аз съм длъжна да я насочвам. Тя ми се доверява. Аз съм единственото човешко същество, на което тя се доверява. — И гласът ѝ отново се втвърдява. Мигновена промяна: чиста стомана. Гневният поглед. Сменя настроенятията си със скоростта на светлината. — Защо изобщо ти разказвам всичко това? Изобщо не си в състояние да проникнеш в дълбочината на нейните безпокойства. Не разбираш ли, че да я изпратя на консултация при друг, да я предам на някакъв непознат в този деликатен момент...

— Но ако се боиш, че ще се самоубие все пак...

Кротките му думи само доливат масло в огъня. Изабел пламва:

— Виж какво, Ник, аз трябва да взема решение! Това са сложни взаимоотношения, които изобщо не те засягат, които си неспособен да проумееш с ограничените си възможности да си изясниш деликатната междуличностна връзка между едно разстроено момиче и единственото човешко същество на земята, което полага истински

грижи за него, така че изобщо не е твоя работа да пробутваш шибаното си некомпетентно мнение за...

Тя млъква и започва да мига, сякаш току-що излязла от транс, докато поема дълбоки глътки въздух. Май беше разбрала, че малко е попрекалила.

Няколко мига тишина. Роудс чака.

— Не бива така — промълви тя.

— Какво?

— Не бива да постъпваме така, ние двамата с теб. Не бива да се караме по такъв повод — добавя Изабел и очакваната нежност се завръща в гласа ѝ.

— Не бива — съгласява се той с огромно облекчение. — Абсолютно права си. Не бива да се караме по какъвто и да е повод, Изабел.

Тя като че ли искрено се опитва да превъзмогне възбудата и обладалата я враждебност. Той почти вижда как механизмите се успокояват в главата ѝ.

Чака да види какво ще последва.

Изведнъж, без каквото и да е предупреждение, невероятна промяна на темата:

— Да разговаряме за нещо друго, съгласен ли си? Знаеш ли, че Йоланда се среща с този израелец? Мислех, че си я уредил с твоя приятел Пол.

Роудс също бърза да превключи, доволен, че се е отървал от притесненията си за депресираната Анжела.

— Пол просто търсеше приятна компания да прекара нощта. Както и да е, той сега е в открито море... Израелецът, значи? Колко често се виждат?

— През две-три вечери след срещата в Сосалито.

Роудс прави груба сметка. Всъщност това едва ли го интересува — освен обстоятелството, че Йоланда и Изабел са добри приятелки и това поражда опасност рано или късно да прекара още някоя неприятна вечер в компанията на Енрон.

— Поканил я на малко пътешествие — добавя Изабел.

— Пътешествие ли? Къде?

— На някой от спътниците. Не помня кой.

— Голям хитрец, а? — усмихва се Роудс. — Йоланда от години си умира да се качи на някой L-5. Мислех, че онзи неин познат от Ел Ей ще я води, но ето че Енрон го изпревари... Е, не че е кой знае колко трудно за един мъж да привлече вниманието на Йоланда.

— Какво би трябвало да означава това? — отсечено пита Изабел.
Ау, ау!

Металната нотка внезапно се е завърнала, както и змийският блясък в очите. Роудс разбира, че пак е сгазил лука. Колебае се какво да отговори.

— Ами... че Йоланда е едно сърдечно и енергично момиче с изразени желаниа...

— Лесно ляга в леглото ли искаш да кажеш?

— Виж какво, Изабел, нямах намерение...

— Но точно това си мислиш за нея, нали така? — беснее тя както преди малко, мятайки гневни погледи, докато крачи из стаята. — Затова я пробута на старото си приятелче Пол. Нещо сигурно, за еднократна употреба.

Естествено, че е така. И тя отлично го знае. Възрастни хора сме в края на краищата. Йоланда съвсем не е монахиня, нито пък Изабел. Йоланда трудно би могла да се похвали с прекомерна непорочност. Изабел я защитава само защото търси нов конфликт. Разбира се, Роудс не обелва и дума за всичко това.

Изобщо не обелва нито дума.

Изабел го прави вместо него.

— Каза на Пол, че би легнала с всеки. Така ли?

— С по-малко думи. Но... за бога... виж какво, Изабел, не по-зле от мен знаеш, че Йоланда съвсем не е светица. Съвсем.

— С теб спала ли е?

— Изабел!

— Е, спала ли е?

Всъщност е спала. Роудс не е сигурен дали Изабел го знае. Йоланда споделя с Изабел какво ли не, но това може би ѝ е спестила. Чуди се какво да отговори, тъй като не иска повече скандали, но не иска да го хванат и в лъжа. Решава да печели време.

— Какво значение има това? — пита той.

— Да или не, Ник?

Дълбока въздишка. Добре, кажи ѝ това, което иска да узнае.

— Да. Веднъж.

— Господи!

— Ти беше заминала. Тя пристигна. Не помня кога беше. Беше наистина горещо, рекордни горещини, отидохме на плажа и след това...

— Добре. Няма нужда да пускаш цялото видео.

Застанала е до прозореца с гръб към него и прилича на мраморна статуя.

— Изабел...

— Върви на майната си.

— Искаш да си тръгна ли?

— Ти как мислиш?

— Късаме ли?

— Не знам. Може би да. Може би не.

Усеца, че гласът ѝ е смекчен и неуверен. Старият ѝ номер — като стане напечено, да отстъпва. Роудс отива до шкафа и си налива чаша питие до горе. Едва след това се усеща, че чашата на масата стои недоизпита. Отпива огромна глътка от новата и я оставя до другата.

— Ако искаш, можеш да останеш — казва отпаднало и с безразличие тя, сякаш от много далеч. — Или да си вървиш, както предпочиташ.

— Съжалявам, Изабел.

— За какво?

— За Йоланда.

— Забрави го. Пък и какво значение има?

За момент се уплашва, че Изабел ще му признае някакво свое странично увлечение. С желанието или да го накаже, или пък да го освободи от чувството за вина. Каквото и да е, той не би искал да го чуе, ако въобще има нещо за чуване. Йоланда е единственото му отклонение. Легна с нея почти автоматично, без изобщо да се замисля: лично за нея това не беше нищо повече от приятно приключване на вечерта, една малка симпатична авантюра, която не означава нищо повече и е без всякакви последици. А той беше само послушен изпълнител.

— Виж какво, Изабел...

Роудс прекосява стаята, приближава се до нея и докосва раменете ѝ. Ръцете му потрепват. Мускулите на гърба ѝ са стегнати. Като излети

от чугун.

— Бих искал да остана — отронва той.

— Както искаш.

Същият далечен глас.

— Ти знаеше, нали? За Йоланда и за мен?

— Да. Разбира се.

— В такъв случай защо...

— Да чуя какво ще ми кажеш.

— Получавам точка за честност поне.

— Да. Предполагам. Виж какво, ще отида да довърша работата си, съгласен ли си?

Отдръпва се от ръката му. Роудс се връща в средата на стаята при двете си питиета, довършва едното, след това другото, а след малко си налива и трето. Някаква помия: Изабел изпитва перверзно предпочитание към най-отвратителните питиета. Но той пие каквото има. Няма съмнение, че това е от онези евтини боклуци от водорасли. Истинско нахалство е, че се осмеляват да го наричат уиски. И все пак, щом се налага да избира между лош алкохол и никакъв алкохол, той предпочита лошия, без да се оплаква и в обилни количества. Напоследък способността му да поглъща огромни количества алкохол изумява и самия него. Чува, че Изабел най-после се готви да ляга, и отива при нея. Минава полунощ и той се чувства каталясал. Въпреки климатика горещият, спарен нощен въздух успява да проникне в апартамента ѝ, сякаш невидимите смрадливи струйки се процеждат направо през стените и изпълват стаите с тежка воня от пода до тавана.

Тя му обръща гръб в полумрака. Роудс я погалва по гърба.

— Недей.

Гласът ѝ е гробовен.

— Изабел.

— Не. Късно е.

Ляга сковано до нея, без изобщо да му се спи. Сигурен е, че и тя е будна. Времето се точи: половин час, един час. По магистралата завива сирена. Роудс прехвърля през ума си цялата вечер и се опитва да проумее защо стана така. Разстроена е заради момичето, Анжела. Затова. Заплаха за професионалното ѝ самочувствие. Освен това сигурно я харесва. Обикновено си го изкарваме на близък човек. Нищо чудно. Но цялата тази история с Йоланда...

Протяга ръка и отново я докосва.

Твърди като стомана мускули. Неподвижно тяло.

Ужасно я желае. Винаги е така, всяка нощ. Промъква ръка покрай нейната и я отпуска върху меката извивка на дясната ѝ гърда. Гърдите на Изабел са единственото меко нещо у нея: тялото ѝ е сухо, стегнато, атлетично. Тя не помръдва. Гали я нежно. Диша във врата ѝ. Никаква реакция. Сякаш е умряла.

— Добре — казва накрая тя, — щом толкова ти се иска. Да свършваме!

Обръща се към него. Поглежда го втренчено и разтваря крака.

— За бога, Изабел...

— Давай! Какво чакаш!

Разбира се, той не иска да е по този начин. Но тя го прави безпомощен и когато го придърпва безцеремонно върху себе си, той не е в състояние да се противопостави. Омерзен, прониква набързо в нея. Въпреки всичко тя е влажна и предразположена и започва да движи бедрата си по начин, който го кара да свърши по-бързо. Той покрива лицето ѝ с благодарствени целувки, но в същия момент е ужасен и потресен от това, което вършат. Ожесточено, самоунищожително чукане, самата смърт на любовта. Когато се изпразва, той избухва в ридания.

Тя го прегръща, гушва го върху гърдите си, гали го по косата, шепне му нежни думи. Всичко отново изглежда прекрасно. „Боже господи — мисли си той, — боже господи, боже господи.“

В съзнанието му неочаквано прозвучава гласът на Пол Карпинтър: „Тя е една разстроена жена, Ник.“

„Не, просто е дълбоко обвързана с...“

„Чуй ме. Тя е разстроена. Както и приятелката ѝ Йоланда, която ти беше така любезен да подхвърлиш в леглото ми преди няколко вечери. Това са изключително сексуално надарени жени, а ние, търсачите на някаква слаба утеха, сме изцяло подвластни на сигналите, които те излъчват между краката си.“

Така е. Точно така. Ако имаше поне малко смелост, щеше да се махне. Сигурен е. Но подобна постъпка е свръх силите му. Ужасно се привързва и е готов на всякакви компромиси, докато съществува и най-малката надежда.

Накрая потъва в неспокоен сън. Към пет се събужда, целува леко заспалата Изабел по върха на носа и се прибира у дома.

Няколко минути след осем е в офиса. Миазмите на предишната нощ витаят около него, но се надява да разпръсне мрачното униние с напрегната работа. Минава му през ума, че въпреки целия ужас през нощта този път поне не се скараха за изследователската му дейност. Макар това да е твърде слаба утеха.

Вече беше накарал Ван Влиет да чака достатъчно дълго. Повдигаше му се от него. Искането за увеличаване на бюджета на хемоглобиновата му програма беше изпратено в Ню Токио преди четири дни и по всяка вероятност щяха да го одобрят без каквито и да е проблеми благодарение на препоръките на Роудс.

До тогава Ван Влиет трябваше да изчака търпеливо. Но младокът явно не беше в състояние да чака търпеливо. По два-три пъти на ден тормозеше Роудс, за да му съобщи за някаква новост в теоретичните разработки. Но точно в този момент Роудс не изпитваше особено желание да се занимава с него, особено след изминалата нощ и в този ранен сутрешен час.

Продължи да убива времето си, ровейки из виртуалната информация и купищата натрупани в безпорядък хартии върху бюрото, подписа няколко без дори да ги прочете, други изхвърли без резолюции, действайки механично и без особено да се замисля. Постепенно започна да изпитва някакво душевно облекчение.

Две-три пътиета му помогнаха да превъзмогне окончателно кризата. От първото усети странен метален вкус в устата си. Помисли си, че е от огромното количество водораслова помия, която изпи при Изабел снощи и която вероятно беше развалила вкусовите му възприятия. От второто се почувства по-добре. А при третото нямаше никакви проблеми.

Най-после, достатъчно ободрен и преценил, че повече не бива да отлага срещата си с младия мъж, Роудс натисна бутона и каза:

- Вече мога да разговарям с доктор Ван Влиет.
- Това означава ли, че вече мога да ви свържа, доктор Роудс?
- Предполагам. Някой търсил ли ме е?
- Има едно обаждане — отвърна андроидът.

Изабел! Съжاليا заради снощната бъркотия!

Не. Не беше Изабел.

— Някой си господин Накамура — добави андроидът.

— Кой?

— Господин Накамура, от асоциацията за недвижими имоти „Ийст Бей“. Във връзка с къщата в Уолнът Крийк, която искате да закупите.

Роудс не познаваше никакъв Накамура. Нито възнамеряваше да купува къща в Уолнът Крийк или където и да е другаде.

— Сигурно е сбъркал номера. Вероятно търси друг Никълъс Роудс.

— Предположи, че така ще си помислите. Каза да ви предам, че не е грешка и че веднага ще схванете условията на офертата, които ще ви допаднат извънредно много, стига да му се обадите.

Накамура?

Уолнът Крийк?

Нищо не можеше да проумее. Но сега нямаше време да се занимава с това. Ван Влиет отново се обаждаше.

Искаше незабавно да му покаже някакви нови чертежи.

Голяма изненада, че Ван Влиет щеше да струпа поредната купчина чертежи върху бюрото му.

— На какво са тези чертежи? — въздъхна Роудс.

— Някои нови обобщения относно проектираните водородноцианидни нива в атмосферата и как възнамеряваме да се справим с произтичащите от това усложнения.

— Направо съм задръстен с работа, Ван. Не може ли да почака малко?

— Но проблемът е невероятно интригуващ.

— Нима да дишаш водороден цианид ти се струва интригуващо?

— Възкликна Роудс. — Да, може и така да се окаже. Но няма да е за дълго.

— Не това имах предвид, Ник — настоя Ван Влиет. След изпращането на официалното искане за увеличаване на бюджета в Ню Токио неочаквано беше започнал да го нарича „Ник“, което не му се нравеше особено. — Разбираш ли, Ник, изведохме някои страхотни уравнения, които доказват вероятността за образуване на

аминокиселини в океана. Нови аминокиселини! Ако ми дадеш само пет минути да ти покажа за какво става дума...

— Добре — съгласи се Роудс. — Пет минути.

Ван Влиет отне петнайсет. Но вината за това беше най-вече на Роудс: стана му интересно. Изчисленията, изглежда, доказваха, че очертаващата се химическа конфигурация на океана би могла да възпроизведе в известна или непредвидимо висока степен някои аспекти на първичното му състояние, наподобяващо гъста, питателна супа. След стотиците години безотговорно тровене на цялата биосфера с всевъзможни смъртоносни боклуци човечеството явно беше на път да си погоди поредния невероятен номер, обърнат този път с лице към живота вместо към смъртта: някаква неподозирана биогенеза, протичаща успоредно с предвидимите самоунищожителни процеси, която би могла да репродуцира първичните химически енергии, довели до появата на първите прояви на живот върху Земята в този миш-маш от пурини, аденилати и аминокиселини, образували след безброй химически реакции сложни полимери, от които би могло да произлезе...

Почти всичко.

В дълбините на океана на двайсет и четвъртото столетие протичаха изумителни генетични процеси.

— Разбираш ли? — извика Ван Влиет. — Възможна е появата на нови форми на живот, Ник! Сътворението започва отново!

— Втори шанс за трилобитите, а? — намери сили да се усмихне Роудс.

Забележката му, изглежда, не развесели Ван Влиет, а по-скоро го засегна.

— Имам предвид едноклетъчни организми, Ник. Бактерии. Протозоа. Непредсказуема спонтанно самовъзпроизвела се океанска микрофлора и фауна, която би преобърнала нещата за всички съществуващи вече форми на живот. Такива като нас.

„Точно така“ — помисли си Роудс. Някаква непозната жива материя, изскочила от водите, за да доунищожии и без това вече порядъчно съсипаната планета.

Идеята, честно казано, беше интересна. Макар че, честно казано, Роудс не можеше да разбере какво общо има всичко това с Програмата

за оцеляване и адаптиране на „Сантациара технолъджис“ или поне каква беше пряката им връзка.

— Възхищавам се — подхвана внимателно той — на загрижеността, с която разработваш всички възможни усложнения, Ван. Но не вярвам да получа бюджет за проучване, което се занимава с болестите, причинени на все още непоявили се микроорганизми.

Ван Влиет направи хладна и почти надменна гримаса.

— Напротив, Ник. Ако можем да предвидим потенциалните последици от един гигантски скок в естествения еволюционен процес, бихме могли да разработим защитни механизми срещу нови и враждебни видове...

— Моля те, Ван. Нека вършим нещата стъпка по стъпка. Съгласен ли си?

Да върши нещата стъпка по стъпка, явно не беше в стила на Ван Влиет. А пропусъкът на Роудс да подскочи от радост очевидно беше поредното доказателство за безнадеждния консерватизъм на шефа. Все пак Роудс успя да го укроти, като го поздрави сърдечно за новото му откритие и го помоли да го държи в течение на по-нататъшните си изследвания, обещавайки му да постави проблема за възобновената биогенеза още на първата следваща среща на директорите. И любезно го изпрати до вратата.

След напускането на Ван Влиет Роудс изпи още едно питие, съвсем малко, за да се поотпусне, преди да се захване със следващия проблем.

А именно да обмисли отново обаждането на Накамура. Беше все така убеден, че този Накамура, който и да е той, беше сбъркал номера. Но странното беше, че този човек беше предвидил недоумението му, пояснявайки, че обаждането му не е грешка. Това обстоятелство го смущаваше и го принуждаваше да вземе някакво решение.

„Във връзка с къщата в Уолнът Крийк, която искате да закупите.“

В съзнанието му проблесна мисълта, че може да е някакъв код — че става дума за някаква секретна мисия, в която Накамура възнамерява да го въвлече, като покупка на фирмени тайни, нещо свързано с контрашпионажа или от този сорт. Роудс знаеше, че такива неща непрекъснато се вършат в света на мегакорпорациите. Но досега не беше се замесвал пряко.

Свърза се с Нед Свобода от „Схеми и предположения“.

Свобода беше негов случаен партньор в пийването след работа, който имаше рядката възможност за десетина-петнайсет години да работи за три различни мегакорпорации: не само за „Самурай индъстрис“, но и за „Киоцера — Мерк“, а преди това и за не толкова страховитата Ай Би Ем / Тошиба. Беше хитър, можеше да му има доверие, а и няколко пъти бе успявал да се измъкне от заплетени ситуации. Ако имаше човек, който да е специалист по корпоративните кодове, промишления шпионаж и неща от този род, Свобода беше на първо място.

— Имаш ли нещо против да прескоча за няколко минути? — попита Роудс. — Изникна нещо и се нуждая от малък съвет.

Нямаше нужда да обяснява надълго и нашироко, че е по-добре да не го обсъждат по съобщителната мрежа на компанията. И жиците имаха уши. Всеки го знаеше.

Свобода нямаше нищо напротив. Роудс се спусна осем етажа надолу и се срещнаха в наподобяваща сапунен мехур тераса пред офиса му. Беше нисък, набит мъж на около четирийсет години с тъмна рошава коса и подчертано славянски черти.

— Имах странно обаждане тази сутрин. Някакъв с японско име от Уолнът Крийк — твърди, че е посредник. Искал да разговаряме за къщата, който съм искал да закупя.

— Не знаех, че имаш намерение да се катериш по хълмовете.

— Нямам. Въобще нямам понятие кой е този японец.

— Аха.

— Но той го знае. Намерил за нужно да обясни на информатора, че обаждането не е грешка, че именно аз съм този Роудс, когото той търси, и че предложението му наистина ще ме заинтересува. Нед, почвам да се чудя...

— И има защо — ококори очи Свобода.

— Мина ми през ума, че е по-заплетено, отколкото изглежда на пръв поглед, и евентуално би могъл да ми обясниш дали пък не е някакво кодирано съобщение, което би трябвало да схвана, но което не съвсем...

— Шшт!

— Какво има?

— Нито думичка повече, ясно?

Свобода вдигна лявата си ръка и пръстите на дясната запълзяха по нея, имитирайки рачешки ход, което означаваше: „Тук сигурно има очи.“ Нищо чудно компанията да беше поставила камери навсякъде — дори по терасите за отмора.

— Имаш ли писалка и хартия у себе си? — попита Свобода.

— Разбира се. Ето.

Късчето хартия беше съвсем миниатюрно, но Роудс не успя да открие друго. Свобода присви устни и започна да пише внимателно, като се стараеше да не пропусне нищо от онова, което искаше да му съобщи. С другата ръка прикриваше написаното от скритите камери. Когато приключи, сгъна листчето на две, след това още на две и го тикна в дланта на Роудс.

— Разходи се и го прочети — каза му Свобода. — Може да ми се обадиш довечера къщи, ако искаш да го обсъдим.

Ухили се, вдигна два пръста за поздрав до главата си и влезе вътре.

Роудс се върна намръщен в своя отдел. Помисли да отиде в тоалетните помещения, за да прочете бележката, но се досети, че именно там беше най-вероятно да има поставени камери по стените. Облегна се на стената пред офиса си, разгъна хартийката, като я прикриваше с ръце, и я вдигна пред очите си, сякаш се опитваше да разчете линиите върху дланта си.

Плътните печатни букви гласяха:

Това е предложение за работа. Да ти продадат къща означава, че искат да те назначат на работа.

Роудс моментално усети, че му се повишава адреналинът. Сърцето му задумка с невероятна сила.

Какво беше това, по дяволите?

Това е предложение за работа.

От кого? Защо?

Прочете бележката още веднъж, още два-три пъти, смачка я на топчица и я натика в джоба си.

Искат да те назначат на работа.

Те? Кои са те?

Да те назначат. Искат.

Преди три години едно доста прилично земетресение от шест цяло и някоя си степен по скалата на Рихтер беше раздрусало залива и огромната сграда продължи да се люлее цели две минути и половина. Чувстваше се точно по същия начин.

Тялото му се тресеше. Опита се да се овладее, но безуспешно.

Това е предложение за работа.

„Не обръщай внимание“ — каза си на ум той.

Не биваше да се забърква в подобна ситуация. Имаше си работа. И то добра. Имаше си чудесен отдел, отлични сътрудници, прилична заплата, стабилни перспективи. Цял живот беше работил за „Самурай индъстрис“. И никога не беше искал да работи за някой друг.

Бръкна в джоба си и напипа смачканата хартийка.

„Хвърли я, Ник. Веднага я хвърли.“

Върна се в офиса. Мониторите на всички приемници мигаха, но не им обърна внимание. Напълни чашата си до горе.

Замисли се какво ли е да работиш за друга компания.

По всяка вероятност в „Самурай“ го задържаха собствените му колебания и нерешителност. На които се крепеше и връзката му с Изабел. Едва преди мигове беше обмислял необходимостта да промени живота си и същите тези мисли отново се заблъскаха в главата му, усети някакво неясно неудовлетворение, някакво готово да избухне негодувание. Съвсем наскоро беше споделил с Пол Карпинтър, колко силен страх изпитва, че ще осигури на „Самурай индъстрис“ монопол над човешките адаптационни технологии. И Пол моментално беше намерил решението на въпроса: „Напусни «Сантачиара» и иди при някои като «Киоцера-Мерк». Вземи и целия отдел със себе си. Предложи генната си технология на конкуренцията. Остави «Самурай» и «К-М» да се боричкат за световно надмощие.“

Не му ли се предлагаше възможност да постъпи именно по този начин?

В такъв случай би трябвало да се възползва.

„Поне се опитай да разбереш за какво става дума. Обади се на Накамура. Уреди среща с него.“

— Свържи ме с господин Накамура от агенцията за недвижими имоти „Ийст Бей“ — разпореди трескаво Роудс.

Сякаш си уреждаше любовна среща, от която би могъл да произтече някой извънбрачен роман.

Мина доста време, преди да се свърже. Предполагаше, че един агент на недвижими имоти би трябвало да очаква с нетърпение разговора със свой евентуален клиент, но очевидно връзката с господин Накамура не беше най-лесно осъществимото нещо на този свят. Най-после мониторът проблесна и се появи лицето на някакъв японец с типичния непроницаем израз: безизразен поглед и усмивка на андроид. Неизвестно защо му мина през ума, че това е по-скоро лице на чистокръвен японец, отколкото на американец от японски произход. Странно.

— Аз съм господин Курашики — проговори лицето. — Господин Накамура е дълбоко признателен, че се отзовахте на обаждането му. Готов е да се срещне с вас в който и да е от посочените часове днес или утре.

Появи се кратък списък: два часът следобед, четири часът следобед, девет или единайсет на следващата сутрин.

Роудс усети да го полазват ледени тръпки. Усъмни се дали въобще някога би се срещнал с господин Накамура, дали въобще съществува реален господин Накамура, дори дали съществува реален господин Курашики. Този господин Курашики приличаше по-скоро на изкуствен, отколкото на реален човек.

Миг по-късно Роудс си каза, че оглупява. Курашики чисто и просто беше организационният секретар и беше точно толкова истински, колкото и всеки друг японец. Свобода беше прав: работата се оказа сериозна и това действително беше предложение от действителна конкурентна мегакорпорация.

— Днес на обяд — каза Роудс. Това означаваше, че трябва да тръгне почти незабавно. Единственият начин да не го подведе пословичната му небрежност. Този път може би щеше да бъде по-добре да е точен. — Бихте ли ме ориентирали...

— От Бъркли ли ще тръгнете? От „Сантациара технолджис“?

— Да.

— Пътуването ще ви отнеме четиринайсет минути и трийсет секунди. Щом се включите в шосе 24, инструктирайте колата си да

следва маршрут Н112.03/достъп WR52.

Роудс натисна клавиша за разпечатване на информация и шифърът се източи през цепнатината. Благодарни на Курашики и прекъсна връзката.

— Отложи следобедните ми ангажименти — нареди Роудс на информатора. — Излизам.

Когато колата напусна гаража, вятърът продължаваше да духа: осезаем, безмилостен и остър като нож, с около осемдесет километра в час, насрещен. Можеше дори да се види. Напомняше зловецко златисто сияние с цвят на урина: отровна фосфоресцираща вихрушка от промишлени отпадъци, която се носеше на запад откъм индустриалната зона в далечния край на Уолнът Крийк. Облакът беше толкова плътен, че можеше да се просмуче във всичко, което срещнеше по пътя си към океана. Роудс се сети за новата теория на Ван Влиет — гъстата аминокиселинна супа, която щеше да сътвори невероятно опасната бактерия. Може би именно този вятър щеше да допринесе за възникването на подходящата химическа среда в океана още този следобед, което според Ван Влиет и без това предстоеше да се случи съвсем скоро.

Роудс не обичаше да отстъпва управлението на работа. Но в случая нямаше представа къде отива и не знаеше нищо друго освен шифъра на маршрута, който беше Н112.03/достъп WR52 и се намираше някъде в околностите на Уолнът Крийк.

— Откарай ме до Н112.03/достъп WR52 — разпореди Роудс на колата.

Колата послушно повтори номерата.

Но всичко, което успя да стори, беше да посочи шифъра на маршрута още веднъж. За автомобилния мозък Н112.03/достъп WR52 не означаваше нищо повече от място с координати Н112.03/достъп WR52 и толкоз.

Колата се придържаше точно към маршрута, като съобразяваше скоростта с насрещния вятър. Преведе Роудс без нито едно друсване през старинния тунел Калдекот и навлязоха в безцветната, сякаш опожарена равнина на изток от хълмовете, където температурите бяха винаги с двайсетина градуса по-високи, тъй като свежият тихоокеански бриз не стигаше толкова навътре в сушата дори когато зловеците „Диабло“ кротуваха. Температурата днес вероятно беше

много по-висока. „Пустинен зной — мислеше си Роудс, — горещо като в пещ, в която можеш да се опечеш само за секунди.“ Но в удобния, херметически затворен мехур на колата той се чувстваше в безопасност, докато тя се носеше по магистралата, след това покрай старовремските небостъргачи в тихите предградия Оринда, Лафайет, Плезънт Вали по посока на просналия се върху огромна площ и порутен главен град Уолнът Крийк. Малко преди разклона за Уолнът Крийк колата отби от магистралата по едно зигзагообразно отклонение и се заизкачва по хълма. Околността беше учудващо пуста и само тук-там сред полянки изгорена трева се открояваше чворестият ствол на някой дъб. Колата премина последователно през два охраняеми входа и накрая през един контролен пост, в сравнение с който първите два приличаха на детски препятствия.

На височина около дванайсет метра във въздуха трепкаха блестящи зелени букви:

Киоцера-Мерк, ООД

Изследователски център „Уолнът Крийк“

Именно това беше отговорът на неговия въпрос, в който отдавна вече беше престанал да се съмнява.

Поета от някакъв невидим мозък на „Киоцера“, колата беше пропусната от контролния пост, мина покрай редица сякаш древноавилонски сгради и навлезе в куполообразно хале-приемна.

Очакваше го господин Курашики, у когото не забеляза абсолютно нищо изкуствено, а си беше истински японец с характерната изисканост на влечуго. Господин Курашики го поздрави с типичния японски поклон, кимайки автоматично. Не пропусна и дежурната бегла усмивка. Роудс отвърна на усмивката, но не и на поклона. С това формалностите приключиха. Господин Курашики заведе Роудс до един асансьор, който го отнесе до някакъв офис, чиято мебелировка и аскетична обстановка подсказваха, че служи именно за подобни импровизирани срещи.

Беше точно обяд.

Господин Курашики изчезна безмълвно. Роудс пристъпи напред. Точно в центъра на помещението го очакваше необичайно висок японец. Беше от съвършено друга порода. Сякаш беше изваян от жълтозелен обсидиан: остри черти, блестяща кожа, лъскави,

раздалечени смолисточерни очи, над които имаше една-единствена плътна, непресечена вежда. Мощни заострени скули.

Този не се поклони. Но се усмихна с почти човешка усмивка.

— Добър ден, доктор Роудс. Безкрайно се радвам, че ни удостоихте с присъствието си — започна той. — Вярвам, ще ми простите дребната хитрост, че ви каним под предлог за сделка с недвижим имот. Предполагам, сам знаете, че понякога се налагат подобни уловки.

Гласът му беше дълбок и плътен, а акцентът подчертано чуждестранен: съвременният международен монотонен английски, на който бяха започнали да говорят японците емигранти, запокитени и намерили убежища по всевъзможни точки на земното кълбо.

— Но аз не съм се представил. Аз съм Накамура. Администратор ниво три.

Между пръстите му — сякаш беше фокусник — изневиделица се появи опасана със златен кант изящно ламинирана визитка, която той подаде на Роудс с елегантен заучен жест.

Роудс се вторачи в нея. Металните букви блещукаха със загадъчен вътрешен блясък. Личеше монограмът на „Киоцера-Мерк“, отпечатаното с модернистичен триизмерен шрифт име ХИДЕКИ НАКАМУРА и простичко изписаната цифра „3“ в единия ъгъл. Знакът на неговия ранг: мястото на Накамура в йерархичната стълбица.

Ниво *три*?

Това наистина беше могъща управленска степен, само на крачка от двете върховни нива, окупирани почти изцяло от членовете на притежаващите неограничена власт фамилии, които управляваха мощните мегакорпорации. В цялата си кариера досега Роудс дори не беше виждал, камо ли да беше разговарял с някое по-високо от ниво четири.

Леко развълнуван, той пхна визитката в джоба си. Накамура отново протегна ръка, този път за обичайното западняшко ръкостискане, и Роудс я пое. Ръката му беше като на всеки нормален смъртен.

Усмивката не слизаше от лицето на Накамура. Но на Роудс му се стори, че долавя зад тази усмивка хладната ярост, която неспирно бушува у тези високопоставени японци, прокудени от родината от океанските фурии, независимо от цялото си богатство, могъщество и

интелигентност. Принудени да започнат отначало в обкръжението на космати, грозни, миризливи, бледолики варвари с огромни носове. И дори да се ръкуват с тях от време на време.

— Ако ми разрешите да ви предлага нещо за пиене, доктор Роудс — продължи Накамура, — лично аз предпочитам коняк и ако сте съгласен да се присъедините...

„Наистина са ме проучили“ — възхити се Роудс.

— Да — не изчака да го канят дълго той. — Разбира се. Моля.

* * *

— Ето там има ресторант — каза Енрон. — Хайде да обядваме.

— Ресторант ли? — учуди се Йоланда. — Не виждам никакъв ресторант, Марти.

— Там. Ето *там* — повдигна ръката ѝ Енрон, сякаш беше тояжка, прикрепена към тялото ѝ, и посочи нататък. — Онова местенце с масите отпред и червено-зелените тенти. Всички ресторанти тук са на открито. Защото можеш спокойно да дишаш въздуха навън, нали разбираш?

— О — каза отнесено тя. — О, да. Разбирам.

Наистина ли? Бяха прекарали вече осем часа на Валпарайсо Нуево, а тя продължаваше да се движи като лунатик. Вярно че за първи път беше на сателит, но все пак... все пак...

Когато влязоха в терминала, бяха наобиколени от досадна пасмина агенти, които им предлагаша услугите си като туристически гидове, а тя стоеше смутена и объркана отстрани, докато той се опитваше да се разбере с тях. „Какво искат?“ — попита го тя като уплашено дете, докато навалицата се блъскаше около тях. Изглежда, не чу и отговора му: „Мръсни пиявици. Паразити, които искат да им бъде платено, за да те прекарат през митницата и да те настанят в хотел, с което всеки интелигентен човек би могъл да се справи сам.“ Накрая все пак ангажира един от тях, едър, русоляв, закръглен младеж на име Ключдж. Нае го, защото му хрумна, че услугите му на такова корумпирано място наистина биха били от полза, а и за да си осигури човек, който би могъл да му помогне да установи необходимите контакти във връзка със задачата, която си беше поставил. А именно да открие нейния законспириран приятел от Лос Анджелис, Давидов, което можеше да се окаже нелек проблем, особено ако въпросното лице не гореше от желание да бъде разкрито.

Енрон беше обяснил част от намеренията си на Йоланда, не всичко, естествено, и в отговор тя кимна с глава, но очите ѝ го гледаха все така тъпо и недоумяващо.

Валпарайсо Нуево, изглежда, ѝ действаше като някакъв наркотик. Беше очаквал, че първото ѝ посещение на един от световите

L-5 след дългогодишните ѝ фантазии да се качи на някой от тях ще я накара да опули очи от любопитство в желанието да види всичко наведнъж. Очевидно шокът от неизвестното имаше обратен ефект върху нея. Освен че гълташе хапчета като бонбони — Енрон я беше засичал на няколко пъти, — тук беше като замаяна, влачеше едва-едва крака като упоена крава, каквато всъщност си беше, сякаш напълно забравила всичките си дрънканици за значението на изкуството и културата и за необходимостта да бъде защитена планетата, и всички останали калифорнийски идиотщини.

Мина му през ума, че може да е от чистия въздух с високото процентно съдържание на кислород и пълната липса на боклуци, като метан и другите отрови. Просто не можеше да понесе такава свежест и чистота. Може би отсъствието на необходимата доза CO₂ ѝ действаше по този начин. А може да беше и от слабата гравитация. Но вместо обичайното виене на свят тя беше изпаднала в някакво вцепенение. В терминала притеглянето беше толкова слабо, че почти се носеха във въздуха и от този момент втрещеният и празен поглед не напускаше лицето ѝ.

Най-после бяха успели да минат през всички влудяващи митнически и имиграционни формалности, да си наемат стая в хотел в град на име Валдивия, разположен в средната зона на спица Ф. Енрон прецени, че тук гравитацията е около 6. Все пак малко по-близка до земната, отколкото в терминала. Но до този момент не беше забелязал никаква промяна в Йоланда. Надяваше се да живне, когато се приберат в стаята си след обяда.

Влязоха в двора на ресторанта. Някакъв излъчващ раболепие главен келнер ги настани угоднически на една маса. Върху вградените в плота на масата монитори грейнаха менютата.

— Какво искаш да пиеш? — попита Енрон.

— Какво? — замига срещу него тя.

— Да пиеш, да пиеш! Събуди се, Йоланда!

— О, да пия. Съжалявам, Марти. Сигурно е от часовата разлика.

— Няма никаква часова разлика при пътуване със совалка.

Кацнахме направо тук, бам, по-бързо, отколкото ако бяхме пътували от Калифорния до Тел Авив.

— Тогава е от нещо друго. Чувствам се много странно.

— Не ти ли харесва тук?

— О, не, не е това. Тук наистина е *прекрасно*! Знаех, че орбиталните светове са красиви, невероятни, но такава неща не съм си представяла — звездите, луната, — имам предвид цялото това великолепиe, тези блестящи стъклени стени, фантастичните гледки на всяка крачка и този въздух — толкова е свеж, че съм като пияна, Марти. Никога не съм дишала такъв въздух — хвърли му тя отнесен и същевременно извинителен поглед. — Толкова съм възбудена, че направо ми се вие свят. Сякаш всичко наоколо ми е някакъв сън. О, Марти, така съм развълнувана, че ме доведе. Поръчай ми едно чисто уиски, моля те.

Слава богу. Започна да се посъживява най-после.

Енрон положи усилия да ѝ се усмихне. След като щракна поръчката за напитките на компютъра, той се пресегна през масата, хвана ръката ѝ, погали я нежно и я стисна. Намигна. „Довечера — помисли си той — ще оближа всеки милиметър от великолепното ти огромно тяло, ще те побъркам от секс, ще те чукам по шейсет различна начина. А утре сутрин ще потърсим приятелчетата ти, твоите хитри приятелчета от Лос Анджелис, които се крият някъде наоколо, възнамеряват да хвърлят стария генералисимус в кофата за боклук и да завладеят това местенце. И когато ги открием, твоя Давидов и останалите...“

Докато я галеше, оглеждаше напосоки масите зад нея от чисто любопитство. Неочаквано видя една личност, чието присъствие крайно го озадачи.

Я виж ти кой бил тук! Безокият унгарец от „Киоцера“!

Пръстите му се свиха конвулсивно. Йоланда изскимтя от болка и изненада и дръпна ръката си. Погледна го като втрещена.

— Извинявай — каза той.

— Какво има? Нещо не е наред ли?

— Не. Нищо особено. Но видях нещо много интересно. Не се обръщай, Йоланда. Просто стани и се разходи. Все едно че ти се пикае или нещо такова. Попитай келнера за тоалетна. И хубаво се оглеждай, но без да те забележат. Мъжът на третата маса зад нас, гледа към мен. Веднага ще разбереш кого имам предвид.

Направи точно както ѝ беше поръчал. Енрон я проследи с очи, наблюдавайки бавната ѝ вълнообразна походка, полюшването на бедрата ѝ и потрепването на огромните ѝ месести бутове. Докато

подминаваше унгареца, лактите ѝ леко се дръпнаха назад, сякаш през тялото ѝ премина електрически ток, и походката ѝ за миг се вдърви. За невнимателното око реакцията ѝ би останала свършено незабележима. След което тя продължи, а свободно спускащата се около тялото ѝ рокля се олюляваше величествено около нея, докато изчезна в отдалечения край на двора.

На връщане тя метна поглед към лицето на унгареца, докато го подминаваше. Сега беше напълно събудена, с широко отворени очи, учестен дъх и потрепващи ноздри. Явно беше възбудена.

— Изумително — каза тя, докато сядаше на стола. — Никога не съм виждала подобно лице.

— Аз съм виждал.

— Познаваш ли го?

— Срецали сме се. Много отдавна.

— Поразително лице. Бих искала да го извая от глина. Да прокарам ръце върху него и да усетя костната му структура. Кой е той, Марти?

— Казва се Фаркас. Джордж Фаркас, Ласло Фаркас или Александър Фаркас — забравил съм първото му име. Унгарец. Те имат най-малко по шест собствени имена. Ако не са Джордж, са Ласло или Александър. Или Золтан. Работи в „Киоцера — Мерк“. Виктор Фаркас, сетих се. Виктор. Изключението потвърждава правилото.

— Откъде го познаваш? — попита Йоланда.

— Срегнах го преди време. Не помня точно къде — в Боливия или във Венецуела, — но беше някакво неописуемо горещо място, обрасло с джунгли, пълзящи растения и палмови дървета, и ако останеш повече от пет минути на едно място, целият се покриваш с мъх. С този Фаркас сме колеги.

— Журналист ли е?

— Шпионин. Официалната му длъжност е „експедитор“. Така както моята е „журналист“. Занимаваме се с едно и също, но той за „Киоцера-Мерк“, а аз за израелското правителство.

— Мислех, че работиш в списание „Космос“.

Енрон хвана отново ръката ѝ. „Има разкошни гърди — помисли си той, — но е наистина глупава. Двете неща вероятно са свързани. Крава не само в преносния, но и в буквалния смисъл — буквална

крава. Вероятно е ретрофирана от волски гени, за да има такива великолепно вимета.“

— Мислех, че вече съм ти обяснил — започна кротко той — и че вече си разбрала. Работата в списанието ми е само прикритие, Йоланда. Аз наистина съм шпионин. Всъщност това е заниманието ми, докато се правя на журналист. Сега стана ли ти ясно? В състояние ли си да ми повярваш? Мислех, че сме се разбрали още първата нощ, когато бях при теб.

— На сутринта реших, че си се пошегувал.

— Шпионин съм. Наистина. Когато ми каза за своите приятелчета от Лос Анджелис, причината, поради която те помолих да дойдеш с мен тук и да ме запознаеш с тях, е ползата, която ще извлече от това моята страна. Не моето списание, а моята страна. Аз работя за държавата Израел. Толкова ли ти е трудно да повярваш? Когато те оставих сама снощи, аз се обадох на един човек в Йерусалим по тайна директна линия, използвах кодови имена и кодови думи, информирах ги на шпионски език къде искам да отида и защо искам да отида там, след което ми изпратиха билетите по специален канал. И визи за нас двамата. Да не мислиш, че толкова лесно се уреждат входни визи за такова място? Но аз се справих само за една нощ, защото моето правителство извърши необходимото. Казвам ти всичко това, защото искам да си съвсем наясно кой съм. Понякога може да ти се струвам гадно копеле, но съм почтен човек, Йоланда.

— Онази нощ, когато ти казах, че никога не съм спала с шпионин, ти каза, че си такъв. Каза го ей така. Отначало ти повярвах, но след това размислих. Сега ми казваш същото.

— Ако ти се иска да вярваш, че съм драскач в списание, Йоланда, вярвай си. Мисли за мен това, което би те направило най-щастлива.

Енрон разбра, че не беше в състояние да я убеди. Кое то всъщност беше по-добре за него. Ако се случеше да бъде разпитвана някога, щеше да удави тези, които я разпитваха, в порой от двусмислена информация. Понякога да кажеш на хората простичката истина за себе си, беше най-сигурният начин да забулиш реалността с мъгла от недоразумения.

— Онзи човек без очите — продължи Йоланда, — как е възможно да е шпионин, щом не вижда?

— Вижда чудесно. Но по различен начин.

— Искаш да кажеш, че притежава екстрасензорни способности?

— Да, нещо такова.

— Така ли се е родил?

— И да, и не.

— Не разбирам. Какво искаш да кажеш?

— Направили са му пластична операция още в утробата. Не знам кой и защо го е направил. Когато се запознахме, не беше удобно да го разпитвам.

Енрон си позволи да погледне за миг към Фаркас. Беше зает с обяда си. Изглеждаше спокоен, отпуснат и съсредоточен в храненето си. Дори да беше забелязал присъствието му, не показваше никакви признаци за това.

— Много специален мъж — продължи той, — много умен и много опасен. Чудя се какво прави тук... Намираш лицето му за изумително, така ли?

— Страхотно.

— И искаш да го изваеш? Да прокараш ръце върху костната му структура?

— Да. Много бих искала.

— Аха. В такъв случай да се опитаме да намерим начин да го осъществим, съгласна ли си?

* * *

Към залез слънце Карпинтър повери на Хичкок командването на траулера и тръгна към „Каламари Мару“ в излъскания, малък сребрист каяк, който ползваха в такива случаи. Взе със себе си и Ренет.

Вонята от кораба стигна до ноздрите му далеч преди да се покатери по лъскавата плетена стълба, която метнаха отгоре: тежко, натрапчиво зловоние, толкова плътно, че почти можеше да се види. Сякаш вдишваш всички миризми на Кливланд наведнъж. Карпинтър съжали, че не носи маската. Но кой би предположил, че ще му дотрябва маска в открито море, където човек се надяваше да подиша сравнително чист въздух?

Нямаше да се изненада, ако беше открил, че самият кораб излъчва тази смрад, и се окажеше, че корпусът, палубата и всичко останало е покрито с отвратителни гнойни пришки. Но положението беше общо взето нормално, като се изключи общата запуснатост и немарливост: черни петна по палубата, облаци сив прах навсякъде, противни ръждиви лекета от озоновата атака, които трябваше да бъдат обработени. Зловонието се носеше от самата риба.

Централната част на кораба представляваше огромен резервоар, грамадна фабрика за почистване на рибата. Карпинтър беше виждал такива кораби в пристанището на Оукланд — „Самурай индъстрис“ експлоатираше десетина от тях, — но никога не беше се замислял какво е да работиш на подобен кораб.

Погледна надолу към резервоара и чудовищната гледка го потресе: цели батальони едри мустакати риби се носеха на стада покрай бисерни фантоми с огромни очи и безкостни тела, като променяха внезапно посоката на плуване. Сред тях се въртяха блещукащи метални ножове, сграбчваха ги, нарязваха ги на филии, отстраняваха ненужните тъкани, а мощните водни струи избутваха почистеното месо към устройството за консервиране, което се намираще в далечния край на резервоара. Вонята беше непоносима. След превръщането на едновременните земеделски области на Северна Америка и умерените климатични зони на Европа в безводни пустини, сега изхранването на света зависеше от тънкия слой

плодородна почва в скалистите райони на Северна Канада и Сибир, така че риболовът имаше огромно значение. Това му беше ясно. Но не беше допускар, че един риболовен кораб може да смърди така ужасно. Едва се въздържа да не се оригне.

— Свиква се — посрещна го някаква жена, когато се изкачи на палубата. — След пет минути нищо няма да забелязвате.

— Да се надяваме — отвърна той. — Аз съм капитан Карпинтър, а това е Ренет — поддръжка и експлоатация. Къде е Ковалчик?

— Аз съм Ковалчик — заяви жената.

Карпинтър ококори очи. Изненадата му, изглежда, я развесели.

Беше яка, грубовата жена над среден ръст, с остро изваяни скули и доста раздалечени очи. Лицето ѝ излъчваше хладнокръвно самообладание, зад което прозираше известно напрежение. Беше облечена в работен костюм от груба сива материя, който приличаше на чувал. Карпинтър предположи, че е около трийсетгодишна. Черната ѝ коса беше късо подстригана, а кожата ѝ беше учудващо светла и върху нея не се забелязваше почти никаква следа от защитен серум. Имаше и белези от слънчеви обгаряния и озониви напуквания. Зад гърба ѝ стърчаха двама души от екипажа, също жени, в същите работни облека, със същия странен светъл тен. Кожата им също не беше в добро състояние.

— Благодарни сме, че се отзовахте — каза Ковалчик. — Сполетия ни голяма неприятност.

Гласът ѝ беше равен. Усещаше се слаб европейски акцент, чийто произход беше трудно да се установи — вероятно някъде източно от Виена.

— Ще помогнем, ако сме в състояние — отвърна Карпинтър.

Забеляза, че бяха изрязали голям къс от айсберга и го бяха закрепил върху палубата, а стопената вода се стичаше в три големи алуминиеви цистерни. Надали имаше и една милионна, дори една десетмилионна част от общата маса, но усети, че в него пламва собственически гняв, и едно мускулче трепна върху бузата му. Реакцията му не остана незабелязана.

— Да, водата е един от проблемите ни — заговори бързо Ковалчик. — Наложил се да възстановим запасите си по този начин. Напоследък имаме проблеми с оборудването. Бихте ли дошли в

капитанската каюта? Трябва да поговорим за това, което се случи и какво трябва да се направи.

Поведе го надолу по палубата, а Ренет и двете жени ги последваха.

„Каламари Мару“ беше доста впечатляващ. Издълженият гладък корпус напомняше тялото на сепия, един реактивен двигател нагнетяваше водата в гигантски компресор и я изтласкваше навън. Това беше едно от многобройните решения за нисък разход на гориво в морския транспорт, което намаляваше количеството на отделения CO_2 при съвременните тежки условия. От двете страни на корпуса се намираха огромни приспособления, които напомняха перки на риба. Ковалчик обясни, че служат за примамка на сепията. Бяха покрити с биолуминесцентно фосфоресциращо вещество: потопени във водата, те излъчваха светлина, която наподобяваше блещукащите тела на сепията, и гладките мустакати лакомници моментално доплуваха от огромни разстояния с надеждата да попаднат на голям пир, но вместо това попадаха в мрежите.

— Това тук е истинска кланица — отбеляза Карпинтър.

— Произвеждаме не само месо — малко рязко каза Ковалчик. — Естествено, че уловената сепия е ценна храна, но освен това ние отделяме нервните влакна, аксоните, които имат широко приложение в биосензорните технологии. Техните влакна са стотици пъти по-дебели от нашите и са най-едрата нервна тъкан на света, най-мощната животинска сигнална система. Аксоните на сепията са като едноклетъчни компютри. Сигурно не знаете, че на вашия кораб има хиляди процесори, които използват нервни влакна на сепия. Последвайте ме, моля. Насам.

Спуснаха се по тясна стълба. Карпинтър чу глухи удари по стената. Една от преградите беше огъната и изподраскана. Лампите мъждукаха едва-едва и инсталацията бучеше зловещо. Усети миризма на някакви химикали, която имаше неприятен сладникав привкус на изгоряло и се процеждаше през тежката смрад на сепия, както писъкът на пиколо през бумтежа на тъпани. Ренет го погледна намръщено. Този кораб беше пълна бъркотия.

— Това е капитанската каюта — бутна една врата Ковалчик, която едва се крепеше на пантите си. — Първо ще пийнем, нали?

Размерите на каютата смаяха Карпинтър, след като беше прекарал толкова седмици в тясната си дупка на „Тонопа Мару“. Изглеждаше голяма колкото гимнастически салон. Имаше маса, бюро, библиотека, удобно легло, санитарно помещение и дори монитор за развлечения. Всичко беше подредено така, че оставаше много свободно пространство. Ковалчик извади от един шкаф плоско шише с перуанска ракия. Карпинтър кимна и тя напълни три чаши до горе. Отпиха безмълвно.

Вонята на риба тук не се усещаше толкова силно или наистина беше започнал да свиква. Но въздухът беше спарен и тежък независимо от просторността на помещението — сякаш гъста каша, която се дишаше с усилие. „Нещо не е наред и с вентилацията“ — помисли си Карпинтър.

— Виждате в какво положение сме — обади се Ковалчик.

— Да, положението ви наистина не е розово.

— Не сте видели още и половината. Трябва да ви покажа командния пункт. Хайде, изпийте си питието и ще ви заведе.

— Питието ще почака — каза Карпинтър. — Няма ли да ми кажете какво, по дяволите, се е случило на този кораб?

— Първо елате да ви покажа командния пункт.

Командният пункт се намираще под капитанската каюта. Всичко беше изпотрошено.

Липсваха единствено следи от пожар. Навсякъде личаха белези от лазерно оръжие и зееха пробойни. От компютърните шкафове висяха лъскави кабели като изпокъсани гerdани и разпилени вътрешности. Тук беше бушувала някаква ужасяваща битка, чудовищна гражданска война беше поразила най-деликатните местенца на корабния мозъчен център.

— Всичко е унищожено — обади се Ковалчик. — Не работи нищо освен програмите за преработка на рибата. При това работят великолепно, както видяхте — и мрежите, и устройството за примамване, и ножовете, и всичко останало. Всичко друго е повредено. Синтезаторът за вода, вентилаторите, навигационната система и много други неща. Правим ремонти, но всичко става много бавно.

— Мога да си представя. Устроили сте си някакъв адски купон тук, а?

— Имаше голяма битка. По целия кораб, във всяка каюта. Наложих да поставим капитан Колберг под арест, но той и няколко офицери оказаха съпротива.

Карпинтър примигна и едва не се задави.

— Какво искате да кажете, по дяволите? Че тук е имало *метеж*?

Думата изсвистя между двамата като размахан меч.

След което Ковалчик продължи със същия равен глас:

— Когато излязохме в открито море, капитанът започна да се държи като невменяем. Вероятно под въздействието на горещината, слънцето, а и въздуха. Започна да изисква невъзможни неща. Не искаше да изслуша никого. Принудихме се да му отнемем командването заради безопасността на екипажа. Организирахме събрание и го поставихме под арест.

„Кучка — помисли си Карпинтър и усети, че му прилошава. — Защо изобщо се натресох тук?“

— Това си е чист метеж — обади се Ренет.

Карпинтър изшътка към нея. Ковалчик беше заела войнствена поза и всеки момент привидното ѝ спокойствие можеше да се превърне във вулканична ярост. Тази жена явно беше опасна, щом беше успяла да прибере на топло своя капитан и повечето от офицерите. Един метеж не беше шега работа. С нея трябваше да се внимава.

— Живи ли са все още? — обърна се към нея Карпинтър. — Капитанът, офицерите?

— Да. Мога да ви ги покажа.

— Идеята не е лоша. Но може би е по-добре първо да ми кажете още няколко думи за сполетелите ви неприятности.

— Това вече няма значение, не е ли така?

— За мен има. Необходимо ми е да разбера какво според вас оправдава отстраняването на един капитан.

Тя май започваше да се дразни.

— Причините бяха много — и големи, и малки. Работните програми, разпределението на екипажа по каюти, хранителните дажби. Нещата се влошаваха с всяка седмица. Държеше се като абсолютен деспот. Някакъв Цезар. Отначало не, но постепенно все повече и повече. Страдаше от слънчево натравяне, полудяване вследствие на прекомерната горещина. Страхуваше се да ползва достатъчно серум, за да не свърши преди края на плаването, затова го разпределяше съвсем

икономично, и то не само за нас, но и за себе си. Серумът беше един от най-големите ни проблеми — докосна тя бузите си, след това ръцете и накрая китките, където кожата ѝ беше розова и възпалена. — Не виждате ли на какво приличам? И всички сме в това положение. Колберг ни остави на половин дажба, след това на четвъртинка. Слънцето започна да ни разяжда. И озонът. Сякаш небето ни обсипваше с ножове. Без каквато и да е защита, не разбирате ли? Боеше се да не свърши серумът и ни даваше минимални количества, и ние страдахме, страдаше и той, и лудостта го обземаше все по-силно и по-силно, а заедно с това дажбата ставаше все по-малка и по-малка. Мисля, че го беше скрил. И все още не сме го намерили. Все още сме на четвърт доза.

Карпинтър се опита да си представи какво е да се пържиш под свирепото небе в тези тропически ширини без телесна защита. Намалените дневни дози, изложената на яростния парников климат кожа — унищоженият озонов слой, ожесточеното слънце. До такава степен ли беше оглупял Колберг или наистина се беше умопобъркал? Все пак розовите петна по кожата на Ковалчик бяха неоспорим факт.

— Искате да попълним запасите ви от защитен серум, това ли е? — попита притеснено той.

— Не. Не бихме си позволили подобно нещо. Рано или късно ще открием къде ги е скрил Колберг.

— Тогава какво искате?

— Елате — подкани го Ковалчик. — Ще ви покажа офицерите.

Метежниците бяха наблъскали своите затворници в корабния лазарет, пусто влажно помещение ниско под палубата с три двойни редици легла покрай стената и нефункциониращи медицински апарати между тях. Във всяко легло с изключение на едно лежеше плувнал в пот мъж с небръсната от седмица брада. Бяха в съзнание, но не съвсем. Китките им бяха привързани.

— Крайно неприятно ни е да ги държим по този начин. Но какво можем да направим? Ето това е капитан Колберг.

Капитанът беше як мъж с черти на германец и блуждаещ поглед.

— Сега е спокоен — продължи обясненията си Ковалчик — само защото е упоен. Даваме на всички по петдесет милиграма омнипакс

дневно. Но това представлява заплаха за здравето им. А и хапчетата са на привършване. След няколко дни ще ги изчерпим и ще бъде много трудно да ги държим под контрол, а ако се измъкнат на свобода, на кораба отново ще избухне война.

— Не съм сигурен дали въобще имаме омнипакс — каза Карпинтър. — Но и да имаме, сигурно е в съвсем минимални количества, така че едва ли би ви свършил работа.

— Молбата ни не е свързана с това.

— Но какво *искате* в такъв случай?

— Тези петима мъже са заплаха за нашата безопасност. Те са лишени от правото да командват. Бих могла да ви го докажа със записите, които направихме по време на размириците. Вземете ги със себе си.

— Какво?

Ковалчик го погледна с неподозирана властност и неотстъпчивост.

— Вземете ги на вашия кораб. Не бива да остават тук. Тези мъже са луди. Трябва да се отървем от тях. Трябва да ни оставят да отремонтираме кораба и да вършим работата, за която ни се плаща. Това ще бъде един хуманен акт. Връщате се с айсберга в Сан Франциско, нали? Отведете тези злосторници. На вас те няма да сторят нищо. Ще ви бъдат благодарни, че сте ги спасили. Но тук те са като адска машина, която рано или късно ще експлодира.

Карпинтър я погледна, сякаш беше току-що експлодирала адска машина. Ренет се беше обърнала настрана и се опитваше да прикрие истерично напушилия я смях с принудена кашлица.

Само това му липсваше, да стане съучастник в цялата тази каша, предлагайки любезно услугите си на петимата офицери. При това служители на „Киоцера-Мерк“. Да окаже помощ и съдействие на най-големия корпоративен противник? Главният представител на „Самурай индъстрис“ във Фриско страшно би се зарадвал, като разбере, че е домъкнал тези петимата на кораба. Безумно биха го впечатлили хуманните съображения на Карпинтър.

А и нямаше никакво място. Къде, по дяволите, щеше да ги сложи да спят? На палубата между крановете? Или да опъне палатка на айсберга? А и с какво ще ги храни, за бога? Ами защитен серум? Всичко беше изчислено до последната молекула.

— Вие не схващате положението, в което се намираме — започна внимателно Карпинтър. — Дори да оставим настрана въпроса за законността на подобен акт, ние просто нямаме никакво място. Едва стига за самите нас.

— Става дума за съвсем кратко време, не е ли така? Седмица или две?

— Казвам ви, че сме разпределили всеки милиметър. Дори Господ Бог да поиска да ни стане пасажер, и за него не знам къде ще се намери местенце. Ако искате техническа помощ да закърпите кораба си, ще ви я осигурим. Можем да ви помогнем и с провизии. Но да взема пет души...

Ковалчик му метна разярен поглед. Дишането ѝ се учести.

— Трябва да го направите! Трябва! Иначе...

Тя не довърши.

— Иначе? — подсказа ѝ Карпинтър.

Вместо отговор тя го изгледа мрачно и погледът ѝ далеч не беше по-дружелюбен от изпъстреното със зелени ивици и изцъклено от озона небе.

— *Hilfe* — простена точно в този момент Колберг, като се размърда неочаквано в леглото си.

— Какво каза?

— В делириум е — бързо отвърна Ковалчик.

— *Hilfe. Hilfe. In Gottes Namen, hilf!*

А след това повтори бавно и старателно на развален английски:

— Помощ. Тя ще ни убие всички.

— Делириум? — подхвърли Карпинтър.

Погледът ѝ стана още по-хладен. Извади ултразвукова спринцовка от някакъв шкаф в стената, замахна към ръката на Колберг и натисна. Чу се слабо жужене. Колберг моментално заспа. От леглото му се понесе гъгниво похъркване.

Ковалчик се усмихна. След като капитанът отново беше в безсъзнание, самообладанието ѝ започна да се възвръща.

— Той е луд. Вижте на какво прилича кожата ми. Причина за това, както и за състоянието на целия екипаж, е неговата лудост. Ако той успее да се измъкне, ако изложи плаването на риск — да, ще го убием. Ще убием всички. И това ще бъде акт на самозащита, не разбирате ли? Но не бива да стигаме до там. — Гласът ѝ беше

вледеняващ. Цял град можеше да се вкочани от такъв глас. — Не бяхте тук по време на този кошмар. Нямаме представа какво ни се наложи да преживеем. Няма да позволим да ни се случи отново. Освободете ни от тези мъже, капитане.

Тя отстъпи крачка назад и скръсти ръце пред гърдите си. В стаята се възцари неочаквана тишина, нарушавана от глухите тътени от вътрешността на кораба и от откъслечното похъркване на Колберг. Ковалчик се беше успокоила напълно, ожесточението и враждебността ѝ се бяха изпарили. Сякаш искаше да каже: „Това е положението, чу цялата история, сега топката е в твоето игрище, капитан Карпинтър.“

„Ама че воняща бъркотия“ — мина му през ума.

Но с изненада установи, че зад раздразнението му, задето се е набъркал в тази история, наместо гняв се прокрадваше странна печал.

Въпреки всичко той изпита учудващо състрадание към Ковалчик, към Колберг и към всички на този кораб, към целия шибан, гаден, изпепелен от жегата свят, в който се бяха родили. „Кой причини всичко това — надвисналото зелено небе, парещия въздух, ежедневната необходимост от защитен серум, милионите налудничави предпазни мерки, които правят възможен живота на Земята? Не ние, във всеки случай. Може би нашите прапрадеди, но не и ние. Но те не са тук, за да разберат какво ни коства всичко това. Съсипаха света, за да угаждат на капризите си, и ни подхвърлиха оглозганите останки. Без да проумеят какво са направили. И без изобщо да им пука дори и да бяха проумели.“

Постепенно се успокои. И какво да направи в края на краищата? Тази Ковалчик да не го взема за Господ Бог? На кораба му няма никакво място за тези хора. Няма нито излишен защитен серум, нито излишна храна. А и най-важното — това изобщо не беше негова работа. Сан Франциско си чака айсберга. А той се топи, докато те се мотаят тука. Време беше да се маха. Кажи ѝ нещо и изчезвай.

— Добре — започна Карпинтър. — Разбрах проблема. Не съм сигурен, че ще успея да помогна, но ще направя каквото мога. Ще проверя какво е положението със запасите ни и ще ви съобщя какви са ни възможностите. Става ли?

Погледна към Ренет, която от известно време се намираще сякаш в някакво друго измерение. Сега отново беше тук. Наблюдаваше Карпинтър с хладно любопитство, като че ли се опитваше да проникне

в мислите му. Изразът ѝ беше предизвикателен и агресивен. Искаше да разбере как възнамерява да се справи със ситуацията.

Същото искаше и той.

— Ще ми отговорите ли до довечера? — попита Ковалчик.

— Ще бъде първото ми задължение утре сутринта — отвърна Карпинтър. — До довечера няма да успея.

— Ще чакам да се обадите.

— Да. Ще се обадя.

И се обърна към Ренет:

— Хайде. Да се връщаме на кораба.

* * *

Фаркас харесваше хотела, в който му беше наел стая злочастният Хуанито, и прекарваше дните си в приятно безделие и лентяйство. Приятно разположен на външния край на Спица В, град Каджамарка беше спокойно и очарователно местенце, отдалечено от трескавото оживление на централните зони. Фаркас излизаше рано сутрин, изминаваше един и същи маршрут до едно кафене в горния край на града, където закусваше, а на връщане обядваше в друго. Вечеряше в някой от близките ресторанти, но винаги на различно място.

Всички наоколо бързо свикнаха с външния му вид. И собствениците на кафенетата, и келнерите андроиди. Неговата необичайност скоро престана да ги смущава. Достатъчни бяха два-три дни. Сега за тях той беше просто един от редовните клиенти, който само по една случайност беше лишен от очи. А и даваше добри бакшиши. Какви ли не се срещаха тук. Но всеки се съобразяваше и не проявяваше излишно любопитство към чудатостите на околните. Основното правило беше спазване на дискретността. Дискретност и услужливост. Негласният обществен договор — стилът на Валпарайсо Нуево. „Добро утро, господин Фаркас. Радвам се, че ви виждам отново, господин Фаркас. Надявам се, че спяхте добре, господин Фаркас. Чаша кафе, господин Фаркас?“

Този сценарий му допаднаше, както и огромното небе, изумителният танц на звездите и грандиозните гледки на Земята и на Луната. За него Земята представляваше масивна, спираловидноизвита пурпурна кутия с тежко провиснали зелени пискюли, а Луната беше изящно, ефирно вдлъбнато кълбо, пълно с грапави оранжеви намотки, наблъскани във вътрешността му като малки пружини. Понякога слънчевите лъчи озаряваха някой от съседните L-5 светове под такъв ъгъл, че от повърхността му избухваше великолепен светлинен гейзер, едновременно отразен и пречупен, и пронизващ черното пространство като каскада от милиони блещукащи брилянти. Гледката беше наистина впечатляваща. Отдавна не беше се наслаждавал на толкова приятна ваканция.

Разбира се, от него се очакваше не само да почива, но и да си върши работата. Но едва ли би могъл да залепи обява на градското табло, че моли за информацията относно някакъв предполагаем преврат. Можеше единствено да обикаля тихомълком наоколо, да се ослушва, да наблюдава и да следи за всякакви възможни знаци покрай себе си. Постепенно би могъл да направи необходимите връзки между наглед случайни събития и да открие онова, което компанията очакваше от него. А можеше и нищо да не открие. Това не зависеше от доброто му желание.

На четвъртия ден, докато обядваше на своето обичайно място — един ресторант градина, пред чиито обрасли с бръшлян стени величествено се възправяха три бюста на Върховния, — Фаркас усети, че е център на някакъв разговор, който се провеждаше на една от крайните маси. Някакъв човек, който приличаше на алена конструкция от зигзази и спирали с голямо, блестящо овално петно в центъра — яркосиньо и съвършено гладко, каквато беше представата му за око, — обсъждаше нещо по негов адрес с главния келнер.

И двамата гледаха към него. По жестовете им не му беше трудно да отгатне, че зигзагообразният овал настояваше за нещо, а главният келнер се противеше. Последва обичайният бакшиш, Фаркас предположи, че приятният му усамотен обяд скоро ще бъде прекъснат.

След миг си спомни кой е зигзагообразният: агент на име Клюдж, един от онези, дето постоянно висяха на космодрума и предлагаха услугите си на новопристигналите на Валпарайсо Нуево. Хуанито му го беше посочил като негов конкурент, Фаркас си спомни, че беше усетил възхищение в думите му.

Главният келнер — три блестящи бели пръта, обвити от плътна черна лента — се приближи към него. Зае раболепна поза. И се изкашля:

— Моля да бъда извинен, че нарушавам спокойствието ви, господин Фаркас, но един човек би искал да разговаря с вас и твърди, че е изключително важно...

— Обядвам — каза Фаркас.

— Разбирам, господин Фаркас. Ужасно съжалявам, че ви обезпокоих, господин Фаркас.

Сигурно съжаляваше. Но трябваше да си изработи бакшиша, независимо дали би убедил Фаркас, или не.

Дали пък това не беше някакъв знак, някаква следа.

— Чакай. Как се казва? — запита Фаркас трите отдалечаващи се бели пръта.

— Ключдж, сър. Агент. Казах му, че не се нуждаете от услугите му, но той заяви, че не става въпрос за това и че няма намерение да ви продава нищо...

— Добре — прекъсна го Фаркас. — Кажете му, че ще разговарям с него.

Ключдж се приближи и спря наблизко. Централното петно беше станало плътносиньо, почти черно и същевременно по-матово. Фаркас го възприе като знак за дълбоко неудобство, контролирано с големи усилия. Реши да бъде внимателен и да не подценява този Ключдж. Познаваше тази своя слабост: да се държи снизходително с хората, които изпитваха смущение от външния му вид. Всички първоначално се смущаваха от вида му и се мъчеха да потиснат спонтанното си отвращение. Но от това някои от тях не ставаха по-безопасни.

— Името ми е Ключдж, сър — започна той. Тъй като Фаркас не реагира, добави бързо: — Намирам се вляво от вас.

— Да, знам. Седнете, Ключдж. Това първото ви име ли е или второто?

— Всъщност и двете, сър.

— Да, твърде любопитно — продължи да се храни Фаркас. — И какво по-точно искате от мен? Разбрах, че сте агент. Не възнамерявам да ползвам такъв.

— Известно ми е, сър. Хуанито е ваш агент.

— Беше.

Настъпи кратка пауза.

— Да, сър — продължи Ключдж. — Всъщност това е един от въпросите, които бих искал да ви задам, ако нямате нищо против.

Голямото синьо око стана абсолютно черно — подобно на космическо пространство без нито една звезда. Алените зигзази и спирали се заусукваха като плющящи камшици. Фаркас усети, че човекът е крайно напрегнат.

— Хуанито е мой много добър приятел — подхвана отново Ключдж. — Много често работим заедно. Но от известно време никой не го е виждал и се питах дали...

Той не довърши фразата си. Фаркас му предостави възможност да продължи, но той не го стори.

— Какво се питахте, Ключдж? — каза накрая той. — Дали знам къде е? За съжаление, не. Както изясних, Хуанито не работи вече за мен.

— И нямате никаква представа...

— Абсолютно никаква. Ангажирах вашия приятел само за няколко дни. В момента, в който се свързах с моите партньори, няха повече нужда от него и го освободих. Наложих ми се да направя кратко делово пътуване до един от близките сателити, след което реших да си позволя известна почивка тук, но тъй като не се нуждаех от агент, не потърсих такъв. Мисля, че ви видях при завръщането си, и сигурно сте забелязал, че сам се справих с граничните формалности.

— Да, видях наистина.

— Чудесно. Предполагам, че Хуанито е заминал някъде на почивка. Платих му доста добре за услугите. Когато го видите, моля да му предадете благодарностите ми за чудесната работа, която свърши за мен.

Фаркас се усмихна по начин, който подсказваше, че разговорът е приключил. След това погледна чинията си, отрязал с изключителна прецизност тънка триъгълна филийка месо и я поднесе към устата си. Наля малко вино от гарафата в чашата си и отпи деликатно. После взе от панерчето филийка хляб и педантично я намаза с тънък слой масло. Ключдж наблюдаваше безмълвно действията му. Накрая Фаркас отново му се усмихна, но този път усмивката му означаваше: „*Не разбирате ли, че за слепец имам великолепно зрение?*“, и променените цветове му подсказваха, че Ключдж е объркан и крайно смутен.

— Хуанито не обича особено да пътува. Предпочита да си стои на Валпарайсо Нуево.

— В такъв случай съм сигурен, че е тук някъде — каза Фаркас, отрязал ново триъгълно парченце месо и отново се усмихна за довиждане. — Разбирам вашата приятелска загриженост и съжалявам, че не мога да ви помогна с нищо повече. А сега, ако няма какво друго да обсъждаме...

— Всъщност има. И това е истинската причина, поради която пристигнах в Каджамарка, за да се срещнем. Снощи сте вечеряли във Валдивия, нали?

Фаркас кимна.

— Малко е странно. Жената, за която работя в момента, снощи е вечеряла в същия ресторант. Тя е от Земята, от Калифорния, а сега е на обиколка по сателитните светове L-5. Видяла ви е в ресторанта и покъсно ме попита дали бих могъл да ѝ уредя среща с вас.

— По каква причина?

— Знам толкова, колкото и вие, сър. Но мисля, моля да ме разберете, че е нещо лично.

„Интересно — помисли си Фаркас. — Жена.“

Предишната вечер в ресторанта наистина беше забелязал някаква жена с доста впечатляваща външност. По едно време мина покрай масата му и той усети характерната миризма на женска плът, която я обгръщаше като топъл облак — яркосини горещи вълни с оттенък на виолетово, пронизвани от небесносини ивици. Беше привлякла вниманието му мигновено, предизвиквайки спонтанна, макар и краткотрайна възбуда у него. И тя го беше забелязала — усети едва доловимо трепване на изненада в аурата ѝ, предизвикано от необичайния му вид, — след което жената бе отминала.

Щеше да е забавно съвпадение, ако се окажеше, че е същата жена. От няколко дни изпитваше сексуален глад. Неговата сексуалност се появяваше периодично — протяжните периоди на евнушеско безразличие се прекъсваха от внезапни изблици на необуздано сладострастие. Подозираше, че скоро ще настъпи един от тези моменти. Ако Хуанито беше наоколо, сигурно би му уредил нещичко. Но Хуанито, естествено, не беше наоколо. Значи този Ключ беше изникнал тъкмо навреме.

— Как се казва? — попита Фаркас.

— Бермудез. Йоланда Бермудез.

Името ѝ нищо не му говореше. Безсмислено беше да го кара да я опише.

— Добре. Може би ще мога да ѝ отдели известно време. Как мога да я намеря?

— Очаква ви в кафене „Санта Маргарита“, което е наблизо. Мога да ѝ кажа да дойде след половин час, да речем, когато сте привършили с обяда си.

— Почти привършвам. Само ще уредя сметката и можем веднага да отидем.

— Що се отнася до Хуанито, сър, наистина много се притесняваме за него. Ако случайно се чуете с него...

— Няма причини да се чуем. Но съм сигурен, че е добре. Той е изключително съобразителен, този ваш приятел Хуанито — подхвърли Фаркас, докато натискаше бутоните за сметката. — Готово. Да вървим.

Кафенето, в което го очакваше Йоланда Бермудез, беше на не повече от пет минути път пеша. Испита смътно подозрение. Всичко изглеждаше прекалено подредено — това, че Ключдж го беше открил толкова лесно, и това, че жената се предлагаше така откровено. Имаше нещо нагласено в цялата работа. Но пък от друга страна, не за първи път непозната жена се увеличаше по неговото гладко кубе без очи. А и той действително имаше нужда от жена в момента.

Все пак трябваше да бъде предпазлив. А и беше въоръжен в края на краищата. Носеше у себе си оръжието на Хуанито.

— Ето я — каза Ключдж. — Едрата жена на предната маса.

— Виждам я — отговори фаркас.

Да, беше същата, която видя предишната вечер. От нея се излъчваха същите топли виолетови вълни. Изглеждаше му като три вълнообразни сребристи линии, които се отделяха от масивна сърцевина, изградена от нежна кремообразна материя, от чийто център започваше редица алени петънца, напомнящи немигащи очи. Това беше едно наистина пищно тяло. И знойно, изключително знойно.

Фаркас се насочи към масата ѝ. Когато го видя, тя реагира по същия начин, както предишната вечер, едновременно възбудена и ужасена от вида му, което се беше случвало и с много други жени, които го виждаха за първи път: нейната цветова гама рязко подскочи по спектралната скала, а излъчваните от нея топли вълни затрептяха нагоре-надолу-нагоре-надолу-нагоре. А след това все по-нагоре и по-нагоре.

— Йоланда Бермудез?

— О, да. Здравейте! Здравейте! За мен е голямо удоволствие! — засмя се нервно тя. Почти цвилеше. — Моля, бихте ли ми правили компания, господин...?

— Фаркас. Виктор Фаркас — каза той, докато седнаше срещу нея. Мощните вълни, които тялото ѝ излъчваше, едва не го зашеметиха с еротичната си енергия. Фаркас рядко грешеше в подобни ситуации. Едно от малкото предимства, които беше наследил от доктор Ву —

способността си да усеща женската еротична температура. И все пак всичко изглеждаше прекалено хубаво, за да е вярно. Наблюдаваше я как се вълнува като уплашено момиченце, което не може да си намери място от възбуда. — Вашият агент Ключдж ми каза, че сте искала да се срещнем.

— Точно така. Надявам се, не го намирате прекалено нахално от моя страна, господин Фаркас... Аз съм скулптор, нали разбирате...

— Да?

— Работите ми са преди всичко абстрактни. Нещата ми са предимно биоотзивчиви произведения... вие, разбира се, знаете какво е биоотзивчива скулптура, нали?

— Да. Да, естествено.

Нямаше и идея за какво става дума.

— Понякога използвам и класически техники, класическо изображение. И — надявам се да ме извините за нетактичността ми, господин Фаркас — когато ви видях снощи, вашето лице, вашето необикновено лице, си казах, че на всяка цена трябва да го извая, да запечатам неговата структура поне от глина, а може би и от мрамор. Не знам дали самият вие имате някакви артистични наклонности, господин Фаркас, но сигурно сте в състояние да разберете силата на подобно чувство — неговата непреодолимост...

— О, напълно. Напълно, госпожо Бермудез — усмихна ѝ се с лъчезарна усмивка Фаркас, наклонил тяло към нея, докато я попиваше с всяка своя фибра.

Буйните ѝ излияния не секваха да се сипят в непрестанен поток. Би ли се съгласил да ѝ позира? Да? О, великолепно, великолепно. Тя съзнава колко невероятно му се струва всичко това. Но лицето му е толкова характерно. Никога не би се успокоила, докато не го превъплъти в произведение на изкуството. Разбира се, ще ѝ трябват материали — не носеше инструментите със себе си, — но е сигурна, че би могла да намери, каквото ѝ е необходимо, на Валпарайсо Нуево, това ще ѝ отнеме не повече от един-два часа, след това би могла да го заведе в своята хотелска стая, която ще бъде нейното импровизирано ателие, там ще вземе размерите му, ще изучи внимателно контура на лицето му...

Докато говореше, равнището на излъчваната от нея топлина непрекъснато се покачваше. Приказките ѝ му се сториха искрени и

беше склонен да повярва, че наистина има нещо общо с изкуството. Но зад всичко това прозираше определено сексуално желание. В това не можеше да има никакво съмнение.

— Може би утре сутринта или по всяко време, което би било удобно за вас, господин Фаркас... може би тази вечер... — не криеше своето нетърпение тя, което граничеше почти с нахалство.

Фаркас си представи как извайва *тялото* ѝ. Нямахше нищо общо с каквото и да е изкуство и подобна мисъл дори никога не беше занимавала съзнанието му. Как ли би се справил? Щеше да се наложи да изучи извивките на тялото ѝ със своите ръце. Да открие с докосване истинските форми на всичко онова, което не можеше да види, за да превърне изкривените геометрични абстракции на своите възприятия в действителните заоблености на нейните гърди, бедра, хълбоци.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре — прекъсна я той. — По една случайност днес следобед съм свободен. Може би е най-добре още днес да свалите мерките на лицето ми дори преди да сте намерили необходимите ви материали, а след това...

— О, да! Би било великолепно, господин Фаркас!

Тя посегна през масата и стисна силно ръцете му. Фаркас не очакваше тя така светкавично да обърне гръб на преструвката си, че това е една чисто артистична авантюра. Но въпреки вродената си предпазливост и той беше обладан от трескавата ѝ чувствена припряност. В края на краищата и той беше човек. И отдавна беше престанало да му прави особено впечатление обстоятелството, че някои жени изпитваха неудържимо влечение към него единствено поради странната му външност.

Точно в този момент се случи нещо неочаквано. До слуха му долетя плътен, басов мъжки глас:

— Ето къде си била, Йоланда! Търсих те навсякъде! Виждам, че си имаш ново приятелче!

Фаркас се обърна по посока на гласа. Отляво се приближаваше възниска тъмна фигура. Представляваше единична колона от блестящо черно стъкло, тясна в основата си, нагоре се разширяваше. Повърхността ѝ беше съвършено гладка и сякаш хлъзгава. Фаркас моментално се досети, че е виждал този мъж някога, много отдавна, и усети, че се напруга, осъзнавайки, че е участник в нагласено представление.

Но дали беше така? Чу Йоланда Бермудез да се задъхва от изумление. Светкавично беше дръпнала ръцете си, щом чу гласа, сякаш беше гузна. Явно не беше очаквала появата му и беше притеснена. Цветовете ѝ заподскачаха като бесни. Размаха ръка към мъжа, сякаш искаше да го отпрати.

Вероятно двамата пътуваха заедно. Спомни си, че тя не беше сама на масата предишната вечер, но Фаркас не беше обърнал внимание на партньора ѝ. Дали го беше открила сама все пак, или беше някаква общо устроена уловка?

— Познавам ви — каза спокойно Фаркас, хванал оръжието в джоба си. Беше го заредил на „вцепеняване“, само една степен под „смърт“. Засега беше достатъчно. — Вие сте... — порови се той из паметта си — израелец, нали?

— Правилно. Точно така! Чудесно! Мешорам Енрон. Срегнахме се в Южна Америка преди доста години. В Боливия, доколкото си спомням.

— По-точно в Каракас — спомни си Фаркас съвсем ясно. Разбира се, дребосъкът беше шпионин. — На конференцията за извличане на морски минерали. Виктор Фаркас.

— Да. Помня. Не е лесно да ви забрави човек. Все още ли сте в „Киоцера“?

Фаркас кимна.

— А вие? Навярно някое ново списание?

— Да, „Космос“. Подготвям статия за орбиталните светове L-5.

— А вие? — запита с любезен тон Фаркас, като погледна Йоланда. — Вероятно помагате на господин Енрон да подготви статията?

— О, не, нямам нищо общо с никакви списания. С Марти се запознахме вчера, докато пътувахме със совалката от Земята.

— Госпожа Бермудез се сприятелява много бързо — поясни Енрон.

— И аз го установих току-що.

Енрон се засмя. На Фаркас му направи впечатление, че смехът му е отмерен и добре отрететиран тъкмо за такива ситуации.

— Е, в такъв случай няма да ви безпокоя повече. Но трябва да изпием по едно питие, какво ще кажете, а, Фаркас? Колко време възнамерявате да останете тук?

— Нямам представа. Поне още няколко дни.

— На почивка ли сте?

— Да, на почивка.

— Великолепно местенце, нали? Няма нищо общо със старата нещастна Земя — понечи да се оттегли Енрон. — Вижте какво, нали ще оставите на Йоланда името на хотела си? Ще ви се обадя, за да си уговорим среща. — След което се обърна към Йоланда с деликатен, но нетърпящ възражения глас: — Ще се видим по-късно, нали?

„Значи *наистина* пътуват заедно“ — каза си Фаркас. Скулпторката и шпионинът. Струваше си да помисли върху това. То съвсем не беше случайност. Очевидно Енрон го беше видял предишната вечер в ресторанта. Днешната среща беше организирана от него нарочно. Дали използваше жената като примамка? Не можеше да бъде сигурен, факт е, че пътуват заедно, но дали работят заедно? И ако е така, върху какво?

Енрон си беше тръгнал, Фаркас отново посегна към ръката ѝ и тя му я подаде.

— Така. Да поговорим за днешния следобед, за мерките, които трябва да вземете за вашата скулптура, портрета, който искате да ми направите...

* * *

Накамура щракна тихо, но властно с два пръста и ярkobлестящото съоръжение, което напомняше гигантски стоманен стършел без крила, отскочи във въздуха в центъра на обширното пусто помещение, в което провеждаха своя разговор с Роудс. Конструкцията изпълни почти цялото пространство.

— Това, доктор Роудс, е прототип на нашия междузвезден кораб. Показвам ви го не защото работата ви при нас, ако решите да опитате късмета си тук, би имала нещо общо с междузвездната програма, а просто защото нямам търпение да ви покажа докъде сме стигнали в своите разработки. Ще ми разрешите ли удоволствието да ви предложи още една чаша коняк?

— Все пак... — започна Роудс, но Накамура вече наливаше.

Роудс усети, че започва да се напива. Накамура му подаде чашата със свободната си ръка.

Всъщност може би беше по-добре да пийне малко. От първия миг разбра, че покрай този човек се чувства като в безтегловност. Подозираше, че той на всяка крачка ще се опитва да го надхитрява и да го поставя натясно, тъй че питието го караше да се чувства по-сигурен. Беше взел решение да не приема нищо при тази първа среща, независимо от ултимативността на средствата, с които би си послужил Накамура. Имаше достатъчно опит с пиенето, за да е сигурен, че малко или повече коняк нямаше да го подведе да промени решението си; а и наистина му помогна да се поотпусне в тази крайно напрегната ситуация в присъствието на подобна страховита корпоративна фигура.

Разговорът в общи линии беше еднопосочен. Роудс знаеше, че е тук, за да слуша, а не да се опитва да прави добро впечатление. Вече беше направил впечатление. По всяка вероятност в „Киоцера-Мерк“ знаеха за него повече, отколкото той знаеше за себе си.

В началото на разговора Накамура му беше задал няколко най-обща въпроса относно настоящите му изследователски проекти. И то най-вече от учтивост: Накамура изобщо не се опитваше да изтръгне някакви корпоративни тайни от него. Роудс разказа накратко за онази част от програмата на „Самурай“ за генно присаждане, която вече

беше публично достояние, а Накамура го изслуша любезно, като суфлираше от време на време, насочвайки го към един бегъл преглед на познатото и непознатото.

След това разговорът се прехвърли върху „Киоцера-Мерк“.

— И двамата сме дълбоко загрижени за съдбата на човешкия вид върху тази опустошена планета, доктор Роудс — започна с мрачен тон Накамура като студент, който подхваща тирада за околната среда. — И ние като вас смятаме, че са наложителни известни биологични промени, които да ни подготвят за предстоящите превратности. По мое мнение обаче ние далеч не сме постигнали в това отношение напредъка, който е постигнала вашата знаменита компания. Както вече положително ви е станало ясно, именно това е причината да ви поканя тук днес: да обсъдим с вас възможностите да получим съгласието ви да предоставите своите изключителни умения на нашите лаборатории.

С последвалата усмивка, мигновено кимване и едва забележим жест Накамура посочи, че не е необходимо Роудс веднага да дава отговор на това ясно формулирано изявление относно мотивите за тази среща.

— Все пак ние отбелязахме значителен прогрес, търсейки решение в свършено друга посока. Имам предвид опитите ни, за които до вас вероятно са достигнали слухове, да разработим свръхсветлинен космически кораб, който би могъл да пренесе човешки заселници на подходящи планети извън слънчевата система.

Именно в този момент Накамура представи модела на космическия прототип пред тях.

Роудс неволно отстъпи назад, сякаш уплашен, че конструкцията ще падне върху него. Макар да знаеше, че това е само холографски образ.

— Чували ли сте нещо за нашата космическа програма? — попита Накамура.

— Съвсем бегло — отвърна откровено Роудс. — Всъщност знам само че такава програма съществува. И то от няколко години.

— Да. Както и в „Самурай индъстрис“. Това известно ли ви е, доктор Роудс?

— Почти точно толкова. Но се говори, че в това отношение „Киоцера“ е далеч по-напред.

— Абсолютно вярно. Вече направихме успешни наземни опити и сме на крачка от осъществяването на първия експериментален полет.

Очите на Накамура заблестяха. Сега той съобщаваше на Роудс поверителна информация: малък аванс, който след това щяха да му поискат да върне с лихвите.

— Възникна обаче проблем, произтичащ от особеностите на човешките възприятия в екстремните условия на полет със скорост висока от светлинната. Именно тук е пресечната точка между нашата космическа програма и вашата програма за генно присаждане.

Последното много го изненада. Да не би „Киоцера“ да се опитваха да го наемат във връзка със своята космическа програма?

— Проблемът — продължи невъзмутимо Накамура — е, че полет със свръхсветлинна скорост води до най-различни и очевидно непредотвратими релативистични деформации. Обитателите на кораба ще се намират в едно видоизменено пространство, в което, освен всичко останало, достигащите до очните им нерви зрителни сигнали ще са съвършено непонятни за тях. Нашите очи са устроени да възприемат само определен отрязък от светлинния спектър и да разпознават светлинните модели съобразно с представите ни за формите на нещата. Под въздействие на енергийното поле, което деформира всичко около себе си, за да промуши кораба през времепространствената структура със свръхсветлинна скорост, светлинните вълни в кораба ще бъдат подложени на свръхнатоварвания. Информацията, достигаща до очния нерв, ще бъде неразбираема. На практика членовете на екипажа ще бъдат слепци.

На Роудс му се струваше невероятно дори администратор ниво осем или девет да е способен да изнесе подобна реч. В управленските кръгове се смяташе, че научните занимания спокойно могат да бъдат оставени на по-долните ешелони. Но Накамура, изглежда, действително схващаше онова, което казваше: независимо от характерния за японските мегакорпорации бомбастичен стил, фразите му бяха лишени от сковаността на наизустения текст.

Роудс се запита дали имаха намерение да му предложат да се заеме с проблема за слепотата. По всичко изглеждаше, че Накамура бие натам.

— Познавате ли човек на име доктор Ву Фаншуи? — попита неочаквано той.

Роудс остана удивен. От години не беше чувал името му.

— Истинска легенда в историята на генната хирургия — отвърна той. — Най-изумителният представител на своето поколение. Истински вълшебник.

— Да. Точно така. А имате ли представа къде е сега?

— Почина много отдавна. Кариерата му приключи с ужасен скандал. Чувах, че се е самоубил.

— О, не, скъпи доктор Роудс. Това не е вярно.

— Не е било самоубийство ли?

— Не е починал. В продължение на дълги години след печалния скандал, за който споменахте, доктор Ву беше беглец. Ние го открихме и от известно време работи за нас.

Любезното уточнение на Накамура до такава степен смая Роудс, че ръката му силно потрепера и от чашата му се разля малко коняк. Накамура мигновено я отмести настрана с невъзмутим жест.

— Трудно ми е да повярвам — призна Роудс. — Не че се съмнявам в думите ви, естествено. Но това е все едно да кажете на астроном, че Галилео се е оказал жив и е конструирал нов телескоп. Или на биолог, че Грегър Мендел скоро ще публикува последното си съчинение. Или на математик, че Едгар Медисън...

— Разбирам ви великолепно — прекъсна го с усмивка Накамура, без да му спести нежеланието си да изслуша докрай пианското изреждане на имената на целия пантеон от учени. — Но знаменитият доктор Ву предпочете да изчезне, вместо да умре след публичния скандал с неговите незаконни експерименти в свободната държава Казахстан, за който вие вече споменахте. Той осъществи драстична промяна на външния си вид и намери убежище на един от орбиталните светове L-5. Оказва се, доктор Роудс, че експериментите му в Казахстан са били насочени и към откриване на алтернативни зрителни способности. В момента той е ангажиран да осъществи ретрофия на екипажа на нашия експериментален космически кораб, за да могат членовете му да се справят с възникващите по време на свръхсветлинния полет проблеми на зрението.

Роудс доближи с потрепваща ръка чашата до устните си.

Зловещото старо копеле е все още живо! И в момента изпълнява магьосническите си номера в някаква лаборатория на „К-М“! Кой би могъл да си го представи?

— И ако премина към „Киоцера“ — попита Роудс, — значи ли това, че ще работя върху космическия проект под ръководството на доктор Ву?

— В никакъв случай. От това, което знаем за изследователската работа на доктор Ву в Казахстан, съдим, че неговата компетентност би трябвало да има твърде малко общо с проблема на зрителните възприятия при свръхсветлинна скорост, така че дори сътрудничеството с изключителен учен като вас, доктор Роудс, не би свършило никаква работа. Освен това би било глупаво от наша страна да ви отклоняваме от вашите собствени научни разработки.

— Искате да кажете, че ще продължа да се занимавам с онова, с което се занимавам в „Сантациара“, но под покровителството на „Киоцера-Мерк“?

— Именно. Макар да храним големи надежди относно космическата си програма, съзнаваме, че колонизирането на други слънчеви системи е само едно от възможните решения. Би било безразсъдно да пренебрегваме перспективите, които разкрива адаптационната програма. А и в „Киоцера-Мерк“ сме твърде загрижени по повод очевидното превъзходство на вашата компания в тази област.

Значи и те се бяха усетили, че „Самурай“ се стреми към световно господство.

— Разбирам — каза Роудс.

— Затова сме готови да ви осигурим двойно по-мощна техническа апаратура или такава, каквато би удовлетворила желанията ви. Ще ви предоставим оборудването, което ви е необходимо, и съответстващо на нуждите ви финансиране.

Роудс усети, че гърлото му пресъхва.

— Звучи твърде примамливо — каза с дрезгав глас той.

— Искрено се надяваме. Естествено, бихме искали да доведете голяма част или целия си изследователски екип.

— Това би могло да ме изправи пред сериозни юридически усложнения, не съм ли прав?

— Това би могло да *ни* изправи пред сериозни юридически усложнения — поправи го Накамура. — Корпорацията, не лично вас, докторе. Готови сме да се нагърбим с този риск. Още малко?

Той вдигна бутилката с коняк.

— Не, благодаря.

— Аз ще си наляя.

Накамура напълни чашата си и я вдигна за тост. Имаше приятен, спокоен, предразполагащ израз: истински съмишленик.

— Мисля, че е твърде рано да обсъждаме сега такива подробности, като възнаграждението ви. Но сам разбирате, че сме склонни да бъдем изключително щедри както по отношение на прякото заплащане, така и като възможности за ускорено изкачване на йерархическата стълбица от вас и от най-изтъкнатите ви колеги.

На Роудс му се стори, че му се завива свят.

— А сега няколко думи по въпроса, какво общо има доктор Ву Фаншуи с всичко това — продължи Накамура.

Да. Очевидно Ву също беше замесен по някакъв начин.

— Когато приключи с космическия проект — което според нашите предвиждания ще отнеме не повече от броени месеци, — ще бъде напълно възможно да го включим във вашата група. Като консултант, да речем. Старши съветник, нито над, нито под вас, а просто ще бъде прикрепен като резервоар на възможни технически разработки с високо равнище на сложност. Ето например имаме сведения от достоверен източник, че един от вашите сътрудници е направил изключително смело, да не кажа радикално предложение за проучвания в съвършено нова посока, която би могла да се окаже неподозирано плодородна, но която в момента е възпрепятствана от практически непреодолими технически трудности. Може да се окаже, че учен от ранга на доктор Ву би могъл да реши тези проблеми, преценявайки ги с непредубеден поглед...

Роудс беше потресен.

Вече знаеха и за Ван Влиет? Без съмнение. И му предлагаша не кого да е, а фигура като Ву Фаншуи да помогне за довеждането на разработките му до успешен край?

Невероятно. Наистина невероятно.

— Мисля все пак да изпия още едно, господин Накамура.

— Разбира се.

Накамура му наля двойно, ако не и тройно по-голямо количество.

— Сам разбирате, че днес не съм в състояние да дам отговор на нито един от тези въпроси.

— Естествено. Това е сериозна стъпка, която би променила напълно живота ви. Наясно съм, че сте силно обвързан със „Самурай индъстрис“, или по-точно със „Сантациара технолъджис“. Вие не сте човек на лесните и прибързани решения. Знаем това — наблюдаваме ви много отдавна, доктор Роудс, което не би трябвало да ви изненадва — и ценим тази ваша черта. Не бързайте. Премислете обстойно всичко. Обсъдете това, което ви казах, с най-доверените си приятели.

— Да.

— Едва ли е необходимо да изтъквам нуждата от дискретност при тези ваши обсъждания.

— Едва ли.

Накамура се изправи.

— Ще поддържа връзка, доктор Роудс.

— Да. Разбира се.

— Тази първа среща беше изключително ценна за мен, а, надявам се, и за вас.

— Да. Наистина.

Накамура се поклони изискано, според всички протоколни правила. Роудс направи непохватен опит да върне поклона.

„Администратор ниво три — и *ми* се кланя — мина му през ума. — Невероятно.“

Господин Курашики го очакваше да го отведе до колата. Дълго време остана вътре като замаян, чудейки се накъде да тръгне. Беше все още сравнително ранен следобед. Да се върне в лабораторията? Не, не и точно в този момент. Не и в състоянието, в което се намираше. Почти напълно пиян, плувнал от напрежение в пот, направо изтощен. Дорева му се. Интервю с действителен администратор ниво три; предложение да създаде нова своя лаборатория без никакви финансови ограничения; и най-смайващото от всичко — самият Ву Фаншуи привлечен за негов сътрудник. Как да не откачиш.

Почувства необходимост да сподели с някого. Но с кого? С Изабел? Не, за бога! С Нед Свобода? Едва ли.

Пол Карпинтър, това беше човекът. Единственият в космоса, на когото можеше да се довери. Но Карпинтър в момента гонеше айсберги някъде в открития океан. Усети се напълно сам с тази своя тайна, заседнала като буца в гърлото му.

— Карай към вкъщи — нареди на колата той.

Изобщо не се чувстваше като ръководител на отдел ниво осем, нито като световноуважаван учен. Чувстваше се като малко момче, което се беше отдалечило толкова много от брега навътре в океана, че нямаше никаква представа, как да се върне обратно на сушата.

* * *

— Според мен, капитане — заяви Хичкок, — трябва само да ги закачим на буксир. На Наката са му останали няколко свободни куки и ще ги изтеглим до Фриско заедно с айсберга.

— Спри се малко — прекъсна го Карпинтър. — Да не си се побъркал? Аз да не съм някой скапан пират.

— Кой ви говори за пиратство? Това е наше задължение. Трябва да ги предадем на властта, шефе, поне така мисля аз. Те са метежници.

— Нито пък съм полицай — остро отвърна Карпинтър. — Да вървят на майната си с техния метеж. На мен какво ми влиза в работата? Аз имам други задължения. Просто искам да откарам този айсберг на изток. А не да мъкна някакви щураци със себе си.

Хичкок не каза нищо. Широкото му тъмно лице се навъси.

— Виж какво — кипна Карпинтър, — нямам никакво намерение да ги арестувам. Въобще да не ти е минало през ума. Това не подлежи на обсъждане и ти много добре го знаеш.

— Навремето гледахме сериозно на такива неща — отвърна кротко Хичкок. — Знаете какво имам предвид, нали? Не сме си позволявали просто да обърнем гръб.

— Просто нищо не разбираш — настоя на своето Карпинтър, а Хичкок го изгледа презрително. — Не. Отвори си добре ушите и чуй какво ще ти кажа. Този кораб само ще ни докара проблеми на главата. Жената, която го командва, е такова чудо, че по-добре да стоиш настрана от нея. Ако се опитаме да я задържим, ще трябва да й поставим белезници, а не съм сигурен, че това ще е лесно. Ние сме само пет души, а колко са те — нямам представа. На всичко отгоре това е кораб на „Киоцера-Мерк“. „Самурай“ не ни плащат, за да вадим кестените на „К-М“ от огъня.

Вече приближаваше обяд. Ковалчик се беше свързала на два пъти, за да разбере плановете на Карпинтър. И двата пъти той отклони разговорите. Слънцето припичаше почти отвесно и небето беше по-ярко от всеки друг път. Високо във въздуха се носеха спираловидни синьовиолетови и зелени облаци, пълни с боклуците на парниковия ефект и довлечени от областите с високо налягане, надвиснали над

централната част на Съединените щати. На Карпинтър му се стори, че долавя дъха на метан.

Насреща се издигаше айсбергът, блеснал като полиран мрамор, и с увеличаваща се жегата от него се изливаха все по-обилни потоци вода. В Сан Франциско сигурно вече бършеха праха по стените на празните резервоари. Крайно време беше да потеглят. Ковалчик и Колберг трябваше да решат проблемите си без негова помощ. Това не го караше да се чувства по-добре, но имаше толкова много неща на този свят, които го караха да се чувства зле и които не можеше по никакъв начин да поправи.

— Казахте, че ще убие онези петимата — обади се Каски и прокара нервно ръка по обръснатия си скалп. — Дали ще го направи наистина?

— Най-вероятно блъфира — сви рамене Карпинтър. — Доста е откачена, но не вярвам да е чак до такава степен.

— Не съм съгласна — намеси се Ренет. — Иска да се отърве от тях по възможно най-гадния начин. Беше на път да го направи, ако не бяхме се появили.

— Мислиш ли?

— Няма възможност да ги държи повече на кораба. Каза, че им свършват успокоителните. Събудят ли се веднъж, ще намерят начин да се освободят. Затова трябва да изчезнат. Сигурна съм, че Ковалчик се канеше да ги прехвърли на айсберга. Сега иска да ги прехвърли на нашия кораб. Ако не ги приемем, просто ще ги изхвърли зад борда.

— Независимо че ние сме свидетели?

— Ще каже, че са се освободили, отмъкнали са спасителната лодка и тя няма представа какво е станало с тях. Кой би отрекъл думите ѝ?

Карпинтър се замисли. Да, кой би отрекъл думите ѝ?

— Айсбергът ще се стопи, докато продължаваме да се мотаме — не се стърпя Хичкок. — К'во правим, капитане? Още ли ще умуваме и ще си чешем езиците или потегляме за Фриско?

— Аз гласувам да ги вземем на кораба — обади се Наката, който не беше обелил дума до този момент.

— Не си спомням да съм обявявал гласуване — сръза го Карпинтър. — Нямаме никакво място за още петима души. Нямаме

дори за един. Наблъскали сме се като сардели. Ела на себе си, Наката, кажи ми къде да пъхнем още петима души?

Карпинтър усети, че го хваща бяс. Работата стана прекалено заплетена: юридически последици, хуманни съображения и какви ли не глупости. Чисто и просто вече не съществуваха никакви правила. Ако приемеше петимата на кораба, щеше ли да означава това, че е спасил пет човешки живота или че е станал съучастник в бунт, който по-скоро би трябвало да предотврати?

А най-простичката истина беше, че не биваше да се забърква в цялата тази бъркотия. Не можеше да приема пътници, независимо по какви причини.

Хичкок беше прав, че нямаше повече време за дискусии. Айсбергът ежеминутно губеше вода. И с просто око се виждаха пълпещите ручей и рухващите отломъци. А и люлеенето ставаше все по-заплашително с оглозгването на ватерлинията. И все повече щеше да се усилва. Трябваше да го поръсят със стъклен прах и да се махат. Сан Франциско щеше да им плати за истински айсберг, но не и за някаква разтопена кашлица.

— Капитане! — викна Ренет, която се беше качила на наблюдателната кула и гледаше към водата, заслонила очи с ръка. — Пуснали са лодка, капитане.

— Не — измърмори Карпинтър. — Мръсна кучка!

Грабна ръчния далекоглед. Нямаше никакво съмнение. Беше натъпкана: трима, четирима, не — в нея имаше пет души. Натисна приспособлението за рязкост и образът се изчисти. Да, бяха точно петима мъже. Карпинтър позна бившия капитан Колберг, който седеше отпуснат на носа.

— По дяволите! — изруга Карпинтър. — Праща ни ги. Просто ни ги подхвърля.

— Ако се посвием малко... — понечи да каже Наката и се усмихна обнадеждено.

— Още една думичка и наистина ще те свия — процеди Карпинтър. След което се обърна към Хичкок, който потъркваше замислено наболата си бяла брада: — Вземете лазерни пушки, в случай че ви потрябват. Настройте ги на самозащита. Хичкок, ти и Ренет скачайте в каяка и върнете тези мъже обратно на техния кораб. Ако не са в съзнание, завържете ги за него. Ако са и не искат да се

върнат, принудете ги да го сторят. А ако откажат категорично, пробийте две дупки в лодката им и моментално се връщайте тук. Ясен ли съм?

— Напълно, шефе. Напълно — кимна с каменно лице Хичкок.

Карпинтър проследи цялата операция от наблюдателната кула, като се питаше дали и на неговата глава няма да се стовари някой метеж. Не. Не биваше и да си го помисля. Хичкок и Ренет доплаваха покрай ръба на айсберга до лодката на „Каламари Мару“, след което се състоя кратък разговор между Хичкок и петимата, а в това време Ренет беше насочила лазерната пушка привидно небрежно, но готова да я използва всеки момент. Петимата прокудени бяха относително будни. Жестикულიраха и размахваха отчаяно ръце. Но Хичкок продължаваше да настоява на своето и Ренет продължаваше да придържа небрежно пушката, така че петимата изглеждаха все по-обезсърчени. Внезапно дискусиата беше прекратена и каякът се насочи обратно към „Тонопа Мару“, мъжете в лодката останаха на мястото си, очаквайки да разберат какво ще се случи по-нататък.

— Лоша работа, шефе. Капитанът казва, че тази жена му е отнела кораба, защото е искала от него да им отпусне по-високи дози защитен серум, а той не се е съгласил. Обяснява, че просто не разполагат с такова количество. Тази работа никак не ми харесва, шефе.

— На мен също — каза Карпинтър. — Повярвай ми.

— Много отдавна съм разбрал, че когато един мъж те кара да му вярваш, това е последното, което трябва да направиш.

— Майната ти — изруга Карпинтър. — Да не мислиш, че *искам* да ги захвърля? Просто нямаме друг избор. Нека се върнат на своя кораб. Тя няма да ги убие. Единственото, което трябва да направят, е да я оставят да върши, каквото иска, и всичко ще бъде наред. Най-много да ги свали на някой остров, например на Хаваите. Но ако дойдат тук, ще имаме кошмарни проблеми през цялото пътуване до Фриско.

„А там ще стане още по-лошо“ — довърши мисълта си на ум той.

— Да — кимна Хичкок. — И без това вече си имаме достатъчно проблеми.

— Какво искаш да кажеш?

— Виж айсберга. Ватерлинията. Съвсем се е напукала.

Карпинтър отново нагласи далекогледа. Огледа подробно ледения масив. Наистина не изглеждаше добре. Топлината го обработваше доста старателно.

Този беше най-горещият ден, откакто се озоваха тук. Сякаш сушата се беше преместила в центъра на океана заедно с вихрушките от отровен газ, несекващ слънчев зной, опустошителни инфрачервени потоци, които се спущаха от мрачната бездна и се сипеха безмилостно върху земната повърхност. Жегата ставаше все по-непоносима. С всяка следваща минута слънцето като че ли ставаше все по-огромно. От небето се носеше някакво злокобно пращане, сякаш цялата атмосфера се беше йонизирала в слънчевата пещ.

Айсбергът беше започнал да се напуква. Карпинтър ясно видя запълнените с вода хоризонтални цепнатини, причинени от обливащите го водни течения и от значителните температурни разлики на въздуха и водата.

— Мамичката му! — процеди Карпинтър. — Това решава всичко. Тръгваме незабавно.

Но трябваше да се свърши още много работа. Каски изпрати формално съобщение на риболовния кораб, за да ги предупреди, че айсбергът ще бъде напръскан с огледален прах. Отговор не последва. Или не ги интересуваше, или не знаеха какво ги очаква. Корабът все още стоеше на котва до ледения език и в момента, изглежда, се водеха някакви преговори между мъжете в лодката и жените на кораба.

Карпинтър издаде заповед и дюзите забълваха блестящи струи метален прах към айсберга, както и към риболовния кораб и лодката. Операцията отне половин час. Океанът започна да се вълнува и ледената маса се заклатушка заплашително. Но Карпинтър знаеше, че я държи огромна невидима основа, и се надяваше тя да запази стабилността си, докато потеглят.

— А сега да наденем поличката — каза той.

Това беше сложна процедура. Разположените по ватерлинията на кораба струйници изстрелваха термопластичен спрей и така покриваха със защитен слой най-изложената на ерозията на вълните част на айсберга. Трудността се състоеше в нагласяването на удължителите на кабелите, за да не попречат на свободното маневриране на кораба

около ледения исполин. Но Наката беше истински спец. Вдигнаха котва и обиколката започна. Поръсеният с огледален прах айсберг сияеше като огромна планина от бяла светлина.

— Не ми харесва това клатушкане — не спираше да повтаря Хичкок.

— Потеглим ли веднъж, няма да имаме никакви проблеми — опита се да го успокои Карпинтър.

Жегата удряше като чук отгоре им, блъскаше ожесточено по мрачната и хладна водна повърхност, разместваше топлинните пластове, смесваше теченията като огромен миксер. Бяха се забавили малко повече. Солидно разяденият в основата си айсберг се привеждаше силно на една страна по посоката на вятъра като онези японски кукли със заоблено дъно, след което се накланяше на противоположната страна. Бог знае какво ставаше с риболовния кораб в този момент, но Карпинтър не можеше да го види, защото айсбергът беше помежду им. Щом кабелите се изопнаха докрай, те тръгнаха.

Когато отново минаха откъм подветрената страна, видя какво беше станало. Корабът потъваше. Леденият език, до който бяха пуснали котва, се беше надигнал и ги беше подритнал като гигантски крак.

— Исусе Христе — измърмори застаналият до него Хичкок. — Погледни натам. Нещастните глупаци изобщо не са се преместили.

„Каламари Мару“ се пълнеше с вода и вече беше започнал да потъва. Океанската повърхност кипеше от току-що освободените риби, които се стрелкаха като пощурели във всички посоки. Три лодки се подмятаха в сянката на айсберга.

— Погледни натам — повтори Хичкок.

— Включи двигателите — нареди Карпинтър. — Да се махаме от това проклето място.

Хичкок го погледна втренчено, сякаш не вярваше на ушите си.

— Наистина ли, капитане? Ще го направиш ли?

— Можеш да бъдеш напълно сигурен.

— Мамка му — процеди Хичкок. — Този проклет, шибан свят.

— Действай. Включи двигателите.

— Наистина ли ще изоставиш три претъпкани с хора лодки до един потъващ кораб?

— Да. Позна.

Карпинтър усети, че главата му ще се пръсне. „Не мисли — повтаряше си той. — Не мисли за нищо. Просто го *направи*.“

— Ще включиш ли най-последно двигателите?

— Това вече не се трае — каза тихо Хичкок и тежко поклати глава. — Не се трае, мамицата му.

Измуча като ранен бивол и пристъпи тромаво към Карпинтър с отпуснати ръце. Гледаше го с присвити очи, а лицето му имаше напрегнат израз. Огромното му тяло се надвеси над Карпинтър и от гърлото му се разнесоха тежки хрипове. Сякаш самият айсберг се изпречи насреща му.

„По дяволите — изтръпна Карпинтър. — Ето го. Ето го и моя метеж.“

Боботейки нещо, Хичкок сви ръце в юмруци. Карпинтър изпита смесено чувство на гняв и уплаха и без да се замисля, удари възрастния мъж с всичка сила по устата. Главата му рязко се отметна и той политна към перилата. Опря се върху тях и отскочи. За малко да загуби равновесие, но все пак успя да се задържи на краката си. От устата му изскочи нещо като стенание, което напомняше по-скоро грухтене. Върху бялата му брада проблесна кървава капка.

За момент Хичкок го погледна като замаян. След това фокусира погледа си и в очите му се появи изумление.

— Нямахте да те ударя, капитане — замига той потресен. — Никой не си позволява да удари капитана. Никога. Знаеш го, капитане.

— Казах ти да включиш двигателите.

— Ти ме удари, капитане. По дяволите, защо ме удари?

— Тръгна срещу мен, не беше ли така?

Хичкок го гледаше с кръвясали очи, които грееха върху потъмнялото му от защитния серум лице.

— Помисли, че ще те *нападна*? О, капитане! О, господи! Исусе Христе!

Поклати глава и обърса кръвта от бузата си. Карпинтър видя, че кърви и кокалчето на юмрука му — беше попаднал на зъб. Хичкок продължаваше да го гледа втренчено, сякаш виждаше току-що излязъл от гората тиранозавър. Постепенно изразът на изумление премина в нещо като печал. Или може би съжаление? „Това би било още по-лошо — помисли си Карпинтър. — Много по-лошо.“

— Капитане... — понечи да каже с пресипнал глас Хичкок.

— Не казвай нищо. Просто върви и включи двигателите.

— Да. Добре, шефе.

И той се затътри нататък, докато разтриваше устната си.

— Каски получава сигнал SOS — викна някъде отгоре Ренет.

— Няма начин! — изкряска гневно Карпинтър. — Нищо не можем да направим.

— Какво?

— Няма абсолютно никакво място за тях — отрязва като с нож той. — Няма начин. Толкоз.

Вдигна отново далекогледа и го насочи към приближаващите към тях лодки. Движеха се с голяма скорост, но бурният океан им пречеше. Извърна поглед, преди да различи лицата. Разискрен като пожар, айсбергът продължаваше да се клатушка. Представи си препускащите над континента там някъде на изток горещи ветрове, пресушили и последната капчица влага. Испита истински срам. Почувства се, сякаш се връщаше в ада след кратка морска почивка. Нямахше къде другаде да отидат. И независимо дали това му харесваше или не, щеше да остави тези хора зад гърба си сред вълните.

Налагаше се понякога да вземаш гадни решения, щом обстоятелствата те принуждават. Нямахше друг начин. Животът беше труден, понякога направо отвратителен. Така че се налагаше да вземаш гадни решения.

Обърна се. Наката, Ренет и Каски го гледаха вторачено, само Хичкок се занимаваше с двигателите на мостика.

— Това никога не се е случвало — каза Карпинтър. Полазиха го тръпки. Опита се да преодолее неприятното усещане. — Абсолютно нищо. Никого не сме виждали тук. Абсолютно никого. Разбрахме ли се? *Това никога не се е случвало.*

Те кимнаха един по един.

Под тях нещо потрепера, когато малката смесителна сфера в двигателното помещение, която напомняше миниатюрно слънце, заработи на пълна мощност. Двигателите изстенаха и заработиха на максимум. Корабът потегли, напускайки зоната на тъмната вода по посока на по-светлосините водни пространства пред тях. Носеха се с максимална скорост все по на изток и по на изток, сякаш се опитваха да изпреварят самото време, за да стигнат, преди товарът им да се е разтопил. Беше вече следобед. Истинското слънце обгаряше гърбовете

им с безумна ярост, докато се оттегляше на запад. Поне в това отношение имаха късмет — слънцето бързаше да се скрие някъде зад тях.

Карпентър не погледна нито веднъж назад. Защо беше нужно? Така или иначе, с нищо не би могъл да им помогне.

А сега — към вкъщи.

Към прекрасната Северна Америка от парниковата епоха.

„Този проклет, шибан свят“ — беше казал Хичкок. Да. И този айсберг, този истински леден куб — колко дни щяха да имат вода в Сан Франциско? Десет? Петнайсет? А после? Върви и хващай друг? И с всеки айсберг, който докопаш, лишаваш от вода други хора.

Ожуленото кокалче на ръката смъдеше. Разтри го разсеяно, сякаш беше чужда ръка. „Мисли само за целта. Теглиш две хиляди килотона замръзнала преди милиони години вода към жадния Сан Франциско. Мисли само за хубави неща. Мисли за премията. Мисли за повишението. Няма смисъл да поглеждаш назад. Ако погледнеш назад, най-много да те заболят очите.“

* * *

Когато късно следобед Енрон се върна в хотела, всичко беше подредено, леглото опънато и във въздуха нямаше и следа от миризмата на похот и пот. Човек би си помислил, че Йоланда цял ден е стояла самичка в стаята. Енрон се бе срещнал с Клюдж, който не беше успял да открие Давидов или някой от хората му, след което в продължение на няколко часа беше кръстосвал сателита, за да убие времето, отбивайки се от време на време в някое кафене и надниквайки тук-там, докато мине достатъчно време, за да се прибере без проблеми.

— Е? — попита Йоланда той.

Беше се преоблякла в светъл кафтан, украсен отстрани със зелени, розови и жълти гайтани, които подчертаваха предизвикателно пищното ѝ тяло. Върху лицето ѝ се четеше умора.

— Как е да се чукаш със слепец?

— Марти...

— Моля те. Не сме деца. Доведе го тук, в стаята има легло и врата, която се заключва, така че мога да си представя какво се е случило. Нали тъкмо такава беше идеята? Да го доведеш под предлог да му свалиш мерките и да си легнете?

— Това не беше само предлог — каза разпалено Йоланда. Беше седнала до прозореца с гръб към величествената гледка от проблясващи звезди и планети, на чийто фон профучаваха L-5 светове. — Аз наистина му свалих мерките. Имам сериозно намерение да го извая. Ето виж... виж... — посочи тя малка купчинка с информационни кубчета. — Всички мерки са тук.

— Каза ли ти как му изглеждаш? За него всичко е геометрия, разбираш ли? Много странна геометрия.

— Каза, че съм красива.

— Да. По този въпрос няма две мнения. Веднъж ми разказа как вижда една наша позната и никога няма да забравя това. Беше при предишната ни среща на конференцията в Каракас относно извличането на молибден и берилий от морската вода. Жената беше от Перу или от Чили, или нещо подобно и всъщност малко приличаше на

теб, беше едра като крава тук горе, с една дума, огромна жена, не точно дебела, но добре обзаведена и изключително...

— Това не ме интересува, Марти.

— Бяхме седнали край басейна, Фаркас и аз, и тя се измъкна от водата като някаква Афродита, нали си представяш? Много пищна Афродита, Рубенсова. С ей такива гърди, а ръцете ѝ дебели като бедра и бедрата ѝ още по-дебели, но всичко идеално изваяно в съвършени пропорции, просто голямо. Почти като теб. И аз му казах нещо, нещо по повод тялото ѝ, тъй като за момент бях забравил, че е безок, а той се засмя и каза: „За мен тя е нещо съвсем различно.“ Доколкото си спомням, приличаше му на три варела, опасани от пламтяща корда. Или може би пет варела. Но за него гледката беше много красива. За него всеки човек изглежда съвършено различно, разбираш ли, абсолютно индивидуална форма. Информацията, която му предоставят неговите сетива, е съвсем различна от нашата информация. Радвам се, че те намира красива — усмихна се Енрон. — Ти наистина си. Почти колкото жената в Каракас. А в леглото си великолепна. И той сигурно го е разбрал.

— А знаеш ли ти на какво ми приличаш в този момент? — попита Йоланда. — На вълк. На дребен мършав вълк със зелени очи и озъбена муцуна.

— Искаш ли да ме изваеш? Ето — свали и моите мерки. Веднага! — започна да смъква колана си той.

— Това е пошло, Марти. Не мога да търпя ревниви мъже. Ако не искаше да лягам с него, защо сам ме набута в ръцете му?

— Защото исках да се добера до известна информация. И това беше най-ефикасният начин. Сигурно си го разбрала?

— Предполагам, че съм, като се замисля сега — изглежда го гневно тя. — Но ти дали разбираш, че никога не бих го направила, ако не го бях харесала? Аз не съм кукла, Марти, която можеш да пробутваш на този или онзи. Или някаква стръв. *Исках* да спя с него. И го направих. И съм доволна, че го направих! Беше страхотно.

— Сигурен съм — отвърна Енрон, но вече по-мeko и доброжелателно. — Той е изключителен мъж. Вероятно и преживяването е било изключително.

След това се приближи до нея, хвана с ръце врата ѝ и започна да разтрива нежната плът и стегнатите мускули под нея.

— Наистина ли смяташ, че те ревнувам, Йоланда?

— Да. Убедена съм. Това ти беше необходимо, но никак не ти хареса. Разбрах го още когато се появи в ресторанта. Изпита необходимост да се навърташ около нас, да контролираш ситуацията, независимо че сам ме тласна към него.

Обвинението ѝ малко го изненада. Наистина ли беше така? Причината да наруши спокойствието им в ресторанта беше желанието му да подсказе на Фаркас, че двамата би трябвало да се срещнат след приключването на флирта му с Йоланда. Но може би имаше и нещо друго. В края на краищата би могъл да изчака до утре, за да се свърже с него. Вероятно всъщност е искал да демонстрира, че има някакви права над нея, че е негова собственост. И то *преди* двамата да си бяха легнали.

— Както и да е — повдигна рамене той, — все пак научи ли нещо полезно от него?

— Зависи. Какво разбираш под полезно?

— Например спомена ли защо е тук?

— Той ти го каза в ресторанта. На почивка е.

— Разбира се. На почивка... Ти май наистина си глупава.

— Благодаря много.

— Той шпионира за „Киоцера“. Сама го знаеш.

— Значи шпионира за „Киоцера“ в такъв случай. Изобщо не сме разговаряли за „Киоцера“. Свалих мерките на лицето и на черепа му, след това той ме попита дали бих легнала с него и след това...

— Да. Добре.

— В леглото той не се държи като слепец, Марти. Или като някой, за когото една красива жена е купчина варели. Знае всичко къде си е.

— Не се и съмнявам — пое дълбоко въздух Енрон. — Сега слушай внимателно. Мисля, че „Киоцера-Мерк“ имат пръст в заговорчето, което са забъркали твоите приятелчета от Лос Анджелис, а унгарецът е ключовата фигура на „К-М“ и е изпратен тук, за да се свърже с конспираторите и да им окаже съдействие.

— Защо смяташ така? Никой не е споменавал и дума за „Киоцера“, когато ми разкриха плана си.

— Защо е необходимо? Подобна авантюра иска много пари. Някой трябва да плати оръжията, някой трябва да плати транспорта.

Хората трябва да бъдат обучени. Митнически такси, рушвети, да осигуриш на цяла една малка армия добре защитено местенце. Замисляла ли си се кой им е гърбът?

— Нямам представа. Никога не са споменавали.

— Основната ми цел, за да дойда тук — забрави ли?, — беше да се срещна с твоите приятели и да ги уверя, че моята страна е готова да им предложи всякаква финансова подкрепа, от която се нуждаят. Възниква обаче вероятността вече да са намерили мощен партньор за своето начинание.

— „Киоцера-Мерк“ ли имаш предвид?

— Така изглежда.

— А защо „Киоцера-Мерк“ ще иска да сваля от власт диктатора на Валпарайсо Нуево?

— От желание за господство по всяка вероятност. Говорят, че в момента „Киоцера“ е във фаза на мощна експанзия и може би просто искат да прибавят няколко L-5 сателита към своята колекция. Или пък да си получат обратно някои хора, намерили убежище тук. Не знам, Йоланда. Но щом Фаркас е тук и се готви преврат, за мен това е повод да подозирам, че е замесен по някакъв начин в полза на „К-М“.

— И ако е?

— Трябва на всяка цена да вляза в играта. Партньорска сделка: разпределяме разходите, делим печалбите. „Киоцера“ може да си запази мястото, ако държи на него. Но някои от хората, които от толкова време се крият тук, ни трябва. И ще си ги получим — по един или друг начин.

Енрон се наслаждаваше на дълъг и разточителен душ, когато Йоланда пъкна глава в кабинката.

— Агентът ти се обажда. Смята, че е открил Давидов. Ще разговаряш ли с него?

— Кажи му да почака — отвърна Енрон.

След което отново се пъкна под водата и я пусна да облее обилно гъстото черно руно върху гърдите му, което беше насапунисал. Естествено, в Израел имаше предостатъчно вода за прахосване. Но Енрон беше пристигнал тук от Калифорния, където трябваше да спазва засилените спартански ограничения, наложени от постоянната суша по

Западното крайбрежие, и сега отново имаше възможност да се наслаждава на изобилието от вода на Валпарайсо Нуево, където всичко се рециклираше максимално ефикасно и не се налагаха никакви ограничения.

След доста време се измъкна, като бършеше тялото си с хавлия, и влезе в спалнята. Пълното сериозно лице на Ключд надничаше от монитора. Енрон омота небрежно хавлията около кръста си и застана в обсега на видимост.

— Е?

— Спица В — съобщи Ключд. — Хотел „Санта Еулалия“ в град Ремедиос. Четирима мъже с калифорнийска адресна регистрация са ангажирали стаи миналата седмица. Този е един от тях. Използва името Дъдли Рейнолдс, но мисля, че е човекът, когото търсите. Ще пусна снимката му по линията.

За момент образът се изгуби поради някакви смущения. Ключд включваше своя терминал. След това картината отново се избистри и върху екрана се появи лицето на мъж с квадратно лице, дебел врат, строги сини очи и руса, почти безцветна, много късо подстригана коса. Кожата му, която в естествения си вид вероятно беше бледа като на славянин, беше тънморавна и на плътни петна от прекалена употреба на серум. Това брутално казашко лице с огромна челюст и почти лишено от устни имаше заплашителен израз.

— Какво ще кажеш? — обърна се Енрон към Йоланда.

— Това е Давидов, да. Той е, сигурна съм.

— Прилича на животно.

— Всъщност е много кротък.

— Без съмнение — отвърна той, след което каза на Ключд да се появи на екрана. — Добре, открил си ги. Много добре. Къде са сега?

— Не знам.

— Какво?

— Освободили са стаите преди около дванайсет часа. Може да са се върнали на Земята.

— Свинщина — измърмори Енрон. — Изтървахме ли ги?

— Не съм съвсем сигурен. Моите хора от емиграционната служба още не са попаднали на данни да са напуснали Валпарайсо Нуево. Но е факт, че са напуснали хотела. Продължавам да търся.

— Действай.

— Имам нужда от предплата — добави Клюдж. — Разходите ми за цялата тази работа са доста големи.

— Колко искаш? — попита Енрон.

— Хиляда калаганос.

— Ще ти дам две хиляди. Тъкмо ще си спестя безпокойството пак да протегнеш ръка след ден-два.

Клюдж изглеждаше крайно изненадан. Йоланда също го гледеше като подплашена.

Енрон измъкна терминала си от чекмеджето, чукна с бутоните банковия номер на Клюдж и изпрати парите. Клюдж изломоти някаква благодарност и образът изчезна.

— Защо му даде толкова много? — попита Йоланда.

— Няма значение. Имам много пари. Бях готов да му дам пет хиляди.

— Не те уважават, ако ръсиш така парите си.

— Ще ме уважават, няма страшно. Клюдж и преди е работил за израелец.

— Откъде знаеш?

— Имаме архив. Да не мислиш, че не съм го проверил, преди да го наема?

Енрон смачка хавлията на топка, метна я напосоки и се зае да избира вечерен костюм.

— Готова ли си да излезем да вечеряме? — попита той.

— Почти.

— Добре. Докато се обличам, обади се на Фаркас в хотела му. Кажи му, че излизаме да хапнем, и му предложи да дойде с нас.

— Защо е нужно?

— За да разбере дали знае нещо за плана за свалянето на генералисимуса. И дали може да ми каже къде е Давидов.

— Не е ли по-добре първо да говориш с Давидов, преди да задаваш на Фаркас всички тези въпроси? — попита Йоланда.

— Само предполагаш, че Фаркас е замесен. Но ако не е, ще научи от теб и така „Киоцера“ ще узнае неща, които ще е по-добре да не знае.

Енрон я погледна с възхищение. Лицето му разцъфна в усмивка.

— Този път си напълно права.

— Виждаш ли? Все пак не съм чак такава глупачка, нали?

— Изглежда, съм те подценил.

— Просто не ти се вярва, че жена, която е добра в леглото, може и да мисли.

— Напротив. Винаги съм смятал, че интелигентните жени са добри партньорки в леглото. Но когато една жена е прекалено красива, понякога пропускам да забележа интелигентността ѝ.

Йоланда засия от удоволствие. Сякаш с този косвен комплимент беше задраскал всички неприятни неща, които ѝ беше казал досега.

„Наистина е много глупава“ — помисли си Енрон. Все пак имаше право, че трябва да внимава с Фаркас.

— Цялата работа е — продължи той, — че времето се изнизва, а ние все още не сме успели да открием твоите приятелчета. Може би ще трябва да преслушам и Фаркас. Това, което каза, е вярно, но съществува възможност и аз да науча нещо от него. Обади му се. Покани го да вечеряме заедно или да обядваме утре.

Когато Йоланда тръгна към бюрото, светлинният сигнал на телефона отново проблесна. Тя погледна Енрон въпросително.

— Обади се — каза той.

Беше пак Ключдж.

— Напилах този ваш Давидов. Сменил е хотела, но все още е тук. И четиримата. Спица Б, резиденция „Сан Томас“, град Сантяго.

— Тук всички хотели ли са кръстени на светци?

— Повечето. Генералисимусът е много религиозен.

— Да. Така и предполагам. Нашият човек сменил ли е името си?

— Все още е Дъдли Рейнолдс. В паспортите на другите трима пише Джеймс Кларк, Фил Круз и Том Барет.

Енрон хвърли поглед към Йоланда. Тя вдигна рамене и поклати глава.

— Може би са тези, които търсим — каза той на Ключдж. — Добре. Не го изпускай от очи. И се обаждай. Ако не отговарям, включи на издирване. Търси ме по всяко време, има ли новини. Искам да знам къде ходят и с кого се срещат.

След като приключиха разговора, Йоланда попита:

— Ще се опитаме ли да се срещнем с тях тази вечер?

— Добре ли познаваш тези хора?

— Познавам Майк Давидов много добре. Другите имена никога не съм ги чувала. Но съм сигурна, че са фалшиви.

— Колко добре познаваш Давидов? Спиш ли понякога с него?

— Какво общо има това с...

— Умолявам те — прекъсна я Енрон. — Изобщо не ме е грижа за твоето целомъдрие. Просто искам да знам какъв е характерът на връзката ви.

Лицето ѝ почервения. Очите ѝ блеснаха гневно.

— Да, спала съм с него. Спала съм с много хора.

— Това ми е ясно. В момента питам за Давидов. Значи сте били любовници, а сега се появяваш с мен, някакъв пътешестващ израелец. Как ще реагира? Ще се ядоса ли?

— Бяхме просто приятели. Когато отивах в Ел Ей, отсядах при него, това е всичко. Ставаше от само себе си.

— И твърдиш, че няма да се ядоса?

— Ни най-малко.

— Добре. Обади му се. Резиденцията „Сан Томас“ в Сантяго. Искай Дъдли Рейнолдс. Кажу му, че си тук с израелски журналист, когото си срещнала в Сан Франциско, и че много бих искал да разговарям с него в най-близко време.

— Да му кажа ли за какво искаш да разговаряте?

— Не. Сам ще се сети. Обади му се.

— Добре — отвърна Йоланда и набра номера.

Металически глас отговори почти моментално:

„Господин Рейнолдс не е в стаята си. Ще оставите ли съобщение?“

— Остави името си и номера на стаята ни — каза Енрон. — Помоли го да се обади, когато се прибере, независимо по кое време.

— А сега? — попита тя, след като приключи.

— Сега се обади на Фаркас и го покани да вечеря с нас.

— Ще трябва да почакаш, докато...

— Има моменти, когато се уморявам да чакам. Изчисленият риск. Трябва да придвижва нещата. Обади се на Фаркас.

Уговориха се да се срещнат в град Каджамарка, в едно кафене близо до периферната зона, недалеч от хотела на Фаркас. Енрон реши, че ще е по-добре срещата да се състои именно там. Предпочиташе Фаркас да се чувства спокоен и в безопасност. „На път сме да

установим едно великолепно приятелство, основаващо се на общите ни спомени от Каракас и братската ни връзка с разкошното тяло на Йоланда Бермудез“ — тази фраза изразяваше идеята за сътрудничество. Взаимното доверие. Обмяната на секретна информация, което би било от взаимен интерес. Несъмнено.

Фаркас закъсня порядъчно. Това обезпокои Енрон, но той запази абсолютно самообладание, докато чакаше, и на два пъти си поръча безалкохолни напитки. Йоланда изпи два-три коктейла — някаква непозната за него зеленикавосинкава течност, по всяка вероятност сладка и лепкава. Около половин час след уговореното време безокият най-после влезе важно в кафенето.

Докато наблюдаваше величественото му, почти царствено появяване, Енрон неочаквано се усъмни, че ще му бъде леко да завърже близък и ползотворен контакт с този човек. Беше забравил, или по-скоро не беше се впечатлил особено от властното му излъчване: беше необикновено висок, почти гигант с широки рамене на атлет и непринудена елегантност. Не само ексцентричността му беше омагьосала Йоланда. Фаркас крачеше с изумителна самоувереност между масите, без да направи нито една погрешна стъпка, като същевременно кимаше и махаше свойски с ръка на бармана, на келнерите, на момчето за поръчки и дори на някои от клиентите.

А и наистина беше изумително *странен*. Докато наблюдаваше с удивление и отвращение вирнатата му куполообразна глава, кацнала като мраморен отломък върху издължения мускулест врат, и грейналото между върха на носа и линията на косата изпъкнало чело, изпита усещането, че го вижда за първи път. Всъщност Фаркас приличаше не на човешко същество, а на някакъв необикновен мутант с чудовищна глава върху човешкото си тяло. Всъщност беше именно това: някакъв невероятен мутант.

„Този път ще трябва да бъда по-внимателен“ — помисли си Енрон.

Но дълбоко в себе си беше сигурен, че ще успее. Винаги беше сигурен. И винаги досега беше успявал.

Фаркас зае празното място между Енрон и Йоланда без никакви проблеми. Усмихна се и кимна на Йоланда с добре премерен жест на интимност и тактичност и без да променя израза си, сърдечно подаде ръка на Енрон. Евреинът направо се възхити. Случилото се между

Йоланда и Фаркас беше споделено деликатно, без да му го натрива в носа.

— Съжалявам за закъснението — заговори Фаркас. — Задържаха ме няколко неотложни обаждания тъкмо когато тръгвах. Дълго ли ме чакахте?

— Пет-десет минути — отговори Енрон. — Вече изпихме по едно. Ще се наложи да ни догонвате.

— Правилно — отсече Фаркас.

Вместо да натиска бутоните върху масата, той кимна на келнера, който му поднесе огромна чаша с някакъв тъмен ликьор без никакви други обяснения.

„Обичайното питие“ — помисли си Енрон. Явно го познаваха добре тук.

— Писко — обясни Фаркас. — Перуанска ракия. Мисля, че ще ви допадне. Да поръчам ли и за вас?

И отново кимна на келнера.

— Не съм голям пияч, благодаря — побърза да отговори Енрон.

— Ще изпия едно — съгласи се Йоланда, като се наведе импулсивно към фаркас и му се усмихна ослепително.

Енрон усети, че кипва. Чашата ѝ все още стърчеше пред нея недопита.

— Вероятно често идвате тук — подхвърли той.

— Може да се каже, всеки ден. Доста приятно местенце — спокойно и уютно. Ако не обръщате внимание на статуите и холографиите на Върховния, с които е украсено.

— Свиква се — отвърна Енрон.

— Така е — отпи от ракията си Фаркас. — Пък и старият тиранин може да си го заслужава, не мислите ли? Истинско въплъщение на диктатор на бананова република от деветнайсети век, съумял да обсеби властта над цял един сателит и да се задържи на върха през всичките тези десетилетия. Неговата частна империя, ако, разбира се, е все още жив.

— Какво искате да кажете?

— Никой никога не го вижда. Никой освен най-близките му приближени. Управленските висини на Валпарайсо Нуево са обгърнати в гъсти потайни мъгли. Нищо чудно дон Едуардо да се е споминал преди десетина години и новината да е била потулена. Тук

това не би променило абсолютно нищо. Както по времето на Римската империя, когато приближените на императора са продължавали да управляват седмици и дори месеци наред след неговата кончина, без никой да разбере.

Енрон се разсмя, като се опита да придаде максимална искреност на възторга си.

— Хрумването ви наистина е забавно. Но в него има и частица истина, не съм ли прав? Както във всяка добре подредена автокрация висшите придворни контактуват пряко с грубата действителност, а императорът остава извън полезрението.

— И като имате предвид, че няма никакъв проблем дон Едуардо да бъде възкресен по електорен път, ако се наложи да бъде показан на публиката, без да бъде нарушаван покоят му в гробницата.

Енрон се разсмя, но този път малко по-сдържано. Той изглежда фамилиарно Фаркас, опитвайки се да си придаде простодушен израз.

— Все пак кажи ми, Виктор — имаш ли нещо против да те наричам Виктор? — нали не мислиш, че Калаган *наистина* е умрял?

— Честно казано, нямам представа. Просто разсъждавах на глас. Всъщност подозирам, че по-скоро е все още прекалено жив.

— Странно, че е успял да се задържи толкова дълго, ако наистина е така — продължи Енрон, без да отделя очи от Фаркас. — Мога да допусна, че има доста хора, които ламтят за един такъв доходоносен малък свят, като Валпарайсо Нуево, претъпкан с търсени от сума ти народ бегълци. Истинско чудо е, че дон Едуардо е успял да предотврати евентуален преврат до този момент, още повече...

Енрон внимателно следеше за реакция и не пропусна да я забележи.

Едва забележимо трепване в лявата половина на лицето. Появи се само за миг и изчезна, и Фаркас отново се усмихваше невъзмутимо в знак на учтив интерес. „Много е добър — помисли си Енрон. — Но знае нещо. Положително.“

— Както вече посочих, той е съвършено недостъпен — отговори Фаркас. — Вероятно това е тайната на оцеляването му.

— Несъмнено — съгласи се Енрон и добави предпазливо: — Мислиш ли, че генералисимусът *може* да бъде свален, ако всичко се планира както трябва?

— Ако всичко се планира както трябва, дяволът може да бутне самия Господ от небесния му трон.

— Да. Но е малко вероятно. Докато дон Едуардо...

— ... е смъртен и уязвим — прекъсна го Фаркас. — Да, мисля, че е възможно. И съм сигурен, че има хора, които го замислят.

Аха.

— Съгласен съм — кимна енергично Енрон. — Убеден съм, че е така. Всъщност подочух това-онова. Сравнително достоверни слухове.

— Нима?

Все същият учтив интерес, нищо повече. Но все пак устната му трепна издайнически.

— Да, наистина.

Време беше да свали няколко карти на масата.

— Американци. Мисля, от Калифорния.

Този път реакцията беше отчетлива — още едно потрепване и няколко дълбоки бръчки върху зловещото чело. След което наклони съвсем леко глава към Енрон. Което беше знак, че приема да участва в разговора.

— Интересно — каза накрая. — Знаеш ли, и аз чух нещо такова.

— Настина ли?

— Само слухове, разбира се. Нападение на сателита, организирано от... да, калифорнийци. Сигурен съм, че и аз го чух.

Фаркас сякаш се опитваше да си припомни нещо смътно и неясно, което не му беше направило особено впечатление.

— Значи се шушука.

— Както винаги в такива случаи.

— Мислиш ли, че е възможно някоя от големите компании да стои зад тях? — попита Енрон.

— Зад кое — зад слуховете или зад преврата?

— Зад преврата. Или зад слуховете. А може и зад двете.

Фаркас вдигна рамене. Продължаваше да се държи така, сякаш това беше един напълно отвлечен разговор.

— Нищо не мога да кажа. Трябва да имат сериозен гръб, конспираторите, нали?

— Естествено. Един преврат е сериозна работа.

— Да, нещо, което само някоя от мегакорпорациите би могла да си позволи — съгласи се Фаркас. — Или някоя от богатите страни.

Твоята например.

Последната фраза беше произнесена с неочаквано натъртване. И с по-плътен глас: леко мушване между ребрата.

— Да — усмихна се Енрон, — предполагам, че бихме могли да финансираме нещо такова. Ако имаме мотиви, искам да кажа.

— Нима нямате?

— Не особено. Не повече от „Киоцера-Мерк“, бих казал, или от „Самурай“. Естествено, тук има хора, издирвани за сериозни престъпления срещу Израел. Чуждестранни шпиони, някои корумпирани висши чиновници и тъй нататък. Но има и голям брой пенсиониран висши чиновници от индустриалния шпионаж, както и разни злоупотребители и търговци с корпоративни тайни — все хора, които са се облагодетелствали за сметка на тази или онази компания и чието връщане на Земята, за да бъдат съдени, би било твърде благоприятно за същите тези компании. Съвсем ясно си представям как някоя мощна компания и някоя благоденстваща държава обединяват усилията си, за да изтеглят бегълците оттук, като всяка финансира наполовина начинанието. Но всичко това са празни фантазии, нали така? — щракна пренебрежително с пръсти Енрон. — Няма да има никакъв преврат. Никой не би искал да нарушава спокойствието на тази великолепна миниатюрна планетка. Освен това дочувам, че генералисимус Калаган разполага с твърде ефикасна тайна полиция. Говори се, че тук всеки е под наблюдение.

— И то доста изкъсо — добави Фаркас. — Би било твърде трудно да се осъществи някаква конспирация, освен може би отвътре: такава, в която са замесени самите придворни.

Енрон повдигна вежда.

Намекваше ли за нещо Фаркас? Бяха ли планете на „Киоцера“ за узурпирането на това място отишли далеч по-напред, отколкото си представяха господин Давидов и неговите сътрудници? „Не, не — реши Енрон, — Фаркас просто разиграва варианти.“

Ако съществуваше някакъв вътрешен конспиративен ешелон от най-близки подчинени на генералисимуса и Фаркас беше замесен, никога не би рискувал да води подобен разговор в един ресторант, и то с някакъв израелски агент. Не би го споделил и с човек, когото познаваше добре. Щеше да го пази в тайна и от самия себе си. Поне

Енрон би постъпил именно така, а нямаше основания да смята, че Фаркас би действал по-необмислено от него в подобна ситуация.

Така или иначе, точно сега нямаше как да разбере истината. Йоланда, която беше наблюдавала мълчаливо техния дуел, го потупа по китката.

— Келнерът ти прави знаци, Марти. Мисля, че те търсят на телефона.

— Ще почака.

— Може да е приятел на Дъдли. Очакваш с нетърпение да го чуеш.

— Добре, че ми напомни — каза неохотно Енрон. — Извини ме, Виктор. Връщам се веднага.

Проведе разговора в закрыта кабина в дъното на ресторанта. Но физиономията, която се появи на монитора, не беше огромната животинска мутра на Майк Давидов. Отново беше по-деликатното и закръглено лице на агента Ключдж. Изглеждаше възбуден.

— Е?

— Заминал е. Вашият човек от Лос Анджелис.

— Имаш предвид Дъдли Рейнолдс? Къде е заминал?

— Върнал се е на Земята — отвърна Ключдж с дрезгав от неудобство глас. — Прецакаха ни. Никога не е отсядал в онзи хотел в Сантяго. Само са наели стая, след което моментално са тръгнали към терминала и са се качили на совалката за Земята под четири съвършено нови имена. Куфарите на тези копелета сигурно са пълни с паспорти.

— Мамицата му — изруга Енрон. — Появили се и изчезнали. Просто ей така.

— Направо са неуловими.

— Да. Наистина неуловими.

Този Давидов май действително заслужаваше уважение. Изглежда, не беше обикновен гангстер, след като се беше измъкнал от Валпарайсо Нуево толкова ловко, та дори хитрец като Ключдж не беше успял да го засече. Беше си свършил работата и се беше изпарил направо под носа му.

Енрон се запита дали Давидов се беше срещнал с Виктор Фаркас по време на престоя си тук. Нямаше начин да зададе въпроса на Фаркас, без да му съобщи нещо, които все още не искаше да споделя. Може би имаше някакъв друг начин.

— Ще поръчате ли нещо друго? — попита Клюдж.

— Засега не. Не. Впрочем имам нещо предвид. Можеш ли да изнамериш всички места, които Давидов е посетил на Валпарайсо Нуево до най-малката подробност? Всичко, което знам, е, че е бил известно време в някакъв хотел, след което се е преместил под ново име в друг и сега по всяка вероятност лети към Земята. Можеш ли да разбереш колко време е бил тук и с кого се е срещал? Интересува ме най-вече дали се е виждал с безокия. Познаваш го. Фаркас.

— Веднага ще се заема — отговори Клюдж. — Ще проследя маршрута им отзад напред — от днес до момента на пристигането им.

— Добре. Добре. Започвай веднага.

Докато се връщаше към масата, целият се тресеше от яд и безсилие. Беше изминал целия този път за нищо — е, не съвсем за нищо, тъй като попадна на Фаркас и това го наведе на мисълта за възможна връзка между „Киоцера“ и преврата срещу генералисимуса.

Но и това беше само догадка. Щеше да му се наложи да открие Давидов в Лос Анджелис, за да установи достоверността ѝ. По дяволите! По дяволите!

Положи максимални усилия, за да изглежда спокоен. Когато се приближи, стойките на телата им му подсказаха, че в негово отсъствие двамата бяха флиртували, което го вбеси още повече.

Фаркас, който се беше навел недвусмислено към Йоланда, се изправи незабележимо, докато Енрон беше все още на двайсетина крачки от масата. „Интересно — помисли си Енрон, — като че ли има очи и на гърба си.“ Йоланда усети от жеста му, че Енрон се е появил, и също се изправи, но не може да скрие израза на лицето си: беше поруменяла, а очите ѝ блестяха. Познатата превъзбуда извираше от всяка нейна пора. Това допълнително ядоса Енрон, но същевременно разбуди състезателния му нагон. „Нека я развлича зад гърба ми — мина му през ума, — но повече никога няма да я докосне. А като се приберем довечера в хотела, ще я чукам така, както никой досега не я е чукал.“

— Изглеждаш разстроен — отбеляза Йоланда. — Лоши новини ли?

— Нещо такова. Съобщение от Дъдли. Баща му е много болен и той незабавно се връща на Земята. По тази причина утре няма да можем да обядваме заедно.

— Много неприятно.

— Наистина. Чудесен човек — действително му съчувствам. Ще трябва да му се обадим веднага щом се върнем, нали?

— На всяка цена.

Енрон седна, а Фаркас стана и се усмихна.

— Моля за извинение. Връщам се веднага.

Енрон го проследи, като се питаше дали не беше отгатнал скрития смисъл на казаното от него и сега отива да се обади на някого. Но не беше това. Безокият се насочи към тоалетната.

— Вътре е. Сигурен съм — обърна се към Йоланда Енрон. — Действа под прикритието на „Киоцера“, за да подпомогне операцията на твой приятел. Няма никакво съмнение.

— Той смята, че ти си изпратен за същото от Израел.

Невероятно хрумване! Енрон се ококори. Тази жена наистина беше непредсказуема. Мисълта ѝ непрекъснато се стрелкаше в неподозирани посоки.

Все пак предположението ѝ го обезпокои.

— Той ли ти го каза? — попита смутено евреинът.

— Не, разбира се, но тази мисъл не излиза от мозъка му. Както ти си убеден, че „Киоцера“ тайно подкрепя тази работа, така и той е убеден за Израел.

Почувства огромно облекчение. Това бяха чисто нейни измишльотини.

— В такъв случай дълбоко се лъже.

— Ами ако и двамата сте прави? Или и двамата се заблуждавате?

— Не разбираш нищо от тези неща — каза раздражен Енрон.

— Забравих. Аз съм само една глупава крава и толкоз. Впечатлен си единствено от циците ми.

— Моля те, Йоланда.

— Вярно е, че имам хубави цици. Много мъже са ми го казвали и никога не ми е минавало през ума да им се противопоставя. Но в мен има и други неща, повярвай ми, Марти. Ако имаш късмет, може и да ги откриеш.

— Не ме разбра. Дълбоко уважавам...

— Да. Убедена съм.

Йоланда погледна над рамото на Енрон. Фаркас отново бе изникнал зад гърба му.

— А сега поръчката — каза развеселен той, докато заемаше мястото си. — Както вече ви казах, често вечерям тук и ако ми разрешите, бих ви препоръчал едно-две неща...

* * *

Валеше проливен дъжд, когато „Тонопа Мару“ навлезе в залива на Сан Франциско с айсберга зад гърба си. Карпинтър си помисли, че след като не беше паднала капка влага бог знае откога, пороят се изливаше тъкмо навреме, сякаш за да приветства огромния воден запас, който бяха довели.

Докато плаваха насам, времето беше нетърпимо безоблачно, без следа от обичайните и дори задължителни водни изпарения, които се струпаха в небето и го покриваха с бялата си пелена над по-голямата част от планетата. Това беше едно от явленията на парниковия ефект — повишената влажност на атмосферата, която усилваше причиненото от CO₂ и останалите парникови газове затопляне. Но поради необясними причини през цялото това време над „Тонопа Мару“ не се появи нито едно облаче и слънцето яростно припичаше върху айсберга, който въпреки огледалната си покривка се топеше под безмилостния огън.

И все пак по-голямата му част достигна до Сан Франциско. Бяха в самия край на плаването, вече се промъкваша под вековния Голдън Гейт Бридж със седемнайсет — осемнайсеткилотонния леден антарктически отломък зад себе си, за да се гмурнат под обезумелите порои, които се изливаха върху потъналия в следобеден мрак град покрай залива.

— Какво ще кажете? — промълви Хичкок, застанал на палубата до Карпинтър под водните струи. — Истински шибан дъжд.

— Красиво. Великолепно.

Всъщност не беше така. Дъждът вдигаше облаци мръсотия по улиците на града, които се бяха трупали в продължение на месеци, а може би и на години, мяташе ги високо нагоре, от което дъждовните водопади ставаха още по-мръсносиви. От небето се изливаха реки от боклуци. „Да — помисли си Карпинтър, — това се казва красива гледка.“

От опита си в Метеорологичната служба на „Самурай“ знаеше, че има места по света, където падаха приятни, освежителни и напоителни дъждове, и то ежедневно: например в Източното

Средиземноморие или в зърнения пояс на Саскачеван, или в равнините на Сибир. Тук не беше така. Дъжд по Западното крайбрежие беше такава рядкост, че причиняваше много повече неприятности с абсурдната си прекомерност. Валеше толкова нарядко, че беше съвършено недостатъчен, за да осигури сериозни водни запаси, а само разбърникваше натрупания по улиците и пътищата химически боклук и ги превръщаше в непроходими пързалки, изравяше страховити урви по изсъхналите и обезлистени хълмове източно от залива и разпенваше мръсотията по градските улици, без да ги почисти.

Майната му. Беше се прибрал благополучно заедно със своя товар. Това беше едно успешно пътуване, като се остави настрана малката неприятност с риболовния кораб. Карпинтър се опитваше да не мисли за това.

Скри се на сушина под кабината на кърмата. Каски работеше нещо върху контролното табло.

— Свържи ме с представителството на „Самурай“ в пристанището на Оукланд. Трябва да разбере на кой кей да замъкна това чудо. Прехвърли разговора в каютата ми.

— Да, сър. Веднага, сър!

— Сър? — изненада се Карпинтър.

До този момент никой не беше се обръщал към него по този начин и имаше нещо неестествено и дори нагло в начина, по който го беше направила Каски. Но дребната пъргава свързочничка моментално се беше втурнала към кабинката си, за да го свърже с пристанището.

Спусна се към каютата си. Върху закрепения на стената миниатюрен монитор вече го очакваше операторът на пристанището.

— Тук е капитан Карпинтър. Докладвам за благополучното пристигане на „Тонопа Мару“ с айсберг с обем над хиляда и седемстотин килотона. Очаквам инструкции за влизане в пристанището.

Пристанищният оператор му съобщи номера на кея, където трябваше да откара айсберга.

— Наредено е да се явите на доклад в административен отдел четиринайсет незабавно след прехвърляне на командването на персонала на кея, капитане — добави андроидът.

— Прехвърляне на командването?

— Точно така. Ще бъдете сменен от капитан Свенсон, а вие незабавно се явете в административен отдел четиринайсет за предварителен разпит 442.

— Не разбирам.

— Ще бъдете сменен от капитан Свенсон, а вие...

— Това вече го чух. Каза „442“?

— Точно така. Ще бъдете подложен на 442, капитане.

Карпинтър гледаше като сащисан. Какво, по дяволите, означаваше „442“? Но вместо да му даде ясен отговор, андроидът щеше да повтаря едно и също. След миг колебание той изключи приемника и се качи горе.

— Хичкок?

Абаносовото лице на навигатора надникна от кабината.

— Викате ли ме, сър?

Отново „сър“. Нещо действително не беше наред.

— Хичкок, какво е това „442“?

Изразът върху лицето на Хичкок беше невъзмутим, почти самодоволен, но в базедовите очи на възрастния мъж проблесна неочаквано пламъче.

— Обвинение в непристойно поведение, сър.

— Непристойно поведение ли?

— Нарушаване на правилника — това е непристойно поведение, сър.

— Ти ли ме натопи? Заради „Каламари Мару“?

— Сър, разследването ще определи...

— Отговори ми!

На Карпинтър му се прииска да грабне Хичкок за ризата и да го метне върху перилата. Но се въздържа.

— Ти ли ме натопи? — повтори той.

Хичкок продължи да го гледа спокойно.

— Всички, сър.

— Всички?

— Ренет. Наката. Каски ни свърза.

— Кога стана?

— Преди четири дни. Казахме, че сте изоставили моряци в беда.

— Не мога да повярвам. Казахте, че съм изос...

— Беше ужасно, сър. Потъпкване на елементарното благоприличие, сър.

Сякаш беше станал десет пъти по-едър: някакво изчадие на справедливостта и нравствената добродетел.

— Наше задължение беше да информираме властите, сър, за това престъпване на морските обичаи.

— Гадно предателско копеле — каза Карпинтър. — По-добре от мен знаеш, че на кораба нямаше място за нито един човек!

— Да, сър — отговори Хичкок, сякаш се намираше на няколко галактики разстояние. — Разбирам това, сър. Но нарушението беше извършено и беше редно да докладваме.

Нарушение! Редно да докладваме! Хичкок най-неочаквано беше заговорил като училищен директор. От гърлото на Карпинтър изскочи някакъв нечленоразделен звук. Прииска му се да метне Хичкок зад борда. Рени и Наката се бяха появили отнякъде и наблюдаваха от разстояние, без да обръщат внимание на усилващия се дъжд. Карпинтър се запита какъв ли номер нарушение е да метнеш навигатора си в залива на Сан Франциско пред свидетели.

Истинска лудост беше да им заповяда да забравят за изоставените от него хора в морето. Щяха да го послушат, но нямаше да забравят. А единственият начин да се отърват от отговорността заради стореното от него там някъде в Тихия океан, беше да го натопят.

Припомни си момента, в който видяха отдалечаващите се от потъващия „Каламари Мару“ лодки, насочили се към тях. Неговото бездушие. Противопоставянето на Хичкок.

Сега просто не му се вярваше, че бе постъпил по този начин. Беше оставил всички тези хора да умрат, беше им обърнал гръб, беше отплавал и това си беше именно нарушение, да.

И все пак...

Той наистина нямаше никакъв избор. Корабът беше прекалено малък. Айсбергът беше започнал да се топи. Нямаше да им стигне храната, нито серумът, нито пък имаха някакво свободно място за един или двама души...

Щеше да разкаже на разпита 442 за всички тези неща. Щеше да обясни, че ситуацията е налагала своя собствена етика. „*Този проклет, шибан свят*“ — беше казал Хичкок, когато Карпинтър му заповяда да

изостави трите лодки. Понякога този проклет, шибан свят те принуждаваше да вършиш проклети, шибани неща. Карпинтър съзнаваше, че беше безчовечно. Но можеха да загинат всички — и спасители, и спасени. Щеше да рискува да изгуби айсберга, а и кораба си, ако се беше опитал да...

Всички го гледаха вторачено. И се усмихваха.

— Мръсни копелета — рече им той. — Нищичко не разбирате.

Мина покрай тях, като ги изгледа навъсено, и заслиза към каютата си.

Административен отдел четиринайсет въобще не приличаше на отдел. Беше някакво продълговато помещение, дълга тясна тръба от мрачна сива стомана, сякаш случайно забутана сред сложната плетеница от сгради и проходи в горните етажи на индустриалната зона на Оукландското пристанище.

Нито пък разпитът представляваше действителен разпит. Не поне в буквалния смисъл на думата, защото Карпинтър не каза почти нито дума освен няколко кратки изречения. Беше по-скоро официално предупреждение, че срещу него е започнато нещо като съдопроизводство, или по-точно има повдигнато някакво обвинение. Председателстваше някакъв висш пристанищен чиновник с бледо отегчено лице на име О'Рейли или О'Брайън, или О'Лиъри — във всеки случай някакво ирландско име, което успя да чуе само в началото и моментално го забрави. През по-голямата част от заседанието мъжът почти не отдели очи от монитора, поглеждайки към Карпинтър съвсем нарядко. Имаше усещането, че този О'Рейли или О'Брайън председателстваше две или три заседания едновременно, следеше информацията по няколко компютъра и изслушваше с половин ухо мърморенето на застаналите пред него чиновници.

„Самурай“ бяха представени от някакъв администратор ниво седем, кривоглед мъж с птиче лице, поръсено с алергични пъпки по бузите и челото от серума. Казваше се Тедеско. Обстоятелството, че чиновник ниво седем го беше чакал цяла сутрин да пусне котва и да предаде командването, подсказа на Карпинтър, че работата е сериозна и че го очакват големи неприятности. Но беше сигурен, че щом

разясни на анкетиращите реалното положение на нещата, всичко щеше да застане на мястото си.

— Не казвайте нищо, докато не ви попитат — беше му обяснил Тедеско още в самото начало. — И отговаряйте само на въпросите, без никакви излишни разяснения. Тук не обичат много приказки.

— Имам ли нужда от адвокат? — попита го Карпинтър.

— Това не е съдебен процес — отвърна Тедеско. — Поне засега. Ако се стигне до там, компанията ще ви осигури необходимия адвокат. До тогава се съветвайте с мен.

— Какви са наказанията?

— Лишаване от право на морска служба. Ще ви отнемат разрешението.

Тонът му беше хладен. Цялото му същество излъчваше неприязън към случилото се, към този гнусен инцидент в океана, довел до повдигането на обвинение срещу капитан от неговия състав, към отвратителното задължение на човек от неговия ранг да си губи времето тук заради някакъв недостоен скандал.

— Това ще се отрази ли на административното ми ниво?

— Това е вътрешен проблем на компанията. Първо да приключим с претенциите на пристанищните власти. Всичко по реда си. Но е излишно да ви казвам, че подобно обвинение няма да се отрази положително на кариерата ви. Както и да е, за това ще мислим...

— 442, дело 100–939399 — обади се неочаквано О’Рейли или О’Брайън от отсрещния край на тръбата и удари с чукче. — Пол Карпинтър, капитан, временно отстранен, елате напред и отговаряйте.

Фактът, че е обект на подобна дисциплинарна процедура, предизвикваше необикновени усещания. Почувства се като ученик, когото мървят за някаква детинска беля. Прехвърлянето на командването на Свенсон, резервния капитан, също не беше приятен ритуал най-вече заради самодоволните усмивки на Хичкок и Ренет, но в него поне имаше нещо драматично, някаква театрална приповдигнатост, която го правеше по-поносим. Тук беше застанал в центъра на някакво нелепо, дълго като макарон, проветриво помещение, по чийто метален покрив барабанеше проливният дъжд, вторачен в някакъв дебел, кривоглед бюрократ, който изобщо не го поглеждаше, но който именно притежаваше властта да промени или

направо да сложи точка на кариерата му. Това беше наистина унижително, нелепо, абсурдно.

Един от заседаващите — жена, която приличаше на андроид, но явно не беше — се изправи и монотонно изреди цяла камара обвинения. Неадекватно поведение, неизпълнение на задълженията, нарушаване на тези и тези, и тези, и тези разпореждания. Обвинители — неговият екипаж. Собственият му екипаж. Нещо във връзка с временното отнемане на разрешителното му за плаване по море до изясняване на случая. И т.н., и т.н. — пет или десет минути досадни технически подробности, които Карпинтър така и не успя да проследи докрай.

— Заведено — измърмори О'Рейли или О'Брайън. — Върнато за допълнителни доказателства.

Удар на чукчето.

— Молба 376.5 подадена и отхвърлена. Молба за облекчение 793 удовлетворена. Да се определи дата за разпит и да се изпрати известие.

Удар на чукчето. Още веднъж.

— Отложено.

Последен удар на чукчето.

— Това е — каза му Тедеско. — Сега можете да правите, каквото искате. Но не напускате района на Сан Франциско, докато не приключи всичко.

Тедеско тръгна към изхода.

— Един момент — спря го Карпинтър. — Ако обичате. Какво отхвърлиха и какво потвърдиха? Какви бяха тия 376, точка и не знам какво, и 793 не знам какво си?

— 376.5 е молба за отхвърляне на обвиненията. Формално заведена и също така формално отхвърлена. 793 е молба за освобождаване на собствена отговорност без гаранция. Удовлетвориха я, защото досието ви е чисто до сега.

— Гаранция? Обвинението да не е *криминално*?

— Чисто административно разследване — обясни му Тедеско. — Но винаги съществува вероятност за възникване на допълнителни обвинения за криминални действия или пък други нарушения от страна на законните представители на обвиняемите. Пристанищните власти носят отговорност пред официалните власти за вашето присъствие до приключването на случая. Ние поехме отговорност пред

пристанищните власти, което ви освободи от необходимостта от гаранция, затова носите пред нас отговорност да не се получат усложнения. Надяваме се, че можем да разчитаме на съдействие от ваша страна.

— Разбира се. Но щом ще има още обвинения и още съдебни процедури освен тази...

— Все още не знаем дали ще има. Какво ще кажете да не избързваме, а, Карпинтър? Ако нямате нищо против...

— Моля ви. Интересува ме още нещо.

— Кажете.

— Все още ползвам привилегиите на ниво единайсет, така ли? Квартира, дневни разходи?

— Разбира се — отсече Тедеско. — Нито едно от обвиненията не е доказано, Карпинтър. Пристанищните власти само се опитват да установят истината във връзка с предявените срещу вас обвинения. При това компанията стои зад вас. Не забравяйте това. Компанията стои зад вас.

Последното не беше произнесено с кой знае каква сърдечност, но все пак беше най-успокоителната фраза от момента на пристигането му. „Компанията стои зад вас.“ Членовете на неговия ненавистен и враждебен екипаж, лишени от капчица разбиране за сложността на възникналата там, в океана, ситуация, бяха стоварили цялата тази бъркотия върху главата му. Но компанията — огромната и могъща компания — нямаше да позволи един способен служител ниво единайсет да бъде хвърлен на вълците заради някаква класова неприязън. Сега вече беше абсолютно сигурен. При евентуалното изслушване той щеше да докаже, че провеждането на спасителна акция е било немислимо, че в никакъв случай не би могъл да рискува собствения си кораб и живота на своя екипаж заради исканията на някакви неспособни и непознати метежници и че вместо да обрече на гибел и двата кораба, какъвто именно би бил резултатът от претоварването на неговия малък съд, той неохотно — така неохотно и с огромна болка! — е изоставил екипажа на „Каламари Мару“ да се погрижи сам за себе си. Щеше да им обясни, че моментът е бил изключително тежък и е налагал крайни решения. И при възможно най-добро желание той не би могъл да спаси тези хора. А наистина е *имал* възможно най-доброто желание. Нима човек с неговата

интелигентност и отлично досие с лека ръка би си позволил да изостави тези корабокрушенци да загинат, ако бе разполагал с друга възможност. Тедеско ще го разбере на всяка цена. О'Брайън, О'Лиъри, или както там му е името, също трябва да бъде накаран да го разбере. Обвинението ще бъде отхвърлено.

Когато всичко приключи, вероятно щяха да го освободят от морска служба, като се има предвид, че подобни истории неминуемо се отразяват на служебната репутация, а и вероятно всичко това щеше да забави с година-две изкачването по йерархическата стълбица, но „Самурай“ щяха да му намерят работа в някое друго направление и в края на краищата всичко щеше да се оправи.

Да. В края на краищата.

Засега продължаваше да вали като из ведро. Въздухът отвън излъчваше сладък, почти приятен аромат, но Карпинтър беше сигурен, че това ухание доказва наличието на някаква противна и вероятно опасна гадост в атмосферата, която при нормални обстоятелства би кротувала в пазвите на залива.

Сега какво?

Да отседне някъде.

Когато пристигна от Спокейн в Сан Франциско, компанията го беше настанила в една от наетите от нея стаи в „Мариот Хилтън“ близо до брега. След като все още беше с ниво единайсет, от само себе си се разбираше, че може да отседне там.

Но когато се обади в службата по настаняване и поиска стая в „Мариот“, му казаха, че вече му е запазена стая в хотел на име „Дънсмюир“ на оукландския бряг на залива. Това го обезпокои. Защо не в Сан Франциско? Защо не в „Мариот“? Отговориха му, че е невъзможно и че трябва да отиде в „Дънсмюир“.

Когато пристигна, всичко му стана ясно. Беше някакъв приют, който му напомни за „Манито“ в Спокейн, където живееше, докато беше метеоролог. Дори по-зле — мрачно хотелче, построено поне преди стотина години в отдавна изоставена промишлена зона между оукландското летище и магистралата. Нямаше и следа от блясъка на „Мариот“, нито пък от неговия комфорт. Обслужваше командировани чиновници от средно ниво, които преспиваха една нощ в Оукланд, преди да продължат за Сан Диего или Сиатъл.

„Компанията стои зад вас.“ Да. Но явно компанията беше започнала да орязва режийните му, а вината му все още не беше доказана. Очевидно причините за тревога бяха по-съществени, отколкото си мислеше.

Беше вече късен следобед, когато най-после настаниха Карпинтър в една малка, мрачна и влажна стаичка, която щеше да му бъде дом за известно време. Опита да се свърже с Ник Роудс в „Сантациара“ и за своя изненада успя още от първия опит.

— Здравсти, човече! — извика Роудс. — „Върна се морякът от далечен път!“

— По всичко изглежда — отвърна унило Карпинтър. — Доколкото си спомням, стихът беше издълбан върху нечий надгробен камък.

— Пол? — разтревожи се моментално Роудс. — Какво се е случило, Пол?

— Още не знам. Вероятно много неща. Заведено е някакво шибано дело срещу мен.

— Божичко. Какво си направил?

— Натресохме се на някакъв кораб в Тихия океан — започна отегчено Карпинтър. — Бяха вдигнали бунт и... виж какво, това е дълга история. Точно сега нямам настроение да я разказвам цялата. Свободен ли си довечера? Искаш ли да се видим и да се напием яко, Ник?

— Естествено. Къде се намираш?

— В един вертеп на име „Дънсмуир“, близо до летището.

— До летището на Сан Франциско ли имаш предвид?

— Не. Оукландското летище, не на Сан Франциско. Най-доброто, което според компанията заслужавам в момента. Но пък е по-удобно за теб... Как си, по дяволите, Ник? — добави след кратка пауза той.

— Аз съм... добре.

— А Изабел?

— Тя също. Все още се срещаме.

— Сигурен съм. Не бих очаквал нещо друго. Как е тъпата й приятелка с пищната гарнитура?

— Йоланда ли? В момента е на някой от сателитите. Връща се след няколко дни. Заминаха с Енрон.

— С израелеца? Мислех, че се е върнал в Тел Авив.

— Реши да се помотае из Сан Франциско. Предполагам, че е жертва на пищната гарнитура на Йоланда. После внезапно заминаха на сателитите. Повече не ме разпитвай, защото не знам друго. Къде искаш да се срещнем довечера?

— Искаш ли в ресторанта, където бяхме, на брега на Бъркли?

— „При Антонио“ ли имаш предвид? Чудесно. В колко?

— В колкото кажеш. Колкото по-скоро, по-добре. Трябва да ти призная, че се чувствам ужасно, Ник. Особено в този дъжд. Една приятелска компания ще ми се отрази добре.

— Какво ще кажеш веднага? — попита Роудс. — И без това приключвам. Ако трябва да бъда искрен, и на мен ще ми се отрази добре.

— Има ли нещо?

— Не знам. Имам проблеми.

— С Изабел ли?

— Не е женска история. Ще ти кажа, като се видим.

— Изабел няма да дойде с теб, така ли?

— Не, за бога! — възкликна Роудс. — „При Антонио“, след половин час. Става ли? Добре дошъл на стария морски вълк!

— „Върна се морякът.“ За добро или за лошо.

Дъждът гърмеше по куполите на крайбрежния ресторант, сякаш някакъв разгневен гигант мятеше камъни отвисоко. Забулен от сивата пелена и от поривистите водни вихрушки на бурята, заливът почти не се виждаше. В ресторанта бяха само двамата.

Разказът на Карпинтър за случилото се в океана явно беше потресъл Ник Роудс. Изслуша цялата история като вцепенен, сякаш не вярваше на ушите си, почти без да отрони думичка и забил поглед в Карпинтър. Нарушаваше безмълвното си вцепенение само от време на време, за да поднесе чаша към устните си. Когато Карпинтър приключи, започна да му задава въпроси, отначало несъществени, но постепенно го заразитва все по-настойчиво дали наистина не е имало никакво място на борда на „Тонопа Мару“ за враждуващите групички

на капитан Ковалчик и капитан Колберг, така че Карпинтър отново трябваше да разкаже цялата история, но този път на части.

С всеки следващ отговор на самия Карпинтър му ставаше все по-трудно да приеме собствената си версия. Все по-трудно му беше да убеди сам себе си, че е било чак такъв проблем да качи корабокрушенците на борда. Можеше да ги набута по разни килерчета и ъгълчета, да намали дажбите на серума така, че да стигне за всички...

Или просто можеше да закачи трите лодки на буксир и да ги довлече до Сан Франциско.

Не. Не.

— Не беше възможно, Ник. Просто си длъжен да ми повярваш. Бяха не по-малко от петнайсет-двайсет души, а на кораба нямаше достатъчно място дори за нас петимата. Да не говорим за храната и серума. За бога, да не би да мислиш, че нарочно съм *искал* да зарежа всички тези хора наред Тихия океан? Не разбираш ли, че това решение ми причини невероятни мъки?

Роудс кимна. След това изгледа Карпинтър по особен начин.

— Изпрати ли съобщение, че си се натъкнал на кораб в беда?

— Не беше необходимо. Те имаха собствено радио — отвърна отново Карпинтър.

— Значи не си казал нито думичка на морските служби? Просто си им обърнал гръб и си ги изоставил?

— Да. Просто им обърнах гръб и ги изоставих.

— За бога, Пол — промълви едва чуто Роудс. И натисна бутона за още една поръчка питиета. — За бога. Не мисля, че си постъпил по най-правилния начин.

— Не. Не постъпих. Прилича по-скоро на бягство от местопроизшествието, така ли? — призна Карпинтър, без да посмее да погледне Роудс в очите. — Но ти не беше там, Ник. Нямах представа какво изпитвах. Корабът ни беше съвсем малък. А зад гърба ми беше този огромен айсберг и исках да се махнем, преди да се е стопил. Хората на риболовния кораб се бяха хванали за гърлата от няколко седмици и направо се бяха побъркали, бяха направо опасни. Освен това бяха служители на „Киоцера“, не че това беше най-важното, но и тази мисъл не ме оставяше на мира. Беше просто невъзможно да ги кача на кораба. И предпочетох да офейкам. Не че очаквам някой да ми

ръкопляска, но точно така постъпих. Колкото до сигнала за помощ, реших, че те сами са изпратили сигнал и затова не е необходимо да го правя. А не изпратих официален доклад, защото... защото...

Опита се да намери нужните думи, но не успя.

Накрая вдигна очи към Роудс, който го гледаше с упрек.

— Реших, че ще си имам неприятности, ако съобщя, че съм срещнал кораб в беда и не съм направил нищо. Затова просто се опитах да потуля цялата история. Господи, Ник, та това беше първото ми плаване.

— Казал си на екипажа си да не споменава нищо за случилото се.

— Да. Но те не го направиха.

— Оцелелите от другия кораб вероятно също са докладвали, така ли?

— Какви оцелели? Никой не би могъл да се спаси.

— О, Пол... Пол...

— Беше първото ми плаване, Ник. Никого не съм молил да ме правят морски капитан, по дяволите.

— Но се съгласи да станеш.

— Прав си. Съгласих се. И за първи път в живота си извърших нещо наистина отвратително. Страхотно съжалявам. Но не се справих, Ник. Не можеш ли да ме разбереш?

— Пийни още едно.

— Какво ще ми помогне?

— На мен обикновено ми помага. Може и на теб да помогне — усмихна се Роудс. — Мисля, че всичко накрая ще се оправи, Пол. Ще успееш да се измъкнеш.

— Наистина ли?

— Компанията ще те защити. Както твърдиш, не си имал никаква възможност да качиш тези хора на кораба си. Единствената ти грешка е, че не си изпратил официален доклад за инцидента, и това вероятно ще ти коства някое и друго ниво, но „Самурай“ няма да допуснат да стане публично достояние фактът, че един от корабите им е оставил толкова корабокрушенци да загинат — не звучи добре дори и да има някакво извинение за това, — тъй че ще уредят някак си нещата със съда и обвиненията ще бъдат отхвърлени, след което цялата работа ще бъде потулена, а тебе тихомълком ще те върнат в Метеорологичната служба или някъде другаде. В края на краищата, ако те хвърлят на

вълците, това ни най-малко няма да помогне на хората от „Киоцера“ да възкръснат, а евентуалната присъда би станала публично достойние и би навредила на имиджа на „Самурай“. Ще погребат цялата история, все едно никога нищо не се е случвало. Сигурен съм, Пол.

— Дано да си прав — каза Карпинтър и усети в гласа си едновременно нотки на песимизъм и на отчаяна надежда.

До този момент му се струваше, че всичко случило се е само някаква дребна неприятност, включително и този разпит 442, с който се беше справил, доколкото можеше, и че в най-лошия случай вродената класова ненавист на Хичкок и останалите, която го беше забъркала в тази административна каша, щеше да му коства черна точка в досието. Но в края на половинчасовия разговор с неговия най-стар и най-близък приятел нещата започнаха да му изглеждат много по-зле и той си даде сметка, че под натиска на паническият страх беше постъпил престъпно безотговорно в единствения критичен момент в живота си. Започна да изпитва угризения, че е ликвидирал със собствените си ръце хората в трите лодки.

Не. Не. Не. Не.

„Нищо не можеш да направя, за да ги спася. Нищо. Нищо. Нищо.“

Трябваше да сменят темата.

— По телефона ми каза — започна Карпинтър, — че си имал неприятности, докато ме нямаше, за които ще ми разкажеш, като се видим.

— Да.

— Е?

— Получих предложение за работа. Веднага след отплаването ти. „Киоцера-Мерк“ ме поканиха в централата си в Уолнът Крийк и имах интервю с някой си Накамура с ниво три. По-студенокръвно човешко същество не би могъл да си представиш. Покани ме да се прехвърля в „К-М“ заедно с целия адаптационен екип. Ще ми отпуснат неограничен кредит за изграждане на нова лаборатория.

— Говорихме за това, преди да тръгна. Беше притеснен от прекаленото надмощие на „Самурай“ поради абсолютния контрол над генетичната съдба на човешката раса. Точно това ти казах и аз: бягай при „Киоцера“ — май даже споменах и името им — и ги направи конкурент на „Самурай“ в адаптационните технологии. Така ще

разрушиш генетичния монопол на „Самурай“, който те притесняваше толкова много. Е? Ще го направиш ли?

— Не ме изслуша докрай, Пол. Има замесен един човек на име Ву Фаншуи. Допреди двайсетина години той беше абсолютен гений в генетичните изследвания. Може да се каже, Айнщайн или Исак Нютон в генетиката. Но впоследствие спря да подбира средствата и осъществи отвратителна експериментална програма в една централноазиатска република, несъобразена и с най-елементарните нравствени норми. Опити с човешки същества. Принудително. Истински кошмар, направо лудост. С тази разлика, че беше съвършено нормален, но абсолютно лишен от нравствени задръжки. Постепенно тези опити станаха публично достояние и според официалните съобщения той се самоуби. Но се оказва, че успешно се е превърнал в жена и е намерил убежище в космоса — на един от сателитите L-5. Повече никой не чу за него.

— И на тебе ти се струва, че започваш да приличаш на някое безнравствено изчадие като този Ву Фан, така ли?

— Нищо толкова. Всъщност „Киоцера“ са измъкнали доктор Ву Фаншуи от орбиталното му скривалище — не ме питай как — и сега той работи над тяхната програма за свръхсветлинен космически полет. Очевидно ще се наложи да направят генетична ретрофия на екипажа и тъкмо това ще стори Ву. Когато приключи, според думите на Накамура, ще бъде прехвърлен като консултант в моята изследователска група.

— Този нечестив, но страхотен генетик.

— Айнщайн в генетиката, да. И да работи с мен.

— Но ти така го ненавиждаш, че не би...

— Все още не схващаш — прекъсна го Роудс. — В момента сме все още твърде далеч от решаването на някои от най-големите адаптационни загадки. Амбициозната схема за тотална трансформация на моя младок Ван Влиет е фрашкана с очевидни празноти и той самият го осъзнава. Един мозък от класата на Ву Фаншуи може да реши всички тези проблеми. Включат ли го в екипа, по всяка вероятност ще разполагаме с пълна адаптационна технология за нула време. Което означава, че „Киоцера“ ще се сдобие с генетичния монопол, който се притеснявах да предоставя на „Самурай“.

— И затова смяташ да не приемаш предложението — предположи Карпинтър.

— Все още не знам.

— Не?

— Продължавам да се питам: имам ли право да стоя на пътя на една технология, която би осигурила възможност на човечеството да се справи с надвисналите над главата му проблеми?

Карпинтър знаеше, че този логически парадокс в разсъжденията на Роудс рано или късно ще изскочи на бял свят.

— Невъзможно е да направиш и двете, Ник. От една страна, твърдиш, че не искаш да спъваш прогреса, а преди малко заяви, че си притеснен да предоставиш монопола на...

— Така е. Но повтарям въпроса си. Моят екип заедно с Ву Фаншуи вероятно ще реши проблема за оцеляването. Но моят екип принадлежи на „Самурай“, а Ву принадлежи на „Киоцера“. Ако се съберат, резултатите ще са налице след две-три години. Ако не, никой не може да гарантира решаването на проблема. Въпросът е дали бих искал да бъда основната фигура, от която зависи превръщането на тоталната трансформация в реалност. Или която ще я осуети, или сериозно ще я забави? Зависи изцяло от мен, разбираш ли? И въобще не съм сигурен как трябва да постъпя. Напълно съм объркан, Пол — намръщи се Роудс. — Не за първи път.

— Така е — съгласи се Карпинтър. Познатото объркано изражение върху лицето на Роудс разсея собствените му тревоги. — Не ти е за първи път.

Действителният разпит 442 беше проведен три дни по-късно в същия административен отдел четиринайсет на оукландското пристанище. През тези три дни дъждът не спря нито за момент — непрестанен влудяващ порой от мръсни потоци, които се изливаха върху района на залива. Никой не можеше да каже колко време ще мине, преди железните менгемета на засушаването отново да сграбчат Западното крайбрежие. Магистралите бяха наводнени, по склоновете се срутваха къщи, огромни урви разцепиха хълмовете, а по улиците се носеха кални реки.

Когато Карпинтър се яви, в помещението имаше само двама души: председателстващият с ирландското име и андроидаподобната чиновничка. Карпинтър се учуди къде е Тедеско, който би трябвало да го представлява от страна на „Самурай индъстрис“. Да не би да ползваше почивен ден заради дъжда.

О’Брайън, О’Рейли, О’Лиъри обяви с чукчето началото на заседанието. Този път Карпинтър се постара да запомни името му. О’Рейли. Да, О’Рейли.

— Възразявам — обяви моментално Карпинтър. — Моят адвокат не присъства.

— Адвокат? Тук няма адвокати.

— Господин Тедеско от „Самурай“. Моят представител. Трябваше да присъства днес.

О’Рейли погледна към чиновничката.

— Господин Тедеско е подал споразумение за известяване.

— Какво е подал? — попита Карпинтър.

— Молба да отсъства днес и да получи допълнително копие от днешното заседание. По-късно ще приложи писмени уточнения, ако намери за необходимо — поясни О’Рейли.

— И какво? Днес ще бъда сам, така ли?

— Да почваме — каза невъзмутимо председателстващият. — Пристъпваме към разглеждане на следните веществени доказателства...

— Един момент! Настоявам за правото си на подходящ представител!

О’Рейли хвърли леден поглед към Карпинтър.

— Вие разполагате с подходящ представител, капитан Карпинтър, на който ще бъде предоставено правото да представи надлежните уточнения, както му е редът. Въздържайте се от по-нататъшни избухвания, ако обичате. Пристъпваме към разглеждане на следните веществени доказателства...

Карпинтър втренчи мрачен поглед в закачения на единия край на продълговатото помещение монитор, върху който се появи веществено доказателство А. Показанията на офицера по поддръжка и експлоатация Ренет, която описа посещенията си на „Каламари Мару“ в компанията на капитан Карпинтър. Кратко и ясно Ренет нахвърли обстоятелствата на борда на риболовния кораб, свалените и приспани

офицери, изявленията на метежничката Ковалчик. Описанието ѝ се стори на Карпинтър доста обективно и не го злепоставяше по никакъв начин. Появи се вещественото доказателство Б: изложението на навигатор Хичкок, който разказа как движенията на прикачения в бурния океан айсберг са наводнили неочаквано риболовния кораб, как трите лодки са тръгнали към „Тонопа Мару“, за да търсят помощ, и как капитан Карпинтър е заповядал на екипажа да изостави корабокрушенците и да се отправи за Сан Франциско. Думите му прозвучаха доста зловещо дори в ушите на Карпинтър, но в никакъв случай не можеше да каже, че Хичкок беше изопачил нещо. Тъкмо това се беше случило.

Предположи, че сега ще пуснат показанията на Каски и Наката. Вероятно след това щяха да му дадат възможност да говори в своя защита — да обясни сложността на ситуацията, ограничената вместимост на неговия кораб и недостатъчните запаси от продоволствия и серум и да докаже, че в този решителен момент е предпочел да спаси живота на своя екипаж за сметка на другите. Беше взел решение да заяви, че се разкайва за това, че е изоставил корабокрушенците, и дълбоко съжالياва, че обстоятелствата са го принудили да постъпи по такъв начин, но се надява да бъде оправдан за този свой избор и заради объркването си, поради което е пропуснал да направи необходимия рапорт. Дали Тедеско щеше да одобри позата му на разкаяние? Може би не: от юридическа гледна точка това може би беше проява на слабост. По дяволите Тедеско. Да беше се появил, за да го посъветва как да постъпи.

Все пак се нуждаеше от нещо, което да му вдъхне увереност. В съзнанието му изникнаха думите на Роудс:

„Компанията ще те защити. «Самурай» няма да направят публично достояние факта, че един от корабите им е оставил толкова корабокрушенци да загинат — тъй че ще уредят някак си нещата със съда и обвиненията ще бъдат отхвърлени, след което цялата работа ще бъде потулена, а тебе тихомълком ще те върнат в Метеорологичната служба или някъде другаде.

Ще погребат цялата история, все едно никога нищо не се е случвало.

Сигурен съм, Пол.

Сигурен съм, Пол.

Сигурен съм, Пол.“

— Веществено доказателство В — обяви О’Рейли. — Изявление на капитан Ковалчик.

„*Какво?*“

Да, нямаше съмнение — на екрана се появи именно нейното каменно лице с вцепенен поглед. Значи все пак не беше загинала в своята лодка. Не, не — ето я, жива и намръщена, да разказва за ужасните преживявания в открития океан, за лишенията и страданията и как са били спасени накрая от патрулиращ кораб. Половината от хората ѝ загинали. И всичко това, защото капитанът на „самурайския“ ледовлекач не си е мръднал пръста, за да ги спаси.

Дори Карпинтър трябваше да признае в себе си, че това беше чудовищен обвинителен акт. Ковалчик не спомена нищо за ръководения от нея метеж; пропусна обстоятелството, че „Каламари Мару“ потъна в резултат на некомпетентното ѝ решение да останат в обсега на огромния айсберг; не каза нито думичка за уверенията на Карпинтър, че неговият кораб не може да приеме толкова много пътници. Съсредоточи се изцяло върху молбата си за помощ и безсърдечния отказ на Карпинтър да я предостави. Когато приключи, ужасното ѝ лице продължи да го гледа от екрана, сякаш се беше запечатало върху него.

— Капитан Карпинтър? — чу той гласа на О’Рейли.

Най-после настъпи неговото време. Той се изправи и заговори, преразказвайки още веднъж цялата тази мръсна история, посещението на кораба на Ковалчик, следите от бунта, упоените офицери и молбата ѝ да ги вземе на кораба, потъването на другия кораб и трите клатушкащи се във водата лодки. Докато слушаше собствения си глас, Карпинтър остана поразен от безсмислието на своите обяснения. Той беше длъжен да ги качи на кораба независимо от всичко. Дори всички да бяха измрели от глад, докато се върнат. Дори всичкият серум да се беше изчерпал и да се бяха изпържили чак до кокал. Или най-малко трябваше да съобщи някой друг да ги спаси. Но той продължи да украсява фактите за свое самооправдание, да изтъква липсата на място и възможност за избор и накрая ги увери, че се разкайва и съжалява дълбоко за допуснатите грешки.

Внезапно думите му свършиха и той остана като онемял пред председателстващия и чиновничката.

Надвисна оглушителна тишина. Какво щеше да последва? Решение? Присъда?

О'Рейли удари с чукчето. След това извърна глава и сякаш се съсредоточи върху някакво друго дело на бюрото си.

— Трябва ли да изчакам? — попита Карпинтър.

— Заседанието приключи — измърмори чиновничката и грабна купчина папки в ръце, загубила всякакъв интерес към него, какъвто всъщност и преди не се забелязваше.

Никой не му каза нито дума, докато Карпинтър напускате сградата.

Когато половин час по-късно се прибра в „Дънсмуир“, веднага набра номера в „Самурай“, който му беше оставил Тедеско. Очакваше да го размотават нагоре-надолу, но за негова изненада Тедеско се появи почти на секундата.

— Защо не се явихте, по дяволите? — възкликна Карпинтър.

— Не беше наложително. Видях протокола.

— Вече? Това е невероятно бързо. Какво ще правите сега?

— Да правя? Какво има да се прави? Наложена е глоба за нарушение на задълженията. Пристанищните власти ви отнемат разрешителното. Сега по всяка вероятност „Киоцера“ ще ни съди за това, че сме допуснали техни хора да загинат в Тихия океан, а това е доста скъпо. Ще изчакаме да видим какво ще се случи.

— Ще бъда ли понижен?

— Вие ли? Ще бъдете уволнен.

— Аз... уволнен? — задъха се Карпинтър, сякаш му забиха юмрук в диафрагмата. — Нали ми казахте, че компанията стои зад мен. Уволнен? Така ли стоите зад мен?

— Нещата се промениха, Карпинтър. Тогава не знаехме, че има оцелели. Не разбирате ли, че това изцяло променя обстоятелствата? „Киоцера“ искат главата ви на поднос и ние ще им я предоставим. Вероятно щяхме да ви задържим, ако нямаше оцелели, ако това беше останал вътрешен проблем между „Самурай“ и пристанището — вашите показания срещу показанията на вашия екипаж, въпрос на преценка и толкоз — но сега изскочиха най-вече побеснели от ярост обвинители. Цялата работа ще се размърди. Как да ви задържим, Карпинтър? Бихме предпочели да потулим историята и да ви запазим, но сега е немислимо, след като оцелелите се раздрънкаха и ни заляха с

лайна. Нима все още допускате, че можем да ви дадем ново назначение? Тръгвайте да си търсите работа, Карпинтър. Имате трийсетдневно предизвестие и трябва да сте адски доволен и от това. Наш адвокат ще ви запознае с правата ви по приключване на договорните ни взаимоотношения. Разбрахте ли, Карпинтър? Ясна ли ви е картинката?

— Не очаквах...

— Предполагам, че не сте. Съжалявам, Карпинтър.

Зашеметен и задъхан, той продължи да гледа монитора още дълго след като беше останал празен. Виеше му се свят. Никога преди не се беше чувствал така съсипан. Сякаш през центъра на планетата се беше появила дупка и той пропадеше все по-надолу... все по-надолу...

Постепенно успя да се окопоти.

Остана известно време неподвижен, като поемаше дълбоко въздух и се опитваше да не мисли за нищо. След това автоматично започна да набира номера на Ник Роудс.

Не.

Не, не сега. Роудс със сигурност щеше да изрази съчувствието си, но той вече беше споделил с него, че сам си е виновен. Точно в този момент не му се слушаха подобни приказки.

Да се обади на някой приятел. Друг, а не Ник Роудс.

„Йоланда“ — мина му през ума. Приятната, закръглена, покращаща форми, непридирчива Йоланда. Да ѝ се обади и да я заведе да вечерят, след което ще се приберат в къщата ѝ там някъде в Бъркли и цяла нощ ще я чука до умопомрачение. Идеята не беше лоша, но изведнъж се сети, че Йоланда беше на някой от сателитите с Енрон.

Тогава някой друг.

Не задължително от района на залива. Някой по-надалеч. „Да — реши той. — Хайде. Тръгвай. Далеч от това място. Изчезвай. Разходи се нанякъде.“

Да се види с Джийн, да речем. Да, сладката Джийни Гейбъл, там, в Париж: верният приятел, на чието рамо винаги можеш да се облегнеш.

Всъщност именно тя го беше натикала в тази история. Положително нямаше да бъде прекалено строга заради кашата, която беше забъркал. А и все още му оставаха трийсет дни да ползва привилегиите на служител ниво единайсет, така че защо, по дяволите,

да не изстиска компанията за пътните разноски до Париж и няколко вкусни обяда в бистрата покрай Сена?

Включи се в централната линия на „Самурай“ и поиска връзка с разклонението за Париж. Една груба сметка му напомни, че там минаваше полунощ, но това нямаше значение. Беше загазил и Джийн щеше да го разбере.

Само че Джийн Гейбъл вече не работеше в представителството В Париж. Както често се случваше в „Самурай индъстрис“, бяха я прехвърлили в Чикаго.

Даде телефонно нареждане да я издирят. Откриха я почти на секундата.

— Гейбъл — чу той първо гласа ѝ и след миг на екрана просветна енергичното ѝ, сърдечно и волево лица с квадратна челюст и тъмни, прави очи. — А така! „Върна се морякът от...“

— Джийни, имам проблеми. Можем ли да се видим?

— Какво... но как... — бързо преодоля изненадата си тя. — Разбира се, Пол.

— Ще хвана следващия полет до Чикаго, става ли?

— Естествено. Идвай веднага. Колкото можеш по-скоро.

Но кредитната му карта вече не ставаше за въздушен транспорт. След няколко неуспешни опита да я препрограмира Карпинтър се отказа и се помъчи да наеме кола. Явно не бяха го лишили от тази услуга, защото получи потвърждение за резервация от първия опит. Да шофира до Чикаго, нямаше да е кой знае какво удоволствие, но ако побърза, можеше да стигне за два, в най-лошия случай за три дни. Обади се отново на Джийн и ѝ каза да го чака към средата на седмицата. Тя му изпрати целувка.

Колата пристигна пред „Дънснюир“ след четирийсет минути.

Карпинтър чакаше пред хотела с куфара зад себе си.

— Тръгваме на изток — каза ѝ той. — Минаваме през Уолнът Крийк и продължаваме нататък.

Включи колата на пълен автомат, облегна се назад и затвори очи, когато потеглиха към хълмовете. И без това нямаше нищо за гледане освен неумолимата черна завеса на дъжда.

* * *

Сам в стаята си след вечерята с Мешорам Енрон и Йоланда Бермудез, Фаркас не преставаше да крачи от десетина-петнайсет минути от ъгъл към ъгъл, като нареждаше, разваляше и отново пренареждаше пъзела в ума си. Накрая поиска директен разговор с Емилио Олмо.

— Душа наоколо — обяви той на командващия вътрешните войски. — Започвам да понадушвам това-онова.

— Така ли? Защото и аз.

— О?

— Първо ти кажи. Какво знаеш, Виктор?

— Имам предвид групата, за която си чул. Действително съществува. Или по-точно казано, чух за тях от съвършено друг източник.

— Достоверен ли е?

— Сравнително достоверен. Приятел на мой приятел. Разполага със солидни източници на информация.

— Аха. Значи слухът се носи. Много интересно. Какво друго, Виктор?

— Всъщност нищо особено.

Фаркас предпочете да не предоставя подробни сведения на Олмо за интереса на израелеца към преврата срещу генералисимуса. Още беше рано за това. На Фаркас му беше ясно, че Енрон имаше конкретни предложения, и искаше да ги чуе, преди Олмо да е наясно със ситуацията. Ако въобще би решил да му я изясни някога. Съществуваше вариант командващият вътрешните войски да бъде отстранен от играта, ако предложенията на евреина се окажеха примамливи. Може би щеше да бъде по-изгодно превратът да бъде осъществен с негово съучастие, отколкото да помага на Олмо да го предотврати. Олмо би могъл да бъде използван не като главен полицай на генералисимус Калаган, а по някакъв съвършено друг начин. Плановете на „Киоцера“ той да наследи генералисимуса след смъртта му биха помогнали на Олмо да направи най-точния избор. Но Фаркас

все още не знаеше на коя от двете страни да се продаде и затова предпочете да го държи в неведение.

— Както ти казах — продължи Фаркас, — това е информация от трета ръка, но си помислих, че не е излишно да ти съобщя, че историята се обсъжда тук-там.

— Да. Никак не е излишно. Макар да знам още някои работи. Калифорнийците и техните планове са не само реални, но някакви хора наскоро са посетили Валпарайсо Нуево, за да огледат положението на място.

— Сигурен ли си?

— Информация от трета ръка — също като твоята. Лично аз не съм ги виждал. Но знаем, че са били тук. Опитваме се да ги открием, но имаме известни затруднения. Вероятно са се върнали на Земята. Не ни остава друго, освен да дебнем кога ще се появят отново.

— В такъв случай ти знаеш повече от мен. Съжалявам, че ти изгубих времето, Емилио.

— Винаги ми е приятно да те чуя, Виктор.

— Ще ти се обадя, ако науча нещо по-определено.

— Моля те — каза Олмо.

Може би сега беше моментът да се обади в Ню Киото и да предостави информацията на по-високите инстанции. Фаркас обмисли въпроса от всички страни и реши да не бърза. Щом като не се беше родил японец, единственият начин да си осигури по-високо ниво в стълбицата беше да поеме инициативата в ситуации, които изискваха смелост и решителност, и да свали картите чак когато натрупа достатъчно козове.

Засега предпочете да се наспи. Когато се събуди на другата сутрин, ситуацията му се беше прояснила. Преди да излезе за закуска, набра номера на стаята, която Йоланда споделяше с Енрон.

Тъмната гладка колона на Мешорам Енрон се появи на монитора.

— Йоланда не е в стаята — припряно заяви Енрон, без да крие враждебното си отношение. — Слезе във фитнес-центъра.

— Чудесно. Искях да говорим двамата.

— Да?

— Трябва да се видим. Останаха някои неясни моменти, които бих искал да уточним.

Енрон май се двоумеше. Но стъклената му повърхност остана непроменена: Фаркас не можа да надникне в онова, което ставаше в мозъка му. Имаше великолепно защита. Образът в монитора не показва никакви колебания в излъчванията на Енрон. За да усети такива нюанси, беше му необходим пряк контакт.

— Мислим да пътуваме към Земята днес следобед или с първата совалка утре.

— Значи разполагаме с достатъчно време, не съм ли прав?

— Важно е, казваш?

— Много.

— Нещо във връзка с Йоланда ли?

— Ни най-малко. Тя е чудесна жена, но ти и аз имаме да обсъждаме по-важни неща от това, кой с кого спи, не е ли така?

Този път Фаркас забеляза, че образът на Енрон рязко се проясни и стана по-ярък.

— Къде искаш да се срещнем?

— Град Ел Мирадор, спица Г — предложи Фаркас първото хрумнало му място. — Кафене „Ла Палома“, на централния площад, след четирийсет и пет минути.

— Дай по-рано.

— В такъв случай след половин час.

Когато Фаркас пристигна пет минути преди уречената среща, Енрон беше вече там. По това време площадът беше спокоен и далеч по-пуст, отколкото в деня, когато Фаркас и Хуанито дойдоха да търсят Ву Фаншуи. Енрон беше седнал на една от предните маси, неподвижен като статуя и без видими признаци на вълнение. Всъщност беше напрегнат като изопната пружина: Фаркас го усети от трийсет крачки.

— Става дума за калифорнийския проект за смяна на правителството — започна със сядането си Фаркас. — Снощи спомена за него.

Енрон не отвърна нищо.

— Каза, че най-добра гаранция за осъществяването му е обединяване на усилията. Мощна корпорация и богата държава, които да осигурят финансирането петдесет на петдесет.

— Продължавай. Излишно е да ми напомняш какво съм казал.

— Добре. Въпросът ми е: това предложение ли е? Готови ли сте за сътрудничество?

Енрон се наведе напрегнат и съсредоточен. Дишането му се ускори, Фаркас разбра, че е улучил копчето.

— Не е изключено — отвърна евреинът. — А вие?

— Напълно е възможно.

— Кое ниво си, Фаркас?

— Девет.

— Не е достатъчно за такива пълномощия.

— Но е достатъчно, за да подготвя почвата.

— Да. Да. Надявам се. И сигурно имаш пълномощия за извършеното по въпроса до този момент.

— Естествено — отговори без колебание Фаркас.

— Необходимо е да се върна на Земята и да говоря с някои хора. Не става въпрос за пълномощия, а за информация. Трябва ми още информация. След което бихме могли да се срещнем и да се договорим. Мога да ти кажа, Фаркас, че именно затова дойдох тук.

— Отлично. Целта ни е една и съща. Това ме радва. Скоро пак ще поговорим.

— Да, много скоро.

Разговорът беше приключил, но никой от двамата не помръдваше. Енрон беше все така напрегнат — дори повече, отколкото в началото. Паузата беше достатъчна, за да сменят темата.

— Предполагам, знаеш, че Йоланда е очарована от теб — каза Енрон. — Често ли побъркваш така жените?

— Доста често.

— Човек би помислил, че с тези очи и изобщо...

— Тъкмо обратното. Повечето ме намират привлекателен. Това дразни ли те?

— Малко — призна Енрон. — Не мога да го скрия. Какво толкова, по дяволите, аз съм нормален мъж. Всъщност не е кой знае какво. Тя не е моя собственост. Пък и именно аз я накарах да изиграе тази роля. За да привлече вниманието ти и да установя контакт с теб.

— Хиляди благодарности. Нямам нищо против подобна стръв.

— Просто не очаквах да откачи до такава степен, това е всичко.

— Не си ли забелязал, че е от типа жени, които лесно откачат? — контрира Фаркас. Темата му беше неприятна. Може би тъкмо това

целеше еврейинът. — С нетърпение очаквам да се чуем пак.

Стана от масата и се отдалечи.

Когато Енрон се върна в хотела, Йоланда беше в стаята. Беше й оставил бележка, че Фаркас неочаквано му се е обадил и излиза да се срещне с него в друга спица.

— Какво иска? — попита тя. — Или това са шпионски афери, за които не бива да зная?

— Вече знаеш достатъчно — каза Енрон. — Няма да ти навреди да чуеш още нещо. Предложи ми сътрудничество с „Киоцера“ във връзка със заговора.

— На тебе ли ти предложи? Лично?

— Знаеш какво имам предвид. На Израел. Направо попита дали сме готови да участваме петдесет на петдесет.

— И какво му отговори?

— Че сме готови, естествено. Че именно затова съм дошъл на Валпарайсо Нуево. Но първо трябва да се върна на Земята за допълнителна информация. Той помисли, че отивам за потвърждение от израелското правителство. Всъщност искам да разговарям с твоя Давидов. Важно е да разбере какво са се споразумели с Фаркас, преди да уведомя Йерусалим.

— Няма нужда да се връщаш на Земята. И на мен ми се обадиха неочаквано тази сутрин.

— Какво? Кой?

— Все още е тук — изпъчи се гордо и самодоволно тя. — Давидов. Каза, че вчера ни видял, докато вечеряхме с Фаркас в Каджамарка.

— Той ни е видял? — повтори слисаният Енрон. — Той е бил там? Не, това не е възможно. Той е заминал на Земята.

— Тук е, Марти. Сам ми го каза. Говорих с него преди половин час. На монитора беше неговото лице. А то трудно може да бъде сбъркано, също като това на Фаркас. Казах му, че искаш да се срещнете, и той отговори, че би било чудесно. Можеш да го посетиш в някакво ранчо в спица А. Записала съм координатите.

— Но той е заминал. Ключдж ми се закле. Всички тези мъже, хотели и тримата му приятели, с които се е качил на совалката.

— Ключ може да те е излъгал. Не отхвърляй тази вероятност.

Енрон гневно се плесна по челото с дланта си.

— Да. Да. Без съмнение. Именно Ключ беше през цялото време по следите му и все не успяваше да го открие, а ни пробутваше разни измишльотини, че току-що е пристигнал или заминал. Защо му беше толкова трудно да го намери? И защо Давидов през цялото време беше на една крачка пред този уж съобразителен и сигурен агент? Или Ключ през цялото време ме е лъгал, или Давидов е магьосник, който може да праметне всички шпионски съоръжения на този сателит. Дай ми номера му, бързо!

Да се свърже човек с Давидов се оказа най-лесното нещо на този свят. Физиономията му моментално изникна в центъра на монитора: биволският врат, безцветната коса, пъпчасалото от серума лице, стъклените очи.

— Приятно ми е, че те чувам — поздрави Давидов. Гласът му беше висок, тих и женствен — типичният изнежен калифорнийски тембър, който нямаше нищо общо с грубото му славянско лице. — Всеки приятел на Йоланда е и мой приятел.

— Бих искал да разговаряме лично — обяви Енрон.

— Идвай веднага — усмихна се приятно Давидов.

С Йоланда като придружител Енрон се спусна до централната зона на сателита, а от там нагоре по спица А през един от земеделските райони, където всичко тънеше в зеленина, сякаш беше кътче от рая. Покрай пътя им се разстилаха пространства, засети с пшеница, с пъпеша, с ориз, с царевица. Енрон видя натежали от жълти плодове бананови дървета, горички от кокосови палми и цитрусови градини. Те му напомниха за обсипаните с плод овощни градини в неговата страна, които раждаха през цялата година благодарение на обилните средиземноморски дъждове. Но всичко тук растеше върху изкуствена почва, досети се Енрон. Цялото това изобилие се крепеше на стирофоум, вермикулит, пясък и чакъл. Невероятно. Наистина невероятно.

Оставените от Давидов координати ги отведоха в едно гъмжащо от зайци ранчо. Цели стада малки космати животни подскачаха из полетата от люцерна сиви, кафяви, бели и с всевъзможни други окраски. Давидов беше застанал сред тях точно пред къщата и разговаряше с някакъв слаб мъж с очила, облечен в работни дрехи.

Давидов беше истински исполин — толкова широк, колкото и висок. Имаше хладен и свиреп поглед, но маниерите му, както беше загатнала Йоланда, поне от пръв поглед изглеждаха деликатни. Все пак Енрон усети, че деликатността му е само привидна.

Той най-напред сграбчи внушителното тяло на Йоланда в могъщата си мечешка прегръдка и дори я повдигна леко от земята.

След това улови в грамадната си ръка ръката на Енрон. Стисна я, сякаш искаше да си премерят силите. Енрон отпусна пръсти, докато Давидов мачкаше кокалите му, след което стисна неговата със същата сила. Не беше задължително да си гигант, за да имаш силна ръка.

Давидов представи мъжа с очилата: казваше се Ейвъри Джоунс. Управител на стопанството. След това посочи с широк жест от хоризонт до хоризонт размерите на това заешко ранчо. Разбира се, на Валпарайсо Нуево всичко беше миниатюрно.

— Не е ли приказно местенце! На всяка крачка подскачат зайчета. Хората знаят хиляда рецепти за приготвяне на тези вагабонти.

Заби остър, неподвижен поглед в Енрон.

— Влизайте да поговорим. От Израел беше, нали? Познавах една израелка — от Биршиба. Казваше се Авива. Истинска напаст, но много умна. Авива от Биршиба. Ти от кой град си, Марти?

— Хайфа — отвърна Енрон.

— Работиш в някакво списание, така ли?

— Да влезем вътре — каза Енрон.

Заешкият фермер с очилата тактично изчезна. Когато влязоха в къщата, Енрон отказа предложената му бира.

— Предлагам да оставим настрана формалностите — започна веднага той. — Аз съм официален представител на Израел и имам доста високо ниво. Имам сведения за плана, който възнамерявате да осъществите.

— Не се съмнявам.

— Моята страна е силно заинтересувана от този план.

Давидов не каза нищо.

— Всъщност готови сме да вложим средства във вашето начинание. Сериозни средства, бих добавил. Да продължавам ли или участието на още един външен инвеститор не представлява интерес за вас?

— *Още един* външен инвеститор? — повтори Давидов. — Кой е другият?

Енрон погледна притеснено към Йоланда. Тя като че ли се усмихваше.

— Осведомен съм — продължи той бавно и отчетливо, — че „Киоцера-Мерк“ вече е направила сериозна инвестиция във вашата операция.

— Така ли? Но аз не съм.

— Обсъдихме въпроса — добави леко объркан Енрон — с висш представител на „Киоцера“, който ме увери...

— Да. Видях ви. Каквото и да ти е казал във връзка с някакви взаимоотношения между неговата компания и нас, той те е излъгал.

— Аха. Разбирам.

Това окончателно го обърка. Енрон задиша тежко и се залюля леко, като се опитваше да възвърне самообладанието си.

— Значи „Киоцера-Мерк“ няма нищо общо с...

— Нищо. Нула. Zilch. „Киоцера“ не е вътре. И никога не е била.

— Аха — каза отново Енрон.

Сега Йоланда се беше ухилила до уши.

Но той беше успял да се окопити. В първия момент в главата му запрепускаха отделни фрагменти от състоялия се по-рано тази сутрин разговор между него и Фаркас и Енрон изпита усещането на плувец, когото водата всеки момент ще повлече във водопада, но бързо успя да се съвземе.

Разбра, че беше се заблудил. Но същото важеше и за Фаркас.

Бяха говорили за различни неща. Унгарецът въобще не беше предложил дял от сделката. Очевидно Фаркас беше решил, неизвестно защо, че Израел вече контролира проекта, и се беше опитал да осигури участие и на „Киоцера-Мерк“. Сега всичко заставаше на мястото си. Имаше възможност да се възползва от случая.

— Кажете ми в такъв случай: проявявате ли въобще интерес към странично финансиране? — попита кротко той.

— Много голям.

— Добре. В състояние съм да ви го осигуря.

— Пари от Израел?

— Половината от Израел, половината от „Киоцера-Мерк“.

— Можеш да вкараш „Киоцера“ в играта, така ли?

Сякаш беше застанал на ръба на огромна пропаст. Реши, без много да му мисли, да я прескочи.

— Сигурен съм.

— Сядай. Да изпием по една бира и да поговорим малко по-подробно. След това вероятно ще се наложи да слезем на Земята и да продължим там разговорите.

* * *

Дъждът престана малко след петдесетата миля източно от Сан Франциско. Границата между крайбрежната зона на пороя и сухата вътрешна зона беше отсечена като с нож. Зад гърба му продължаваха да се изливат черните водни потоци, но под огромното кърваво око на слънцето пред него се разстилаха изпечените от сушата предпланини на Сиера.

Пътуваше покрай пресъхнали светлокафяви заоблени склонове, по които тук-там бяха накацали бухлатите корони на дъбовите дървета, застанали сякаш на стража посред синкавите ливади, потънали в блещукащи призрачни сенки. Над всичко това се беше облецило безмилостното небе, поръсено с отделни пухкави облачета. Невероятният порой, който заливаше зоната на залива и крайбрежната ивица, нямаше да добави нито капчица към водните запаси на Сан Франциско. Главните му резервоари бяха разположени във вътрешността, в планинските райони, но върху тях не падаше никакъв дъжд и нито едно снежно петънце не сребрееше по билата им.

Цареше пълно спокойствие. Промисленото замърсяване беше задушило повечето градчета в долината на Сакраменто, а изчерпването на водните ресурси беше ликвидирало земеделските стопанства източно от тях. Още по на изток се издигаше импозантната планинска верига Сиера, а зад нея се простираше безрадостната пустош на Невада. Щом прекосеше планината, го чакаше ден и половина пътуване през пустинята.

И все пак... и все пак...

Беше наистина красиво, ако пустотата и неплодието можеха да бъдат красиви. Със смъртта на градовете и земеделските стопанства в долината на Сакраменто се беше настанило почти праисторическо спокойствие. Карпинтър си помисли, че тези места вероятно са изглеждали така преди хиляди години. Ако не бяха останките от построените през деветнайсети и двайсети век сгради, чиито основи прорязваха покритите с изсъхнала трева поляни и хълмчета и напомняха руините на Помпей. Но и те излъчваха някакво антично очарование. Отпечатъци от древността, белези от един изчезнал свят. А

и въздухът, неподвижен и прозрачен, сякаш беше останал от някое предишно столетие.

Карпинтър знаеше, че това е привидно. Въздухът беше толкова смъртоносен, колкото навсякъде другаде. Дори още по-смъртоносен, защото никога не подухваше вятър и отровните пластове се наслаждаха един върху друг. Ако човек останеше за по-дълго, дробовете му просто биха се разложили. Видът на дърветата в тази пасторална местност го доказваше — странно извитите им клони, заострените като шипове вейки и малкото на брой сгърчени листа, както и всякакви други генетични деформации, причинени от многовековна озонова недостатъчност, натрупаните в почвата алуминий и селений и всевъзможни форми на опустошение.

„Превърнахме въздуха, почвата и водата на планетата в проводници на антиживота, които изпепеляват всичко, до което се докоснат“ — мислеше си Карпинтър. Може би в тази отровна среда след време би възникнала и би се развила някаква нова, мутантна форма на антиживот, някакво поначало мъртво същество, чиято обмяна на веществата ще се осъществява според закони, противоположни на законите на съществуването, което ще вдишва тези разяждащи отрови и в чиито неуязвими вени ще тече въглеродород.

Беше се отпуснал зад кормилото, оставил шофирането изцяло на машината, която се изкачваше плавно по гръбнака на Калифорния.

С всеки изминал час се стопяваха и последните белези на цивилизацията. Беше навлязъл в предпланините, където хората обикновено си бяха сковавали къщите от дърво и затова не бяха останали никакви разрушения. Честите пожари бяха се погрижили да заличат и последните следи от човешко присъствие.

Абсолютен покой. Пред него се разстилаше един съвършено опустял свят.

Пълна противоположност на пренаселения Сан Франциско и цялата върволица от кошмарни урбанизирани зони, нацвъкани една до друга по крайбрежието чак до великия Сатана, Хилядоглавия звяр — самия Лос Анджелис. Дори мисълта за Ел Ей го накара да потръпне. Тази чудовищна пришка върху пейзажа, тази непрекъснато разрастваща се и неописуемо грозна черна дупка, в която се блъскаха милиони опустошени души сред невероятна жега и толкова замърсен

въздух, че можеше да бъде нарязан на парчета, от които да издигнеш цяла...

Лос Анджелис, родният му град...

Карпинтър помнеше разказите на дядо си за детските му години, преминали в един девствен свят — сантиментални спомени за стария Лос Анджелис от края на двайсети век може би. Или началото на двайсет и първия? Един изгубен рай, както обичаше да казва старецът, в който свежият вятър подухваше от океана и дните бяха меки и приятни. Парковете и разцъфналите градини, просторните къщи, блестящото небе, снегът по планинските върхове оттатък Пасадена и Сан Гейбриъл зимно време. Понякога Карпинтър посещаваше в сънищата си този изчезнал Лос Анджелис: красивия и неопетнен Лос Анджелис от далечното минало, преди небесната вис да похлупи всичко под железния си калпак. Искаше му се да вярва, че това не бяха само романтични старчески измишльотини, че всичко това наистина беше съществувало. Беше сигурен, че е съществувало. Но беше изчезнало завинаги.

Напред. На изток.

Светкавица проряза изпепеления от слънцето небесен свод — яркочервена стрела върху избелелия му чаршаф. Отекнаха далечни барабани. Карпинтър знаеше, че това не означава нищо. Зевс само се беше поизкашлял. Светкавицата беше резултат от температурните разлики и не беше предвестник на никакъв дъжд. Можеше да предизвести единствено поредния пожар, чийто скалпел щеше да изреже нови, още по-обширни парчета от затревените пространства.

Тук дърветата бяха други. Вместо дъбове се извисяваха стройните стволоче на борове и нежни кадифени трепетлики. Старата магистрала беше обрасла с ниски храсталаци от двете страни. Не срещаше други коли. Беше последният оцелял на този свят. Там, където наскоро беше бушувал огънят, върху овъглената земя се простираха дълги редици от оголели, почернели стволоче.

Огънят беше пречистване. Огънят беше добро.

„Нека изпепели всичко — започна да се моли наум Карпинтър, — нека пречисти света от всякакви грехове.“

Колко странно. Човечеството беше успяло да надживее и най-неразрешимите си международни сблъсъци, и най-кръвопролитните си религиозни войни, беше оставило зад гърба си

безсмислените спорове и беше успяло малко или повече да изгради един свят на истински мир и всеобщо сътрудничество. И точно в този момент върху му се беше струпала тази непоносима и вездесъща тропическа жегата, отровената атмосфера, всеобщата гибел. Странно. Много странно. Угризения измъчват Ник Роудс, дали да превърне човека в същество с хриле и зелена кръв. Някъде в Тихия океан под изгряващите лъчи на освирепялото слънце Ковалчик лови морски чудовища, за да нахрани гладното човечество. Този нещастен глупак Пол Карпинтър е толкова нетърпелив да домъкне своя айсберг до един неблагоприятен град, че забрави и най-елементарното благоприличие и си позволи да изостави...

„Не. Изобщо не мисли за това.“

Мина му през ума, че това, което върши в момента, всъщност е продиктувано от желанието да избяга колкото може по-надалеч от тази мисъл.

През главата му преминаха откъси от някаква полузабравена литургия. „*Miserere. Miserere. Quitollispeccatamundi. Agnus del Qui tollis. Peccata mundi.*

Dona nobis pacem. Pacem. Pacem. Pacem. Pacem.“

Напред. На изток.

Шосето се изкачваше все по-нагоре и по-нагоре, докато стигна сравнително равна отсечка в едно дефиле, над което се спускаше мракът на настъпващата нощ. Беше навлязъл във високите части на планината. Разреден въздух, горички от изострени като клечки за зъби борови дървета и голите скали над тях, които напомняха огромни гранитни щитове. Над тях се възвисяваха моравосиви планински масиви — най-високите върхове на Сиера.

Върху северната страна на някои от тях се виждаха малки снежни петънца, скрити в заслонени вдлъбнатини и циркуси, и Карпинтър се вторачи в тях, сякаш неочаквано беше кацнал на някаква друга планета — например на някой от спътниците на Юпитер. Беше виждал сняг не повече от три пъти в живота си. Човек трябваше да се изкачи на четири-пет километра над морското равнище чак до най-високите върхове, за да види малко сняг, и то само откъм северните им страни и само в определен момент на годината.

„Нека всичко се покрие със сняг — помисли си Карпинтър. — Нека блестящото бяло одеяло похлупи земята от океан до океан. И нека изпод него напролет разцъфне в цялата си свежест чисто нов живот.

Нека. Нека.“

Вече беше прекосил дефилето, моравосивите масиви бяха останали зад гърба му и той се спускаше по зигзагообразния път надолу към Невада. Стъмваше се все по-бързо. Надвиснало черно, безлунно небе с огромен брой звезди и тайнствените светлини на сателитите, които можеха да се видят с просто око да прекосяват небесния свод. Беше време да спре за почивка, за да позволи на колата да презареди батериите си за остатъка от пътуването.

Рядко беше виждал толкова черно небе, обсипано с толкова ярки светлини. Небето излъчваше студа на космическото пространство, на мразовития планински въздух, чиято леденористална прозрачност го правеше толкова различен от вечно просмукания с мръсотия градски въздух. Но Карпинтър знаеше, че това е заблуда. И тук небето процеждаше същата жега, както навсякъде другаде. Където и да отидеш в този нещастен свят, от небето винаги струеше горещина дори и в полунощ, дори и в това тъмно и осеяно със звезди планинско царство.

Карпинтър отби колата встрани от пътя и хапна от безвкусните водораслови бисквити, които си беше купил в Оукланд. Накваси ги с малко прокиснало вино. След това се сви на кълбо и заспа с включена аларма, сякаш беше замръкнал по улиците на опасен град. Когато слънцето изскочи на утринното небе и блесна в предното стъкло, той се надигна като замаян, без да разбира къде се намира, и в първия момент му се стори, че е в неуютната стаичка на трийсетия етаж на хотел „Манито“ В Спокейн.

В равнината под него се виждаше някакъв град. При това изглеждаше населен: двайсет-трийсет къщи, няколко магазина и един-два ресторанта. Дори В този ранен час по улиците се движеха коли.

Спря пред ресторант. „Гостилница «ПУСТИНЕН РУЧЕЙ»“ гласеше табелката. Сякаш не беше преустройван от 1925 година. На Карпинтър му се стори, че се е придвижил не само в пространството, но и във времето.

Вътре всички носеха дихателни маски. Помисли си, че е излишно да ползваш дихателна маска в това кътче от 25-а година, но я надяна и влезе.

Келнерката беше истинска жена. Никакви андроида, никакви монитори по масите, никакви бутони за поръчките. Тя му се усмихна с примигващи над маската очи.

— Какво да бъде? Бъркани яйца? Кафе?

— Чудесно — отвърна Карпинтър. — Това да бъде.

С една дума, все още се намираше в Калифорния. Границата с Невада беше няколко километра по-нататък.

Кредитната карта на компанията му свърши работа. Очевидно все още не бяха го лишили от тази привилегия.

Нахрани се и отново потегли на изток. Сутринта се втурна насреща му откъм Юта. Докъдето стигаше погледът, виждаше само безцветен пясък, сякаш не беше паднала капка дъжд поне от тринайсети век. Макар и не така импозантни като Сиера, тук-там се извисяваха планински масиви, розови в ранната утрин, но постепенно преливащи във все по-наситено златнокафяво. Пухкави бели облачета се рееха в плътносиньото небе, набраздено от бледожълтеникавите ивици на парниковите газове.

„Беше такъв красив свят — мина му през ума, — преди да успеем да го превърнем в кочина.“

И отново започна да се моли разсеяно и несвързано. „*Ave Maria, gratia plena. Ora pro nobis. Сега и в часа на нашата смърт. За нас, нещастните грешници.*“

Колкото по на изток отиваше, толкова по-необикновени ставаха планините — продълговати вериги, увенчани от яркочервени назъбени чукари, осветени сякаш от някакъв вътрешен огън. Излъчваха древност. Нямахте да се учуди, ако видеше в равнините под тях да пасат праисторически животни. Бронтозаври, мастодонти.

Нямаше никакви динозаври. Нито мастодонти. Нищо подобно. Камъчета, рехава тревица, стрелкаци се тук-там гущери — това беше всичко. Намери някакъв стар резервоар, в който все още имаше малко вода. Изпитваше страхотна нужда да се съблече и да се изкъпе. Водата

му изглеждаше безопасна. А и в този ранен час можеше да рискува да изложи кожата си на слънчевите лъчи.

Езерото беше тъмно и дълбоко и Карпинтър предположи, че водата ще е студена, но всъщност не беше така. Беше почти топла. И сравнително чиста. Нямаше ги нито пъстроцветните петна от химикали, нито обичайната мръсна пяна, нито озъбени насреца му алигатори, дори нито една жаба. Това вече наистина беше новост — да се изкъпеш под открито небе в истинска незамърсена вода. Испита огромно удоволствие. Беше нещо като кръщение.

След няколко часа шофиране отново се появиха признаци на живот. Няколко занемарени земеделски стопанства, порутени къщурки и рухнали хамбари, които изглеждаха на петстотин години. Жителите вероятно не бяха особено гостоприемни. Карпинтър продължи, без да спира. След стопанствата изникна потънало в прах градче, а зад него голям град, който той също подмина. Над всичко се стелеше сива еднообразна мъгла. Дори в херметизираната кола усети континенталната жега и миризмата на вездесъщия смог, който затискаше централните области на Америка. Въздухът стягаше гърлото му като примка. Беше сигурен, че ако спре и излезе навън, върху му ще се стовари убийственият сахарски зной.

Опита да се свърже с Ник Роудс, за да му съобщи какво се беше случило, къде се намира и накъде е тръгнал. Предишния ден нямаше желание да му се обажда, но сега си помисли, че не е редно да изчезва така, без да сподели нито дума с него. Рано или късно Роудс щеше да научи, че Карпинтър е бил изхвърлен от „Самурай“, и можеше да си помисли, че е посегнал на себе си. Не биваше да допусне това.

Офисният андроид го информира, че в момента доктор Роудс е на конференция. Карпинтър испита известно облекчение.

— Кажу ми, че го е търсил Пол Карпинтър, че в резултат на последните събития съм напуснал компанията и заминавам за няколко дни в Чикаго при един приятел. Ще му се обадя, когато съм наясно с по-нататъшните си планове.

Подмина молбата на андроида да остави телефонен номер за връзка. В момента това беше достатъчно за контакта му със света, който току-що беше оставил зад гърба си.

Надяваше се да пристигне в Чикаго късно през нощта или най-късно на разсъмване. Колата изобщо не се уморяваше. Всичко, което се

искаше от него, беше да се отпусне спокойно и да остави километрите да се нижат един след друг. Не му беше останала много храна, но и не изпитваше кой знае какъв глад. Да се отпусне спокойно и да остави километрите да се изнизват. Това беше всичко.

Носеше се през огромната, ужасяваща пустош: могили от сгурия, пепелища и обгоряла степ. Тук-там се виеха пушеци от отдавна тлеещи пожари — подземната паст продължаваше да пулсира. Черните силуети на цяла гора мъртви дървета покриваха кафявите склонове на островърхи хълмчета, по едно от които като зловеща шега се спускаше ръждясал ски-лифт. Изсъхнало езеро. Участък мъртвосива земя, кълбо черни омотани жици, купчини стари коли на фона на някакъв изоставен град, чиито развалини със стърчащи носещи греди и зейнали като очни кухни прозорци напомняха скелети.

Навлезе в равнинна местност. Въздухът стана кафеникавосив. Оттук започваше вътрешноконтиненталната зона, където навремето се бяха простирали огромни стопанства, преди летата да се превърнат в огнени пещи и дъждовете да отпътуват нанякъде. Сега всичко беше покрито с плътен слой прах. Огромното небе и моравите планински масиви все така се извисяваха зад гърба му там някъде в Юта и Уайоминг, но той се намираше вече по на изток, в Небраска или дори в Айова, където не беше останала нито следа от плодородните равнини и от кехлибарените вълни на житото.

Все пак и тук живееха хора. С настъпването на вечерта започнаха да проблясват светлинките на малки и големи градове, разположени от двете страни на магистралата. На Карпинтър му беше непосилно да проумее как е възможно човек да си издигне дом на такова място, но вероятно тези хора просто нямаха друг избор, след като се бяха родили тук, и не виждаха никакъв смисъл да отидат някъде другаде, или пък вълните на злата съдба ги бяха запокитили върху този бряг без море, където бяха останали завинаги. И щяха да останат завинаги.

„И все пак си *имат* домове“ — мина му през ума.

Запита се какво щеше да прави след приключването на тази дълга и тъжна одисея отникъде заникъде и обратно и животът трябваше да продължи по-нататък. Какво по-нататък? Къде да отиде, с какво да се захване? Никъде нямаше дом. Лос Анджелис? Вече почти не познаваше този град. Сан Франциско? Спокейн? Досега негов дом беше компанията и тя го подхвърляше от Бостън в Сейнт Луис, после в

Уинипег, после в Спокейн, както й скимне. Където и да се намираше, той беше все на територията на компанията.

Но вече не. Карпинтър просто не можеше да проумее този факт. Никакво повишение. Изхвърлен от пистата. Ниво нула.

Нима беше възможно? Подобен завършек. Отличникът на класа да стигне до ниво нула.

Някъде в централната част на Илинойс, на един-два часа западно от Чикаго, движението започна да се оживява и колата му съобщи, че по-нататък магистралата е блокирана. Никакви превозни средства не се допускаха в Чикаго от западна и от южна посока освен през охранявани карантинни постове.

— Какво става? — попита Карпинтър.

Но колата беше евтин боклук за отдаване под наем и беше програмирана само за елементарна информация. Най-доброто, което можа да направи, беше да му изкара на монитора една карта с опасана с черен код зона, обхващаща огромен отрязък от Мисури и Западен Илинойс, на юг чак до Ню Орлийнс, а от другата страна на Мисисипи от Луизиана до Кентъки, както и части от Охайо. Според колата най-близкото място за влизане в охраняваната зона за пътници, които искат да стигнат до Чикаго, беше Индианаполис, и машината предложи съответното отклонение.

— Както кажеш — отвърна Карпинтър.

Включи радиото и чу част от отговора. Съобщаваха за избухването в Ню Орлийнс на нещо, наречено „чикънгъния“, и за опасността да се разпространят също така и „гуанарито“ или „оропауч“. Съобщаваше се и за подобни случаи в района на Сейнт Луис. Никога не беше чувал нито за „чикънгъния“, нито за „гуанарито“, нито за „оропауч“, но това очевидно бяха имена на болести: явно върлуваше някаква епидемия и здравните власти се опитваха да спрат проникването ѝ в Чикаго.

Когато на другата сутрин пристигна в Индианаполис, успя да научи останалата част, докато чакаше да го проверят на карантинния пост. Казаха му, че причинители на болестите с дългите имена били някакви тропически вируси. Били пренесени от Африка и Южна Америка и бързо се разпространили в новообразуваните джунгли на

Луизиана, Флорида и Джорджия. Преносителите били кърлежи и разни други противни буболечки, които заразявали кръвта на огромен брой маймуни и гигантски гризачи, самите те преселници от съществуващите едно време джунгли в долините на Амазонка и Конго, обитаващи сега влажните джунгли на Юга.

Всеки, който живеел в районите около новите джунгли, трябвало постоянно да бъде ваксиниран, тъй като някой от тези вируси току заразявал някой злочест представител на човешката раса и слагал началото на поредната епидемия. Но тук нямаше никакви джунгли. Как типичните за джунглата „оропауч“ и „чикънгъния“ заплашваха сухите и сравнително по-хладни райони около Чикаго?

— Голям брой заразени маймуни се качили на натоварен с плодове шлеп от Мисисипи, пътуващ от Ню Орлийнс — информираха го на карантинния пункт. — Някои от тях слезли в Мемфис и започнали да хапят хората. Останалите стигнали чак до Кайро. В момента Мемфис и Кайро са изолирани. Не знаем точно коя буболечка е преносител, но всички са опасни. След ухапването се подуващ, докато се превърнеш в чувал с почерняла кръв, който накрая се пука и отвътре излиза слузта.

— Господи! — промълви Карпинтър.

— Изглежда, успяхме да спрем вируса преди Сейнт Луис. Ако това чудо проникне в Чикаго, ще бъде невероятен пожар. Четири милиона на едно място! А от тази болест можеш да се заразиш и от *поглед*! Да не дава господ! Да погледнем дискетата с маршрута, ако обичате.

Карпинтър превъртя записа на пътуването за проверка.

— Не сте ли се отклонявали източно от Мисури, което да не е отчетено на дискетата? Например до Тенеси или Кентъки?

— Пътувам от север — обясни Карпинтър. — Можете да проверите датата на отпътуването ми от Калифорния. Не съм имал време за никакви отклонения, освен да пресека планините и да прекося Небраска и Айова.

— Служебно ли пътувате?

— Да, служебно.

Моментът беше деликатен. Все още пътуваше под цветовете на „Самурай“: служител ниво единайсет, който пътува служебно до Чикаго. Едно обаждане по телефона можеше да разкрие лъжата. Все

пак той още се водеше в списъците на компанията. Това му помогна да мине през камерата за дезинфекция, а от там отново да се отпрати по магистралата към Чикаго.

„В момента Мемфис и Кайро са изолирани.“

Затворени магистрали, закрити летища, никой не пристига, никой не заминава. Все едно че тези два града бяха изтрети от лицето на Земята. Някакви маймуни, възпъщение на силите на хаоса, се измъкват от джунглите на Луизиана и твоят град изчезва от този свят, а ти очакваш вируса на „оропауч“ или каквото и да е там да се вмъкне във вените ти, да те издуе и да те превърне в мех, пълен с черна кръв.

„Смили се, Господи.“

„Имай милост, Исусе.“

„Дево Мария, Божия Майко, моли се за нас сега и в часа на нашата смърт.“

Към четири часа следобед най-после пристигна в Чикаго и се обади на Джийн Гейбъл в офиса на „Самурай“ в „Уокър и Мичиган“. Откриха я за половин минута.

— Къде си? — попита го тя.

— В един паркинг до... „Мънроу и Грийн“.

— Чудесно. Стой там. Ще си тръгна по-рано. Идвам да те взема.

Остана в колата, изтощен и мръсен от пътуването, вторачил ужасен поглед в мрачното надвиснало небе. Въздухът в този град напомняше гъста супа, която оставяше черни лекета върху предното стъкло. Из него се носеха мръсни петна, подобни на многоцветни кръпки от жълти, морави, зелени и сиви парцали, през които вяло надничаше малкият, ръждясал, пиринчен слънчев диск. Много отдавна не беше идвал по тези места и беше забравил що за отрови бяха това. Всички носеха дихателни маски. Постави своята, която нагласи да прилепне плътно към скулите и брадичката му.

Джийн пристигна изненадващо бързо. Когато я видя, Карпинтър изпита радостно възмущение — първото познато лице, откакто напусна Оукланд, — последвано веднага от чувство на обърканост. Нямаше представа защо беше дошъл тук и какво искаше от тази жена, с която от пет-шест години флиртуваше от разстояние, без да я целуне нито веднъж.

Сега би я целунал, но маската не му позволяваше. Вместо това я прегърна. В кръвта ѝ по майчина линия имаше нещо източно, но в поведението ѝ нямаше и следа от източната деликатност и тя също го сграбчи в здравата си прегръдка.

— Хайде — подкани го тя. — Първо ще вземеш един душ. След това ще хапнеш нещо, съгласен ли си?

— Можеш да бъдеш сигурна.

— Господи, радвам се, че те виждам пак, Пол.

— Аз също.

— Май нещо не е наред. Никога не си изглеждал така.

— Никак не е наред — отвърна той. — В това поне съм убеден.

Джийн седна на шофьорското място и съобщи къде да бъдат откарани. Машината се включи в потока от коли.

— Проверих в „Кадри и архиви“. Изглежда, не си вече в компанията.

— Изхвърлиха ме.

— Не съм чувала да го правят без сериозна причина.

— Има причина, Джийн.

Тя му хвърли бърз поглед.

— Какво се е случило, за бога?

— Превъртях. Мислех, че постъпвам правилно, но сбърках. Ще ти разкажа, ако те интересува. Лошото е, че много се раздуха и предизвика проблеми между компанията и „Киоцера“, поради което ме изритаха. Стана политически въпрос. Бяха принудени да го направят.

— Горкият Пол. Наистина си загазил, а? И сега какво смяташ да правиш?

— Да взема душ и да хапна нещо. За момента нямам други планове.

Тя живееше в двустаен апартамент — дневна с кухня и спалня — някъде в западните предградия на Чикаго. Стаите бяха така здраво херметизирани, че почти нямаше въздух, а климатикът беше някаква стара браква, която само дрънчеше, без да върши почти нищо.

Нямаше кой знае колко място за гости. Мина му през ума, че ще трябва да си наеме стая в хотел за през нощта, ако не искаше пак да спи в колата, но се запита с какво ще плати. Може би Джийн щеше да му позволи да преспи на пода. Взе възможно най-дългия душ, който можеше да си позволи — вероятно шест-седем минути — и облече

чисти дрехи. Когато излезе от банята, тя беше сервирала две чинии с кейк от водорасли и соев бекон и две бутилки бира.

Докато се хранеха, той ѝ разказа историята спокойно и с безразличие, като започна с изпратения от Ковалчик сигнал за помощ и свърши с последния разговор с Тедеско. Сега всичко това му изглеждаше като нещо, което е чул по вечерните новини, а не се е случило със самия него, и не изпита почти нищо. Джийн го слушаше, без да каже думичка.

— Ама че шибана работа, Пол — каза протичко накрая тя.

— Да.

— Мислиш ли да обжалваш?

— Пред кого? Пред папата? Свършен съм, Джийн. Знаеш го не по-зле от мен.

— Мисля, че си прав — кимна бавно тя. — О, Пол, Пол...

В апартамента беше много горещо и бяха свалили маските. Тя вдигна очи към него и погледът ѝ го смути: зад обяснимото съжаление и съчувствие прозираше някаква искрица на искрена любов, зад която се беше притаил... Какво беше това? Страх? Стори му се, че е страх. Но страх от какво? Страх от него? „Не — помисли си той. — Страх от себе си.“

Той внимателно доля бира в чашата си.

— Колко време смяташ да останеш в Чикаго? — попита тя.

— Предполагам, един-два дни — вдигна рамене той. — Не знам. Не искам да ти създавам проблеми, Джийн. Просто имах нужда да се махна за малко от Калифорния, да намеря някое тихо пристанище, докато...

— Остани, колкото искаш, Пол.

— Благодарен съм ти за поканата.

— Чувствам се отговорна, разбираш ли? Именно аз те натресох на този ледовлекач.

— Това са глупости, Джийн. Вярно, че ти ми намери тази работа, но аз изоставих ония хора. Аз го направих, не някой друг.

— Да. Разбирам.

— Кажи ми нещо за себе си. Как я караш?

— Какво има за казване? Работа, вкъщи, четене, сън. Приятен, спокоен живот.

— Какъвто винаги си предпочитала.

— Да.

— Липсва ли ти Париж?

— Ти как мислиш?

— Да отидем там. Ти и аз, още сега. Напускаш работа, наемаме си някаква квартирка до реката и ще пеем и танцуваме в метрото за пари. Няма да е кой знае колко, но поне ще сме в Париж.

— О, Пол. Направо е велико!

— Само да можем, а?

— Само да можем.

Тя хвана ръката му и леко я стисна, след което моментално се отдръпна, сякаш жестът ѝ се беше сторил прекалено дързък.

Карпинтър си даде сметка, че всъщност не знае нищо за тази жена. Беше сърдечна, добра, деликатна, но винаги скрита зад някакво защитно покривало. Беше чудесен приятел, но между нея и света винаги се издигаше невидима стена. И ето че неочаквано беше успял да пресече тази граница.

Разговаряха часове наред, както в дните в Сейнт Луис: клюки за общи приятели, слухове за компанията, празни приказки за световни събития. Карпинтър разбра, че тя се опитва да го успокои, както и себе си. Не беше трудно да усети, че е напрегната. Искаше прекалено много от нея. Беше се появил изневиделица, стоварвайки останките от разнебитения си живот в краката ѝ, без да ѝ обясни какво точно иска от нея. А и не можеше, защото и той не знаеше.

Беше вече десет и половина.

— Сигурно си много уморен, Пол — каза тя. — Целият този път от Калифорния почти без да спреш.

— Да. По-добре да си намеря стая в някой хотел.

За миг очите ѝ се разшириха. Погледна го със същия объркан израз на сърдечност и неловкост.

— Нямам нищо против да останеш.

— Тук е доста тясно.

— Ще се оправим. Моля те. Ще се почувствам ужасно, ако ти разреши да си тръгнеш посред нощ.

— Но...

— Искам да останеш.

— Добре — усмихна се той. — В такъв случай...

Тя влезе в банята и се забави дълго. Карпинтър стоеше до тясното легло и се чудеше дали да се съблече. Когато се върна, беше облечена в дълга роба. Той отиде да се измие и когато влезе в стаята, тя беше угасила светлините и си беше легнала.

Свали дрехите си без бельото и легна на пода в дневната.

— Не — каза Джийн. — Глупаво е.

Усети благодарност и вълнение, и нещо като угризение. Прекоси стаята в тъмното, като се препъваше в мебелите, и легна внимателно до нея, опитвайки се да не я докосне. Мястото едва стигаше за двамата.

Когато очите му свикнаха с тъмнината, видя, че робата ѝ е поразтворена и че тя отдолу е гола. Цялата трепереше. Той смъкна гащетата си и ги изрита настрана. След това постави нежно ръка на рамото ѝ.

Тя потръпна.

— Студено ми е — промълви Джийн.

— Ще се стоплиш.

— Да. Ще се стопля.

Придвижи ръка по-надолу. Гърдите ѝ бяха малки, стегнати, с твърди зърна. Сърцето ѝ думкаше така, че той се уплаши.

Изпита странна нерешителност. Да си легне с непозната жена, за него не беше непознато чувство, но Джийн Гейбъл всъщност не беше непозната. Познаваше ли я все пак? Бяха близки от толкова време, но нищо не знаеше за нея. Бяха много добри приятели, но никога не си бяха позволявали интимности.

А сега беше в едно легло с нея и ръката му почиваше върху гърдата ѝ. Тя чакаше. Изглежда, беше уплашена. И също като него не знаеше какво да направи. Опасяваше се, че тя се държи по този начин от съжаление към него, което никак не му харесваше. Внезапно му хрумна идиотската мисъл, че може да е девствена. Не, не, това беше невъзможно. Беше най-малко на трийсет и пет. Жени, които бяха останали девствени до такава възраст, ако въобще можеха да се срещнат такива освен в манастирите, вероятно биха искали да си останат такива за цял живот.

Притисна се към него, подсказвайки му по този несръчен начин желанието си той да продължи. Карпинтър плъзна ръката си към мястото, където бедрата ѝ се събираха.

— Пол... о, да, Пол... да...

Нотките на приповдигната театралност и учестеното ѝ дишане малко го подразниха. Но какво ли друго би могла да каже в тази напрегната и неочаквана ситуация освен „Пол“ и „да“?

Погали я внимателно и нежно, все още без да може да повярва, че всичко това наистина се случва, че след цялото това време, откакто се познаваха, той и Джейн бяха заедно в леглото. Нито пък беше убеден, че всичко това би трябвало да се случи.

— Обичам те — прошепна той.

Беше ѝ казал тези думи много пъти, като на шега, и нещо от този шеговит тон прозвуча и сега. Но и още нещо: може би вина, че е нахлул в подредения ѝ самотен живот в отчаяното си, паническо бягство от хаоса, в който беше попаднал след завръщането си в Сан Франциско. И някаква нотка на благодарност заради нейната отзивчивост. „Шега, вина и благодарност: не особено основателни причини, за да кажеш на една жена, че я обичаш“ — помисли си Карпинтър.

— Обичам те, Пол — промълви едва чуто тя, докато ръцете му обхождаха всички тайни кътчета на тялото ѝ. — Наистина те обичам.

И той проникна в нея.

Не беше девствена, не, това беше ясно. Но отдавна не беше общувала с мъж по този начин. Много отдавна.

Обгърна го с дългите си, мускулести ръце. Бедрата ѝ извършваха бурни, неконтролирани движения, но ритъмът им беше различен от неговия и това създаваше затруднения. Липсваше ѝ опит. Карпинтър я притисна с тялото си, опитвайки се да постигне синхрон. Това помогна и тя се подчини на техническите му умения. Неочаквано целият му натрупан с годините опит беше пометен от надигналото се от дълбините му необуздало мрачно чувство, някакъв отчаян страх и усещане за самотност, примесени със съзнанието за внезапно рухналия му живот. В главата му засвистяха неистови ветрове, чиито яростни пориви запокитиха душата му в бездните на развихрени отровни газове. Той се притисна ридеещ и задъхан към нея, като малко момче в прегръдките на своята майка.

— Да, Пол, да! — шепнеше тя. — Обичам те, обичам те, обичам те...

Изпразни се на мощни тласъци. Изкрещя дрезгаво и зарови глава в лицето ѝ, а от очите му потекоха сълзи, което незнайно откога не

беше му се случвало. Известно време останаха да лежат безмълвни и почти неподвижни. След това тя го целуна леко по рамото, измъкна се от леглото и отиде в банята. Забави се доста време. Чу струята на течащата вода и звук, напомнящ ридание, но не беше сигурен, а и не му се искаше да задава въпроси. „Дано поне да плаче от щастие“ — помисли си той.

Когато се върна, тя се мушна в тясното малко легло и се притисна плътно до него. Никой не отрони дума. Прегърна я и тя се гушна в него. След малко усети, че е заспала. Не след дълго заспа и той.

* * *

— Чувал ли си се с Пол, Ник? — попита Изабел.

— Обади се преди няколко дни — отвърна Роудс. — Някъде от Невада, доколкото си спомням. Каза, че са го освободили от компанията и че отива в Чикаго, но не остави номер за връзка. От тогава нищо.

— Защо точно Чикаго е избрал от всички гнусни местенца?

— Имал приятел там. Нямам представа за кого става дума.

— Мислиш ли, че е жена?

— Нищо чудно. Пол винаги е предпочитал да го утешават жени, когато има неприятности.

Изабел се засмя и постави ръце върху раменете му, като заби нежно пръсти в масивните му, изпъкнали мускули.

— Като две капки вода сте. Запече ли се работата, веднага тичате в скута на мама. Е, защо пък не? Нали това ни е работата.

Намираха се в апартамента на Роудс на върха на хълма, беше почти полунощ и току-що се бяха върнали от вечеря в Сосалито. Изабел беше решила да остане. За разлика от друг път Роудс беше спокоен и безгрижен. Тази вечер всичко беше по негов вкус: приглушени светлини, дискретна музика се носеше във въздуха, а в ръката си държеше чаша с любимото си бренди. И Изабел. През последните дни отношенията им бяха в подем, тъй като Изабел беше внимателна, мила и дори нежна.

Почти беше решил да приеме предложението на „Киоцера“, независимо от мъчителните колебания, които не го оставяха на мира. Шейсет срещу четирийсет „за“. В някои дни процентът нарастваше до седемдесет срещу трийсет. Понякога, макар и рядко, беше готов да се откаже. Тази вечер съотношението беше почти осемдесет към двайсет в тяхна полза. Изабел все още не знаеше нищо. Предполагаше, че преживява някаква криза, но беше достатъчно тактична да не го разпитва. И тъй като в момента нещата между двамата бяха спокойни, Роудс не изпитваше никакво желание да възбужда гнева ѝ, което неминуемо щеше да се случи, ако ѝ кажеше за намерението на „Киоцера“ да му предостави неограничени възможности за

активизиране на адаптационните проучвания. Особено като имаше предвид завръщането на Йоланда на следващата сутрин, за което Изабел беше научила. След краткия период на затишие нейното появяване щеше неминуемо да вдигне градуса на политическата ѝ пристрастеност до обичайните му граници.

Роудс довърши последното си питие.

— Какво ще кажеш да лягаме? — попита той.

— Да — отвърна Изабел.

Но не излезе от стаята. Приблужи се до прозореца и се загледа в панорамата на спускащите се към залива хълмове на Бъркли с грейналия отсреща Сан Франциско. Беше ясна, суха и гореща нощ, а доскорошните проливни дъждове вече бяха се превърнали във фантастичен спомен. Блясъкът на пълната луна ясно очертаваше на фона на тъмното небе ивиците парникови газове, между които блещукаха звездни гроздове, сякаш понесени във вихъра на някакъв танц.

Приблужи се зад нея и пъхна ръце под мишниците ѝ, докосвайки гърдите ѝ.

— Толкова ми е мъчно за него — продължи да се взира навън тя. — Почти не го познавам, но се чувствам така, сякаш мой много близък приятел е изпаднал в голяма беда. Целият ти живот изведнъж да рухне в краката ти. Не можеш ли да направиш нещо?

— Боя се, не много.

— Някаква работа в твоя отдел?

— Отстранен е по обвинение. Нито един отдел на „Самурай“ не може да го назначи.

— А ако си смени името?

— Де да можеше. Не е възможно просто ей така да си смениш самоличността и да кандидатстваш за работа, Изабел. Трябва ти правдоподобна биография. Няма никакъв начин да скрие случилото се при проверката, която ще направят.

— Значи не може да си намери никаква работа?

— Нищо, което да отговаря на квалификацията му. Може би общ работник. Не знам. За всяка служба в сферата на ръчния труд ще трябва да се състезава с всички от долните прослойки. Те си имат вътрешни правила. Паднеш ли от високо, много трудно ще си намериш

някъде местенце, след като толкова народ с чисти досиета е преди тебе. Високото ниво изобщо не ти гарантира някакво предимство.

— Значи е загазил окончателно. Напълно извън системата, безработен. Не мога да го повярвам.

— Ще се опитам да измисля нещо — каза Роудс.

— Да. Трябва да го направиш.

Но какво? Какво? Измъчваше се за стария приятел, но главата му беше абсолютно празна. Да те изхвърлят от мегакорпорацията, беше изключителна рядкост. А и последиците бяха невъзвратими.

Ситуацията му беше съвършено непривична. Досега винаги Роудс беше човекът с проблеми, който се е забъркал в поредната каша, а Карпинтър хладнокръвно и загрижено го напътстваше как да се справи с положението. Усещането, че Карпинтър е безпомощен и безсилен, беше непознато за Роудс. От двамата именно Карпинтър беше този, който се справяше, който безпроблемно следваше пътя си, без нито за миг да загуби ясна представа за крайната цел. Не така интелигентен или талантлив като Роудс, но ловък и целеустремен, той уверено сменяше служба след служба, град след град, жена след жена и винаги беше наясно каква ще е следващата му крачка и къде точно ще го отведе.

А сега?

Един гибелен миг, едно погрешно решение и Карпинтър беше изхвърлен, запокитен от превратностите на съдбата върху безнадеждния и пуст бряг на един безмилостен свят. Изведнъж всичко се беше обърнало с краката нагоре: Карпинтър беше изпадналият в беда и нуждаещият се от помощ, а той трябваше да намери разрешение на заплетената ситуация. С тази разлика, че не му хрумваше никакво решение.

Но беше длъжен да измисли нещо. Дължеше му го. И много повече. Трябваше да направи нещо за него. Именно той. Никой друг не беше в състояние да му помогне. Но в момента нищо не му идваше на ум.

Усети, че настроението му се разваля. Представи си Карпинтър да се шляе под знойното и наблъскано с боклуци небе на Чикаго, чужденец в един чужд град сред отровената атмосфера и парниковите парцали, които приличаха на весела коледна украса.

— Ще си лягаме ли? — повтори Роудс.

Изабел се обърна. Усмихна се. Кимна. Погледът ѝ беше предразполагащ, отзивчив, благосклонен. Проблемите на Пол Карпинтър отстъпиха пред избликналото любовно чувство, което го завладя.

„Утре ще ѝ кажа за «Киоцера»“ — обеща си той. Може би ще пропусне подробностите за Ву Фаншуи, но ще сподели за всичко останало — по-голяма лаборатория, бърза кариера, сериозна подкрепа. Тя щеше да разбере желанието му да ускори и да завърши проучванията си. Това беше важно не само за него, но и за всеки човек, за целия свят.

Спомни си миналогодишния ѝ коледен подарък — холочипа с шестсловесната мантра, която се състоеше от основните области на адаптационния му проект:

КОСТИ	БЪБРЕЦИ
БЕЛИ ДРОБОВЕ	СЪРЦЕ
КОЖА	УМ

Тя беше наясно. Беше сигурен, че тя няма да допусне работата му да се превърне в неприятна пречка за техните взаимоотношения. Въпреки цялата си склонност към бомбастични тенденциозни лозунги дълбоко в себе си тя беше убедена, че промените в човешкия организъм са наложителни поради влошаващите се атмосферни обстоятелства. А те *наистина* се влошаваха въпреки всички мерки за преустановяване на процеса и за отстраняване на последиците от вече нанесените поражения. КОСТИ, БЕЛИ ДРОБОВЕ, КОЖА. БЪБРЕЦИ, СЪРЦЕ, УМ. Пет от шестте трябваше да претърпят радикална промяна. Целият проблем се състоеше в това, да успеят да запазят шестия сравнително непроменен, така че мозъкът що-годе да съхрани човешката си природа.

Изабел прекоси стаята, като остави зад себе си пътека от дрехи. Роудс я последва, без да може да отдели пламнал поглед от потрепващите по стегнатия ѝ гръб мускулчета, от грациозната извивка на изпъкналия под изопнатата ѝ кожа гръбнак и от отнемащата дъха му дъга на тънката ѝ талия. Огромният ореол от яркочервена коса пламтеше като корона върху източената ѝ, нежна шия.

В момента, в който тя влезе в спалнята, телефонът иззвъня.

Кой можеше да бъде по това време?

Роудс включи механично апарата и върху екрана се появи изопнатото лице на Пол Карпинтър. Очите му бяха зачервени. „Говорим за вълка, а той в кошарата“ — помисли си Роудс.

— Съжалявам, че те безпокоя толкова късно, Ник...

— Късно ли? — Наистина беше късно, но Роудс се опита да омаловажи факта. — Тук все още не е чак толкова късно. Но в Чикаго сигурно вече е полунощ. Все още ли си в Чикаго, Пол?

— Засега. — Гласът му беше хрипкав и монотонен. Беше или пиян, или много, много уморен. — Мисля да тръгна утре. Връщам се в Калифорния.

— Това е чудесно — отвърна искрено Роудс. — Радвам се да го чуя.

Настъпи кратка пауза.

— В Чикаго прекарах приятно. Може би успех да си подреда малко мислите. Но моята приятелка, при която дойдох на гости... нали разбираш, тя си има свой собствен живот и не мога да вися на главата ѝ до безкрайност. Плюс това тук е ужасно, наистина ужасно. Затова си помислих... Калифорния... ново начало...

— Чудесно — повтори Роудс и се презря заради фалшивата приповдигнатост на тона. — Страната на новите начинания.

Страшно му се искаше да предложи нещо конкретно, но не знаеше какво и това го караше да се чувства празен и тъп.

Втренчи поглед в монитора. Гледаха го помътени, изтощени очи. На Карпинтър му беше трудно да фокусира погледа си. Явно беше пиян, прецени Роудс. Симптомите му бяха много добре познати.

— Преди малко се обадох на Йоланда — продължи Карпинтър. — Помислих си, че би могла да ме приеме за няколко дни, докато предприема нещо, нали разбираш, да се огледам за нова работа и тъй нататък...

— Все още е горе. По всяка вероятност се връща утре сутринта.

— Аха. Така си и помислих.

— Тя все още е с оня израелец. Връщат се заедно. И още някакъв тип, с когото са се срещнали там. Доколкото разбрах, мъкне цял антураж със себе си.

— Аха. Значи не мога да разчитам на нея.

— Не.

Последва нова тягостна пауза.

— В такъв случай, Ник, дали... дали не бих могъл...

— Да. Разбира се, че можеш — прекъсна го Роудс. — Тук, при мен? Разбира се, Пол. Знаеш, че винаги си добре дошъл.

— Няма ли да те притеснявам?

— Не се дръж като задник. Слушай, обади се, като тръгнеш, и още веднъж, когато си на около един ден разстояние от Залива. Оставяй съобщения, ако ме няма. Извести ме кога да те очаквам, за да съм тук... Добре ли си, Пол?

— Страхотно. Наистина.

— Пари?

— Оправям се.

— Ще се видим след... колко? Три дни? Или четири?

— По-малко. Нямам търпение. Поздрави Изабел. Все още ли сте заедно?

— Разбира се. Всъщност тя в момента е тук. Ако искаш да си поговорите, ще я...

Но екранът беше опустял.

Вече напълно съблечена, Изабел се появи от спалнята изнервена и нетърпелива. Беше предишната Изабел: гневна, че Роудс е позволил някой да го притеснява точно в този момент.

— Кой беше?

— Пол. От Чикаго. Връща се. Иска да остане за известно време при мен.

Гневът ѝ моментално се изпари. Май наистина беше загрижена за него.

— Как е? — попита тя.

— Изглежда ужасно. Май беше пиян. Нещастното копеле. — Роудс загаси светлините в дневната. — Хайде. Да си лягаме. Преди да е звъннал още някой.

* * *

Фаркас никога не беше виждал Сан Франциско. Обичайната му база беше Европа: Лондон, Париж, понякога Франкфурт. Когато компанията го изпращаше в Щатите, беше обикновено в Ню Йорк. Веднъж попадна в просналия се във всички посоки Лос Анджелис, който му направи кошмарно впечатление с чудовищната си пренаселеност и уродливост, задушен от смрадната си отровна атмосфера и убийствена жегга: един град, вече негоден за нормален живот, независимо че предстоящата кулминация на парниковото бедствие беше все още далеч в бъдещето.

Сан Франциско обаче беше съвършено различен. Малко и приятно градче, разположено между океана и залива. Особените му зрителни възприятия транспонираха хълмистия пейзаж в приятна композиция от квадратни вълнообразни форми, а разположените от двете ѝ страни водни пространства излъчваха хармоничните наситени нюанси на червено бургундско вино, които галеха със спокойната мекота на кадифе.

Разбира се, въздухът на Сан Франциско беше задръстен от парникови газове, но това беше валидно за повечето градове на Земята. Тук поне постоянният вятър откъм океана пречеше на разяждащите вещества да се задържат дълго на едно място. И макар климатът да беше неприятно топъл, океанският бриз коригираше до известна степен неприятното усещане. Времето по-скоро напомняше на това в Лондон или Париж, отколкото на който и да е от посетените от него американски градове. Всички те бяха истински пещи. Жегата в Сан Франциско беше по-поносима. Но му липсваха постоянните умерени валежи над Западна Европа. Сан Франциско се препичаше под неизменната канонада на пустинното слънце, която той възприемаше като брилянтен дъжд от златисти кинжали.

От космическия терминал той, Йоланда и Енрон взеха подземната транзитна капсула до просторната долина източно от Сан Франциско. Двамата придружиха Фаркас до хотела му в централната част на града, след което прекосиха залива, за да се приберат в къщата на Йоланда в Бъркли, където смятаха да останат. На Йоланда ѝ бяха

необходими няколко дни, за да се оправи с къщата и с домашните си любимци, след което тримата щяха да слязат в Южна Калифорния, за да се срещнат с Давидов и да уговорят условията за партньорството между Израел и „Киоцера“, което щеше да осигури средствата за завладяването на Валпарайсо Нуево.

Може би щеше да е по-умно да беше заминал с Давидов направо за Лос Анджелис, а другите двама да се присъединят към тях, когато Йоланда приключи със задълженията си. Това вероятно щеше да му даде възможност да се запознае по-отблизо с Давидов и с неговите сподвижници, както и с реалните им възможности. Но Фаркас никак не бързаше да попадне в ада на Лос Анджелис.

Освен това изгаряше от желание да е близо до Йоланда Бермудез. Единствената им среща в хотела на Валпарайсо Нуево беше възбудила апетита му. Испитваше лек срам да признае дори пред себе си, че решението му да пристигне в Сан Франциско вместо в Лос Анджелис беше продиктувано от обстоятелството, че тя реши да дойде първо тук. След дългия период на въздържание Фаркас се беше оказал пленник на пищната щедрост на плътта ѝ, на готовността ѝ лесно да бъде покорена и на отзивчивата ѝ натура.

Знаеше, че постъпва глупаво и необмислено, а може би дори рисковано и без особени шансове за успех: Енрон като че ли се опитваше да я държи настрана от него. Но същевременно беше сигурен, че собственическото поведение на Енрон не беше нищо повече от задоволяване на мъжкото му самолюбие. Усещаше, че израелецът използва Йоланда само като средство за постигане на съществените си намерения.

Изглежда, тя също го разбираше. Надяваше се, че ще може да я откъсне от него, докато бяха тук. Фаркас мислеше, дори беше убеден, че я привлича не по-слабо, отколкото тя него. След неочакваната им авантюра на Валпарайсо Нуево у него се появи желанието да прекарат заедно няколко седмици в Сан Франциско, докато тя завърши скулптурата си, която беше само претекст — не хранеше никакви илюзии по отношение на това — за срещата им в хотелската стая.

Засега обаче се намираше в съвсем друга хотелска стая и беше сам. Засега.

Извади багажа си, взе душ и си наля малко бренди от минибарчето. Отново се замисли дали да не се обади в Ню Киото, за да ги информира с какво се е захванал, и отново отхвърли идеята. Рано или късно щеше да им съобщи, че е на път да ангажира компанията с участие в международна конспирация. Но все още нямаше нищо реално. Това щеше да стане в Лос Анджелис, след последната среща с Давидов и останалите конспиратори. Едва тогава щеше да изложи подробностите пред изпълнителния комитет. Ако проектът не им харесаше или възникнеха някакви принципи възражения, лесно би могъл да оттегли поетите от него ангажименти. Ако получеше одобрение, сам подписваше заповедта си за следващото стъпало: най-малко ниво осем, а защо не и още по-високо: *Виктор Фаркас, ниво седем*, предвкуси насладата той — заплата, привилегии, луксозен апартамент в Монако, лятна къща на брега на Ню Киото. Докато космическият кораб най-после полети и остави Земята зад гърба си.

Телефонът нежно пропя.

Фаркас с неохота се откъсна от бленуванията си. Само двама души във вселената знаеха къде се намира и може би...

Да. Беше Йоланда.

— Удобно ли се настани? — попита тя.

— Всичко е великолепно. — И добави бързо, може би дори прекалено бързо: — Тъкмо се питах, Йоланда, имаш ли някакви планове за вечерта? Бих могъл да се обадя на някои хора от „Киоцера“, но ако имаш желание да се видим...

— Много бих искала. Но аз и Марти ще прекараме вечерта в Бъркли с наши познати. Изабел Мартин и Ник Роудс. Тя е кинетичен терапевт, най-близката ми приятелка, изключителна жена, а той е великолепен генетик в „Самурай“ — за съжаление работи в областта на адаптационните изследвания, но е толкова очарователен, че му прощавам...

— Тогава утре?

— Всъщност се обаждам именно по този повод. Утре вечер...

Той се наведе.

— Бихме могли да вечеряме някъде в Сан Франциско, само ти и аз...

— О, би било чудесно, нали? Но какво да направя с Марти? Плюс това искам на всяка цена да дойдеш тук, да видиш моите

скулптури... — засмя се смутено тя. — Да ги *усетиш*, по-точно казано. Ще бъде нещо като малък купон. Ще се запознаеш с Изабел и Ник, и с един негов приятел, Пол Карпинтър, който беше капитан на ледовлекач в „Самурай“, но му се случиха някакви неприятности в открито море и загуби работата си, а сега е тук и ние се опитваме да го утешаваме, докато реши какво да прави по-нататък...

— Да. Разбира се. Искрено съжалявам. В такъв случай какво ще кажеш за през деня, Йоланда — не бихме ли могли да обядваме заедно?

Изпита известно неудобство заради настойчивостта си. Но наистина би могла да се открие някаква възможност...

Не. Нямаше никаква възможност.

— Много ми се иска, Виктор — прекъсна го мило тя. — Сам го знаеш. Но се налага да изчакаме, докато Марти замине за Израел, не е ли така? Имам предвид, че той е тук и е отседнал при мен, и ще бъде ужасно неловко — сам разбираш. Но след това, когато приключи тази история с Валпарайсо Нуево, ще разполагаме с предостатъчно време, и то не само за да обядваме заедно. Бих искала още сега да е така, но не е. Просто не е.

— Да — съгласи се с пресъхнало гърло Фаркас. — Разбирам.

— Тогава до утре вечер — при мен в Бъркли...

Той си записа маршрутния код, изпрати ѝ въздушна целувка и прекъсна връзката.

Изуми го неочакваното му раздразнение и необичайната за него настойчивост. От много време не се беше държал по този начин. Или по-точно — никога. С какво толкова го обсебваше тази жена? Или единствената причина беше непостижимостта ѝ точно в този момент? На този свят имаше и други гърди, други бедра, други устни. Имаше нещо опасно в обаянието, което тя упражняваше върху него.

Реши да прибегне до услугите на службата за гости на хотела и си поръча компаньонка за вечерята и за още три часа. Отдавна беше свикнал да ползва услугите на професионалистки, когато се налагаше. Една добра професионалистка винаги съумяваше да прикрие спонтанната си реакция от външния му вид, а и се спестяваха възможните усложнения от евентуално обвързване. Но от физиологичните си нужди — о, ужас! — човек нямаше как да избяга.

И слава богу, че съществуваха начини и средства за решаване на въпроса.

Сипа си още бренди и зачака пристигането на компаньонката.

* * *

— Не бива да пия повече — каза Карпинтър, докато Роудс вземаше чашата си, за да я напълни отново. — Не издържам на твоето темпо.

— Отпусни си душата — изломоти Роудс. — Майната му на всичко!

Кехлибарената течност плисна в чашата му. Карпинтър не помнеше дали пиет уиски или бърбън. „Бърбънът е по-сладък“ — каза си той, но вече беше изгубил вкусовите си усещания. Струваше му се, че пиет цяла вечер. За Роудс това несъмнено беше вярно, но и не му се случваше за първи път.

„Дали съм изпил, колкото него? — запита се Карпинтър. — Да. Да. По всяка вероятност.“

— Отпусни си душата — каза Роудс.

Не го ли беше казал вече веднъж? Дали не почваше да се повтаря? Или пък Карпинтър си беше въобразил забележката му, преди да я изрече? Нямахше представа.

Пък и нямаше значение.

— Що да не я отпусна — съгласи се Карпинтър. — Както ти сам го каза, Ник: майната му на всичко!

Карпинтър беше пристигнал в Залива рано същия ден след едно бясно препускане от Чикаго, за което имаше съвсем смътни спомени. Остави колата през цялото време на автоматично управление, като я програмира на най-прекия маршрут между Илинойс и Калифорния с редки почивки само за презареждане на батериите и без да спазва особено стриктно ограниченията на скоростта, а той прекара по-голяма част от пътуването в сън, свит на кълбо на задната седалка като куп непрани дрехи. Единствените проблеми възникнаха, когато колата попадна на някакъв нов карантинен участък и се наложи голямо отклонение в северна посока: помнеше едва-едва и гледката на залязващото над Западна Небраска слънце, напомнящо оловночервена огнена топка; струваше му се, без да е съвсем сигурен, че дълго време

прекосяваше огромна, черна и невъобразима равнина, покрита с купчини пепелища и лъскави вулканични отломъци. Нищо друго не беше останало в съзнанието му.

Спомените му от Чикаго бяха по-отчетливи.

Джийн, задъхана от удоволствие в ръцете му в една дълга и гладна нощ на прегръдки. Джийн, която избухва във внезапни и конвулсивни ридания по-късно същата нощ, без да пожелае да сподели причината. Джийн, която му признава, че е станала католичка и иска да се помоли за него. Джийн, която накрая го отблъсква, на разсъмване, като му заявява, че няма никакъв опит в правенето на любов и това е всичко, което би могла да понесе за момента.

Двамата, с маски и заредени с пълни дози серум, крачат хванати ръка за ръка в знойния ден, който е в състояние да накара и Сатаната да тъгува за ада, а мръснозеленото небе над главите им прилича на повръщано. Миризмата на развалени яйца от сероводорода прониква дори през маските. Отровеният въздух и киселинните дъждове са издълбали върху каменните фасади на огромните старинни сгради фантазмагорични готически парапети и всевъзможно островърхи кулички.

Джийн, която късно същия ден е навлякла някакъв раздърпан пеньоар, за да скрие тялото си от него, твърдейки, че е прекалено грозна, за да му позволи да я гледа на светло, и истински ядосана от думите му, че е луда и че тялото ѝ наистина е хубаво.

Джийн, която му казва най-накрая: „Чудесно беше, че дойде, Пол. Не те лъжа. Че всичко това се случи, след като толкова дълго време се преструвахме. Но сега, ако мислиш, че имаш достатъчно сили, за да си тръгнеш — сега...“

Допива последните ѝ жалки запаси от алкохол и в типичен за Ник Роудс стил тържествено връща всичко на мястото му. Опитва се да се свърже с Йоланда в Бъркли, като се надява, че незабавното му насочване към друга жена няма да разстрои Джийн прекалено силно. Отговаря му телефонният секретар — никакво съобщение къде би могъл да я намери. Обажда се на Ник. Самопоканва се да отседне при него. Казва на Джийн, че незабавно тръгва за Калифорния, и лицето ѝ придобива печален израз. Дали трябваше да приеме думите ѝ, че иска да я остави, за чиста монета. „Сега е среднощ, Пол“ — казва му тя. „Нищо. Чака ме дълъг път. По-добре да тръгвам“ — отвърща той.

Влагата в очите ѝ. Сълзи от мъка? Или от облекчение? Може би и двете.

— Обаждай се, Пол. Можеш да дойдеш винаги щом поискаш.

— Да. Да.

— Всичко беше чудесно.

— Да. Да. Да.

— Обичам те, Пол.

— Обичам те, Джийни. Наистина.

В колата. На път. Отеклите му от умората очи, подутият от пиенето език, брадясалото лице. Карантинната зона. Огромното оловночервено слънце. Пепелищата и лавата. И накрая, сякаш след хиляда години — гладките, заоблени, светлокафяви хълмчета в Залива, тунелът към Бъркли и разположеният високо на склона апартамент на Ник Роудс, от който се разкрива фантастична гледка.

— Изабел скоро ще дойде — обяви Роудс. — Излизаме всички на вечеря. Йоланда също ще дойде. Освен ако не искаш да се срещате, разбира се. Знаеш, че Енрон е с нея. Казах ти, когато ми се обади, нали?

— Да. Какво от това, по дяволите? Повече хора — по-весело.

Странна вечер. Изумително приятната, любезна и дори нежна Изабел, която многократно дава израз на дълбоката си загриженост по повод случилото му се напоследък. Това е другата Изабел, Изабел терапевтът, която Карпинтър не познава, женствената Изабел, в която Ник Роудс е влюбен отчаяно. В ресторанта двамата се държат като семейна двойка, никакви противоречия, съвършена хармония. Йоланда също поднесе съжаленията си за неприятностите му и го утеши със знойна прегръдка, като притисна гърдите си в него и тикна език между устните му, което той при всеки друг случай би изтълкувал като покана за леглото, но за нея този жест явно не означаваше нищо повече от приятелски поздрав. Енрон изобщо не обърна внимание на това. Той почти не я поглеждаше, сякаш тя не представляваше абсолютно никакъв интерес за него. Израелецът беше необичайно разсеян и в поведението му нямаше и следа от френетичната агресивност по време на онази отдавнашна вечер в Сосалито. Не каза почти нищо: тялото му беше тук, но мозъкът му беше някъде другаде.

Вечерята този път — в някакъв непознат за Карпинтър ресторант в Оукланд — се състоеше от голямо количество вино, повърхностни

разговори и почти нищо друго. Йоланда, явно наблъскана с хапчета, не спираше да бърбори за чудесата на сателита L-5, който току-що бяха посетили с Енрон.

— Какъв беше поводът за пътуването? — попита я Карпинтър.

— Почивка. Това беше всичко — кратка почивка — отвърна светкавично и леко натъртено вместо нея Енрон.

Странно.

Ник Роудс също изглеждаше притеснен. Беше кротък, унил и изпи повече вино от всеки друг път. На Карпинтър му мина през ума, че нещо действително притеснява Ник.

— Утре — каза по едно време Йоланда — се събираме на вечеря къщи — ти, Ник, Пол, Изабел, Марти и аз. Трябва да изпразним фризера. Ще има още един гост — продължи Йоланда, — с когото се запознахме на Валпарайсо Нуево. Казва се Виктор Фаркас. Няма да е зле да поговориш с него, Пол. Работи в „Киоцера“, с доста високо ниво. Споменах му няколко думи за твоите неприятности. Вероятно ще може да ти уреди нещо в „Киоцера“. Много интересен мъж. Твърде необикновен и очарователен по свой странен начин.

— Няма очи — подхвърли Енрон. — Предродов генетичен експеримент, една от жертвите на престъпленията в Централна Азия по време на Второто разпадане. Но е изключително проникателен. Вижда всичко, дори зад гърба си, има почти телепатични способности.

Карпинтър кимна. Ако ще да поканят някой с три глави или пък с нито една, все му е тая. Беше се понесъл нанякъде, сякаш плуваше над земята, безразличен към онова, което се случваше около него. Никога в живота си не се беше чувствал толкова уморен.

Йоланда и Енрон изчезнаха след вечерята. Изабел се върна с Роудс и Карпинтър в къщата на Роудс, но не остана. Карпинтър се изненада, след като беше станал свидетел на топлите чувства между двамата в ресторанта.

— Иска да ни остави насаме — обясни Роудс. — Предполага, че имаме да си казваме нещо.

— А имаме ли?

Тъкмо в този момент се появи бърбънът или уискито.

— Каква е тази жена в Чикаго? — запита Роудс.

— Просто приятелка от много години от офиса на „Самурай“ в Сейнт Луис. Много мила и нежна жена, но малко объркана.

— Да прием за обърканите жени. А също и за обърканите мъже.
— Двамата чукнаха звънко чашите си. — Защо не остана по-дълго при нея?

— Дойде ѝ в повече. По-рано никога не сме били любовници. Просто добри приятели. Мисля, че сексът е свръх силите ѝ. Беше страшно мила и макар че ѝ се стоварих на главата почти без предупреждение, беше великолепна. Пристанище в бурно море.

— Пристанища. Бури.

Роудс отново вдигна чашата за наздравица. Изпи я до дъно и наля и на двамата.

— По-полека — възропта Карпинтър. — Нямам твоите способности.

— Имаш, имаш. Но не си ги пробвал.

Сипа в чашата си и доля чашата на Карпинтър. Замисли се за миг, загледан в обувките си. Накрая каза:

— Мисля, че ще приема работата в „Киоцера“.

— О?

— Все още не съм сигурен, но е някъде шейсет на четирийсет. Дори седемдесет на трийсет. Ще им съобщя окончателното си решение вдругиден.

— Ще приемеш. Сигурен съм.

— Боя се. С Ву Фаншуи можем да постигнем истински чудеса. Там е проблемът. Старият страх от успеха.

— Може да те плаши, но и много го обичаш. Приеми тази работа, Ник. Давай, превърни всички в научнофантастични чудовища. Този шибан свят не заслужава нищо друго.

— Правилно. Наздраве.

— Наздраве. До дъно.

Двамата се изхилиха.

— Ако отида в „Киоцера“ — продължи Роудс, — може да намеря местенце за теб. Какво ще кажеш?

— Сигурно се майтапиш. Както и Йоланда. Разправяше ми преди малко, че ще говори с приятеля си Фаркас да ми намери работа при тях. И двамата ли сте си загубили ума? Забрави ли, че именно аз изоставих техните хора в открития океан?

— Много скоро въобще няма да обръщат внимание на цялата тази история. Мога да ги накарам да те назначат — като услуга, че

отивам при тях. На Фаркас сигурно ще му е по-лесно да го направи. Ще си смениш името, за да не бъде толкова фрапантно, и ще ти намерят нещичко. Сигурно от някое по-ниско стъпало, но постепенно ще се изкачиш отново. Добродетелта винаги се възнаграждава.

— Не ставай луд. Въобще няма да се занимават с мен.

— Познавам там един от ниво три. Съвсем сериозно. Ако му кажа, че не може да ме назначи, докато не назначи и мой приятел, който е имал неприятности напоследък, но е готов да поправи грешката си под ново име, да започне отново...

— Не го прави.

— Защо не?

— Тъпо е. Тъпо и невъзможно. Не си го мисли дори, Ник. Моля те.

— И какво ще правиш?

— Неизвестно защо всеки ми задава този въпрос. Не знам — това е отговорът ми. Но не мисля, че имам някакви шансове в „Киюцера“.

— Може и да си прав. Ето. Пийни още едно.

— Не бива. Не издържам на твоето темпо.

— Отпусни си душата. Майната му на всичко.

Някъде посреднощ Карпинтър установи без каквото и да е притеснение, че изпада в делириум. Двамата с Роудс продължаваха да стоят на масата, върху която имаше две или три празни бутилки — подробностите бяха започнали да му се губят, — а Роудс продължаваше да долива алкохол в чашите им като видиотен барман андроид. Разговорът отдавна беше изчерпан. Светлините на Сан Франциско бяха започнала да гаснат една по една. Вероятно беше два или три, или четири часът сутринта.

Прозорците бяха обрасли в пълзящи растения. Огромни змиеподобни пълзящи растения, дебели колкото ръцете му, с малки, напомнящи октоподи израстъци и тежки кичури листа. Всичко беше потънало в зеленина. Зад прозорците се стелеше зелена мъгла. Валеше лек, монотонен зелен дъжд. Постоянната засуха беше изчезнала по някакъв магически начин и Заливът на Сан Франциско се беше

превърнал в част от световния парник, обрасъл в тропическа растителност.

Карпинтър погледна навън, вирайки се през гъстата зеленина. Настъпилата само за една нощ промяна беше изумителна. Хълмовете бяха окъпани в зелени отблясъци. Всичко беше покрито с пълзящи растения, огромни папрати, гигантски непознати шубраци с колосални лъскави листа и грамадни набъбнали цветове в крещящи краски. Светът се беше превърнал в чудовищна градина, играчка в ръцете на зъл магьосник. Валеше непрестанен дъжд, а растителността под него ежеминутно се разлистваше и покриваше все нови и нови пространства във всички посоки.

— Да се поразходим — каза Карпинтър на Роудс и двамата минаха през херметизираните прозорци и се понесоха из потъналия във влажна зеленина свят.

Свят, потънал в странни отблясъци. Беше осеян с бледи фосфоресциращи огънове. Въздухът беше гъст, влажен и стипчивосладък. Сякаш всичко беше тапицирано с кожа. Не, не кожа, а особен вид гъбички, плътна покривка от плесен. От издути мехове периодично избухваха облаци черни спори, понасяха се във всички посоки, докато намерят някоя малка цепнатина, за която се прикрепяха и поникваха светкавично. Не се виждаше нито един остър ръб, никаква открита повърхност: всичко беше покрито с плесен. Огромните, сякаш подпухнали дървета бяха отрупани с всевъзможни странни израстъци.

Луната едва блещукаше през мъглата. Диви бамбукови мутанти скриваха сипаничавото й лице. От нея по небето се процеждаха капки зелена кръв.

Странни фигури кръстосваха из мъглата — тролове, невероятни, лишени от кости пипалоподобни същества, противни и чудовищни, сякаш пришълци от други светове. Когато се приближаваше до тях, Карпинтър виждаше лицата им, очите им, които имаха човешки израз. Втренчените им погледи и зейналите от ужас уста. Покритите с люспи кожи, лугави крайници, деформирани тела, които прикриваха човешката им същност. Те също бяха претърпели някаква магическа трансформация през тази нощ.

Ник Роудс явно ги познаваше. Поздравяваше ги свойски, като че ли бяха негови приятели или съседи. Представяше им Карпинтър с добронамерено помахване на пипалото.

— Приятелят ми Пол — повтаряше той. — Най-старият и най-скъпият ми приятел.

— Приятно ми е да се запознаем — отговаряха те и отминаваха нататък в мъглата, зеления дъжд, рунтавите дървета и облаците мъхнати спори, които се носеха из влажния въздух.

Провиснали гирлянди от пълзящи растения забулваха всяка сграда. Буйна растителност покриваше всичко под кафеникавото небе. Карпинтър успяваше да различи под нея смътните останки от предишния свят — обсипани с лишеи пирамиди, рухнали катедрали, мраморни стълби с издълбани по тях неразгадаеми йероглифи, срутени статуи на богове и императори. Пред един прогизнал от зелена кръв олтар се извършваше жертвоприношение. Тълпа пипалоподобни същества беше наобиколила тържествено едно от себеподобните си, завързано с кожени въжета към каменна плоча. Един кожен нож се издигна и падна. Карпинтър дочу далечно пеене — нещо като псалм — на един-единствен тон: „О, о, о, о“, тихо, неясно ридание от неизразима болка.

— Откога е така? — попита той.

Роудс само помръдна рамене, сякаш въпросът му беше лишен от смисъл.

Карпинтър се огледа около себе си. И разбра, че светът, който познаваше, беше изчезнал завинаги. Човечеството загиваше или беше загинало заедно с цялата си история: беше дошъл редът на гъбите и слюзестите плесени, на пълзящите растения и бамбука. Джунглата щеше да покрие всичко, създадено от ръката на човека. Самото човечество щеше да потъне в джунглата, гонено, преследвано и търсещо спасение от плъзналите навсякъде израстъци, обезумели в своето невъзпрепятствано от нищо развитие. Но спасение нямаше. Вероятно последните оцелели човешки същества също щяха да се превърнат в някакви растителни видове, поели през устата си новите спори, за да се появят нови невъобразими създания.

„А с нас какво ще стане? — запита се той. — Тези, които не са се променили все още, които са запазили животинските си форми, втвърдените кокали и изтърканата кожа? Нима няма никакво местенце за нас? Ще ни погълне ли всеобщата гибел?“

Той отмести поглед от сграбчената от бамбуците луна към непонятно блещукащите звезди.

„Там — мина му през ума. — Там ни чака едно ново рождение, единствената ни надежда. Там. Там. Ще прекрачим от Земята на небето и ще бъдем спасени. Да. А съсипаната Земя да се оправя без нас.“

— Виж — рече Роудс и посочи към залива.

От водата се надигаше някаква грамада — тежка, масивна колона с две очи на върха, — някакво непознато и невъобразимо същество. Водата се стичаше по раменете му и се спускаше с грохот обратно в залива, като образуваше облаци водни пръски. Очите му бяха огромни и гледаха гневно и настървено. Роудс се беше смъкнал на колене и жестикулираше към Карпинтър да направи същото.

— Какво е това? — попита Карпинтър. — Това нещо... какво е?

— Преклони се и се смири — изсъска освирепял Роудс. — На колене и се смири!

— Не — възпротиви се Карпинтър. — Нищо не мога да разбера.

Но целият свят се прекланяше пред съществото във водите. Величествена музика се издигаше и изпълваше небесата. Беше се появило новото божество, повелителят на този променен свят. Въпреки волята си Карпинтър се подчини на грандиозността и невъобразимостта на тази сцена. Краката му омекнаха и той се засвлича към влажната пореста земя.

— Смири се — повтори Роудс.

А Карпинтър затвори очи, сведе глава и обля влажната земя със сълзите си. Изумен и неразбиращ, той се преклони пред новия господар на света... и видението изчезна, а той се събуди изтрезнял и втрещен, докато в стаята проникваше първата дрезгава утринна светлина. Главата му щеше да се пръсне. Навсякъде се търкаляха празни бутилки. Ник Роудс лежеше проснат на пода близо до канапето. Карпинтър притисна с ръце слепоочията си и започна да ги разтрива и разтрива с напразната надежда да изстиска болката от тях, заслушан в гробовните камбани, които разкъсваха мозъка му и сякаш бяха потвърждение на жестоката истина, че вече не е останала и капчица надежда за този нещастен, измъчен, съсипан стар свят. Никаква, никаква надежда. Всичко беше загубено. Всичко, всичко, всичко. Загубено, загубено, загубено. Всичко. Загубено.

Всичко. Загубено. Загубено.

Загубено.

Една ензимна баня, цял ден размотаване и излежаване из апартамента, един-два часа във възстановителната камера на Роудс, която го освободи от натрупаното нервно напрежение, и Карпинтър се почувства почти наред. Роудс изглеждаше така, сякаш не беше пил цяла нощ. Към пет вечерта пристигна Изабел Мартин, все така приветлива, загрижена и укротена, и след като пийнаха по чаша шери и обмениха по няколко думи, тримата се отправиха към Йоланда Бермудез.

На Карпинтър му допадна очарователната претрупаност на нейната малка къща — старинният ѝ бароков вид, множеството миниатюрни стаи, претъпкани със стотици всевъзможни предмети, мирисът на тамян, глутницата грациозни котки от съвършено непознати породи. Точно такава си беше представял къщата на Йоланда — малко нелепа и преливаща от ексцентрична жизненост, дори в по-голяма степен.

А и този Фаркас, безокият човек на „Киоцера“, когото беше успяла да изнамери там горе, на сателита — имаше точно вид на експонат от колекцията ѝ. Антикварна рядкост, старинна вещ, нещо от този сорт.

Човек не можеше да не се впечатли. Изумителен ръст, могъща, властна осанка, която излъчваше самоувереност и сила и сякаш изпълваше цялата стаичка, където домакинята поднасяше сандвичите. Великолепен бисерносив костюм и оранжево копринено шалче, лъснати до огледален блясък ботуши — всичко това демонстрираше безупречен вкус. Масивни скули и издадена брадичка. И над всичко това се извисяваше гладкото сводесто чело, чиито колосални размери хипнотизираха. Някакво невъобразимо чудовище, родено в сънищата, което човек не очакваше да види в действителния живот. Не беше просто сляп, а изобщо нямаше очи. И въпреки това движенията му изобщо не подсказваха липсата на зрение.

Карпинтър отпиваше малки глътки от питието си и отхапваше от сандвичите, докато наблюдаваше случващото се наоколо.

Гостите се събираха по двама-трима, казваха си по няколко думи, след което групичката се разпадаше и всеки се насочваше към нов партньор.

Фаркас и Енрон — единият огромен и надменен, а другият дребен и напрегнат като навита пружина — разговаряха приглушено в един отдалечен ъгъл, сякаш уговаряха подробностите по условията на някакъв договор.

След малко Фаркас се приближи до Йоланда. Застанаха плътно един до друг, а Енрон ги наблюдаваше мрачно отстрани. Цялото поведение на Фаркас неприкрито демонстрираше явния му интерес към нея. Наклонил огромната си куполообразна глава към нея, той явно си служеше с някакво екстрасензорно рентгеново зрение, което проникваше през яркочервената рокля до голата ѝ плът.

Това очевидно я забавляваше и тя се бе изчервила като ученичка, кършеше тяло пред него, преливаща от удоволствие и предлагайки прелестите си на показ. Изглежда, уговаряха интимна среща, и то под носа на Енрон. Поне той беше убеден в това, което личеше от смръщената му физиономия. В този момент се намеси Изабел и го дръпна настрана. „Приятелски жест“ — помисли си Карпинтър. Беше ѝ се притекла на помощ, за да я остави спокойно да го впримчи в мрежата си, независимо че Фаркас изцяло се беше оставил в ръцете ѝ.

Сега Енрон подхвана разговор с Ник Роудс: дали не го интервюираше отново? Йоланда се приближи към тях. Двамата с Роудс обмениха мигновени, но многозначителни усмивки. Това му припомни казаното от Роудс за нея след вечерята в Сосалито и той си даде сметка, че Йоланда беше спала с всички мъже в тази стая и това несъмнено я караше да се гордее.

Партньорите продължиха да се прегрупират. Накрая Карпинтър поведе разговор с Фаркас. Представи го Йоланда:

— Това е приятелят ни Пол Карпинтър. Говорих ти за него.

Хвърли им по една пленителна усмивка и по един зноен поглед и се понесе към Енрон.

— Вие работите за „Самурай“, нали? — попита моментално безокият. — Капитан на ледовлекач, доколкото разбрах.

— Бивш — отвърна направо Карпинтър, изненадан от директния начин, по който Фаркас подхвана разговора, и се загледа в сенчестите хлътнатини, където би трябвало да бъдат очите на малко по-високия от него мъж. — Възникна скандал по повод на един инцидент в океана. Бях уволнен.

— Да. И аз така съм информиран. Имах впечатлението, че „Самурай“ твърде рядко прибягват до подобна мярка.

— Цялата работа е в това, че са замесени и хора на „Киоцера“. Проведоха разследване. Случаят хвърля сянка върху имиджа на компанията. Предпочетоха да ме жертват и да поднесат искрени извинения на всички засегнати.

— Виждам — каза фаркас и думата прозвуча доста необичайно в неговата уста. — А сега? Имате ли някакви планове?

— Мисля да ограбя някоя банка. Или да отвлека дъщерята на някой с ниво едно и да поискам откуп.

Фаркас кимна сериозно, сякаш прие думите му за чиста монета.

— Какво ще кажете, ако ви предложи първо да започнете на някой от сателитите? — попита той.

— Напълно е възможно — отвърна Карпинтър.

Идеята не беше му хрумвала. Да, разбира се, космосът беше изход за всеки, който беше стигнал до задънена улица на Земята. Сателитите! Защо не? Само че трябваше да се докопа по някакъв начин до тях. Мозъкът му трескаво започна да обмисля подобна възможност.

След миг осъзна, че Фаркас не беше престанал да говори.

— Току-що слизаме от Валпарайсо Нуево. Светът убежище, както ви е известно. Може би ще представлява интерес за вас. Знаете ли нещо за този сателит?

— Само съм чувал. Последната преуспяваща бананова република, така ли беше? Някакъв смахнат дъртак, южноамерикански генералисимус, я управлява като своя частна империя и е натрупал огромно състояние, като предоставя убежище на преследвани от закона престъпници. Но мен никой не ме преследва. Единственото обвинение срещу мен е нарушение на служебните задължения. Нямам никаква присъда, освен че изгубих работата си. А и не разполагам със средства, за да платя пътя до там.

— О, не! — възкликна Фаркас. — Разбрахте ме погрешно. Става дума за търсене не на убежище, а на нови възможности.

— Възможности ли? Какви например?

— Най-различни — сниши глас Фаркас и в него зазвучаха съблазнителни нотки. — В скоро време генералисимус дон Едуардо Калаган ще бъде свален от власт.

Карпинтър отстъпи назад от изненада.

— Наистина ли?

Всичко това му се стори налудничаво.

— Да, наистина — отвърна със задоволство Фаркас. — Това, което ви казвам, е абсолютна истина. Няколко способни конспиратори възнамеряват да сложат точка на дългия му режим. Аз също участвам. Както и Йоланда, и нашият общ приятел господин Енрон. Има и други хора. Може би ще се присъедините към нас.

— Но какво говорите? — възкликна Карпинтър, който се чувстваше все по-объркан.

— Мисля, че съм пределно ясен. Предстои уточняването на някои детайли в Лос Анджелис, след което се качваме на Валпарайсо Нуево, за да го завладеем. Продажбата на бегълците на агенциите, които ги търсят, ще ни осигури огромна печалба. Вашият дял ще ви даде възможност да започнете нов живот в космоса. Още повече че тук, на Земята, за вас не се очертават особени перспективи засега.

Всичко това наистина представляваше пълна лудост. Или пък форма на садизъм. Един истински конспиратор никога не би споделил с непознат подобен план. Не, Фаркас с положителност беше решил да си направи лоша шега с него. Или беше побъркан. Тези предположения накараха Карпинтър да почувства известно раздражение.

— Това е някаква тъпа шегичка, прав ли съм? Може би странен начин на забавление.

— Нищо подобно. Съвършено сериозен съм. Заговор наистина има и сте поканен да се присъедините.

— Защо?

— Какво защо?

— Защо точно мен каните?

— Приемете го като напълно безкористен жест — отвърна спокойно Фаркас. — Спонтанно хрумване. Йоланда ми каза, че сте интелигентен мъж, който има проблеми в момента. Доведен до пълно отчаяние, бих казал. Готов на крайни постъпки, ако не греша. Надарен с ценни умения и способности. Всичко това ме кара да предположа, че ще ни бъдете много полезен — почти нашепваше в ухото му Фаркас. — В последна сметка за мен би било огромно удоволствие да помогна на приятел на Йоланда.

— Наистина невероятно. Вие въобще не ме познавате. Как е възможно да ми се доверявате, ако всичко това е вярно. Бих могъл

веднага да ви предам на полицията.

— Защо е нужно да го правите?

— За пари. За какво друго?

— Да, но печалбата ви от завладяването на Валпарайсо Нуево ще е далеч по-голяма от парите, които бихте получили от полицията. Не, приятелю, единствената причина, поради която бихте ни предали, е в името на някаква абстрактна справедливост. Нищо чудно подобни чувства да ви вълнуват след преживяното от вас напоследък. Лично аз не страдам от такива илюзии. Кажете ми все пак: проявявате ли някакъв интерес към това, което споделих с вас?

— Продължавам да го приемам като лоша шега.

— В такъв случай попитайте господин Енрон. Попитайте Йоланда Бермудез. Тя твърди, че сте приятели. Така ли е наистина? Може би на нея бихте повярвали. Попитайте я дали говоря сериозно. Моля ви, господин Карпинтър, идете и я попитайте. Още сега.

Историята беше просто абсурдна. Някакво невероятно предложение, поднесено изневиделица от тип, който почти не приличаше на човешко същество. И същевременно страхотно примамливо, ако беше истина.

Карпинтър потърси с поглед Йоланда. Предишната вечер му беше споменала, че Фаркас би могъл да уреди нещо за него в „Киоцера“, но той въобще не обърна внимание на думите ѝ. Дали това беше имала предвид? Точно *това*?

Не, положително беше номер. Малка глупава шега за негова сметка. Йоланда съща участваше в комбината: щеше да я попита дали казаното от Фаркас е истина, а тя щеше да потвърди и цялата нелепост щеше да се точи, докато накрая някой нямаше да се стърпи, щеше да се захили, а всички останали щяха да избухнат в невъздържан кикот и...

Не.

— Съжалявам, но точно в момента нямам настроение да участвам в подобни шегички — отсече Карпинтър.

— Както желаете. Моля ви да забравите за предложението ми. Съжалявам, че изобщо го направих. Сгреших, че ви разкрих толкова много неща.

В гласа на Фаркас прозвуча неочаквана заплаха, което ядоса Карпинтър, но същевременно му подсказа, че може би не става дума за

шега. Той направи крачка встрани, но внезапно спря и още веднъж вдигна поглед към необикновеното лице.

— Наистина ли говорите сериозно? — попита той.

— Напълно.

— Тогава продължавайте. Кажете ми още нещо.

— Ако искате да научите повече, елате с нас в Лос Анджелис. Обаче тръгнете ли, няма връщане назад. Ставате един от нас без никакви шансове за оттегляне.

— Значи всичко това е сериозно.

— Сега повярвахте ли?

— Фаркас, ако това е някаква шегичка, ще ви убия. И вие ми повярвайте. Наистина ще го направя.

Карпинтър се запита дали наистина ще го направи.

— Не е никаква шега — протегна ръката си Фаркас и Карпинтър бавно я пое.

— Вечерята е сервирана — викна Йоланда от съседната стая.

— По-късно ще продължим разговора — приключи Фаркас. Докато се преместваха в трапезарията, Ник Роудс се приближи и попита:

— За какво говорихте?

— Някакво странно предложение за работа.

— В „Киоцера“ ли?

— На свободна практика. Не съм сигурен. Наистина е много странно.

— Не искаш ли да ми разкажеш?

— По-късно — отвърна Карпинтър.

Двамата влязоха в трапезарията.

Беше вече два часа след полунощ, когато Карпинтър най-после успя да разкаже на Роудс за разговора си с Виктор Фаркас. Бяха се върнали в апартамента на Роудс и Изабел си беше тръгнала, защото на другия ден трябваше да замине на някаква конференция в Сакраменто. След като я изпратиха, останаха във всекидневната сред спокойствието на топлата и влажна нощ, загледани към залива.

Макар да бяха пили доста при Йоланда, Роудс поиска да изпие още нещо преди лягане. Измъкна тъмна бутилка с необикновена форма

и пожълтял от времето етикет, който подсказваше, че е поне отпреди сто години.

— Истински коняк — каза Роудс. — Френски. Много рядък. Имам повод. Какво ще кажеш?

Той погледна въпросително Карпинтър.

— Майната му. Но само една чашка, Ник. Няма да издържа на още един запой.

Роудс наля внимателно. Конякът беше наистина превъзходен. Карпинтър отпи бавно и замислено. Много странна вечер. Сякаш беше прекрачил някаква невидима граница и беше навлязъл в царството на неизвестното.

Очевидно и Роудс беше прекрачил някаква граница и искаше да сподели.

— Помниш ли, че снощи бях шейсет на четирийсет? После стана седемдесет на трийсет. Когато стигна деветдесет на десет, разбрах, че съм решил.

— За какво говориш, Ник? — погледна го неразбиращо Карпинтър.

— За предложението на „Киоцера“. Твърдо реших да приема. Някъде около полунощ.

— Аха. Правилно.

— Утре изтича срокът да им съобщя. Накамура, с когото се срещнах първия път, очаква да се обадя. Ще му дам положителен отговор.

Карпинтър вдигна чашата си за официален тост.

— Моите поздравления. Обичам решителните мъже.

— Благодаря. Наздраве.

— Аз също започвам нова работа — добави Карпинтър.

Роудс, който беше вдигнал чаша до устните си, едва не се задави.

— Какво? — погледна го с недоверие той. — Къде?

— С Фаркас. Нещо незаконно на един от спътниците.

— Контрабанда? Да не би „Киоцера“ да се занимава и с търговия с наркотици?!

— По-лошо. Ако ти кажа, ще те направя съучастник. Все пак ще ти кажа, да става каквото ще. Възнамеряват да завладеят Валпарайсо Нуево, Ник. Съвместна авантюра на Израел и „Киоцера“, която ще бъде осъществена от гангстери от Лос Анджелис, приятелчета на

Йоланда. Да установят контрол над местенцето и да го управляват в своя полза. Йоланда, Енрон и Фаркас май са уредили всичко миналата седмица, докато бяха на Валпарайсо. Фаркас покани и мен. Не знам какво точно ще правя, но предполагам, ще е нещо по-маловажно, като разпространяване на дезинформация и фалшиви слухове, докато трае превратът.

— Не — каза Роудс.

— Какво не?

— Не бива. Това е лудост, Пол.

— Разбира се, че е. Но какви са шансовете ми? Тук, на Земята, не само нямам работа, но и никога няма да си намеря. Единственият изход за мен е космосът. Но дори билет не мога да си купя.

— Аз ще ти купя.

— А после? От какво ще живея, щом веднъж стигна там? От злоупотреби, предполагам. Административни злоупотреби. По-просто е и по-бързо. На сателитите всичко е позволено. Сам го знаеш. Все още не съществува междупланетарно законодателство. Сваляме генералисимуса и местенцето е наше. Никой няма да каже нито дума.

— Не вярвам на ушите си.

— Не вярвам на устата си. Но ще го направя.

— Чуй ме. Знам някои неща за този Фаркас, Пол. Той е абсолютен сатрап и е свършено безскрупулен. Истинско чудовище в буквалния и в преносния смисъл.

— Чудесно. Само такъв човек може да свърши подобна работа.

— Не. Чуй ме. Хванеш ли се с него, накрая ще те изхвърли като непотребна вещ. Той е опасен, аморален, изпълнен с омраза. Няма никакви задръжки по отношение на това, което върши и на кого причинява болка. Светът се е погаврил с него и той е посветил целия си живот, за да отмъсти. За какво си му ти в края на краищата? Ще те използва, за каквото му трябва, след което ще те изхвърли на боклука.

— Йоланда му има доверие. Именно тя му е предложила да ме покани.

— *Йоланда!* — каза презрително Роудс. — Тя мисли с циците си.

— А Енрон? И той ли мисли с циците си? Той е партньор на Фаркас. Значи и той му има доверие.

— Енрон няма доверие на себе си. А дори и двамата да са комбина, теб това какво те грее? Не се замесвай с тях, Пол. Не го прави.

— Може ли още малко коняк? — попита Карпинтър.

— Естествено. Но ми обещавай, че ще стоиш настрана от тази история.

— Нямам никакъв избор. Не съм ли прав?

— Непоправим си. Пий. Наздраве. Наистина ли ще го направиш, гадно копеле?

— Ще го направя — вдигна чашата си Карпинтър. — Да прием за нашия умопомрачителен успех. Наздраве, Ник.

* * *

— Ще поставим по една бомба във всяка спица, общо седем, всяка на петстотин метра от централната зона. Което е шест пъти повече от необходимото, но преосигуровката е ключът към нашия успех в това начинание. Не се съмнявам, че контраразузнаването на генералисимуса е в състояние да открие два-три заряда, но никой не би могъл да открие и седемте експлозива за толкова кратко време. Освен това ние държим да открият един-два от тях.

— А защо е нужно? — запита Карпинтър.

— За да разберат, че намеренията ни са сериозни — отвърна Давидов, като му се усмихна широко и снизходително, сякаш Карпинтър беше дете.

Намираха се в малка непретенциозна хотелска стая в град Консепсион в спица Б на Валпарайсо Нуево: Давидов, Карпинтър, Енрон, Йоланда и Фаркас. Бяха пристигнали един по един от Лос Анджелис в продължение на няколко дни, първо Давидов, след това Фаркас, който преди това се бе отбил до изследователския сателит на „Киоцера“ Корнукопия, след това Енрон и Йоланда. Карпинтър пристигна последен като редовен сътрудник по проучванията в „Киоцера“ — алиби, осигурено му от Фаркас. Преди около два часа мина през митническите формалности с помощта на агента Натасейниъл, предоставен му също от Фаркас.

Енрон, седнал в далечния край на стаята, се намръщи, загледан в питието си. От самото начало знаеше, че Фаркас допуска грешка, като въвлича този Карпинтър в операцията, а наивният въпрос, който току-що беше задал, само потвърди мнението му. Трудно му беше да повярва, че Фаркас е способен на подобна глупост. Карпинтър беше не само кутсузлия и човек, който можеше да довлече неприятности — на всичко отгоре беше и глупак.

Само един глупак би оставил живи онези запокитени в Тихия океан моряци, така че оцелелите да свидетелстват след това, че им е отказал помощ. Само един глупак не би разбрал, че на полковник Олмо от цивилната гвардия на Валпарайсо Нуево трябва да му бъде показано по безспорен начин, че цялата работа не е никакъв блъф, а хората на

Давидов действително са успели да стоварят значително количество демонтирани бомби като резервни машинни части и да ги скрият на различни места върху сателита с твърдото намерение да взривят една или всички едновременно, ако верните помощници на генералисимуса не сложат точка на и без това прекалено дълго продължилия му живот.

На Енрон внезапно му хрумна, че този Карпинтър може пък да не е чак такъв глупак. Следователно би могло да се окаже, че опасността, която им беше довякъл Фаркас, е още по-голяма.

Застанал с гръб към прозореца и безразличен към гледката на великолепното звездно небе, Фаркас запита Давидов:

— Кога искаш да се свържа с Олмо?

— Първата ни работа утре сутрин. Обаждаш му се, информираш го за намеренията ни и му даваш краен срок до обяд.

— Дали това време е достатъчно?

— Трябва да е достатъчно. Обедната совалка отлита в дванайсет и петнайсет за Земята. Ако нещата се объркат и Олмо не успее да нанесе удара, трябва да сме в совалката. Краткият срок ще помогне на Олмо да се съсредоточи максимално.

— Можеш да бъдеш сигурен, че ще се съсредоточи — отвърна Фаркас. — Олмо отлично знае кое е добро за Олмо. — Той направи кратка пауза. — Между другото, той знае за заговора.

Енрон и Давидов го погледнаха изненадани.

— О, да. Подобни слухове стигнаха до ушите му преди доста време — вероятно по обичайните разузнавателни канали. Дълго време преди да бъда замесен в тази работа, той ме помоли да се опитам да разконспирирам заговорниците. Все пак, както ви е известно, работата му е да гарантира сигурността на управлението на дон Едуардо Калаган. Но това не представлява никакъв проблем. Мислите ли, че би пропуснал възможността да се присъедини към преврата, щом се убеди, че успехът му е неминуем.

— Какво ще стане с Олмо след преврата? — попита Йоланда. — Ще продължим ли да разчитаме на него? Той ли ще е новият генералисимус?

— Разбира се — отвърна фаркас. — Имам старо споразумение с „Киоцера“, че той е следващият. Макар това да не е изцяло проект на

„Киоцера“ и да ускоряваме края на режима на Калаган с пряка намеса, продължаваме да сме на мнение, че Олмо е най-добрият избор. Ние нямаме намерение да дестабилизираме Валпарайсо Нуево, а само да се възползваме от наличните ресурси. Олмо е един от тях.

— Ти каза, че е третият човек тук — обади се Енрон. — Кой е вторият?

— Един бивш бикоборец, Франциско Сантяго, най-добрият приятел на Калаган още от времето в Чили. Официално той е председател на Държавния съвет. Забравете за него. Деветдесетгодишно старче без каквато и да е реална власт. Олмо ще се погрижи за него.

— Можем ли да бъдем сигурни, че Олмо ще се погрижи за генералисимуса? — попита Карпинтър. — Като нищо може да ни подхлъзне. Ами ако реши да ни предаде в ръцете на Калаган срещу гаранцията да го наследи? Може да реши да играе с двете тестета. И в двата случая той е наследникът. Но при втория не се налага да се забърква в заговора.

— Е? — обърна се Давидов към Фаркас. — Олмо е твой човек. Можем ли да му се доверим?

— Олмо разполага с две възможности: или да измени на дон Едуардо и да стане върховен владетел на Валпарайсо Нуево най-късно утре следобед, или да умре заедно с генералисимуса и с всички останали, когато сателитът хвъркне във въздуха. Според вас какво ще предпочете?

— А ако след като всичко това приключи, реши да прекрати сътрудничеството си с шайка престъпни главорези от Лос Анджелис, както и със зловещата мегакорпорация и агресивната еврейска държава, които стоят зад гърба им? — настоя Карпинтър.

Енрон се хвана отчаяно за главата.

„Това трябва да престане“ — каза си той.

— Не можеш ли да разбереш — каза с леден глас той, — че причината да привлечем „Киоцера“ и Израел е тъкмо тази? Този Олмо е протеза на „Киоцера“. Той никога няма да застане срещу хората, които са го поставили на това място. А подозирам, че не би искал да си навлича неприятности и с Израел.

— Несъмнено — съгласи се Карпинтър.

— Така — намеси се Давидов. — Стига приказки. В момента бомбите се сглобяват, а през нощта ще бъдат инсталирани. В седем сутринта Фаркас се свързва с Олмо. Най-късно до обяд трябва да сме получили потвърждение лично от него за смъртта на генералисимуса. Паролата е „Мартенски шарани“ — много хитро измислено. Ще чакаме на космодрума. Документите за заминаване ще бъдат готови. Ако паролата не бъде съобщена до уреченото време, качваме се на совалката в дванайсет и петнайсет и изчезваме. Карпинтър, твоята работа е да отидеш на космодрума по някое време сутринта и да чакаш да се появим. Совалката не трябва да излети без нас, ясен ли съм? Това е твоя отговорност. Ако се наложи, вдигаш някакъв безкраен шумен скандал по повод на изчезналия ти паспорт или каквото измислиш, за да се намесят и органите, с цел да забавиш излитането, докато пристигнем или докато приемеш паролата „Мартенски шарани“ на приемника си.

— Какво ще стане с бомбите, ако Олмо се справи? — попита Йоланда. — Ще бъдат ли задействани?

— Ще бъдат настроени да експлодират в един и половина. Това ще ни даде време да маневрираме, ако пред Олмо възникнат проблеми в последния момент.

— А ако наистина възникнат проблеми? Просто се омитаме и целият сателит ще отиде по дяволите, така ли? — попита отново тя.

— Всичко или нищо — отсече Давидов.

— Това не ми харесва, Майк. Да оставим моралната страна на въпроса, която никак не е маловажна, тъй като тук живеят хиляди невинни хора, но каква ще е ползата за нас, ако просто унищожим всичко?

— Олмо няма да ни разочарова. Това е неговият голям шанс. Както и нашият — изправи се Давидов. — Закривам заседанието. Знаете къде да ме намерите, ако ви потърбвам.

— Някой да иска по едно питие? — предложи Йоланда. — Долу има барче.

— Да вървим — каза Карпинтър.

В коридора Енрон се приближи до Фаркас.

— Може ли за момент? — попита евреинът.

Фаркас не хареса Енрон още от самото начало, а и с течение на времето отношението му не се променяше. Беше склонен да му прости грубоватостта, упоритата му настойчивост да постига целта си независимо с какви средства, дори неприкритото му презрение към всеки, който случайно не се казваше Мешорам Енрон. Всичко това Фаркас можеше да разбере.

Но Енрон беше и *досаден*. Като конска муха, която постоянно се навира и бръмчи в лицето ти. Но все пак двамата бяха партньори, Фаркас ценеше пъргавия му ум, макар да се дразнеше от характера му и от маниера му на хранене. Затова го изслуша внимателно в тесния мрачен коридор на непретенциозното хотелче в град Концепсион в спица Б на Валпарайсо Нуево.

А казаното от Енрон беше твърде неприятно и обидно: според израелеца Фаркас беше въвел поради небрежност или безотговорност агент на „Самурай индъстрис“ в този свръхделикатен проект. Това обвинение дълбоко засегна убеждението му, че е способен точно и правилно да преценява хора и ситуации.

Още по-отвратително беше, че според него Енрон имаше доста сериозни основания да мисли така.

— Погледни го от тази страна — настояваше Енрон. — Сред нас е човек, извършил много сериозно нарушение поради неспособност да вземе правилно решение в трудна ситуация, за което е изхвърлен от „Самурай“, тъй като е имал глупостта да остави живи в открития океан хората на „Киоцера“, които да раздрънкат за случилото се. Сега той е без каквото и да е бъдеще в системата на мегакорпорацията. Затова решава да се захване с престъпна дейност, нали така? Така. Но някога да си чувал да уволнят някой, който е стигнал до ниво единайсет — със или без причина — и той да приеме, без да обжалва решението? *Никого* не уволняват от ниво единайсет. Никого.

— Но ти сам каза, че нарушението е много сериозно.

— Дали е така наистина? На миниатюрния си ледовлекач не е имал никакво място за други пътници, а бог знае що народ е искал да се качи. Ти как щеше да постъпиш?

— Първо нямаше да допусна да се стигне дотам.

— Правилно. Но да речем, че се стигнеше?

— Защо е нужно да разискваме този случай?

— Защото си мисля, че след като кариерата му в корпорацията е окончателно съсипана, нищо чудно Карпинтър да се опита отново да спечели доверието на „Самурай“, като ни предаде двамата на дон Едуардо.

— Това е направо невероятно.

— За мен не е. Сам прецени. Кой е най-добрият му приятел още от детските години? „Самурайският“ специалист по генетика Ник Роудс. Случи ли му се неприятност, веднага тича при Роудс, и този, между нас казано, объркан, страхлив и безинтересен човек, който просто е имал късмет да се роди гений, казва на Карпинтър, че единственият начин да оправи грешката си, е като мине на служба в корпоративния шпионаж. Две злини може да доведат и до нещо добро. Опитай се да набараш някой от „Киоцера“ или „Тошиба“ в мръсна сделка и подай информацията на онези с опънатите очи по върховете на „Самурай“, за да им дадеш повод да им щракнат белезниците, и благосклонността на компанията ти е в кърпа вързана, казва му Роудс. Ето например, продължава той, нашата скъпа Йоланда е поканила утре вечер на гости един авантюрист от „Киоцера“, който се казва Виктор Фаркас. Идваш, залепяш се за него и може да подочуеш за някоя мръсна афера, в която той е замесен на страната на „Киоцера“, защото залагам десет срещу едно, че Фаркас наистина е замесен в някоя мръсна афера...

— Строиш хипотезите си върху пясък — прекъсна го Фаркас.

— Ще ми разрешиш ли да довърша все пак? Карпинтър се появява на купона и предвиденият разговор между вас двамата се състои. Карпинтър се ослушва да чуе нещо, което ще му свърши работа. А ти внезапно си обладан от идеята да вкараш в проекта този съвършено непознат човек, който току-що е преживял пълен провал в „Самурай“. Защо го правиш? Един бог знае. Но го правиш. За Карпинтър това е истинско чудо. Това му дава възможност да разобличи „Киоцера“ за съучастие в огромно престъпление, в сравнение с което неговата грешчица с няколко рибари прилича на детска игра. Нас ще ни арестуват гвардейците на дон Едуардо, а Карпинтър се превръща в герой. Получава безупречно досие и повишение с две степени.

— Според моята преценка тази хипотеза няма никакви...

— Чакай. Чакай. Още нещо. Знаеш ли, че той е един от любовниците на Йоланда? Вечерта, когато се срещнах за първи път с всички тези хора, Карпинтър беше с нея. През нощта я отведе в хотела си.

Неочакваното разкритие сепна Фаркас, но той се опита да запази самообладание.

— И какво от това? Не мисля, че целомъдрието е най-характерното й качество.

— Йоланда е замесена в тази история преди нас двамата. Тя ме вкара вътре, разбираш ли? Сега вкара и приятелчето си Карпинтър, защото той е наникъде и тя иска да му помогне. Йоланда отлично знае, че „Киоцера“ е един от главните фактори в този преврат, и в същия момент разбира, че „Самурай“ са отрязали квитанциите на приятеля й Карпинтър, за да направят услуга на „Киоцера“. По този начин ще му помогне да се измъкне от кашата. Затова урежда и малък купон, където двамата се срещате, а ти любезно му се доверяваш и го включваш в проекта. Защо да не допуснем, че те е изрежисирала да постъпиш именно по този начин, за да даде възможност на скъпия си Карпинтър да шитне теб, мен и Давидов — също нейни любовници, но какво от това? — на цивилната гвардия и така да възстанови кариерата му в „Самурай“?

— Ти я направи по-черна от дявола — каза Фаркас.

— Може и да е. А може и да е влюбена в него, а ние да сме само марионетките.

Фаркас се замисли върху тази възможност.

Почувства се ужасно неловко. Може би Енрон преувеличаваше. Но колкото повече обмисляше цялата ситуация, толкова по-вероятно му се струваше приятелите на Карпинтър да са се опитали да го използват, за да помогне на изпадналия в беда служител на „Самурай“. А и какъв ли друг мотив имаше той, освен да спечели точки пред Йоланда? Тя направо го беше помолила да помогне на Карпинтър да се изправи на краката си. И той го направи, без изобщо да се замисли, като по този начин ненужно изложи себе си, Давидов и Енрон, а и цялата компания на огромна опасност.

Как е възможно, питаше се той, ученическото му увлечение по гладките като коприна бедра и великолепните гърди на тази калифорнийка да го подтикне да извърши подобна фатална глупост?

— Мисля, че се налага да поговоря с Йоланда — каза той на Енрон.

Тя и Карпинтър седяха в бара от двете страни на масата, в което нямаше нищо компрометиращо. Когато Енрон и Фаркас се появиха, Карпинтър се надигна, извини се и се отправи към тоалетната.

— Чудесна идея — подхвърли Енрон. — Ще ми поръчаш ли уиски със сода, Йоланда?

Фаркас се намести до нея, след като Енрон се отдалечи след Карпинтър.

— Ще дойдеш ли тази нощ? — попита тихо той, сякаш Енрон можеше да го чуе от другия край на бара.

— Не мога. Знаеш много добре. Марти ще побеснее.

— Вие да не сте женени?

— Пътувам с него. Спим в една стая. Не мога просто ей така да дойда при теб.

— Но ти го искаш — настоя той. — Усещам по топлината, която излъчваш.

— Разбира се, че го искам. Но *не мога*. Не и докато Марти е тук. А още по-малко точно тази нощ. Ужасно е изнервен да не стане някой гаф.

— Всъщност и аз съм така.

Отказът ѝ го ядоса. Това означаваше, че ще трябва да се опита да разбере онова, което го интересуваше, преди Енрон и Карпинтър да се върнат на масата. Надяваше се Карпинтър да се забави достатъчно или Енрон да намери начин да го задържи.

— Притеснява ме твоят приятел Карпинтър — продължи той.

— Пол ли? Защо?

— Какво знаеш за него? Доколко може да му се довери човек?

Усети промяната в нея: стана предпазлива и излъчванията ѝ се качиха по-нагоре в спектъра — напрегнат ултравиолетов сигнал.

— Не те разбирам. Щом му нямаш доверие, защо го замеси?

— Ти ме помоли.

Излъчванията ѝ се качиха още по-нагоре.

— Предполагах, че можеш да намериш нещо за него в „Кьоцера“. Не съм очаквала да го поканиш за *това*.

— Аха. Разбирам. — Карпинтър все още не се появяваше. — Смяташ ли, че присъствието му тук представлява някаква опасност?

— Не, разбира се. Защо стана толкова подозрителен изведнъж?

— Предполагам, че е от нерви. И аз имам нерви.

— Никога не бих допуснала.

— Но все пак имам. Кажете ми, Йоланда: колко добре познаваш Карпинтър?

— Приятел на мой приятел, нищо повече.

— И това е всичко?

— Е...

Тя се изчерви, Фаркас го усети по инфрачервеното ѝ излъчване.

— Не говоря за леглото. Откога го познаваш? Година? Три години?

— О, не, нищо подобно. Срегнах го преди няколко месеца на една вечеря с Ник Роудс, Изабел и Марти. Току-що беше пристигнал в Сан Франциско и Ник ме помоли да му правя компания. Всъщност това е всичко — една-единствена вечер.

Усети, че го свива под лъжичката. „Позволил си на тая патка да те превърне в палячо“ — помисли си мрачно той.

— Но наистина не допускам — продължи тя, — че би могъл да представлява някаква опасност за нас. Всичко, което знам за него, ме кара да мисля, че е изключително интелигентен и способен...

— Добре. Достатъчно. Връща се.

Планът беше да вечерят отделно — Енрон и Йоланда някъде, Фаркас и Карпинтър сами, Давидов с мистериозната си компания от Лос Анджелис. Когато се разделяха, Йоланда дръпна настрана Карпинтър във фойето.

— Внимавай с Фаркас — пошепна тя.

— Какво искаш да кажеш? Какво да внимавам?

— Няма ти доверие.

— Но той сам ме покани.

— Знам. Нещо му се върти в главата. Вероятно Марти му е наговорил нещо за теб.

— Марти ли? Но той няма никакви причини да смята, че...

— Знаеш ги евреите. Параноята им е национално хоби.

— За какво става дума?

— Не съм сигурна — поклати глава тя. — Току-що Фаркас ме разпитваше за теб. Дали не те смятам за опасен. Колко добре те познавам. Каза, че е от нерви. Може и така да е, но аз бих внимавала, ако бях на твое място.

— Добре. Ще внимавам.

— Не го изпускай от очи. Нищо не е в състояние да го спре, а плюс това е ужасно силен и бърз. Вижда във всички посоки едновременно. Може да стане много опасен. Знам на какво е способен. Веднъж спях с него, само веднъж — никога не съм срещала такъв мъж. Толкова бърз и толкова силен. — Йоланда бръкна в чантичката си и измъкна три малки осмоъгълни жълти таблетки. — Ето. Вземи ги и ги задръж. Ако имаш проблеми, може да ти помогнат.

Тя ги притисна в дланта му.

— Стимулант ли е това?

— Да. Вземал ли си някога?

— От време на време.

— В такъв случай знаеш. Едно е достатъчно при нормални обстоятелства. Две при екстрени.

— Сигурна ли си, че Фаркас е намислил някаква гадост? Или и твоите нерви не издържат?

— Може и да е така. Но той *наистина* ме разпитваше за теб. Дали ти имам доверие и други такива. Никак не ми хареса, но може и да си въобразявам. Просто внимавай. Това е всичко.

— Добре.

— А твоите нерви? Не са ли изопнати?

— Не — отвърна Карпинтър. — Вече не ми пука за нищо. Сигурно отдавна са изпращели на късо — усмихна ѝ се той и бързо я целуна по бузата. — Благодаря за хапчетата. И за предупреждението.

— Моля.

Ранна самотна вечеря. След това гледане на видео в стаята. После в леглото. Утре е големият ден. Ранно пиле рано пее.

„Знам на какво е способен. Веднъж, спях с него, само веднъж.“

Само веднъж. Я виж ти. Бързо действаше тази девойка.

Е, утре всичко ще стане ясно.

* * *

Тази нощ Карпинтър сънува, че се намира в открития океан на някаква яхта, с която пресичаше сам Пасифика от Калифорния до Хаваите. Но това ставаше в някакво друго време и в някакъв друг свят, защото небето беше ясно и синьо, а прохладният морски ветреца довяваше до ноздрите му свежия дъх на сол вместо тежкия мирис на азотен окис и водната повърхност беше чиста и прозрачна, без червените туфи сгърчени водорасли мутанти, нито фосфоресциращите стада медузи, нито превърналите се в катран вкаменелости от двайсети век.

Беше облечен само в изпокъсани, срязани джинси, но въобще не се страхуваше от слънцето, което изгряваше всяка сутрин без мрачния ореол от парникови газове и разпръскваше мека, нежна, почти ласкава светлина над океана. Вятърът пееше в изопнатите платна, сутрин, след като приключеше с обичайните си занимания, вземаше някоя книга или подрънкваше на китара до обяд. След това мятеше спасителното въже зад борда и скачаше след него, цамбуркайки покрай яхтата в кристалната, кадифена, топла, съвършено чиста вода. А следобед...

Следобед видя един самотен остров, съвсем мъничък, неотбелязан в никоя карта, с три палми, покрит със зеленина и с великолепен бял плаж. Висока, чувствена тъмнокоса жена стоеше в спокойния пристан и му махаше с ръка. Беше гола — само парче червен плат покриваше слабините ѝ.

Блестящата ѝ бронзова кожа грееше под ярката тропическа светлина, тежките ѝ гърди, мощните ѝ бедра...

— Пол? — викаше тя. — Пол, аз съм, Йоланда... ела да си играем, Пол...

— Идвам — викна ѝ той и постави ръка на кормилото.

И доближи брега, и метна котва в плитчините, и заплува към нейните протегнати ръце, и... и... И телефонът дрънчеше.

„Сбъркали сте номера. Оставете ме на мира.“

Но не спираше.

„Майната ви. Не виждате ли, че съм зает?“

Продължаваше и продължаваше, неумолимо, безжалостно. Накрая Карпинтър протегна крак и го включи с палец.

— Да?

— Време е да ставаш, Карпинтър.

Кошмарното лице на Фаркас го гледаше от монитора.

— Защо? Божичко, още няма шест часът? Какво ще правя толкова рано на космодрума?

— Трябваш ми веднага.

Каква беше тази история, по дяволите? Промяна в плана? Карпинтър моментално се разсъни.

— Проблеми ли има? — попита той.

— Всичко е наред — отвърна Фаркас. — Но ми трябваш. Обличай се и след половин час при мен. Град Ел Мирадор, спица Д, кафене „Ла Палома“ — намира се в самия център, на площада.

„Бих внимавала, ако бях на твое място. Не го изпускай от очи.“

— Би ли ми казал защо?

— Там е срещата ни с Олмо. Както знаеш, ще обсъждаме твърде важни неща. Искам да имам свидетел.

— Не е ли по-разумно евреинът да ти бъде сви...

— Не. Той е последният, който бих искал да присъства. Искам ти да бъдеш. Побързай, Карпинтър. Ел Мирадор, спица Д. Най-късно в шест и половина. Намира се по средата между централната зона и периферията.

— Добре.

Нямаше как да откаже. Вярно, че неочакваната промяна в плана беше подозрителна. Ако Фаркас искаше той да присъства на разговора му с Олмо, би трябвало да го предупреди снощи. Но нали бяха отбор и тази сутрин беше решителният момент. Освен притесненията на Йоланда, Карпинтър нямаше никакви основания да смята, че този, който го беше завербувал, му кроеше някакъв номер. Щом беше необходим на Фаркас, не можеше да направи друго, освен да отиде.

И все пак...

„Нищо не е в състояние да го спре и е ужасно силен и бърз. Вижда едновременно във всички посоки. Може да стане много опасен.“

Карпинтър взе душ и бързо се облече. Чувстваше се във форма, но преди да излезе, глътна едно от хапчетата на Йоланда. Стимулантът

щеше да изостри сетивата му и да му даде известно предимство, ако се наложеше. Напъха другите две хапчета в джоба на ризата си. Беше си взел един вълнен пуловер без ръкави, защото беше чул, че на сателитите се поддържа по-хладна температура от тази, с която беше свикнал. Облече пуловера, не защото му беше студено, а за да не изпаднат хапчетата от джоба му, когато се навежда.

Единственият начин, по който знаеше как да стигне до спица Д, беше да слезе в централната зона и да се качи на другия елеватор. Предполагаше, че има и междинни връзки, но никой не му беше казал как да ги използва.

И по това време на деня животът на Валпарайсо Нуево беше в разгара си. Навсякъде бързаха хора. На Карпинтър му се стори, че се намира на гигантско летище, което работи денонощно под изкуствено осветление. С тази разлика, че главният източник на осветлението не беше изкуствен. То се осигуряваше от висналото в центъра на небето слънце, което не помръдваше от мястото си двацет и четири часа в денонощието.

Когато елеваторът спря на изхода с табела „Ел Мирадор“, Карпинтър слезе и се огледа за централния площад. Ориентира се по знаците. След няколко минути те го отведоха до покрито със старомоден калдъръм широко пространство, обкръжено от всички страни с открити кафенета. Приличаше на приказно кътче от някакъв измислен свят. Всъщност това *наистина* беше един измислен свят. Или най-малкото изкуствен.

Карпинтър моментално забеляза Фаркас, който се намираше на срещуположната страна на площада. Стърчеше над другите като слон сред стадо овце. Приблужи се към него.

Фаркас беше сам.

— Олмо няма ли го още? — попита Карпинтър.

— Разговорът ще се състои във външната обвивка на сателита — обясни Фаркас. — Единственото подходящо място за подобни дискусии — напълно извън обсега на подслушвателите на генералисимуса.

На Карпинтър това му се стори твърде необичайно — съвещание във външната обвивка. Отново го налегнаха съмнения. Може би не беше зле да си осигури по-категорично предимство. Докато Фаркас го

отвеждаше към една врата в стената зад кафенето, той бръкна в пуловера си, извади едно от хапчетата и го пхна в устата си.

Схруска го и се насили да го глътне. Никога не беше приемал стимуланти по този начин — на гладно и без вода. Имаше удивително горчив вкус. Никога не беше вземал две едно след друго и сега изпита усещането, че целият пламва и изпада в някакво еуфорично състояние. Прииска му се да тича, да подскача, да се мята по върховете на дърветата. Това малко го притесни, но същевременно се усети по-средоточен и с по-изострени рефлексии, както не се бе чувствал никога досега. Беше сигурен, че каквито и изненади да му беше приготвил Фаркас във външната обвивка, неминуемо щеше да се справи.

— От тук — посочи Фаркас.

Отвори вратата в стената и кимна на Карпинтър да влезе пръв.

Карпинтър надникна вътре и мястото му заприлича на царството на мрака.

— Нищо не мога да видя — каза той. — Ти имаш специално зрение, Фаркас. Ти влез пръв.

— Както искаш. Тогава върви след мен.

Влязоха вътре. Яркият оживен площад на Ел Мирадор изчезна зад гърба им. Намираха се в мрачната черупка на Валпарайсо Нуево — тайнствената обвивка на сателита.

Карпинтър забеляза, че мракът не беше пълен: точно от лявата му страна имаше тясна пътечка, осветена нарядко от допотопни крушки, прикрепени към ниския таван, които хвърляха жълтеникави отблясъци. Когато изостреното му от хапчетата зрение привикна с полумрака, Карпинтър видя струпани тук-там купчини черна сгурия и предположи, че са предназначени да придадат устойчивост на сателита. Имаше и някакви наподобяващи колички за голф приспособления, които вероятно служеха на работниците по поддръжката. По-нататък всичко тънеше в мрак — черен като самия космос.

Двамата бяха свършено сами.

Таванът беше толкова нисък, че Карпинтър едва не го докосваше с глава, а Фаркас се беше превил на две. По-навътре май се скосяваше още повече.

— Къде е приятелят ти Олмо? — попита Карпинтър. — Нещо май закъснява?

— Малко по-нататък е — отвърна Фаркас. — Не го ли виждаш? Ти не, но аз със своето специално, както се изрази, зрение, го виждам, че стои ей там.

Освен тях нямаше никой друг. Карпинтър беше съвършено сигурен.

Следователно нещо не беше наред. Извади третото хапче от джоба на ризата си, пхна го в устата си, сдъвка го и го погълна.

Сякаш бомба избухна в главата му.

— Какво правиш? — попита Фаркас.

— Не виждам никакъв Олмо. Или който и да е друг — изфъфли той и гласът му прозвуча като някакво далечно ехо.

— Прав си. Всъщност Олмо не е тук.

— Не предполагам.

— Така е. Тук сме само двамата. А сега ми кажи нещо. Ти продължаваш да служиш на „Самурай индъстрис“, нали така, Карпинтър?

— Да не си полудял?

— Отговори ми. Шпионираш ли за „Самурай“ — да или не?

— Не. Какви са тези глупости?

— Струва ми се, че лъжеш.

— Ако все още работех за „Самурай“ — заговори бавно Карпинтър като робот, чиито батерии се бяха изтозили, опитвайки се да произнеса думите леко въпреки въздействието на последното хапче, — щях ли да се забъркам в такава безумна каша?

Вместо да отговори, Фаркас се завъртя, приклепна, грабна нещо от земята — вероятно буца сгурия — и замахна право към главата на Карпинтър. Хапчетата явно си вършеха работата. Карпинтър сякаш очакваше атаката и се дръпна рязко назад и встрани. Ръката на Фаркас увисна във въздуха и той изръмжа ядосан и изненадан.

Карпинтър се втурна напред с намерението да заобиколи Фаркас и да се върне обратно в Ел Мирадор, но едрият мъж препречи вратата и когато Карпинтър направи опит да се стрелне покрай него, само разпери огромните си ръце в очакване. Карпинтър се спря и отстъпи. Хвърли поглед назад и видя непрогледен мрак, в който запристъпва заднишком, въпреки че нямаше представа накъде върви.

Фаркас тръгна към него.

— Продължавай в същата посока — каза той. — След малко ще стигнеш до ръба, от който ще литнеш право в гравитационната шахта, на чието дъно притеглянето е равно на земното. Доста неприятно преживяване.

Дали блъфираше? Карпинтър изобщо не познаваше това място. Поколеба се за момент и Фаркас нападна. Огромният мъж действаше светкавично, но тройната доза отново спаси Карпинтър. За него движенията на Фаркас бяха тромави, почти сковани. Не представляваше никакъв проблем да се предпази. Отстъпи и Фаркас едва докосна рамото му. Чу го отново да ръмжи гневно.

Но той продължаваше да препречва пътя му към изхода. А Карпинтър нямаше никакво понятие какво има зад гърба му, близо до външната обвивка на сателита.

По-нататъшното отстъпление може би беше неблагоприятно, както му беше намекнал Фаркас. Пред него се беше изправил самият той. „Ужасно е силен и бърз — беше му казала Йоланда, — и вижда във всички посоки едновременно.“ Все пак нямаше кой знае какъв избор. Наведе глава и се втурна с всички сили срещу него. Когато го наближи, Фаркас го сграбчи и двамата се вкопчиха в яростна схватка. Карпинтър изобщо не можеше да го помръдне, Фаркас беше огромен и невероятно силен. Стоеше като забит в земята. Беше успял да го хване за гърлото и стискаше с все сила.

Карпинтър се заизвива насам-натам, като гърчеше тяло и подскачаше неистово. Накрая успя някак да се извие и да се измъкне от задушавачата му хватка. Истински късмет, който надали щеше да го споходи отново.

Фаркас пристъпи към него. Около тях се стелеше непрогледен мрак и Карпинтър не виждаше абсолютно нищо. Едва успя да забележи протегнатите ръце на Фаркас. Опипа внимателно с крак пространството зад себе си, за да разбере дали наистина се е доближил до бездната, за която беше споменал Фаркас, или беше натикан в задънена улица. Опитът беше безрезултатен. Сега вече наистина не виждаше нищичко.

Но Фаркас виждаше.

И напред, и назад. Сляпото зрение му позволяваше да вижда на 360 градуса, както беше казала Йоланда.

Карпинтър чу учестеното дишане и усети приближаването на масивното тяло. Сега беше свръхчовешки бърз, но Фаркас виждаше и беше по-едър и по-силен. Мракът накланяше везните на негова страна.

Карпинтър рязко измъкна пуловера през главата си и го прихвана леко с два пръста, Фаркас напредваше като валяк. Карпинтър зае максимално стабилна позиция върху двата си крака.

Телата им се сблъскаха. Карпинтър усети мощен удар в гърдите си, който сякаш сплеска гръдния му кош.

Все пак успя да превъзмогне болката и да запази равновесие. Хвана пуловера като ласо и когато Фаркас посегна да нанесе решителния удар, надяна го върху куполообразната му глава, усука долния край около врата му, омота и завърза горния на възел като плътно прилепнала качулка. Стори му се, че всичко това продължи цяла вечност. Всъщност беше изминала част от секундата.

Фаркас изрева. Заблъска земята с крака, като издаваше нечленоразделни звуци.

„Да те видя сега. Ще ти върши ли работа сляпото зрение през вълната?“

Явно не му вършеше, Фаркас беснееше и се блъскаше като ослепен циклоп в тъмнината, а Карпинтър — пъргав и енергичен Одисей — го заобиколи светкавично, като му нанесе мощен удар, от който той се завъртя около себе си. Фаркас залитна, задържа се на краката си и се спусна към Карпинтър.

Беше бърз, но Карпинтър беше по-бърз. Отново отстъпи встрани и усети как Фаркас профуча с протегнати ръце покрай него, като ръмжеше бясно и тресеше земята с мощни крачки.

Чу ненадеен крясък. От изненада? От гняв? От ужас?

Протяжен вик, последван от внезапна тишина.

И някакъв тъп, далечен удар.

— Фаркас? — извика Карпинтър.

Никакъв отговор.

— Да не падна в дупката, Фаркас? Да не си умрял?

Никакъв звук. Тишина. Тишина.

Значи Фаркас го нямаше. Наистина го нямаше. Не беше за вярване — цялата тази мрачна сила ей така да изчезне. Този странен мъж. Карпинтър се втрени в тъмнината.

Не изпита никакво удовлетворение от победата, а само обърканост и умора. Въздействието на хапчетата беше достигнало кулминационната си точка и сега започваше сриването. Беше се изкачил *много* нависоко — спускането щеше да е мъчително.

Изведнъж му се зави свят и започна да му се гади. Цялата вселена се завъртя пред очите му. Рухна на колене и прилепи тяло към невидимата повърхност под краката си. Всичко се люшкеше, трептеше, пулсираше. Стомахът му се сви. Спазмите ставаха все по-болезнени и в един момент изпита усещането, че ще го обърнат наопаки, а когато най-после престанаха, пропълзя няколко метра и се изпъна върху грапавата повърхност, притиснал буза о нея, докато стимулантите бушуваха като урагани в тялото му. Не се долавяха никакви признаци на живот от страна на Фаркас. Фаркас го нямаше, Фаркас беше мъртъв.

Минаха може би часове. През цялото време се намираще в някакъв халюцинационен унес. Постепенно съзнанието му се избистри и той дойде на себе си. Или почти на себе си.

Разтърсиха го гърчове, стенания, ридания, докато последните симптоми на свръхдозата отшумяваха в пренапрегнатата му нервна система.

Когато се опита да се изправи, разбра, че не може. Краката му бяха омекнали и главата му беше празна. Не му беше останала капчица сила. Отново се отпусна върху повърхността и полежа известно време, докато се поуспокои. Запълзя бавно, като опипваше внимателно пътя пред себе си, за да се предпази от някоя изпречила се пред него пропаст. Най-после разбра, че е достигнал осветеното от мъждукащите крушки място, които му дадоха възможност да се ориентира.

Намери вратата, която водеше към Ел Мирадор.

— Фаркас? — извика за последен път той, като хвърли поглед към мрака.

Нищо. Тишина.

И залитна върху павирания площад.

Нямаше понятие колко е часът. Беше загубил часовника си по време на битката. Явно не беше никак рано. Повечето от масите в кафенетата на площада бяха заети. Намери една свободна и се стовари

върху стола. Забеляза, че хората го оглеждат с любопитство. Сигурно целият беше покрит с рани и мръсотия.

Чувстваше се изтощен, парализиран, замаян.

Стимулантите все още изгаряха мозъка му. Въздействието им беше понамаляло и движенията му се бяха нормализирали, но мислите му се мятаха във всички посоки със свръхсветлинна скорост.

Дали не беше прекалил с дозата? Трябваше ли да се обърне към лекар?

„Едно е достатъчно при нормални обстоятелства — беше му казала Йоланда. — Две при екстремни.“ Той беше взел три.

Цялото му тяло се разтресе. Положи усилия, за да не политне с лице върху масата.

— Желаете ли нещо за пиене, господине? — попита го келнерът андроид.

Въпросът му се стори безумно смешен. Карпинтър избухна в невъздържан смях. Андроидът изчака до масата, заел любезна стойка.

— Или може би нещо за ядене?

— Не, благодаря — насили се да отвърне Карпинтър. — Не искам нищо.

Скороговорката все още го караше да фъфли. А и как можа да благодари на андроид!

Андроидът се оттегли. Карпинтър постепенно се успокои. Вдишвай, издишвай.

След малко си спомни, че по плана на Давидов Фаркас трябваше да се свърже в седем сутринта с някои си полковник Олмо от цивилната гвардия и да му съобщи, че сателитът е осеян с експлозивни и че ако до обяд генералисимус Калаган не абдикира, всички те ще бъдат взривени. Дали Фаркас беше успял да предаде ултиматума на Олмо?

Не, не. В шест часа Фаркас гонеше Карпинтър из обвивката. Беше решил първо да ликвидира шпионина на „Самурай индъстрис“ и след това да разговаря с Олмо. Следователно ултиматумът, по всичко изглежда, не беше предаден, освен ако Фаркас беше нарушил програмата и беше разговарял с Олмо посред нощ.

Значи Олмо не знаеше нищо за крайния срок. Опитът за преврат се беше провалил.

Но експлозивите бяха заредени да избухнат в един и половина.

— Извинете — обърна се Карпинтър към жената на съседната маса. Гласът му прозвуча дрезгаво и завалено, сякаш току-що се беше отървал от лапите на инквизицията. — Бихте ли ми казали колко е часът?

— Единайсет и половина — отвърна жената.

Исусе Христе! Оставаха по-малко от трийсет минути до крайния срок за абдикацията. И два часа до избухването на бомбата.

Явно беше прекарал часове в дрогирано състояние върху пода на обвивката.

Огледа се за съобщителен апарат и видя, че един е закрепен от лявата страна на масата. Клавиатурата му беше миниатюрна и в сравнение с нея пръстите му се сториха дебели като дънери, а когато се опита да си спомни кода на хотелската стая на Давидов, за част от секундата през главата му преминаха десетки осемцифрови комбинации.

Спокойно. Спокойно. Опита се да се ориентира сред лабиринта от номера и попадна на верния, след което го набра.

Никакъв отговор.

Нито сигнал за прехвърляне на друг номер.

Набра номера на „Спешни услуги“ и поръча Давидов да бъде издирен, където и да се намираше на Валпарайсо Нуево. Не можа да проумее защо услугата не беше направена автоматично, но след минута апаратът избълва съобщение, че търсеното лице не може да бъде открито.

Къде беше потънал Давидов?

Набра номера на стаята на Енрон и Йоланда. Нищо.

Нещо не беше наред. Къде бяха всички тези хора? Бомбите отмерваха минутите.

Пое дълбоко въздух и набра номера на централата. Каза, че иска да разговаря с полковник Олмо от цивилната гвардия. Свързаха го с щаба.

— Полковник Олмо, ако обичате.

— Кой го търси?

— Казвам се Пол Карпинтър. *От...* — едва не се изпусна да каже „Самурай индъстрис“, но се спря навреме: — ... „Киоцера-Мерк“. Сътрудник на Виктор Фаркас. Така му съобщете. Виктор Фаркас.

Изпитваше затруднение да се изразява ясно.

— Един момент.

Карпинтър зачака. Чудеше се какво да каже на Олмо. Дали да му издрънка всичко подробно за конспирацията. Не беше негова работа да му предава ултиматума. Той беше лакеят в цялата тази работа. От друга страна, именно той отстрани Фаркас и никой друг не знаеше за това. Той ли беше човекът, който трябваше да заеме мястото на Фаркас?

— По какъв въпрос се обаждате, господин Карпинтър? — попита глас отсреща.

Исусе Христе.

— От конфиденциален характер. Мога да разговарям единствено с полковник Олмо.

— Полковник Олмо отсъства в момента. Бихте ли разговаряли с дежурния офицер капитан Лопес Агуир?

— Олмо. Само Олмо. Моля ви. Изключително спешно е.

— Съвързвам ви с капитан Лопес Агуир.

— Олмо — повтори Карпинтър и почти се разплака.

— Тук е Лопес Агуир — обади се груб и отегчен глас. — За какво става дума?

Карпинтър се вторачи в апарата в ръката си, сякаш държеше змия.

— Опитвам се да открия полковник Олмо. Въпросът е на живот и смърт.

Стараеше се да изрича думите членоразделно.

— Полковник Олмо отсъства в момента.

— Вече ми го казаха. Направете всичко възможно, за да ме свържете. Молбата ми е от името на Виктор Фаркас.

— Кой?

— Фаркас. *Фаркас*. От „Киоцера-Мерк“.

— С кого разговарям?

Карпинтър понечи да повтори името.

— Няма значение кой съм — продължи да завалва думите. — От значение е само това, че господин Фаркас трябва да съобщи нещо много важно на полковник Олмо и...

— Кой сте вие? За какво е всичко това? Да не сте пиан? Да не мислите, че имам време да разговарям с пияници?

Господи! Гласът на Лопес Агуир звучеше ядосано. В същия момент Карпинтър осъзна, че Лопес би могъл да прати хора да го арестуват на площада — някакъв подозрителен тип, нарушител на обществения ред. Да го хвърлят в някоя килия, в която щеше да се отбие, след като се наобядва, а защо не по някое време утре сутринта.

Затвори апарата и тръгна през площада, очаквайки някой офицер да изскочи иззад някоя палма и да му щракне електрическите белезници. Никой не се появи. Все още се намираше под въздействието на стимулантите и движенията му бяха прекалено резки. Това щеше да продължи поне още няколко часа.

Влезе в елеватора. Спусна се надолу към космодрума. Вероятно всички бяха там — Енрон, Йоланда, Давидов и хората му. Чакаха да хванат совалката в дванайсет и петнайсет, ако Олмо не успее да свали генералисимус Калаган от трона.

Забеляза някакъв часовник зад стъклената врата на елеватора. Дванайсет без петнайсет. Ако Давидов нямаше резервен вариант, крайният срок изтичаше, без съобщението да стигне до полковник Олмо. И това не беше най-важното. Най-важното беше, че ако след изтичането на деветдесетминутната отсрочка Олмо не успееше да направи нещо, бомбите щяха да избухнат.

Совалката беше напълно готова за излитане. Карпинтър видя блестящия и източен като стрела корпус, който се извисяваше зад придържащата конструкция. Навсякъде примигваха тревожни сигнални светлини. „Къде, по дяволите, е залата за пътници?“ — учуди се той.

Озова се в нещо като чакалня. Пет-шест местни хлапета се мотаеха нагоре-надолу. Карпинтър ги помнеше от пристигането си: бяха агенти, хитри посредници, които живееха на гърба на новодошлите. Огледа се за този, който го беше превел през митницата — Натасейниъл, така се казваше, — но не го видя. В този момент някакъв друг младеж с яко телосложение, руса коса и розово лице се приближи до него.

— Да ви помогна ли, господине? Аз съм редовен агент. Казвам се Клюдж.

— Имам билет за полета в дванайсет и петнайсет до Земята — отвърна Карпинтър.

— Минете през тази врата, господине. Да донеса ли багажа ви от сейфа?

Багажът му, доколкото въобще имаше багаж, беше останал в хотелската стая. Да върви по дяволите.

— Нямам багаж — каза Карпинтър. — Но търся едни приятели, които трябваше да пътуват със същата совалка.

— Сигурно вече са в залата за пътници. Или са се качили. Всъщност пътниците вече заеха местата си.

— Да сте ги видели да минават?

Той описа Енрон, Давидов и Йоланда. Очите на агента грейнаха, особено при описанието на Йоланда.

— Не са се появявали — отговори Ключдж.

— Сигурен ли сте?

— Познавам тези хора. Господин Енрон е от Израел. Познавам и госпожа Йоланда Бермудез. Също и другия, едрия, с ниско подстриганата коса — използва различни имена. Работих за господин Енрон и госпожа Бермудез, когато бяха тук последния път. Щях да ги видя, ако бяха минавали през последния един час.

Карпинтър го изгледа втренчен.

— По-добре минете в залата за пътници, господине — продължи Ключдж. — Всеки момент ще обявят последно повикване. Ако видя някой от приятелите ви, ще му кажа, че вече сте се качили, ако нямате нищо против.

Къде бяха изчезнали всички? Какво се беше случило, по дяволите?

Олмо трябваше да открие няколко бомби. Според думите на Давидов, такъв беше планът: да му дадат възможност да открие *няколко* бомби. За да се увери, че заплахата не е блъф. Ами ако Олмо беше открил не само бомбите, но и тези, които ги бяха поставили, а именно хората на Давидов, и с помощта на изтънчени средства беше успял да измъкне от тях необходимата информация. И ако беше прибрал и останалите — Давидов, Йоланда и Енрон — и ги беше натикал по килиите с намерението да ги навести по-късно през деня или чак утре...

— Последно повикване за полет 1133 — чу се глас по уредбата. — Поканваме пътниците за Сан Франциско, Земя, да се качат на борда...

— По-добре да влезете, господине — повтори Ключ.

— Да, да. Вижте какво, когато се появят, кажете им, че съм се качил, и... вижте какво, кажете им също, че Фаркас не е предал съобщението тази сутрин. Разбрахте ли? Фаркас не е предал съобщението.

Карпинтър бръкна в джоба си и измъкна една от местните монети. Наричаха ги калаганос. Всъщност не бяха монети, а някакви плочки. Нямаше представа каква е стойността ѝ, но беше голяма и приличаше на сребърна, а от едната ѝ страна беше изписано „двайсет“ — вероятно беше достатъчно. Подаде я на Ключ.

— Последно повикване за полет 1133...

Къде бяха Енрон и Йоланда? Къде беше Давидов? Бяха арестувани: беше сигурен в това.

А Олмо беше открил бомбите, да. Но дали беше открил всички бомби? Имаше ли представа колко са на брой? Беше ли се сетил да попита?

Карпинтър влезе в залата. Мина му мисълта, че щом покаже картата си за самоличност, веднага ще го арестуват, но не се случи нищо такова: казаха му, че всичко е наред — очевидно беше чист и по никакъв начин не го свързваха с конспираторите. Дори не го бяха забелязали по време на краткотрайния му престой на Валпарайсо Нуево.

Дванайсет часът.

Бяха му поръчали да предизвика бъркотия, ако другите не пристигнат навреме, за да забави полета, докато се появят.

— Моите приятели все още ги няма — каза той на служителката на гишето за проверка на документите. — Ще се наложи да забавите полета, докато пристигнат.

— Това е абсолютно невъзможно, господине. Орбиталните разписания...

— Снощи ги видях и те бяха категорични, че ще бъдат тук навреме!

— Може би са се качили.

— Не са. Един от агентите, който ги познава, каза...

— Бихте ли казали имената им, господине?

Карпинтър избърбори имената им. Все още говореше прекалено бързо. Служителката го помоли да ги повтори по-бавно и той го

направи. Тя поклати глава.

— Тези хора не пътуват, господине.

— Така ли?

— Резервациите им са отменени. И на тримата. Има оставено съобщение, че не летят.

Карпинтър се облеци.

Значи са арестувани. Вече няма никакво съмнение. Олмо ги е спипал и те са разкрили заговора, освен ако разпитите им са отложени за по-късно.

Но бомбите... бомбите... дали Олмо е открил всички бомби? Дали въобще знаеше?

— Ако нямате нищо против, господине, трябва да заемете мястото си... веднага.

— Да — отвърна механично Карпинтър. — Разбира се.

Пристъпвайки с походката на умиращ робот, той се заклатушка към совалката. Огледа се за Йоланда, Енрон, Давидов. Нямаше ги. Естествено, че ги нямаше.

Остави се да му закопчат ремъка в гравитационното кресло. Зачака отделянето на совалката.

Енрон. Давидов. Йоланда.

Невероятна каша. Нищо не можеше да направи. Абсолютно нищичко. Да ги принуди да забавят полета? Нямаше да го направят. Просто щяха да го изхвърлят и да го задържат под охрана. Би било чисто самоубийство.

— Моля облегнете се и приятен полет...

Да. Естествено.

Совалката се отдели. Беше точно дванайсет и петнайсет. Постави ръце върху очите си. Никога досега не беше изпитвал такова абсолютно изтощение. Ако се умираше от преумора, отдавна да беше умрял.

— Колко е часът? — попита след доста време той човека в отсрещното кресло.

— На Валпарайсо Нуево ли?

— Да.

— Точно един и двайсет и осем.

— Благодаря — отвърна Карпинтър.

Обърна се към илюминатора и втренчи поглед през него, питайки се дали тази страна беше обърната към Валпарайсо Нуево и ако е така, коя ли от множеството светли точки беше спътникът, който беше напуснал преди малко.

Не се наложи да чака дълго.

Експлозията приличаше на внезапно разцъфнало алено цвете. Последвана от втори червен блясък, трети...

* * *

Роудс тъкмо почистваше бюрото си, когато сигналната лампичка светна.

— Господин Пол Карпинтър иска да ви види, доктор Роудс — обяви андроидът.

Беше последният му ден в „Сантациара текнолъджис“ и имаше да свърши милион неща, но едва ли би могъл да каже на Пол, че е прекалено зает, за да се срещнат.

— Покани го да влезе — каза Роудс.

Карпинтър изглеждаше невероятно променен. Само за седмица-две беше отслабнал с десетина килограма и беше остарял с десетина години. Лицето му беше измършавяло, зачервените му очи гледаха безизразно, а дългата му жълта коса беше изгубила блясъка си. Беше обръснал брадата си, което Роудс изобщо не си спомняше да е правил друг път, и изпитата и издължена долна половина на лицето му придаваше вид на непознат човек.

— Пол — прегърна го с две ръце Роудс. — Здравей, приятелю. Как си!

Сякаш беше прегърнал чувал с кокали.

Върху лицето на Карпинтър се появи някаква призрачна, мрачна усмивка.

— Побъркани времена — каза тихо той.

— Без съмнение. Ще пийнеш ли?

— Не.

— И аз не искам — присъедини се Роудс.

Върху лицето на Карпинтър отново се появи някакво подобие на усмивка.

— Да не си се отказал?

— Аз ли? Няма начин. Това е за цял живот, приятелю. Но в момента мога да мина и без пиячка. Няма ли да седнеш? Отдъхни.

— Да отдъхна, казваш — изкиска се глухо Карпинтър и посочи към касетите и купчините кубчета и дискети. — Стягаш ли се за някъде?

— Това е последният ми ден тук. В понеделник започвам в „Киоцера“.

— Браво на теб.

— Вземам повечето хора със себе си. Хабърд, Ван Влиет, Рихтер, Шиапарели, Коен — основните фигури. Естествено, „Самурай“ са направо в ужас. Говори се за голям съдебен процес. Но това не е мой проблем.

— Не е ли?

— „Киоцера“ дава пълни гаранции.

— Чудесно. Радвам се за теб, Ник. Върви там и подложи всичко живо на своето генно инженерство. Направи, каквото трябва. Създай нова човешка раса, която да диша метан и да пие солна киселина. Направи го, Ник. Заедно с доктор Ву.

— Все още не съм разговарял с Ву. Засега е на Корнукопия и подготвя екипажа за междузвездния полет.

— На Корнукопия ли?

— Изследователският спътник на „Киоцера“. На една крачка от...

— А, да — каза Карпинтър.

Известно време двамата не казаха нищо.

— Много шибана история. Този Валпарайсо Нуево.

— Да.

— Изабел изобщо не може да се оправи. Йоланда беше най-добрата ѝ приятелка.

— Знам. Невероятна жизненост притежаваше тази жена! Просто не мога да повярвам, че...

— Аз също.

— Видях експлозията. Седнал в совалката, наблюдавах и си мислех — за Йоланда, за Енрон, за Давидов. И за стотиците хиляди. Но най-вече за Йоланда. Йоланда. Йоланда.

— Не говори за това, Пол. Недей дори да мислиш.

— Прав си.

— Сигурен ли си, че не искаш да пийнеш?

— Виж какво, ако ти се пие...

— На мен не. На теб.

— Не смей дори да докосна пиене. Взех свръхдоза, докато бях там. Спаси ми живота, но ми разби нервите за дълго време.

— Стимулантите са ти спасили живота?

— Дълга история — отвърна Карпинтър. — Фаркас реши, че трябва да ме ликвидира, и Йоланда ми даде няколко от нейните хапчета, и... о, по дяволите. По дяволите, Ник. Въобще не ми се говори за това.

— Не говори.

Беше му непоносимо да го гледа — Карпинтър представляваше истинска развалина. Много му се беше събрало: историята покрай айсберга, уволнението, пътуването до Чикаго, взривяването на сателита...

Пак дълго мълчание.

„Удобството на едно старо приятелство е, че когато настъпи момент, в който е по-добре да не казваш нищо, просто млъкваш и толкова“ — помисли си Роудс. И на другия всичко му е ясно.

Не след дълго тишината започна да го измъчва.

— Е, Пол? — попита тихо той. — Сега какво? Имаш ли нещо предвид?

— Да. Имам.

Роудс изчака.

— Обратно в космоса — продължи Карпинтър. — Трябва да се махна от тук. Със Земята е свършено, Ник. Поне за мен. Нямам никого освен теб. И Джийн може би, но това не е сериозно. А и не искам да й обърквам допълнително живота, така че най-добре да я оставя на мира. Не искам да се мотам наоколо и да гледам как всичко се разпада.

— Няма да се разпадне. Всичко ще се оправи. Или по-скоро, ще се приспособим към онова, което неминуемо ще настъпи.

— Чудесно. Приспособявай, Ник, желая ти успех. Но аз трябва да се омитам.

— На кой сателит смяташ да се установиш?

— Не на сателит. Още по-далеч.

— Не те разбирам. На Марс? На Ганимед?

— Още по-далеч, Ник.

Роудс го погледна слисан. Постепенно започна да проумява думите му.

— Междузвездният проект? — попита той, но не искаше да повярва на хрумването си.

Карпинтър кимна.

— Но защо, за бога? L-5 не са ли достатъчно далеч за теб?

— Не особено. Искам да стигна до възможно най-отдалеченото място и след това да продължа още по-нататък. Искам да се очистя от всичко, което се случи. Да започна от самото начало.

— Но как би могъл? Междузвездният проект...

— Можеш да ми помогнеш. Можеш да ме вкараш вътре. Това е работа на „Киоцера“, Ник. А от понеделник ти си високопоставен учен в „Киоцера“.

— Да, прав си — отвърна Роудс, макар че предложението му го изненада. — Предполагам, че... имам известно влияние. Но не това имах предвид.

— А какво, Ник?

Роудс се поколеба.

— Наистина ли искаш да станеш член на екипажа?

— Да. Не стана ли ясно, че искам именно това.

— В такъв случай... Помисли, Пол. Очите...

— Да. Очите.

— Нима искаш да заприличаш на Фаркас? — попита Роудс.

— Искам да се махна от тук — отвърна Карпинтър. — Това е важното. Всичко друго е подробност. Сега разбра ли ме, Ник? Добре. Добре. Просто искам да ми помогнеш. Направи всичко възможно, Ник. Както никога досега.

На Роудс му се стори, че думите му са наситени със страстно желание, но гласът на Карпинтър беше равен, монотонен, апатичен. Говореше като насън. Това го изплаши.

— Ще видя какво мога да направя — чу отговора си той.

— Да. Направи го — усмихна се отново като призрак Карпинтър.
— Така ще е най-добре, Ник.

— Щом мислиш така.

— Така е. Сигурен съм. Накрая винаги всичко се оправя, Ник.
Винаги.

* * *

Карпинтър се беше отпуснал в гравитационното кресло и наблюдаваше Корнукопия през илюминатора. Беше невероятно спокоен. Чувстваше се като моряк, който току-що е преживял най-бурния ураган в живота си и сега корабът му се плъзга върху гладката и укротена океанска повърхност.

Всичко беше уговорено. Ник Роудс се беше справил отлично: обяви в „Киоцера“, че разполага с кандидат за овакантиеното от починалия Фаркас място в междузвездния екипаж, като направи необходимото, за да погледнат сериозно на кандидатурата му. След това успя да заобиколи всички трудности, произтичащи от обстоятелството, че Пол Карпинтър е уволнен служител на „Самурай“, помогна му да се справи с интервюто и с всички последвали процедури. За да го изпрати накрая на Корнукопия, където подготвяха екипажа за този необикновен полет.

— Гледайте — обади се някой от другата страна на пътеката. — Това са останките от взривения сателит.

Карпинтър не погледна. Знаеше, че из цялата зона L-5 имаше огромен брой парчета от Валпарайсо Нуево и че групите за прочистване щяха да събират телата месеци наред и да насочват най-големите отломъци в траектории, които да ги отведат на Слънцето, за да не паднат на Земята. Но нямаше никакво желание да види всичко това със собствените си очи.

Предпочете да погледне в противоположната посока: към Земята.
Каква красота!

Съвършено яркосиньо кълбо, прорязано от бели ивици. Причинените от човечеството рани бяха невидими. От тази височина не се виждаше нито мръсотията, нито разрухата, нито опустошението. Нововъзникналите печални пустинни райони, които само преди няколко поколения представляваха великолепни плодородни пояси, потъналите в изпарения джунгли, израснали върху изоставените градове, потопените крайбрежни ивици, натъпканите с боклуци океани, многоцветните отровни облаци във въздуха, печалните пространства почерняла и опустошена земя, които беше прекосил по

време на безумното си пътуване до Чикаго и обратно. Не, гледката оттук, извън стратосферата, беше наистина великолепна.

Един пленителен свят. Бисер сред планетите.

„Отвратително е, че унищожихме всичко това — мислеше си Карпинтър. — Съсипахме собственото си гнездо в една изумителна оргия на глупостта, продължила векове наред, превърнахме този приказен и може би единствен свят в кошмарно място. Който сега продължава да се саморазрушава, вече вън от нашия контрол, така че не ни остава никаква друга възможност, освен да променим самите себе си, ако искаме да продължим да го населяваме.“

Какво друго би могъл да изпитва човек, наблюдавайки този син глобус на привидно съвършенство и припомняйки си в какво бяха успели да превърнат хората този някогашен Рай освен гняв, болка, ярост, мъка и отчаяние? Какво друго би могъл да направи, освен да зареве от ужас?

И все пак... и все пак...

„Погледни на нещата в перспектива — каза си Карпинтър. — Пораженията са само временни. Всичко ще се оправи. Не скоро, разбира се. Щом като планетата е ранена, тя ще излекува раните си. Щом като сме я замърсили, тя ще се прочисти. Непременно. Непременно. Всичко ще се възстанови. След сто, след хиляда, след милион години, колкото е необходимо, но всичко ще се възстанови. Планетата има безкрайно много време. Ние нямаме, но тя има. Животът ще продължи. Не непременно нашият, но някакъв живот. След като се оказахме толкова лоши стопани на своята собствена Земя, нека ни измести нещо друго, нека. Един вид се проваля, друг заема мястото му. Животът е упорит. Животът е жилав.“

— Пътниците за Корнукопия да се подготвят за слизане — обяви глас по високоговорителя.

Насреща им блещукаха спиците на изследователския сателит на „Кюцера“. Карпинтър хвърли безучастен поглед наоколо. Пред очите му все още беше гледката на Земята. Беше изпаднал в някакво състояние на откровение.

Представи си образа на новата раса, която Ник Роудс ще създаде. Някакви чудовища, покрити с люспи, с опулени очи, ципести крака и

зелена кръв. И какво от това? В своите очи те ще изглеждат красиви. В своите очи те наистина ще бъдат красиви. Върху тази нова и странно преобразена Земя те ще се чувстват у дома си, ще дишат променения въздух и ще понасят с лекота страхотния зной.

Представи си Роудс и Изабел, намерили най-после мир в съвместния си живот, една чудесна двойка, която старее с годините. И деца, може би. Малки чудовища. Някаква нова раса. Животът продължава.

Совалката вече кацаше. Трима-четирима пътници се бяха приготвили за слизане. Когато обявиха името му, Карпинтър мина напред и излезе през люка.

Оттук Корнукопия му заприлича на Оукландското пристанище: гола повърхност и голи стени, никакви растения, нищо друго освен метални елементи и утилитаристични метални конструкции. Чудесно. Не идваше на почивка.

— Господин Карпинтър? Насам, моля.

Очакваха го двама служители на „Киоцера“. Поведоха го през мрачни и пусти коридори.

Стигнаха до врата с блестящ надпис:

ПРОЕКТ ДЪЛЪГ СКОК

САМО ЗА СЛУЖЕБНИ ЛИЦА

„Това трябва да е мястото“ — помисли си Карпинтър.

Наистина дълъг скок. Чак до някоя друга звезда.

Е, той беше готов. Чувстваше се спокоен и непоколебим: беше преодолял всякакви притеснения. Вероятно преди векове така са се чувствали хората, които са се оттегляли в манастир.

По своя воля беше решил да обърне гръб на света — едно щастливо избавление.

Този свят беше станал непоносим. Дори да дишаш в него, беше проблем; дори обикновената слънчева светлина, която всъщност вече не беше обикновена, създаваше проблеми; дори решението, как да постъпиш правилно, беше непосилно. Цял живот се беше старал да постъпва правилно, но рядко беше успявал. Не беше негова вината: наистина беше положил усилия. Едва накрая се забърка в мръсна история и резултатът беше катастрофален. А Енрон? Йоланда? Те

също бяха опитвали да постъпват правилно според собствените си разбирания. Цял живот се бяха опитвали да се справят с мъчителните усложнения и накрая загинаха.

Животът в тази епоха беше нещо непоносимо. Карпинтър искаше да започне отначало.

И знаеше, че тук може да го направи. Сега ще се заемат с него, ще го сменят изцяло и ще го запратят в безкрайното пространство. Чудесно. Той също беше упорит и жилав. Проваляш се в един свят, изправяш се на крака и поемаш към друг. Прераждане, вечното прераждане: единственият изход. Един служител постави ръка върху плочата на вратата, а в съзнанието на Карпинтър изникна ново видение. Краткотрайно и спасително: златисто зелено слънце, проблясващо лимоненожълто небе, гора от искрящи палми, езеро с чисти перлени води. Един нов и неопетнен рай, който чака да бъде открит и населен от опомнилата се и постигнала смирение човешка раса. Чийто междузвезден пратеник беше той.

Не.

Не се поддавай на мечти, за да не те постигнат разочарования. Полетѝ, виж какво ще се случи, надявай се на успех, но не разчитай на нищо. И може би този път ще свършим добра работа.

А може и да не свършим.

Вратата се откряна и отвътре надникна нечие лице. В първия миг Карпинтър с изумление си помисли, че вижда призрака на Виктор Фаркас, който се е появил да го посрещне.

Но не беше Фаркас. Същата зловеща куполообразна глава без очи. Но това беше млад, як мъж, много по-нисък от Фаркас, с матова кожа, тесни рамене, широка уста и по младежки арогантен израз. Не беше Фаркас.

— Аз съм новият член на междузвездния екипаж. Пол Карпинтър — представи се Карпинтър.

Безокият кимна.

— Влизай и добре дошъл в „Проект Дълъг скок“ — отвърна той.

И протегна ръка.

— Казвам се Хуанито.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.